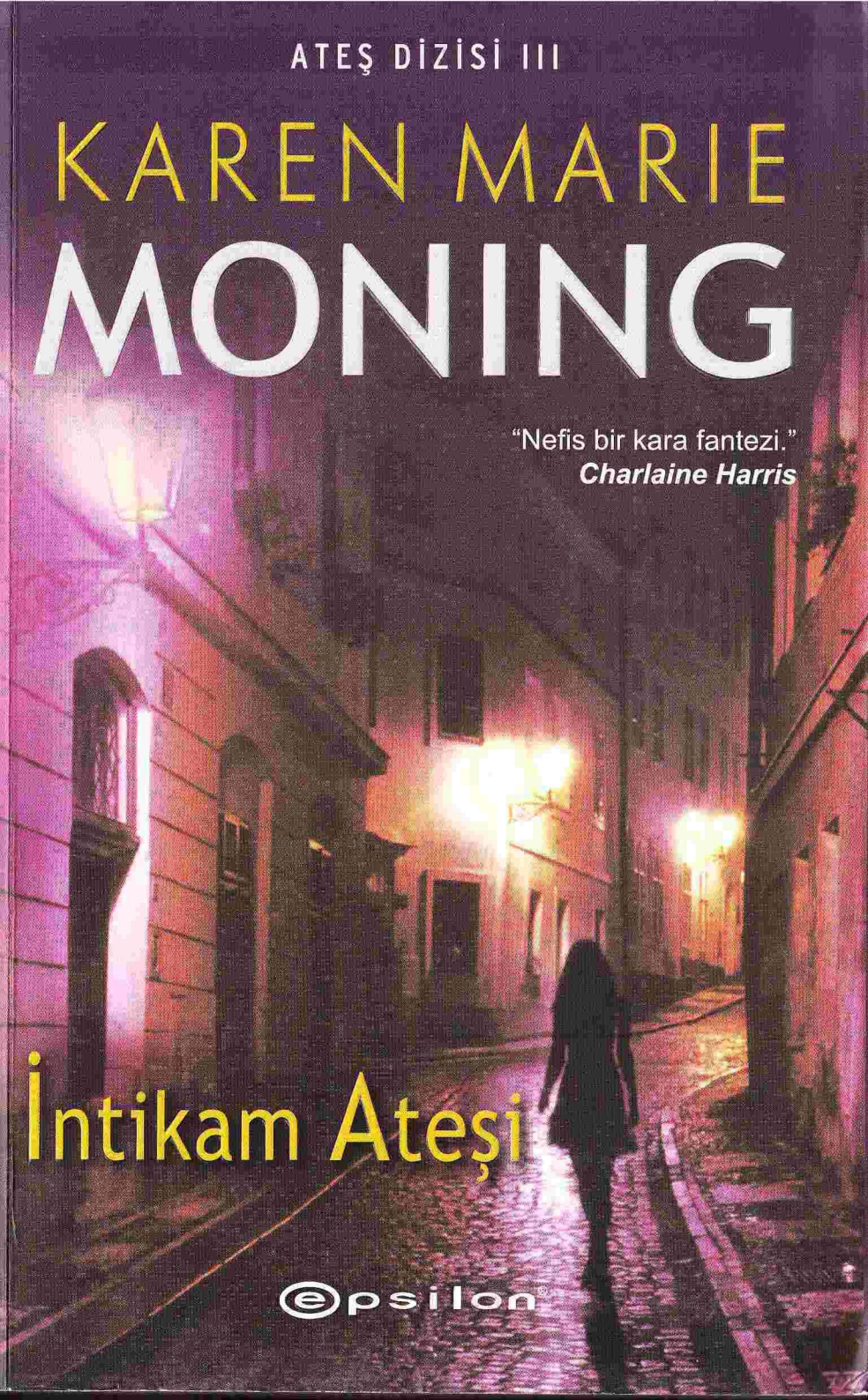
ATEŞ DİZİSİ III

KAREN MARIE MONING

"Nefis bir kara fantezi."
Charlaine Harris

İntikam Ateşi

Epsilon

KAREN MARIE MONING, Ohio'nun Cincinnati kasabasında dünyaya geldi. Purdue Üniversitesi Toplum ve Hukuk bölümü mezunu olan Moning, Avrupa'nın en çok okunan yazarlarından biridir. Romanları, *New York Times*, *USA Today* ve *Publishers Weekly*'nin en çok satanlar listelerinde yer almış ve saygın bir ödül olan RITA Ödülü dâhil pek çok ödül kazanmıştır.
Yazara www.karenmoning.com adresinden ulaşılabilir.

İNTİKAM ATEŞİ

İNTİKAM ATEŞİ

Orijinal Adı: Faefever
Yazarı: Karen Marie Moning
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Aylin Kalav
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ocak 2012

ISBN: 978 9944 82-485-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2008 Karen Marie Moning

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığıyla
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San.Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

İNTİKAM ATEŞİ

Karen Marie Moning

Çeviri
Aylin Kalav

Epsilon®

"Sabah arkanızdan takip eden,
Akşam ise sizi karşılamak için yükselen gölgenizden
farklı bir şey göstereceğim size.
Size bir avuç dolusu toz içinde korkuyu göstereceğim."

T.S. Eliot

"Bu güzel geceye uysalca bırakma kendini...
Aksine, bütün hiddetinle öfkelenmelisin ışığın
ölümüne."

Dylan Thomas

KISIM BİR

Tanyeri Ağarmadan Önce

"Bir gün uyanıp bütün bunların kötü bir rüya olduğunu görmeyi beklemekten vazgeçmiyorum. Alina yaşıyor olacak, Karanlıktan ürkmeyeceğim, Dublin'in sokaklarında canavarlar dolaşmıyor olacak. Ve içimdeki, ertesi gün sabah olmayacağı korkusunu duymayacağım."

-Mac'in günlüğü

ÖNSÖZ

Onun uğrunda ölebilirim.

Hayır, bekleyin bir dakika... Buradan başlamamam gerekiyordu.

Bunu biliyorum. Ama elimden gelse, özellikle son birkaç hafta içinde olanların çoğunu geçiştirip sadece beni daha iyi gösterecek yaldızlı ayrıntıları seçerek gözünüzü boyardım.

En kötü anlarında hiç kimse iyi görünmez. Ama bizi biz yapan bu kötü anlardır. Ya güçlü bir şekilde dimdik dururuz ya da korku ve acıyla sineriz. Ya tecrübelerimizle olgunlaşıp zafere ulaşırız ya da sonu gelmeyen lanetli hatalar zincirine dolanıp mahvoluruz.

Bir zamanlar, kötü anlar, acı tecrübeler ve lanetli hatalar aklımın ucundan bile geçmezdi.

Günlerimi güneşlenmek, alışverişe gitmek, Brickyard'da barmenlik yapmak (benim için her zaman bir işten ziyade eğlence olmuştu ve hayatımdan memnundum) ve annemle babamı bana yeni bir araba almaya ikna etmenin yollarını aramakla geçirirdim. Yirmi iki yaşında hâlâ, Güney'in

ağır ağır dönen mahmur vantilatörlerinin mırıltısıyle uykuya daldığım korunaklı dünyamda güven içinde ve kendimi o dünyanın merkezi sandığım aile evindeydim.

Sonra ablam Alina, üniversite eğitimi için gittiği Dublin'de acımasız bir şekilde öldürüldü ve bir gece içinde bütün hayatım değişti. Onun parçalanmış cesedini teşhis etmek ve bir zamanlar mutlu olan ailemin paramparça olmasını izlemek yeterince kötü değilmiş gibi dünyam allak bullak olmaya devam etti. Kendimle ilgili inandığım neredeyse her şeyin yalan olduğunu öğreninceye kadar da durmadı.

Ailemin gerçek anne ve babam olmadığını keşfettim; ablam ve ben evlat edinilmiştik. Tembel ve bazen abartılı bir aksanla kelimeleri yayarak konuşmamıza rağmen, hiçbir biçimde Güneyli değildik. Başka âlemden gelip binlerce yıldır yanıltıcı görüntüler ve yalanlara bürünerek gizlice aramızda yaşayan dehşet verici varlıkları, yani Fae'yi görebilen ve kökeni antik çağlara dayanan Kelt sidhe-kâhinlerinin soyundan geliyorduk.

Bunlar kolay derslerdi.

Zor olanlar sonra geldi. Dublin'in Temple Bar semtinin eğlence dolu sokaklarında çok daha zor dersler beni bekliyordu. Burada, insanların ölümünü izleyecek ve öldürmeyi öğrenecektim; Jericho Barrons, V'lane ve Lord Master ile tanışacak ve bahsin dünyanın kaderi üzerine oynandığı ölümcül oyunun başrollerinden biri olacaktım.

Aramıza yeni katılanlara kendimi tanıtayım. Benim adım MacKayla Lane, kısaca Mac. Gerçek soyadım O'Connor olabilir ama kesin olarak bilmiyorum. Ben bugüne kadar yaşamış en güçlü sidhe-kâhinlerinden biriyim. Yalnızca Fae'yi görmekle kalmıyor, onları yaralayabiliyor ve hatta

onlara ait en kutsal emanetlerden biri olan ve sürekli yanımda taşıdığım Luin Mızrağı, diğer bir adıyla Kader Mızrağı sayesinde bu ölümsüz varlıkları öldürebiliyorum.

Koltuğunuza yerleşip rahatlamaya çalışmayın. Tehlikede olan yalnızca benim dünyam değil; sizin de dünyanız. Tam şu anda, siz öylece oturmuş bir şeyler atıştırıp kurgusal kaçamağınıza dalmışken olanlar oluyor. Şimdi sıkı durun: Bu bir kurgu değil ve bundan kaçış yok. İnsanların dünyası ile Fae âlemi arasındaki sınırlar yıkılıyor ve bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama bu Fae'ler, Peter Pan'ın dostu peri Tinkerbell'e hiç benzemiyor.

Duvarlar tamamen yıkılırsa... Eh! En iyisi bunun olmayacağını umalım. Sizin yerinizde olsam hemen bütün ışıkları yakardım. Birkaç fener edinin. Bol bol pil stoklayın.

Dublin'e iki amaçla gelmiştim: Ablamın katilini bulmak ve intikam almak. Artık bunu ne kadar kolaylıkla söyleyebildiğimi fark ettiniz mi? İntikam istiyorum. Hem de kocaman harflerle yazılanından istiyorum. Kırık kemikler ve bol miktarda kan içeren bir intikam... Katilin ölmesini istiyorum. Elbette, bu ölümün benim elimden olmasını tercih ederim. Tahmin ettiğiniz üzere, burada geçirdiğim birkaç ay, yıllar içinde geliştirdiğim güneyli kibarlığımı silip atmaya yetti.

Jericho Barrons'a ait kitapevine rastlamasaydım, Ashford, Georgia'dan kalkan uçaktan inip pedikürlü ayaklarımı İrlanda sahiline bastığım andan kısa bir süre sonra ölmüş olabilirdim. Barrons'un kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ihtiyacım olan bilgi onda, onun istediği şey de bende ve bu bizi gönülsüz de olsa müttefik yapıyor.

Gidecek yerim kalmadığında Barrons beni yanına aldı, kim ve ne olduğumu öğretti, gözlerimi açtı ve hayatta kalmama yardım etti. Bunları pek de kibarca yapmadı ama hayatta kaldığım sürece bunun nasıl olduğu artık umurumda bile değil.

Ucuz otel odamdan daha güvenli olduğu için onun kitapevine taşındım. Burası düşmanlarımın çoğuna karşı kilit, muhtelif büyü ve tılsımlarla korunan bir yer ve de Karanlık Bölge adını taktığım - karanlıkta hüküm süren ve insanların canını emerek beslenen, maddesel biçimden yoksun Melunlar olan Gölgelerin ele geçirdiği bir mahalle - mahallenin sınırında bir kale gibi dikiliyor.

Birlikte canavarlarla savaştık. Barrons iki kere hayatımı kurtardı. Tehlikenin getirdiği hastalıklı zevki paylaştık. O da Sinsar Dubh'nun peşinde. Sinsar Dubh, Melun Kral'ın kendi eliyle yazdığı, hayal edilebilecek en kara büyü kitabı. Bir milyon yıl yaşındaki bu kitap, hem Fae hem de insan âlemlerine hükmetme gücünün anahtarı. Onu istiyorum, çünkü onu bulmam Alina'nın son dileğiydi ve bence dünyamızı kurtaracak çare de bu kitapta.

Barrons onu, kitap koleksiyonu yaptığı için istediğini söylüyor. *Hı-hı, tabii!*

V'lane ise başka bir hikâye. O bir Mukaddes Prensi ve yakında hakkında daha fazlasını öğreneceğiniz bir Ölümcül Seks Fae. Fae, kendi Kraliyet Hanedanları ve kendilerine özel kast sistemleri olan birbirine zıt iki krallıktan oluşur: Işık ya da Mukaddes Krallığı ve Karanlık ya da Melun Krallığı. Bu ışık ve karanlık meselesine aldanmayın. Her ikisi de ölümcül. Ancak, Mukaddes olanlar Melunların öylesine ölümcül olduğunu düşünüyor ki onları, kabaca

hesaplarsak, yedi yüz bin yıl önce hapsetmişler. Bir Fae diğerinden ürktüğünde, korkun.

Her krallığın kendi Kutsal Emanetleri ya da muazzam güçlere sahip kutsal nesneleri var. Kutsal Işık Emanetleri, mızrak (şu anda bende), kılıç, taş ve kazan. Kutsal Karanlık Emanetleri ise muska (ele geçirmiştim ama Lord Master aldı), kutu, Işınlanma Gümüşleri (aynalar) ve herkesin peşinde koştuğu kitap. Her birinin farklı bir amacı var. Bazılarını biliyorum; diğerleri hakkında ise kesin bilgim yok.

Barrons gibi, V'lane de Sinsar Dubh'nun peşinde. Onu, Fae ile İnsan âlemleri arasındaki duvarları güçlendirmek ve tamamen yıkılmalarını önlemek için bu kitaba ihtiyacı olan Mukaddes Kraliçe Aoibheal için arıyor. Barrons gibi, o da hayatımı kurtardı (ayrıca, bana hayal edilebilecek en yoğun orgazmlardan da birkaç tane yaşattı).

Lord Master, ablamın katili; onu baştan çıkaran, kullanan ve yok eden kişi. Tam olarak Fae değil, tam olarak insan da değil. Âlemler arasındaki kapıları açarak Melunları - Fae'in en kötülerini - dünyamıza sokup onları serbest bırakıyor ve toplum içine nasıl sızacaklarını öğretiyor. Sınırların tamamen yıkılmasını istiyor. Böylece, bütün Melunları dondurucu zindanlarından kurtarabilecek. O da Sinsar Dubh'nun peşinde ama nedeninden emin değilim. Sanırım duvarların yeniden inşa edilememesi için kitabı yok etmek istiyor.

Tam bu sırada, devreye ben giriyorum.

Bu üç güçlü, tehlikeli erkeğin bana ihtiyacı var.

Yalnızca Fae'yi görmekle kalmıyor, onların antik kalıntılarını ve Kutsal Emanetlerini hissedebiliyorum. Dışarıda bir yerlerde, karanlık, katıksız kötülüğün çarpan yüreği Sinsar Dubh'yu hissedebiliyorum.

Onun izini sürebilirim.

Onu bulabilirim.

Babam bilse, bunun beni ligin En Değerli Oyuncusu yapacağını söylerdi.

Herkes beni istiyor. Bu yüzden, her gün ölümün kapımın önünde kol gezdiği bir dünyada hayatta kalıyorum.

Tüylerinizi diken diken edecek şeyler gördüm. Tüylerimi diken diken eden şeyler yaptım.

Ama şu anda önemli olan bu değil. Önemli olan doğru yerden başlamak - bir bakalım... Neredeydi bu? Hımm...

Hafızamın sayfalarını geçmişe doğru birer birer kabuk misali açarken gözlerimi kısıyorum. Takdir edersiniz ki anılarımın ayrıntılarını bütün netliğiyle görmek istemiyorum. Geriye gidiyorum, Kuzey Kutbu'nda yağan kardan yansıyan ışığın kör etmesine benzer şekilde, bir süreliğine bütün anıların ortadan kaybolduğu o anı geçiyorum. O cehennemden farksız Cadılar Bayramı'nı ve Barrons'un yaptıklarını da geçiyorum. Öldürdüğüm kadını geçelim. V'lane'in bir parçasının dilimde bir delik açmasını geçelim. Jayne'ye yaptıklarımı geçelim.

İşte.

Gecenin içinde ıslak ıslak parlayan sokağa doğru alçalarak görüntüyü yakınlaştırayım.

Bu benim. Pembe ve altın renkler içinde ne kadar güzelim.

Dublin'deyim. Vakit akşam. Temple Bar'ın arnavut kaldırımı döşeli yaya yolunda yürüyorum. Canlıyım, capcanlı. Kendinizi yaşamdan daha büyük hissetmek için Azrail ile kısa süreli bir temas gibisi yoktur.

Bakışlarım ışıl ışıl, salınarak yürüyorum. Üzerimde en

sevdiğim topuklu ayakkabılarım ile çarpıcı pembe elbisem, altın ve pembe ametist takılarım var. Saçıma ve makyajıma fazladan itina göstermiştim. Kardeşimi tanıyan, seksi, gizemli, genç İskoç Christian MacKeltar ile buluşmaya gidiyorum. Bu değişiklikten dolayı kendimi iyi hissediyorum.

Yani, hiç olmazsa kısa bir süre için öyle hissediyorum.

Birkaç saniye ileri gidelim.

Şu anda başım ellerimin arasında kaldırımda sendeleyip yere kapaklanıyorum. Sinsar Dubh'ya daha önce hiç olmadığım kadar yaklaşmıştım ve üzerimde her zamanki etkisini gösteriyordu. Acı. Güçten düşüren bir acı.

Artık o kadar da güzel görünmüyorum. Aslında, tam anlamıyla perişan görünüyorum.

Bira ve sidik kokan çamurda ellerim ve dizlerimin üzerinde, iliklerime kadar donmuş durumdayım. Saçlarım darmadağınık, ametist saç tokam burnumun ucunda sallanıyor ve ağlıyorum. Kirli elimle saçımı yüzümden geriye itip dehşetle irileşmiş gözlerle önümde cereyan eden sahneyi izliyorum.

O anı hatırlıyorum: Kim olduğumu ve ne olmadığımı. O anı, donmuş bir film karesindeymiş gibi yakalıyorum. Oradaki Mac'a söylemek istediğim o kadar çok şey var ki.

Kalk, Mac. Kendini toparla. Fırtına yaklaşıyor. Göğü yaran keskin tırnakların gürültüsünü duymuyor musun? Ruhu uyuşturan ayazı hissedemiyor musun? Rüzgârdaki acı ve kanın kokusunu almıyor musun?

Kaç, demek istiyorum. Saklan.

Ama kendimi duyamazdım.

Boğazımdan yakalayan ölümcül bir anaforun boğucu

hâkimiyeti altında, dizlerimin üzerine çökmüş, o... *şeyin*... yaptıklarını yapmaya devam edişini seyrediyorum.

Gönülsüzce, o anı yaşamakta olan bedenime süzülerek giriyorum.

BİR

Acı, Tanrım, bu *acı*! Kafatasımı yarıp parçalayacak! Islak, leş gibi kokan ellerimle başımı tuttum. Kaçınılmaz gerçekleşip de bayılıncaya kadar kafamı tek parça halinde tutmaya kararlıydım.

Sinsar Dubh'nun bana verdiği şiddetli ıstırabın bir benzeri daha yoktu. Ona ne zaman yaklaşsam, aynı şey oluyordu. Bilincimi yitirinceye kadar yükselen bir acıyla hareket kabiliyetimi yitiriyordum.

Barrons, bunun Kara Kitap ile benim, su ile yağ gibi olmamızdan kaynaklandığını söylüyor. Kitap o kadar kötü, bense o kadar iyiyim ki beni şiddetle geri püskürtüyormuş. Barrons'un teorisine göre, ona yaklaşabilmem için, şöyle ya da böyle beni "seyreltmek", yani beni biraz kötü yapmak gerekiyor. Şer dolu bir kitabı elime alabilecek kadar ona yaklaşabilmek için beni kötü yapmanın nesi iyi anlamıyorum. Zaten muhtemelen onu elime aldığım anda kötü şeyler yapmaya başlarım.

"Hayır," diye çamurun içinde dizlerime kapanıp inle-

dim. "Lütfen... Hayır!" Burada değil, şimdi değil! O ana kadar, kitaba yaklaştığım her sefer Barrons yanımdaydı ve içimde bilinçsiz vücudumun başına korkunç bir şey gelmesine izin vermeyeceğini bilmenin rahatlığı vardı. Böyle zamanlarda, beni arama detektörü gibi etrafta gezdiriyor da olabilir ama bununla yaşayabilirim. Ancak, o gece yalnızdım. Dublin sokaklarında birkaç saniye için bile olsa herhangi biri ya da bir şeye karşı savunmasız kalma düşüncesi beni dehşete düşürdü. Ya baygınlığım bir saat sürerse? Ya bu iğrenç çamurun içine yüzüstü düşer ve bu pisliğin içinde boğulursam... Öğ!

Çamurun içinden çıkmak zorundaydım. Böylesine sefil bir şekilde ölmeyecektim.

Aniden, binaların arasından bir kamçı misali uluyarak sokağı geçen soğuk rüzgâr beni iliklerime kadar dondurdu. Eski gazeteler, yerlerdeki kırık şişeler, atılmış ambalaj kâğıtları ve kırık camların üzerinden uçuştu. Lağım pisliğinin içinde şiddetle sarsıldım. Pençelerimi geçirdiğim kaldırıma tırmanmaya çalışırken kırılan tırnaklarımın her bir parçası bir taşın arasında kalıyordu.

Daha kuru bir yere geçmek için sürünerek milim milim ilerledim.

İşte oradaydı - tam karşımda: Karanlık Kitap. Onu iliklerime kadar hissediyordum. Eşelendiğim yerin kırk metre, hatta daha az ötesindeydi ve yalnızca bir kitap değildi. Ah, hayır. Bu kadar basit bir şey değildi. Beynimin içinde, zihnimi kavuran uğursuz bir nabız gibi atıyordu.

Neden bayılmıyordum?

Bu acı neden son bulmuyordu?

Kendimi ölüyormuş gibi hissettim. Ağzıma dolan tükürükler dudaklarımdan köpük köpük çıkmaya başlamış-

tı. Çaresizce kusmak istiyordum ama yapamadım. Midem bile acıyla kilitlenmiş gibiydi.

İnleyerek başımı kaldırmaya çalıştım. Onu görmem gerekiyordu. Daha önce ona yaklaşmış ama hiç görmemiştim. Her seferinde daha göremeden bayılmıştım. Madem bilincimi yitirmeyecektim, sorularımın cevaplarını almalıydım. Neye benzediğini bile bilmiyordum. Onu ele geçiren kimdi? Onunla ne yapıyordu? Neden sürekli yakınımdan bir yerlerden geçip gidiyordu?

Titreyerek dizlerimin üzerinde doğruldum. Ekşi ekşi kokan bir tutam saçımı yüzümden geriye atıp ona bakmak için başımı kaldırdım.

Birkaç saniye önce, bir bardan diğerine neşeyle gezen turistlerle dolu olan sokak, artık nemli, dondurucu rüzgârın gazabıyla ıssızdı. Kapılar kapanmış, müzik susmuştu.

Yalnızca ben kalmıştım.

Ve onlar.

Görmeyi beklediğim şey, kesinlikle karşımdaki sahne değildi.

Silahlı bir adamın karşısında, boyunlarında fotoğraf makineleri asılı bir turist aile, birbirlerine sokulup sarılarak bir binanın duvarının dibine çömelmişlerdi. Yarı otomatik silahın namlusu ay ışığında parıldadı. Baba bağırıyor, üç küçük çocuğunu kollarıyla sarmaya çalışan anne çığlıklar atıyordu.

"Hayır," diye bağırdım. Ya da bağırdığımı sanıyorum. Gerçekten ses çıkarabildiğimden pek emin değilim. Ciğerlerim acıyla sıkışıyordu.

Silahlı adamın yağdırdığı kurşunlar altında çığlıklar birer birer sustu. En son, en küçük çocuğu öldürmüştü.

Dört beş yaşlarındaki sevimli sarışın kızın iri gözlerindeki yalvaran bakışlar ölünceye dek gözümün önünden gitmeyecek. Lanet olasıca vücudumu hareket ettiremediğim için kurtaramadığım küçük kızın bakışları... Acıyla kasılan dizlerimin üstünde çömelip kalmıştım. Zihnimin içinde çığlıklar atıyordum.

Bu neden oluyordu? Sinsar Dubh neredeydi? Onu niçin göremiyordum?

Adam benden tarafa döndüğünde şiddetle içime çektiğim soluk ciğerlerimi yaktı.

Koltuğunun altında bir kitap vardı.

Kırmızı kenar şeridi olan soluk gri renkte, yaklaşık üç yüz elli sayfa kalınlığında, kılıfsız, tamamen zararsız görünen alelade kapaklı bir kitap. Herhangi bir şehirde, herhangi bir sahafta bulabileceğiniz fazlasıyla okunduğu kapağından belli olan türde bir kitap.

Ağzım açık bakakaldım. Melun Kralı'nın yazdığı, bir milyon yıl yaşındaki, tahmin edilebilecek en kara büyü kitabı bu muydu yani? Bu kötü bir şaka mıydı? Ne kadar büyük bir hayal kırıklığı... Ne kadar saçma...

Silahlı adam, sersemlemiş bir ifadeyle elindeki silaha baktı. Ardından, başını hızla ölü vücutlar, tuğla duvara sıçramış kan, et ve kemik parçalarına doğru çevirdi.

Kitap koltuğunun altından kayıp düştü. Sanki ağır çekimde düşüyordu. Nemli, parlak taşların üzerine takla atarak düşüyor, attığı her taklada değişiyor, dönüşüyordu. Arnavut kaldırımına tok bir sesle çarptığı anda, artık alelade bir kitap değildi. Otuz santimetre kalınlığında, üzerindeki gizemli işaret kabartmaları, çelik kuşakları ve karmaşık kilitleriyle siyah ciltli muazzam bir kitaptı. Tam olarak beklediğim türde bir kitap; kadim ve habis.

Tuttuğum nefesimi bırakıp derin bir nefes daha aldım.

O sırada, kalın kapkara cilt yine değişmeye, başka bir şeye dönüşmeye başlamıştı. Girdap misali kıvrılıp bükülerek fırıl fırıl dönerken rüzgâr ve karanlığı içine çekip maddeleşiyordu.

Onun yerine... kötü ruhlu ve çarpık bir... şey geldi. Varlığı hiçbir şekil ya da isimle tanımlanamayan bu... yine ona ancak *şey* diyebiliyorum... esrarlı ve uğursuz bir canlıydı; düzensiz ve anlamsız çığlıklar atan, ruh sağlığı bozuk yaratıkların insanlık dışı ülkesinden çıkıp gelmiş biçimsiz bir yaratık.

...ve bu *yaratık* yaşıyordu.

Onu tanımlayabilecek kelime bulamıyorum, çünkü dünyamızda ona benzer hiçbir şey yok. Dünyamızda ona benzeyen hiçbir şey olmadığı için memnunum. Eğer dünyamızda onu mukayese edebileceğim bir şey olsaydı, dünyamızdan geriye bir şey kalacağını hiç sanmıyorum.

Onu sadece canavar olarak adlandırıp geçeceğim.

Ruhum, mantık dışı duygusal bir devreye girmiş de vücudum hiçbir şekilde onu koruyamıyormuş gibi tir tir titriyordu. Bu şeyden korumaya yetmediği kesindi.

Silahlı adam ona, o da silahlı adama baktı ve adam silahını kendine çevirdi. Silahtan çıkan kurşun sesiyle yerimde sıçradım. Tetikçi kaldırıma yığıldı. Silahı biraz ötesine düştü.

Buz gibi bir rüzgâr daha sokağı yalayıp geçti. Sonra, yakınımda bir yerde bir hareket olduğunu hissettim.

O sırada, sokağın köşesinde bir kadın belirdi. Bir çağrıya cevap verir gibi çıkıp gelmişti. Önündeki kanlı manzaraya birkaç saniye boş boş baktıktan sonra uyuşturucu etkisindeymiş gibi, aniden eski kilitler ve kaba biçiminden

kurtulan şeytani kitaba (tarifi imkânsız uzuvları ve kanlı ağzıyla, olduğu yere çömelmiş büzüşmekte olan canavara) doğru yürüdü. Kadın ona ulaşıncaya kadar, yeniden masum görünüşlü ciltli bir kitap kılığına bürünmüştü.

"Dokunma ona!" Tüylerimi diken diken eden bu düşünceyle bağırmıştım.

Kadın eğildi, kitabı alıp koltuğunun altına sıkıştırdı ve gitmek üzere arkasını döndü.

Ardına bakmadan yürüyüp gitti diyebilmek isterdim ama öyle yapmadı. Başını çevirip omzunun üzerinden doğruca bana baktı. Yüzündeki ifade, ciğerlerimde kalan azıcık nefesimi de kesmişti.

O gözlerden, beni tanıyan, hakkımda kendimle ilgili bilmediğim ve asla öğrenmek istemediğim şeyleri bilen, kurnaz ve sınır tanımaz, salt kötülük okunuyordu; ele geçirdiği her fırsatta kargaşa, yıkım ve şiddet yaratan bir şeytan.

Yüzlerce küçük, sivri dişi açığa vuran korkunç bir sırıtışla gülümsedi.

O anda, şu ani kavrayışlardan birini yaşadım.

Sinsar Dubh'nun yakınından geçtiğim son seferi hatırlıyordum. Yine acıdan bayılmıştım. Ertesi gün gazetede, bütün ailesini öldürüp kendini rıhtımın kayalıklarına atan adam hakkındaki haberi okumuştum. Olay, bilincimi yitirdiğim yerin birkaç blok ötesinde olmuştu. Görüşülen herkes aynı şeyi söylemişti: O adam böyle bir şey yapabilecek biri değildi, bu kişi o değildi, son birkaç gündür başka bir şeyin etkisi altındaki biri gibi davranıyordu. Son zamanlarda gazetelerde çıkan yığınla cinayet haberinde hep aynı düşüncelerin tekrarlandığını anımsadım. O böyle biri değildi; bunu o yapmış olamazdı. Artık sokağın kö-

şesinden dönüp bu sokağa adım attığı andaki kişi olmayan kadına baktım. Ele geçirilmiş, sahiplenilmiş bir kadındı. O anda anladım.

O korkunç cinayetleri işleyenler bu insanlar değildi.

Kontrol artık, onun içine giren canavardaydı. Onunla işi bitinceye kadar kontrolü elinde tutacak, sonra ondan kurtulup sıradaki kurbanına geçecekti.

Barrons ve ben, çok hem de pek çok yanılmıştık!

Sinsar Dubh'nun, belli bir planı olan ve onu bu maksatla bir yerden başka bir yere taşıyıp duran birinin eline geçtiğini sanıyorduk. Belli bir amacı gerçekleştirmek için onu kullanan ya da yanlış ellere geçmesini engellemek için onu koruyan birinin elinde olduğunu düşünüyorduk.

Oysa bir planı olsun olmasın kimse sahibi değildi. Oradan oraya dolaştırılmıyordu.

Kendi geziyordu.

Her bir kurbanını şiddet ve imha silahına dönüştürerek elden ele dolaşıyordu. Barrons, Fae kutsal emanetlerinin zamanla kendilerine bir yaşam ve amaç edinme eğilimine sahip olduklarını söylemişti. Karanlık Kitap, bir milyon yıl yaşındaydı. Bu oldukça uzun bir zamandı. Bu süre zarfında kendine bir tür yaşam edindiği belliydi.

Kadın sokağın köşesini dönüp kaybolduğunda kaldırıma yığılıp kaldım. Gözlerim kapalı, kesik kesik nefes almaya çalıştım. Kadın/kitap uzaklaşıp Tanrı bilir neler yapacakları yere doğru gecenin içinde kaybolurken, duyduğum acı azalmaya başlamıştı.

Gelmiş geçmiş en tehlikeli Kutsal Emanet, dünyamızda serbestçe dolaşıyordu.

Korkuyla tüylerimi ürperten başka bir gerçek daha vardı. Bu geceye kadar, varlığımın farkında değildi.

Artık biliyordu.

Bana bakmış, beni görmüştü. Tam olarak izah edemiyorum ama bir şekilde beni işaretlediğini, etiketlediğini hissetmiştim. Cehenneme bakmıştım ve karşılığında cehennem de bana bakmıştı. Tıpkı babamın dediği gibi olmuştu: *Hayatı öğrenmek mi istiyorsun, Mac? Hayat basittir. Gökkuşaklarını izlemekten vazgeçme, bebeğim. Gökyüzüne bakmaya devam et. Hayatta neyi ararsan onu bulursun. Dünyada iyinin peşinden gidersen, iyilik bulursun. Kötünün peşine düşersen... İşte, bunu sakın yapma.*

Sürünerek kendimi kaldırımın üzerine çekmeye çalışırken, hangi ahmağın bana özel güçler vermeye karar verdiğini kara kara düşündüm. Böylesine alçakça bir kötülüğe karşı benim bir şeyler yapabileceğimi hangi aptal düşünmüştü? Onu görebilen bir avuç insandan biriyken nasıl olup da kötülüğün peşine düşmeden durabilecektim?

Sokak yine turistlerle dolup taşmaya başlamıştı. Barların kapıları açıldı. Karanlık geriye çekildi. Müzik çalmaya ve dünya yeniden dönmeye başladı. Kahkahalar tuğla duvarlarda yankılandı. Bu insanların hangi dünyada yaşadığını merak ediyordum. Benimkinde yaşamadıkları kesindi.

Onları umursamadan midem tamamen boşalıncaya kadar kustum. Kusacak bir şey kalmadığında bile, midemin huzursuzluğu geçinceye kadar kuru kuru öğürmeye devam ettim.

Ardından, ayağa kalkıp elimin tersiyle ağzımı sildim ve barın penceresinden yansıyan görüntüme baktım. Üstüm başım kir içindeydi, ıslanmıştım ve leş gibi kokuyordum. Karmakarışık olan saçım bira ve... Öf! Ne olduğunu düşünmeye bile tahammül edemediğim başka şeylerden sırılsıklam durumdaydı.

Dublin'in eğlence bölgesindeki bir drenaj kanalında neye bulanacağınızı hiç bilemezsiniz. Tokamı çıkarıp saçlarımı geriye taradıktan sonra yüzüme değmemesi için ensemde topladım.

Elbisem yırtılmış, alttan iki düğmesi kopmuştu. Ayakkabımın sağ tekinin topuğu kırılmıştı ve dizlerim sıyrılmış kanıyordu.

"Şuna bakın! Bu kız sarhoş olmaya yeni bir anlam kazandırıyor." Konuşan adam yanımdan geçerken kıs kıs gülmüştü. Arkadaşları da güldü. Kot pantolon ve süveterlerinin üzerine kırmızı smokin kuşağı ve papyon takmış bir düzine erkek vardı. Testosteron keyfini sürmeye giden bekârlığa veda partisi grubuydu. Yanımdan abartılı şekilde açıktan dolaşarak geçtiler.

Nasıl da budalaydılar.

Yanımdan geçerken bana beğeniyle bakanlara gülümsediğim anların üzerinden, gerçekten, sadece yirmi dakika mı geçmişti? Temple Bar'da yürüdüğüm, kendimi capcanlı ve çekici hissettiğim ve kaderin karşıma çıkarmaya karar vereceği her şeye hazır olduğum o anlar, yalnızca yirmi dakika önce miydi? Yirmi dakika önce olsa, etrafımda pervane olup benimle flört etmeye çalışırlardı.

Sağ ayağımın altında dokuz santimlik bir topuk eksik değilmiş gibi yürümeye çalışarak birkaç sarsak adım attım. Kolay değildi. Her yerim sancıyordu. Kitabın yakınlığının verdiği acı geçmekte olmasına rağmen, ezici baskısının altında kalmaktan kendimi dayak yemiş gibi hissediyordum. Bu gece de onunla son karşılaşmamızdaki gibi olacaksa, başım saatlerce zonklayacak ve günlerce hafif hafif ağrıyacak demektir. Ablamı tanıyan genç İskoç Christian MacKeltar ile görüşmem biraz beklemek zorunda kalacaktı. Ayakka-

bımın kırılan topuğuna bakındım. Ortalıkta görünmüyordu. Bu ayakkabılarımı severdim, kahretsin! Bunları satın alabilmek için aylarca para biriktirmiştim.

İç çekip ayakkabıya üzülmeyi bırakmam gerektiğini düşündüm. O sırada, daha büyük sorunlarım vardı.

Bayılmamıştım.

Sinsar Dubh'nun kırk metre yakınındaydım ve bütün bu süre boyunca bilincimi yitirmemiştim.

Barrons buna çok memnun olacaktı. Dahası - o esmer ciddi suratta öyle bir ifade görmek zor olmakla birlikte - kesinlikle mest olacaktı. Bir heykeltıraşın gaddarca yonttuğu Barrons, kanunsuz zamanları anımsatan bir tarza ve davranışları kadar görünümüyle de duyarsızlığa varan bir ilkelliğe sahipti.

Anladığım kadarıyla, son zamanlarda olan olaylar beni "seyreltmişti" ve kitaba daha çok benziyordum.

Kötü.

Kitapevine dönerken yağmur yağmaya başladı. Yağmurun altında perişan bir halde topallayarak yürüyordum. Yağmurdan nefret ediyorum. Bunun için pek çok nedenim var.

Birincisi, ıslak, soğuk ve nahoş olması ki zaten yeterince ıslanmıştım ve üşüyordum. İkincisi, yağmur yağarken güneş ortalıktan kayboluyor. Oysa ben sıkı bir güneş hayranıyım. Üçüncü neden ise yağmurda Dublin'in her zamankinden daha da karanlık olmasıdır ve bu da canavarların daha cüretkâr olacağı anlamına gelir. Dördüncü olarak, bir şemsiyeye ihtiyaç duymama sebep oluyor ve şemsiye taşımak insanlarda kamburları çıkmış halde şemsiyenin ardına sığınma eğilimi yaratır, özellikle de yağmur

yüzlerine doğru yağıyorsa. Ben de farklı değilim. Bu durumdayken, üzerinize neyin geldiğini göremezsiniz. Hele kalabalık bir sokakta bunun sonucu genellikle, birbirine çarpıp özürler mırıldanan ya da küfür etmemeye çalışan insan topluluğudur. Dublin'de ise benim açımdan bu, bir Fae'ye toslayıp kendimi açığa vuracağım anlamına geliyor, çünkü cazibeli görüntülerini çevreleyen koruyucu çeperin normal insanlar üzerindeki fiziksel olarak uzak tutma etkisi bana işlemiyor. Bütün bunları topladığımızda ortaya çıkan sonuç şu: Burada yağmur yağdığında, şemsiye kullanmayı aklıma dahi getirmem.

Aslında, burada her lanet saat yağmur yağmasa daha iyi olurdu ama neyse.

Baştan ayağa sırılsıklam olmuştum ve bu da beni yağmurdan nefret ettiren beşinci nedene getiriyor: Makyajım akıp saçlarımı mısır püskülüne çeviriyor.

Ama her bulut kümesi beraberinde bir teselli taşıyor doğrusu. İliklerime kadar ıslandıktan sonra, hiç olmazsa eskisi kadar kötü kokmuyordum.

Nihayet sokağıma geldim. Aslında burası benim gerçek sokağım değil. Benim sokağım, buradan dört bin mil ötede Amerika Birleşik Devletleri'nin en güney kırsalında. Parlak yapraklı manolyalar, göz alıcı açelyalar ve devasa meşe ağaçlarıyla çevrili gösterişli ve güneşli bir sokaktır. Benim sokağımda sürekli yağmur falan da yağmaz.

Ancak, canavarların peşimden Ashford'a geleceğinden korktuğum için şu sıralar eve dönemem ve kendimi ait hissedeceğim bir yere ihtiyacım olduğuna göre, bu yağmurlu, loş, iç karartıcı sokakla yetinmek zorundayım.

Kitapevine yaklaşırken eski zamanlardan kalma, dört katlı binanın cephesini dikkatlice taradım. Ön, arka ve

yan taraflarına yerleştirilmiş ışıldaklar, yüksek tuğla binayı ışığa boğmuştu. Şık pirinçten bir direğe asılı ve üzerinde düşey olarak BARRONS KİTAP VE SÜS EŞYALARI yazılı parlak boyalı tabela, giderek soğuyan gece rüzgârında sallandıkça gıcırdıyordu. Eski moda, yeşil çerçeveli penceredeki levha ise yumuşak neon ışıkları saçarak yanıyordu: KAPALI. Pirinç aplikler içindeki amber rengi fener ışıkları, kitapevinin kameriyeli geniş girişinin kireçtaşından revakını aydınlatıyordu. Kireçtaşından kolonların arasındaki çift kanatlı, şık, baklava desenli kiraz kapı ışıkta parlamaktaydı.

"Evimde" her şey yolundaydı: Işıklar yakılmış, bina ölümcül komşularıma karşı korunaklı hale gelmişti. Gölgelerin arazime sokulmaya kalkmadığından emin olmak için durup terk edilmiş bölgeye doğru sokağı kolaçan ettim.

Barrons Kitap ve Süs Eşyaları dükkânının dibindeki Karanlık Bölge, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü (umarım henüz görmediklerimin de en büyüğüdür!). Şehrin yirmi blokluk bir kısmını kaplıyordu ve tıka basa öldürücü karanlık gölgelerle doluydu. Bir Karanlık Bölge'yi tanımlayan iki nitelik vardır: Karanlık ve ölüm. Gece yaratıkları olan Gölgeler, insandan çimene, yapraklara, hatta topraktaki solucanlara kadar yaşayan her şeyi yiyip bitirirler. Geriye sadece ıssız, çorak bir bölge kalır.

O anda bile, huzursuzca kıpırdanıyor, cansız karanlıklarını ışıklandırılmış, bereketli komşu semtlere taşımak için seloteybe yapışmış sinekler gibi kıvranıyorlardı.

O an için güvendeydim. Gölgeler, ışığa tahammül edemez. Ben de kitapevinin yanında, deyim yerindeyse ışık içinde yüzüyorum. Bununla beraber, beş metre ötedeki,

sokak lambalarının hepsinin sönük olduğu loş kesimde geziniyor olsaydım, kesinlikle ölürdüm.

Komşularım bende takıntı haline geldi. Onlar, kelimenin tam anlamıyla vampirler. İnsanlara ne yaptıklarını gördüm. Onları resmen yiyip tüketiyorlar. Geriye giysi, mücevher gibi cansız eşyalar ve insan vücudunun tatsız buldukları parçalarının - bunlar hangileriyse artık! - küçük, kuru, parşömen kâğıdına dönmüş kabukları kalıyor. Tıpkı karidesin kabuğu gibi, sanırım bazı yerlerimiz onların damak tadına uymuyor. Onları ben bile öldüremiyorum. Madde yapıları olmadığı için silahlar işe yaramıyor. Onlara karşı kullanılabilecek tek şey ışık. O da onları öldürmeyip sadece uzak tutuyor. Etrafındaki semtlerin ışıklarıyla çepeçevre kuşatılmış olan bu Karanlık Bölge, aylardır aynı ebatta kalmış durumda. Biliyorum çünkü düzenli olarak sınırlarını kontrol ediyorum.

Bir sidhe-kâhini değilseniz, onları görmenizin bile imkânı yok. Karanlık Bölge'de ölen insanlar, cellâtlarının yüzünü hiç görmezler. Elbette, Gölgelerin yüzleri olduğundan değil. Yüzsüz, bunların göbek adıdır. Civarında olduklarını bilen bir sidhe-kâhini için bile onları gecenin karanlığından ayırt etmek zordur. Karanlıktan daha kara, mürekkebe benzer siyah bir sis gibi, binaların üzerinden sürünerek geçip, su borularından aşağı sızarak, kırık sokak lambalarının etrafında sarılıp çöreklenir, emekleyip kayarak gezinirler. Onlara, önsezilerimi haklı çıkaracak kadar yaklaşmadım ve umarım hiçbir zaman da yaklaşmam ama sanırım oldukça soğuklar.

Bunlar farklı şekil ve boyutta bulunur. En küçükleri bir kedi cbadında olabilirken, en büyükleri...

Gözlerimi kırpıştırdım.

Şurada duran, eskiden kitapevinde çalışan Fiona'nın, ben uykudayken Gölgeler güruhunun binaya girmesini sağlayarak beni öldürmeye çalıştığı gece, beni arka taraftaki salonda köşeye sıkıştıran Gölge olamazdı! Onu son gördüğümde, yani Faery'de geçirdiğim bir ayı da sayarsak yaklaşık beş hafta önce, altı metre genişliğinde ve üç metre boyundaydı. Oysa artık iki kat büyüklüğe ulaşmış, gerindiğinde neredeyse Barrons'ınkinin bitişiğindeki boş binanın ebatlarına ulaşan kapkara, yağ gibi yoğun bir bulut olmuştu.

Bizi yedikçe büyüyor muydu bunlar? Küçük bir kasaba büyüklüğüne ulaşabilirler miydi? Böylece, küçük bir şehrin üzerine çöreklenip tamamını bir lokmada yutabilirlerdi, değil mi?

Kıpırdamadan baktım. Yüzü olmayan bir yaratık için tuhaf kaçacak ama o da bana bakıyor gibiydi. Bu şeye, bir-iki kez çalım atmıştım. Son karşılaşmamızda, kendini neredeyse insan şekline sokup hakaretimi aynen iade etmişti.

Ona yeni marifetler öğretmeye hiç niyetim yoktu.

Sertçe silkindim ve anında buna pişman oldum. Başım o kadar şiddetli ağrıyordu ki dayak yemiş gibiydim ve az önce beynimi kafatasımın içinde duvardan duvara vurmuştum. Nihayet yağmur durmasına rağmen - şu fazlasıyla kısa Dublin molalarından birini vermesi desek daha doğru olur - sırılsıklamdım, donuyordum ve orada dikilip sayısını bile bilmediğim düşmanlarımdan biri hakkında kara kara düşünmekten daha önemli işlerim vardı. Mesela, bir kutu aspirinin yarısını yutmak ve sıcak bir duşun altında durmak gibi işler. Kafamı toplamak ve böylece bu gece şahit olduklarımın sonuçlarına kafa yormak, sonra da Barrons'u bulup olanları ona anlatmak gibi işler. Kitabın

seyahat yöntemine en az benim kadar şaşıracağından şüphem yoktu. Hangi karanlık emelin peşindeydi acaba? Yoksa rastgele kargaşa ve şiddet yaratmak ona yetiyor muydu?

Çantamda anahtarlarımı arayarak kitapevinin girişine adım attığım anda, arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Omzumun üzerinden arkaya baktığımda suratım iyice asıldı.

Dedektif Jayne, eldivenli eliyle paltosundaki yağmur sularını silkeleyerek kemerli girişe yanıma geldi. Christian'ı görmeye giderken, Sinsar Dubh ile karşılaşmadan önce yolda yanından geçmiştim. Bana, ilk fırsatta ensemde biteceğini vaat eden bir bakış atmıştı ama bu vaadi yerine getirmek için fırsat buluncaya kadar bir-iki günüm olur diye hesap etmiştim.

Ne yazık ki yokmuş.

Uzun boylu, sağlam yapılı ve haşin yüzü sert hatlara sahipti. Yandan ayırdığı kahverengi saçları daima düzgünce taranmış olurdu. Sabık Dedektif Patty O'Duffy'nin - kardeşimin cinayetini araştıran ve sımsıkı kapalı avucunda üzerinde benim ismim yazılı bir kâğıt parçasıyla, boğazı kesilmiş halde bulunan dedektif - kayınbiraderi olan Jayne, geçenlerde beni karakola çekmiş ve cinayet şüphelisi olarak bütün gün orada tutmuştu. Beni sorgulamış ve aç bırakmıştı, O'Duffy ile macera yaşamakla itham etmiş, ardından da Gölge-defedici fenerlerim olmaksızın Dublin'in karanlık kalbinin içine atıvermişti. Eve karanlıkta tek başıma yürüyerek dönmek zorunda kalmıştım. Bu duygusuz davranışını kesinlikle affetmeyecektim.

Sana zamk gibi yapışıp kıçından ayrılmayacağım, demişti.

Beni takip ederek, gözetim altında tutarak, her hareketimi izleyerek sözünün eri olduğunu ispatlıyordu.

Beni yukarıdan aşağıya süzüp iğrendiğini belli eden bir ifadeyle homurdandı. "Sormayacağım bile."

"Beni tutuklamak için mi geldin," diye sordum soğuk bir tavırla. Ayakkabımın hâlâ bir topuğu varmış gibi davranmayı bırakıp sarsak bir adımla kapıya yaslandım. Baldırlarım ve ayaklarım fena halde ağrıyordu.

"Belki."

"Bu sorunun cevabı evet ya da hayır olacaktı, Jayne. Yeniden dene." Hiçbir şey söylemeden durdu ve ikimiz de bunun anlamını biliyorduk. "O halde git buradan. Dükkân kapalı. Bu demektir ki şu an itibarıyla burası özel mülk ve sen de haneye tecavüz etmektesin."

"Ya bu akşam konuşuruz ya da yarın sabah müşteriler varken gelirim. Cani bir detektifin etrafta dolanıp müşterilerinizi sorgulamasını ister misin?"

"Müşterilerimi sorgulamaya hakkın yok."

"Ben polisim, küçük hanım. Bu bana gerekli olan bütün hakları tanıyor. Hayatını berbat edebilirim ve edeceğim. Sabrımı sınama."

"Ne istiyorsun," diye çıkıştım.

"Dışarısı soğuk ve yağmurlu." Birleştirdiği ellerine hohladı. "Bir fincan çaya ne dersin?"

"Gidip kendini becermeye ne dersin?" Tatlı tatlı gülümsedim.

"Ne, orta yaşlı tombul eniştem senin için uygundu ama ben değilim, öyle mi?"

"Eniştenle seks yapmadım," diye patladım.

"O halde seninle ne halt ediyordu?" O da aynı şekilde bana çıkıştı.

"Bunu daha önce de konuşmuştuk. Sana söyledim. Beni yine sorgulamak istiyorsan, tutuklaman gerekecek ve bu

sefer avukatım olmadan tek kelime bile etmem." Omzunun üzerinden arkasına baktım. Gölgeler, bağrışmalarımız onları kışkırtıyormuş gibi, huzursuzlanmaya, daha enerjik hareket etmeye başlamışlardı. Tartışmamız onları... heyecanlandırıyor gibiydi. Acaba öfke ve tutku, tadımızı daha lezzetli mi yapıyordu? Bu ürkütücü düşünceyi zihnimden atmaya çalıştım.

"Sorularıma doğru düzgün cevap vermediğini sen de biliyorsun."

"Gerçekleri duymak istemiyorsun ki." Gerçekleri asıl ben istemiyordum ama maalesef başıma kalmışlardı.

"Belki de istiyorumdur; her ne kadar... inanılması güç... gelseler de."

Hiddet dolu bakışlarımı yüzüne diktim. Suratına her zamanki kararlı ve inatçı ifadeyi takınmış olmasına rağmen, bunların arasına yeni bir unsur daha katılmış olduğunu fark ettim. Bu, O'Duffy'nin beni görmeye geldiği sabah - öldüğü sabah - gözlerinde yakaladığıma benzer ihtiyatlı, 'belki de dünyam tam olarak olduğunu düşündüğüm gibi değil' bakışıydı. Bu bakış, O'Duffy gibi Jayne'nin de büyük ihtimalle ölümüne sebep olacak meselelere burnunu sokmaya başladığının kesin işaretiydi. O'Duffy'nin ölüm şekli, katilin insan olduğuna işaret etse de şehre yeni gelen çocuklar - nam-ı diğer Fae - hakkında öğrendikleri yüzünden öldürüldüğünden emindim.

Derin bir iç çektim. Kötü kokan, ıslak kıyafetimden kurtulmak ve iğrenç durumdaki saçımı yıkamak istiyordum. "Boş ver gitsin, tamam mı? Sadece boş ver. O'Duffy'nin öldürülmesiyle hiçbir alakam yok ve sana söyleyecek başka bir şeyim de kalmadı."

"Hayır, kaldı. Bu şehirde neler olduğunu biliyorsun,

Bayan Lane. Bu işe nasıl ve nerede bulaştın bilmiyorum ama bundan eminim. Patty seni bu nedenle görmeye geldi. O sabah, kız kardeşinin vakasıyla ilgili bir şeyler söylemeye uğramadı. Sana bir şey sormaya geldi. Sorduğu neydi? Onu sabaha kadar uyutmayan, pazartesi gününe kadar bekleyemeyecek, ailesini onsuz kiliseye yollatacak ve ayini kaçırtacak kadar beynini kemiren neydi? Öldüğü günün sabahı Patty sana ne sordu?"

Cin gibiydi. Hakkını vermeliydim ama sadece o kadar.

"Sizi görmeye geldiğim için ben de ölecek miyim, Bayan Lane," diye sordu sert bir ifadeyle. "Bu iş böyle mi oluyor? Bu sabah evden çıkmadan önce çocuklarımı uyandırıp öperek veda etmeli miydim? Karıma onu ne kadar sevdiğimi söylemeli miydim?"

İçim acıyarak, "Ölmesi benim suçum değil," diyebildim.

"Belki onu öldürmedin ama belki de kurtarmadın, ikisinden biri. Sorularını yanıtladın mı? Bu yüzden mi öldü? Ya da cevaplamış olsaydın, hâlâ yaşıyor olur muydu?"

Ona dik dik baktım. "Git buradan."

Elini ceketine götürüp iç cebinden bir tomar katlanmış harita çıkardı.

Sertçe başımı başka yöne çevirdim. O andan nefret ediyordum. O an, bir daha asla yaşamak istemediğim bir deja vu gibiydi.

Patty O'Duffy de bana haritalar getirmişti. O pazar sabahı kitapevine beni görmeye gelmişti. Grafiksel bir olanaksızlığı, bu konuda ona neredeyse iki hafta fark attığım bir keşfi, harita üzerinde sınırlarını detaylı bir şekilde çizerek göstermişti: Dublin'in bazı bölümleri artık haritalarda yer almıyordu. Ortadan yok oluyorlar, şehir planından ve

insanların hafızalarından hiç var olmamışçasına silinip gidiyorlardı. Karanlık Bölgeler'i keşfetmişti. Ölüme sadece bir akşam karanlığı uzakta, oraları araştırıyor ve içlerine giriyordu.

Jayne eğilip yüzünü benimkine yaklaştırdı. Neredeyse burun buruna duruyorduk. "Son zamanlarda bunlardan birine baktığın oldu mu?"

Sesimi çıkarmadım.

"Patty'nin masasında bunlardan bir düzine buldum. Bazı bölümleri daire içine almış. Nedenini anlamam biraz zaman aldı. Buradan yedi blok ötedeki Lisle Sokağı'nda teşkilatın bir antreposu var. Son iki yıldır basılan hiçbir haritada bulunmuyor."

"Ne olmuş yani? Amacın ne? Cinayetin yanı sıra büyük bir harita basım komplosunun parçası mıyım yani? Sırada ne var? Bundan sonra turistlerin kaybolması için tuzaklar kurmakla mı suçlayacaksın?"

"Çok komik, Bayan Lane. Dün uzun bir öğle tatili yapıp Lisle Sokağı'na gittim. Taksi tutmaya çalıştım ama taksi şoförü böyle bir adres olmadığında ısrar edip oraya gitmeyi reddetti. Sonuçta oraya yürüyerek gitmek zorunda kaldım. Ne gördüğümü öğrenmek ister misin?"

"Hayır. Ama her halükarda anlatacağından eminim," diye şakaklarımı ovarken söylendim.

"Antrepo hâlâ yerinde ama etrafındaki bölge... unutulup gitmiş gibi görünüyor. Yani tamamen unutulmuş. Sokaklar temizlenmemiş. Çöpler toplanmamış. Sokak lambaları çalışmıyor. Kanalizasyon mazgallardan taşıyor. Cep telefonum orada sinyal alamadı. Şehrin tam göbeğinde, tek bir lanet hat sinyali alamadım!"

"Bunun benimle nasıl bir ilgisi olduğunu anlamadım," dedim sesime verebileceğim en bıkkın tonla.

Beni duymadı bile. Zihninde çöp içindeki ıssız sokaklarda tekrar dolaştığını anladım. Bir Karanlık Bölge, sadece terk edilmiş görünmekle kalmaz her yerinden ölüm ve çürümüşlük sızdırır, öyle ki kendinizi balçığa bulanmış gibi hissedersiniz. Zihninizde silinmez bir iz bırakır. Gecenin yarısında, karanlık korkusuyla yüreğiniz ağzınızda uykunuzdan sıçrayarak uyanırsınız. Ben bütün ışıkları yakıp uyuyorum. Fenerlerimi yanımdan ayırmıyorum, hem de yedi gün yirmi dört saat.

"Sokakların ortasında kapıları ardına kadar açık terk edilmiş arabalar vardı. Pahalı arabalar. Sahibi benzin alıp dönünceye kadar parçaları sökülüp çalınacak türden otomobiller. Bunu da açıkla bakalım," diye bağırdı.

"Belki Dublin'deki suç oranı düşüyordur." Doğru olmadığını bile bile bu fikri ileri sürüvermiştim.

"Suç oranı roket hızıyla yükseliyor. Aylardır böyle. Medya, bu yüzden bizi çarmıha gerdi bile."

Elbette germişlerdir. Bu akşam gördüklerimden sonra, vahşet suçlarındaki artış, özellikle ilgilendiğim bir gerçekti. Aklımda bir fikir filizleniyordu.

"Arabaların etrafında giysi öbekleri vardı. Cüzdanları hâlâ ceplerinde duruyordu. Bazılarında yüklü miktarlarda nakit para öylece çalınmayı bekliyordu. Tanrı aşkına, yol kenarında iki Rolex buldum."

"Onları aldın mı?" diye hevesle sordum. Her zaman bir Rolex'im olsun istemişimdir.

"Ama asıl tuhaf olanın ne olduğunu biliyor musun, Bayan Lane? Orada hiç kimse yoktu. Tek kişi bile. Sanki herkes, tam da aynı anda, şehrin yirmi blokluk bölgesini

boşaltmaya karar vermiş. Hem de her ne yapıyorlarsa öylece bırakıp yanlarına hiçbir şey almadan, arabalarını hatta elbiselerini bile. Hepsi de çırılçıplak mı yürüyüp gitti?"

"Nereden bileyim?"

"Bunların hepsi burada oluyor, Bayan Lane. Kitapevinizin dibinde bu haritalarda yer almayan bir bölge var. Dışarı çıktığınızda o tarafa hiç bakmadığınızı söylemeye kalkmayın."

Hafifçe omuz silktim. "Pek dışarı çıkmam."

"Seni izliyorum. Sık sık çıkıyorsun."

"Ben içine kapanık biriyimdir. Etrafıma nadiren bakarım." On ikinci kez omzunun üzerinden arkasına göz attım. Kapana kısıldıkları karanlıklarında Gölgeler hâlâ ince, kapkara, çirkin dudaklarını yalayarak endişe verici hareketler yapmaya devam ediyorlardı.

"Kahretsin. Seni sorguladım. Akıllı ve açıkgözsün. Yalan söylüyorsun."

"Tamam, haydi sen açıkla. Sence ne olmuştur?"

"Bilmiyorum."

"Aklına bulduklarını açıklayabilecek hiçbir şey gelmiyor mu?"

Çenesinde bir kas seğirdi. "Hayır."

"O halde sana ne söylememi bekliyorsun? Gecenin şeytani yaratıklarının Dublin'i ele geçirdiğini mi? Orada pusuya yatmış beklediklerini - kolumu uzatıp sağ tarafı işaret ettim - ve insanları yediklerini ve beğenmedikleri parçaları bıraktıklarını mı? Bazı bölgelerde hâkimiyetlerini ilan ettiklerini ve karanlık bastırdıktan sonra bunlardan birinden yürüyerek ya da arabayla geçmeye kalkarsan öleceğini mi söyleyeyim?" İşte bu kadar, onu uyarmak konusunda bundan daha fazlasını yapamazdım.

"Aptal gibi davranmayın, Bayan Lane."

"Siz de öyle," diye tersledim. "Tavsiyemi ister misin? Haritalarda bulamadığın yerlerden uzak dur. Artık git buradan." Ona sırtımı döndüm.

"Henüz bitmedi," dedi gergin bir ifadeyle.

Son zamanlarda herkes bana bunu söylüyordu. Gerçekten de henüz bitmemişti ama içime çöreklenen bir hisle nasıl biteceğini biliyordum: Zaten uykusuz geçen gecelerimde vicdanımı rahatsız edecek bir ölümle daha. "Beni rahat bırak ya da tutuklama emriyle gel." Anahtarımı kilide sokup açtım. Kapıyı açarken omzumun üzerinden geriye baktım.

Jayne kaldırımda beş dakika önce tam da benim durduğum noktada durmuş, kaşları çatılmış, alnı kırışık bir halde terk edilmiş bölgeye bakıyordu. Kendisi bilmiyordu ama Gölgeler de o yüzü gözü olmayan halleriyle ona bakıyorlardı. O tarafa yürümeye başlarsa ne yapacaktım?

Cevabı biliyordum ve bundan nefret ediyordum: Fenerlerimi yakıp peşinden gidecektim. Görmediği ve hiç göremeyeceği bir şeyden onu kurtarmak için her şeyi, özellikle de kendimi ifşa edecektim. Bu zahmetime karşılık teşekkür olarak da muhtemelen yerel bir hastanenin akıl hastalıkları bölümüne kapatılacaktım.

Başımın ağrısı şiddetleniyordu. Hemen aspirin yutmazsam zirveye ulaştığında bu ağrıya bir de kusma sancısı eklenecekti.

Dönüp bana baktı. Jayne, kusursuz bir polis suratına - yani soğukkanlı şaşmaz bir dikkat ve uğraştıkları kişinin nihayetinde bir sürü başka pisliği de ortaya çıkaracak tam bir pislik olduğundan emin olmanın verdiği sabır ifadesi

- sahipti ama ben insanların yüz ifadelerini okumak konusunda artık daha başarılıydım.

Ürkmüştü.

"Evinize gidin, dedektif," dedim yumuşak bir ifadeyle. "Karınızı öpün ve çocuklarınızı kucaklayın. Sahip olduklarınıza şükredin. Belanın peşine düşmeyin."

Upuzun gelen birkaç saniye boyunca kararsız bir ifadeyle bana baktı. Korkaklık etmemek adına risk almaya değip değmeyeceğini düşündüğü belliydi. Sonra dönüp Temple Bar tarafına doğru hışımla yürüyüp gitti.

Duyduğum rahatlama hissiyle derin bir oh çekip kitapevine girdim.

Fazlasıyla ihtiyaç duyduğum bir sığınak olmasaydı bile, bu kitapevini yine de severdim. Aradığım mesleği burada bulmuştum. Elbette ki sidhe-kâhinliğini kastetmiyorum. Kitapevi işletmekten bahsediyorum; özellikle de en iyi moda dergileri, sevimli kalemler, kırtasiye malzemeleri, gazeteler ve de böyle lüks, zarif bir dekora sahip olanından bir tane. Burası kendim için hayal ettiğim her şeye sahipti: Şık, kibar, zarif, zevkli.

Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'ndan içeriye adım attığınız anda, pırıl pırıl maun mobilyaların zenginliği ve eğimli cam pencerelerin yanı sıra insanı etkileyen ilk şey, mekânsal aykırılığın verdiği hafif şaşkınlık hissiydi. Sanki bir kibrit kutusunu açmış ve içinde düzgünce yerleştirilmiş bir futbol sahası bulmuşsunuz gibi bir histi bu.

Ana salon yirmi metre uzunluğunda, on beş metre genişliğindeydi. Bu salonun ön yarısı, tepedeki kubbe tavana doğru dört asma katla çevriliydi. Her kat, yerden kartonpiyere kadar sıra sıra maun ağacından gösterişli kütüphane

raflarıyla kaplıydı. İkinci, üçüncü ve dördüncü katlarda, zarif tırabzanların ardındaki platform geçitler, ancak kedi yürüyüşü ile ilerlemeye imkân verecek genişlikteydi. Her katta, bir bölümden diğerine tekerlekler üzerinde kayan merdivenler vardı.

Giriş katının sol tarafında küçük koridorlar oluşturacak şekilde düzenlenmiş kitaplıklar, sağ tarafında ise Dublin'in buz gibi havasından korunmak için vaktimin çoğunu önünde geçirdiğim mineli, zarif gazlı şömine ile iki tarafında rahat oturma grupları ve ardında buzdolabı, küçük bir televizyon ve müzik setimin durduğu kasa tezgâhı vardı. Arka taraftaki balkonlardaki kitaplıkların üst raflarında oldukça nadide kitaplar ve esrarengiz işaretler taşıyan şu süs eşyalarından bazıları camekânlı dolaplarda kilitli duruyordu.

Parkelerin üzerinde pahalı halı ve kilimler seriliydi. Mobilyalar, üzerine kıvrılıp kitap okumaktan hoşlandığım otantik, püsküllü Chesterfield kanepe gibi, Avrupai tarzda, görkemli ve pahalıydı. Işıklandırma, antika aplikler ve her şeyi sıcak, yumuşak bir parlaklıkla sarmalayan amber renginde gömme ampullerle sağlanıyordu.

Soğuk, ıslak, çılgın sokaklardan eşiği geçip kitapevinden içeri adım attığım zaman yeniden rahatça nefes almaya başlamıştım. Dükkânı açıp mesaiye başladığımda ve para çekmecesi her açıldığında minik gümüş zili çınlayan eski moda yazar kasaya fiyatları girerken hayatım basit görünüyor ve bir süre için bütün sorunlarımı unutabiliyorum.

Saatime bir göz atıp perişan haldeki ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp attım. Gece yarısı olmak üzereydi. Yalnızca birkaç saat önce, kitapevinin gizemli sahibiyle arkadaki sohbet köşesinde oturmuş, onun kim ya da ne olduğunu öğrenmeye uğraşıyordum.

Her zamanki gibi, beni yanıtlamamıştı.

Kendimi bu sıkıntıya neden soktuğumu gerçekten bilmiyorum. Barrons hakkımdaki hemen hemen her şeyi biliyor. Bir yerlerde, bütün hayatımı gün gün içeren küçük bir dosya tuttuğunu duysam hiç şaşırmayacağım. Bu dosyada mutlaka, huysuzluğunu yansıtan başlıklar attığı fotoğraflar da bulunurdu - işte Mac güneş banyosu yapıyor, Mac tırnaklarına oje sürerken, işte Mac az kalsın ölüyorken.

Ama ona ne zaman şahsi bir soru sorsam, aldığım karşılık hep, hayatımı kurtarıp durduğu hatırlatmasına eşlik eden üstü örtülü bir "ya böyle kabul et ya da bırak git" oluyor. Sanki bu beni susturup hizaya sokmaya yetermiş gibi.

Asıl üzücü olan ise genellikle yetiyor.

Aramızda katlanılmaz bir güç dengesizliği var. Ben hayatın dağıttığı birkaç berbat ikililer ve üçlülerle zar zor tutunmaya çalışırken bütün kozları elinde tutan hep o oluyor.

GO'ları, yani Güç Objeleri'ni - Kutsal Emanetler gibi kutsal Fae kalıntıları - birlikte arıyor, düşmanlarımızla yan yana dövüşüp onları birlikte öldürüyoruz; hatta geçenlerde olduğu gibi, ani ve yakıcı bir şehvetle birbirimizin giysilerini parçalamaya bile kalkabiliyoruz ama yaşamlarımızın kişisel ayrıntılarını ya da planlarımızı kesinlikle paylaşmıyoruz. O tek seferde, onu öperken içinde kopan fırtınayı her nasılsa bir an için benliğimde hissetmiştim. Oysa nerede yaşadığı, yanımda olmadığı zamanlarda nereye gittiği ya da tekrar ne zaman ortaya çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu durumdan bıktım usandım. Bilhassa kafatasımın arkasına yaptığı dövme - ikinci isminin lanet

olası baş harfi olan Z harfi - sayesinde beni istediği an eliyle koymuş gibi bulabileceğini bilmek canımı sıkıyor. Evet, bu dövme hayatımı kurtardı. Ama hayır, bu yüzden dövmeden hoşlanmak zorunda değilim.

Eteklerinden sular damlayan ceketimi üzerimden çıkarıp astım. İki tane fener yere düşüp yuvarlanarak gitti. Onları taşımak için daha iyi bir yol bulmam gerekiyordu. Ceplerim için çok hantaldılar ve sürekli düşüp duruyorlardı. Yakında, Dublin'in sık sık göründüğüm bölgelerinde "şu fenerli çılgın kız" diye adım çıkacaktı.

Kitapevinin arka tarafındaki banyoya koşup saçlarımı itinayla havluya sardım ve akan makyajımı nazikçe temizledim. Yukarıda beni çağıran bir kutu aspirin vardı. Bir ay önce olsa, hemen makyajımı tazelerdim. Artık sadece güzel bir cildim olması ve yağmurdan kurtulmak mutlu olmam için yetiyordu.

Banyodan çıktım ve kitapevini binanın özel konut kısmına bağlayan çift kanatlı kapılardan Barrons'a seslenerek geçtim. Etrafta olup olmadığını merak etmiştim. İlk kattaki bütün odaların kapılarını açıp baktım ama hiçbirinde yoktu. İkinci ve üçüncü katları araştırmak gereksizdi. Nasılsa bütün kapıları kilitli tutuyordu. Sadece benim kaldığım odanın bulunduğu dördüncü kattaki odaların kapıları kilitli değildi ve geçenlerde bir ay süreyle ortadan kaybolduğum zaman yatak odamı mahvetmek için çıktığı tek sefer hariç, o kata hiç uğramamıştı.

Cep telefonumdan onu aramayı düşündüm ama başım öyle şiddetli ağrıyordu ki bu fikirden anında vazgeçtim. Sinsar Dubh hakkında öğrendiklerimi ertesi gün öğrense de olurdu. Onu tanıdığım kadarıyla, bu gece onu çağırıp anlattığım takdirde beni hemen dışarı çıkarıp Sinsar

Dubh'yu aramaya çıkaracağından emindim. Oysa benim sıcak bir duş ve sıcacık bir yatak dışında başka hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu.

Arka taraftaki merdivenleri tırmanırken yakınımda bir yerlerde bir hareket algıladım. Kaynağının yerini saptayabilmek için dönüp baktım. Bu bir Gölge olamazdı; bütün ışıklar yanıyordu. Bir basamak inip görebildiğim odaları dikkatle gözden geçirdim. Hareket eden bir şey yoktu. Omuz silkip merdivenleri çıkmaya devam ettim.

Yine aynı şey olmuştu.

Bu sefer içime tuhaf bir his dolmuştu; sidhe-kâhini duyularımın yaklaşan tehlikeye karşı verdiği uyarılar gibi değildi, çok daha hafifti. Beni endişelendiren yöne doğru baktım: Barrons'un çalışma odasına. Kapısını başımı sokabilecek kadar aralayıp içeriye baktım. Aralıktan, on beşinci yüzyıldan kalma süslü masayı ve onun tam arkasındaki duvarda kitaplıkların arasında duran yüksek aynanın bir kısmını görebiliyordum.

Aynı şey tekrar olduğunda nefesim kesildi. Aynanın gümüşsü aksi titreşmişti.

Bakışlarımı ondan ayırmaksızın merdivenlere doğru geri çekildim. Odanın önündeki holde güvenli bir mesafeden birkaç dakika onu izledim ama titreşim tekrarlanmadı.

Kendimi tutamayıp kapıyı iterek ardına kadar açtım ve odaya girdim. Barrons gibi kokuyordu. Derin bir solukla kokuyu içime çektim. Tıraş losyonunun baharatlı, gizemli kokusu havaya sinmişti. Bir an için sanki tekrar Burren'in altındaki mağaralardaydım; hani şu Vampir Mallucé'ın, Dublin'e varmamın üzerinden çok geçmeden onu korkunç şekilde yaralamamın intikamını almak için ölümüne

işkence etmek üzere beni kaçırıp derinliklerine hapsettiği ve ölüme çok yaklaştığım, labirenti andıran tünellerle birbirine bağlanan mağaralarda. Sanki yine yerde Barrons'un vahşi, heyecan verici vücudunun altında uzanmış, gömleğini yırtarak açıp siyah ve kırmızı renklerde karmaşık, egzotik dövmelerle kaplı kaslı, sert karnını okşuyordum. Kokusu beni sarmalıyordu. İçimdeymiş ya da ben onun içindeymişim gibi hissediyordum. O zaman da şu anda olduğu gibi, içime girse, gizemli ruhunun daha derinlerine girebilir miyim diye merak etmiştim.

İkimiz de o gecenin lafını etmedik. Bundan sonra da edeceğinden şüpheliydim. Ben de konuyu kesinlikle gündeme getirecek değildim. O anlar beni, kendimin bile anlayamadığı derecede rahatsız etmişti.

Dikkatimi odaya çevirdim. Çalışma odasını daha önce araştırmıştım. Ne aradığımı bilmemekle beraber, bu adam hakkında bir şeyler öğrenmemi sağlayacak herhangi bir şey bulabilme umuduyla, her çekmeceye, her dolaba hatta raflardaki kitapların arkasına bile bakmıştım. Hiçbir şey bulamamıştım. Resmen antiseptiklerle yaşıyordu. Etrafta, DNA analizinde kullanılabilecek tek bir saç teli bile bırakmayacağından şüphem kalmamıştı.

Aynaya doğru yürüdüm ve parmak uçlarımı cam yüzeyde gezdirdim. Yerden tavana kadar uzanan zarif çerçeveli aynanın yüzeyi sert ve pürüzsüzdü, titreşecek bir malzemeden yapılmamıştı.

Tam o sırada, parmak uçlarımın altında titreşti. Bu kez sidhe-kâhini duyularım alarm zilleri çalmıştı. Elimi hızla çekerken sendeleyip boğuk bir çığlıkla arkamdaki masaya çarptım.

Yüzey artık ciddi şekilde sallanıyordu.

Barrons'un bundan haberi var mıydı? Çılgınca düşünüyordum. Elbette ki haberi vardı. Barrons her şeyi bilirdi. Bu şey onun kitapevindeydi. Ama ya bilmiyorsa? Ya Barrons benim inandığım kadar bilge değilse? Ya kolayca aldatılabilen saf biriyse ve onun antikalara düşkünlüğünü bilen biri - mesela Lord Master - bir tür büyülü aynayı onun yoluna çıkartmışsa... ve Barrons da onu satın almışsa ve de Melunlar'ın kırmızı pelerinli lideri buradan onu gözlüyorsa veya bunun gibi bir şeyse? Nasıl olmuştu da daha önce bu aynanın varlığını hissetmemiştim? Bu Fae miydi yoksa değil miydi?

Yüzeyinde dumansı gizemli işaretler belirdi ve camın çevresi aniden koyulaşıp kobalt rengine döndü. Aynanın kenarlarında yaklaşık sekiz santimetre kalınlığında simsiyah bir çerçeve oluşmuştu.

Bu kesinlikle Fae idi! Simsiyah kenarlar kesin bir göstergeydi. Daha önce görünür olsalardı, aynanın ne olduğunu hemen anlardım ama camın gerçek doğası, sidhe-kâhini duyularımın bile aşamadığı bir çeşit illüzyonun ardına gizlenmişti. Bu odaya daha önce yarım düzine kez girmiştim ama hiçbirinde en ufak bir karıncalanma hissetmemiştim. Bu kadar kusursuz bir illüzyonu böylesi ustalıkla kim yapabilirdi?

Bu sadece bir ayna değildi. Bu, İnsan ve Fae âlemleri arasında geçiş yolu olarak kullanılmak üzere Melun Kralı tarafından bizzat şekillendirilmiş aynalardan biriydi. Melun Kutsal Emanetleri'nin bir parçası olan Işınlanma Gümüşleri'nden biri, benim kitapevimdeydi! Burada ne işi vardı? Bu binada, gözümün önünde saklanan daha neler vardı acaba?

Bu Kutsal Emanet'in bir parçasını daha önce görmüş-

tüm. Lord Master'ın Karanlık Bölgede, 1247 LaRuhe adresindeki evinin duvarlarını neredeyse bir düzine simsiyah kenarlı ürkütücü gümüş delikler süslüyordu. İçlerinde korkunç şeyler vardı. Hâlâ kâbuslarımda gördüğüm şeyler. Yani, gözümün önünde şekilden şekle giren şu ucube gibi şeyler.

Lord Master'ın evinde gördüğüm aynalardan bahsettiğimde, Barrons onların "açık" olup olmadığını sormuştu. Kastettiği buysa, kesinlikle açıktılar. Açık olduklarında içlerindeki canavarlar dışarı çıkabiliyor muydu acaba? Öyleyse, Işınlanma Gümüşler'i nasıl kapatılıyordu? Onu kırmak gibi basit bir yolu mu vardı? Peki, kırılabiliyor muydu? Onu kırmayı denemek için etrafta bir şey aramaya fırsat bulamadan, kavruk uzuvlar ve kocaman dişlerden oluşan yaratık ortadan kaybolmuştu.

Titreyerek derin bir nefes aldım. Kitapevinin neden o tuhaf mekânsal çarpıklık algısını yarattığını artık anlamıştım. Karanlık Bölge'ye girdiğim ve ablamın eski sevgilisinin Dublin'in Büyük-Kötüsü olduğunu anladığım gün Lord Master'ın evinde de aynı özelliği hissetmiştim ama iki ile ikiyi toplayamamıştım. Bu aynalar, bu boyut-birleştirici geçitler, bir şekilde etraflarını çevreleyen alanı etkiliyorlardı.

O sırada aynanın derinliklerinde başka bir şey harekete geçmiş geliyordu. Dönen gümüş, amansız, hızlı adımların etkisiyle yine fırtınaya tutulmuştu. Geri çekilip daha güvenli bir mesafeden izlemeye devam ettim.

Titreşen aynanın yüzeyine kapkara şekiller çarpıp sürükleniyordu. Karaltıları tanımlamak mümkün olmamakla birlikte, insanın bilinçaltındaki bütün korkuları uyandıracak türdendiler. Kaçmanın belki de en iyi fikir olduğu o

anlardan biriydi ama asıl mesele, kaçacak bir yerimin olmamasıydı. Burası benim sığınağım, güvenli limanımdı. Buradan başka bir yerde yaşama şansım yoktu.

Aynaya doğru gelen şey, gittikçe yaklaşıyordu.

Aynanın içine, iki yanında iskeletler gibi kuru ağaçların dizildiği, dar, gümüşsü sokağa baktım. Aynaya yaklaştıkça soluklaşıp kenarlarındaki siyahlıkta kaybolan sokak, sarı sis bulutlarının pusu içinde şekilden şekle giren korkunç yaratıklarla doluydu. Karanlık Bölge'den daha da kokuşmuş bir çoraklığa sahipti ve her nasılsa aynadan içerideki havanın hem fiziksel hem de zihinsel olarak insanın kanını donduracak kadar soğuk olduğunu biliyordum. Böyle bir yerde, ancak cehennemden gelen, insan olmayan ve yozlaşmış bir yaratık hayatta kalabilirdi.

Kapkara şekil, kâbus gibi yolda süzülürcesine ilerleyerek yaklaşırken yoluna çıkan karanlık-iblisler sessiz çığlıklar atarak geriye fırlıyorlardı.

Titreşen aynanın üzerindeki gizemli işaretlere yenileri eklenmişti. Yaklaşan şeklin dik olarak mı, yoksa dört ayağı üzerinde mi yürüdüğünü anlayamıyordum. Belki de düzinelerce pençenin üzerinde emekliyordu. Bütün dikkatimi ona odaklayıp yaklaşanın şeklini anlamaya çalıştım ama iğrenç sis görüntüyü tanımlanamaz hale getiriyordu.

Tek bildiğim, büyük, kara, tehlikeli... ve girişe varmak üzere olduğuydu.

Parmak uçlarımda odadan çıktım. Kapıyı ardımdan çekip içeriyi gözetlememe yetecek kadar aralık bıraktım ve kapıyı çarptığım gibi dörtnala kaçmaya hazır bir şekilde tetikte beklemeye başladım.

Aynadan buz gibi bir hava kütlesi püskürüverdi.

İşte oradaydı!

Uzun, siyah paltosunun kanat misali açılan eteklerini dalgalandırarak Jericho Barrons aynadan dışarı adım attı.

Üstü başı kana bulanmıştı. Elleri, yüzü ve kıyafetinin üzerindeki kanlar, buz tutup kızıl renkli kırağıya dönmüştü. Aşırı soğuktan teninin rengi solmuştu ve gece rengi gözleri insanlık dışı, vahşi bir ifadeyle parlıyordu.

Kollarında, acımasızca saldırıya uğramış genç bir kadının kanlı vücudunu taşıyordu.

Kadının ölü olduğunu anlamak için nabzını dinlememe gerek yoktu.

İKİ

"Dedektif Jayne ile görüşmek istiyordum." Ertesi sabah erkenden telefona sarılmış, Dedektif Jayne'nin cevap vermesini beklerken kahvemle beraber üç aspirin daha yuttum.

Bir aralar bu çekilmez dedektiften kurtulmuş olmayı dilemiştim ama önceki gece yaşadıklarımı düşündüğümde ona ihtiyacım olduğunun farkına varmıştım. Basit ama zekice bir plan yapmıştım ve bunu uygulamak için tek eksiğim kalmıştı: Her şeyden habersiz bir kurban.

Bir-iki dakika ve bir dizi *klik* sesinin ardından, "Ben Dedektif Jayne. Size nasıl yardım edebilirim," diye soran sesini işittim.

"Aslında, ben size yardım edebilirim."

"Bayan Lane," dedi ifadesiz bir sesle.

"Evet, biricik Bayan Lane. Bu şehirde neler olduğunu öğrenmek istiyor musunuz? Bugün öğleden sonra birlikte çay içelim. Saat dörtte. Kitapevinde." Az kalsın TV spikeri sesiyle, "Ve de yalnız gel," diye ekleyecektim ki kendimi

tuttum. Ne de olsa, çok fazla televizyon izleyen bir nesildenim.

"Saat dört tamamdır ama Bayan Lane vaktimi boşa harcayacaksanız..."

Telefonu kapayıverdim. Tehditlerle uğraşacak havada değildim. İstediğimi elde etmiştim. Gelecekti.

Yemek pişirmeyi pek beceremem. Annem bu konuda gerçekten harikadır ve... Her neyse gerçeği burada ilk ve son kez itiraf edeyim de konuyu kapatalım. İşin doğrusu, birkaç ay öncesine kadar o kadar şımartılmış ve tembeldim ki ev işi yapmanın düşüncesine bile tahammül edemez, iş yapmaya ayıracağım zamanı güzelleşmek için harcamayı tercih ederdim. Kendi başımın çaresine bakacağıma, anneme yalvarıp onu en sevdiğim sandviçlerden birini yapmaya ikna ederdim. Böyle yaptığım için benim mi, yoksa bana katlandığı için onun mu daha suçlu olduğuna karar veremiyorum.

Tek başıma kaldığımdan beri, bol bol patlamış mısır, tahıl gevreği, hazır erişte ve meze tüketiyorum. Yatak odamda portatif bir ocak, bir mikrodalga fırın ve küçük bir buzdolabı var. Kısacası, bir mutfaktan anladığım her şey mevcut.

Ancak, o gün şef şapkasını takmaya karar vermiştim. Bu şeflik işi bende biraz eğreti duruyordu ama olsun. Elbette sokağın aşağısındaki pastaneden çeşit çeşit yağlı kurabiyeler alabilirdim ama kendi ellerimle minik sandviçler hazırlamayı tercih etmiştim. Taze fırın ekmeklerini dilimleyip kenarlarını kesip şekillendirmiş, iç malzemeyi hazırlamış ve özel tarifimi dilimlerin arasına itinayla doldurmuştum.

Tek lokmalık kanepe ve sandviçlere bakmak bile ağzımı sulandırıyordu.

Saatime göz atıp demlenmesi için Earl Grey çayın üzerine su koyduktan sonra, fincanları arka taraftaki sohbet köşesinin yanındaki masaya götürdüm. Şöminedeki ateş, kasvetli Ekim gününün soğuk havasına nispet yapar gibi keyifle çıtırdayarak yanıyordu. İşimi kaybetmek ya da işleri aksatmak istemiyordum ama bu görüşmeyi işverenimin ortaya çıkmayacağından emin olduğum saatlerde yapıp bitirme niyetinde olduğumdan dükkânı erkenden kapatmıştım.

Önceki akşam Jericho Barrons'u aynadan çıkarken gördüğümde, gaflet uykusundan uyanmıştım.

Merdivenleri, Fae'in ışınlanmasından daha hızlı çıkıp kapımı kilitledikten sonra arkasına barikat kurmuştum. İşimi bitirdiğimde kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki yerinden çıkacak sanmıştım.

Dükkânda benden sakladığı bir Melun Kutsal Emaneti bulundurması yeterince kötüydü, üstelik çalışma odasında tuttuğu göz önüne alınırsa bunu muhtemelen düzenli olarak kullanıyor olması da fazlasıyla kötüydü ama... ya kadın... Tanrım, o kadın!

Barrons neden kollarında kana bulanmış bir vücut taşıyordu? Mantığım acı acı haykırmıştı: Çünkü onu öldürdü!

Ama niçin? O kadın kimdi? Nereden gelmişti? Onu aynanın içinden neden çıkarmıştı? O aynanın içinde ne vardı? O sabah aynayı tekrar incelemiştim. Yeniden düz, içine girilmesi mümkün olmayan bir ayna olmuştu. İçine girmenin yolu ne ise bunu ancak Barrons biliyordu.

Hele yüzündeki o ifade! Yaptığı şeyden ötürü, keyif de-

ğilse de bir tür teselli bulmuş, rahatlamış bir erkeğin ifadesiydi. Yüzünde... zalim bir tatmin ifadesi vardı.

Jericho Barrons, kadınları romantik hayallere sürükleyecek türde bir erkekti (elbette saldırıya uğramış vücutları toplamasını göz ardı edersek). Ben ortaya çıkmadan önce kitapevini idare eden Fiona, ona öylesine kör kütük âşıktı ki yolundan çekileyim diye beni öldürmeye çalışmıştı. Barrons güçlüydü, insanın içini titretecek kadar yakışıklı, akıl durduracak kadar zengin, ürkütücü derecede akıllıydı ve seçkin bir zevke sahipti. Tabii düşük voltajlı daimi bir elektriksel güç yayan kaslı vücudundan bahsetmeye lüzum yok. Sonuç olarak, kahramanların kumaşındandı.

Ve psikopat katillerin...

Dublin'de öğrendiğim bir şey varsa, o da bu ikisi arasında çok ince bir çizgi olduğu.

Onunla ilgili romantik hayaller kuracak değilim. Ne kadar acımasız olduğunu biliyorum. Ne kadar gaddar olduğunu, onunla ilk karşılaştığımız gün, kitapevinin karşı ucundan bana diktiği soğuk bakışlarını gördüğüm andan beri biliyorum.

Barrons, kesinlikle ve sadece kendi işine geleni yapar. Nokta. Hayatta kalmamı sağlamak fazlasıyla işine geliyor. Nokta. Ama bir gün işine gelmeyebilir. Ünlem işareti!

O aynanın onun çalışma odasında ne işi vardı? Onun içine girip nereye gidiyordu? Orada ne yapıyordu? Ölü kadınları taşımanın yanı sıra tabii...

O aralarından yürüyerek geçerken, aynanın içindeki karanlık-iblisler de tıpkı Karanlık Bölge'deki Gölgeler gibi davranmışlardı: Geçmesi için yol vermiş, etrafından kaçışmışlardı. Lord Master bile ona bir kez bakmış ve yürüyüp gitmişti.

Jericho Barrons kimdi? Jericho Barrons neydi? Birbirinden kötü olasılıklar beynime üşüşmüştü.

Onun ne olduğunu öğrenmemin imkânı yoktu ama ne olmadığını biliyordum. Geçen akşam Sinsar Dubh hakkında öğrendiklerimi anlatacağım kişi olmadığı kesindi. Ağzını sıkı tutuyordu demek? Tamam. Ben de benimkini sıkı tutacaktım.

Jericho Barrons ile Karanlık Kitap'ın bir araya gelmesinin sorumlusu olmak istemiyordum. Bir Melun Kutsal Emaneti'ni ele geçirince diğerinin peşine düşüyordu. Vay canına, bu onu bir tür Melun haline getirmiş olabilir miydi? Belki de insanların içine girip onları ele geçirdiği için "yakalayıcı" anlamında Gripper adını taktığım zarif, saydam olanlardan biridir? Onlardan biri Barrons'u ele geçirmiş olabilir miydi?

Bu olasılığı daha önce de düşünmüş ama hemen vazgeçmiştim. Bu fikri elemek için... işin doğrusu... kendimi Jericho Barrons'un biri ya da bir şey tarafından sahiplenilemeyecek kadar çetin ceviz olduğuna inandıracak kadar onu idealleştirmiş olmam dışında, sağlam bir nedenim olmadığını artık kabul etmek zorundayım. Ben kimdim ki bunun doğru olduğunu söyleyecektim? Daha geçenlerde bir Gripper'ın Temple Bar semtinde genç bir kadının vücuduna girişine şahit olmuştum. Kadının vücuduna girdiği andan itibaren Melun'u algılayamaz olmuştum. Sidhekâhini duyularıma göre o artık bir insandı.

Ya gizliden gizliye karanlık güçler için çalışıyorsa ve kitabı aratmak için kardeşimi baştan çıkartan Lord Master kadar kurnazca beni aldatıyorsa? Bu onunla ilgili hemen hemen her şeyi açıklardı: İnsanüstü gücünü, Fae hakkındaki engin bilgisini, Karanlık Aynalar ile içli dışlı olmasını,

hatta onlardan birini tekelinde tutmasını, Gölgeler'in ondan sakınmasını, Lord Master'ın onunla çatışmaya girmemesini - ne de olsa, aynı tarafta olabilirler.

Sinirle soludum.

Dublin'e ayak bastığımdan beri kendi başımın çaresine bakabileceğimi hissettiğim tek zaman, Mallucé'ın beni öldüresiye dövdükten sonra hayatta kalmak için Melun eti yediğim o geceydi. Tiksindirici olmakla birlikte, Fae eti onu yiyen kişiye belli bir seviyede Fae gücü veriyordu; fiziksel olarak süper güçlü hale getiriyor, ölümcül yaraları iyileştiriyor, hatta görünüşe bakılırsa kara büyü konusunda da güç bahşediyordu.

O gece nihayet kuvvet avantajına ben de sahip olmuş ve başka birinin korumasına ihtiyaç duymamıştım. Etrafımdaki diğer büyük kötü adamlar gibi ben de karşıma çıkacakların canına okuyabilirdim. Mallucé ile eşittim artık. Neredeyse Barrons kadar ölümcül, yani onun kadar iyi eğitimli olmasam da muhtemelen onun kadar öldürücüydüm. Sonunda ben de hesaba katılması gereken bir güç, yaralanma ya da öldürülme korkusu olmaksızın istediği cevapları almak için zor kullanabilecek ve etrafındakilere hükmetmeye muktedir biri gibi hissetmiştim.

Heyecanlandırıcı, coşku vericiydi. Özgürleştiriciydi. Ama her gün Melun eti yiyemezdim. Pek çok dezavantajı vardı. Sadece sidhe-kâhini güçlerimi geçici de olsa saf dışı bırakıp beni kendi mızrağıma (bu Kutsal Emanet, Fae olan her şeyi, hatta Fae eti yiyeni bile öldürüyordu: Mallucé'ın çürümesini gözlerimle görmüştüm) karşı zayıf hale getirmekle kalmıyordu. Ayrıca, geçen haftadan sonra Melun eti yemenin bağımlılık yaptığını da anlamıştım ve bu bağımlılığın doğması için tek bir öğün yeterliydi. Mallucé akılsız

ya da iradesiz değildi. Fae gücünün cazibesi çok kuvvetliydi. Geceleri onun hayalini kuruyordum. Canlı Rhino'dan parçalar kesmek... çiğnemek... yutmak... vücuduma giren inanılmaz, karanlık atomlarını hissetmek... kanımı kaynatması... beni değiştirmesi... yine yenilmez olmak...

İçine daldığım hayalden kopup gerçeğe döndüğümde, kendimi lezzetli bir sandviçi ağzıma dayamış buldum. Fırın ekmeğinin bir parça unu dudağıma bulaşmıştı.

Sandviçi tekrar tepsiye koyup ikramlıkları masaya taşıdım ve pastaneden dönüş yolunda satın aldığım çiçek desenli kâğıt tabaklarla peçetelerin yanına davetkâr bir ziyafet sofrası hazırladım.

Güneyli kibar Mac, porselen ve gümüşlerin eksikliğinden utanç duyuyordu.

Mızraklı Mac ise yiyeceklerden artacaklar için endişelenip yemeğin ziyan edilmemesi gerektiğini düşünüyordu. Üçüncü dünya ülkelerinde insanlar açlık çekiyordu.

Saatime bir göz attım. Jayne dakik bir adamsa, üç dakikaya kadar gelirdi ve ben de planımı uygulamaya başlardım. Bu planı uygulamak riskli ama gerekliydi.

Geçen gece - kitabın izini sürüp ona her yaklaştığım seferde, canavar yerine Barrons'a dönüştüğü kâbuslar arasında - uyanmış kafamda çeşitli fikirler sıralayıp eleyerek, zekice olmasıyla beni bile etkileyen bu plana saplanıp kalmıştım.

Sinsar Dubh'yu bulmanın yolu, en vahşi cinayetlerin izini sürmekti. Onu bulmak, ancak karmaşa ve vahşetin hüküm sürdüğü yerde mümkün olabilirdi. Başta, bir polis telsizi ele geçirmeye karar vermiştim ama bir tane çaldıktan sonra onu taşımak ve saklamak gibi lojistik sorunlar

ve yedi gün yirmi dört saat takip etmek meselesi bu fikri bozguna uğratmaya yetmişti.

Sonra, ihtiyacım olanın çoktan elimin altında olduğunu fark etmiştim.

Dedektif Jayne.

Annem her zaman, elimdeki yumurtaların hepsini aynı sepete koymamam gerektiğini söylerdi ve ben de Barrons ile bunu yapıyordum. Yedek planımı üzerinde kurabileceğim kim vardı? Hiç kimse. Çeşitliliğe ihtiyacım vardı.

Garda'dan birini, benim parametrelerime uyan türde cinayetler kendilerine rapor edildiğinde bana haber vermeye ikna edebilirsem, bir telsize mahkûm kalmadan anında bilgiye ulaşabilirdim. Kitabın onu algılayabileceğim kadar yakında olduğu umuduyla cinayet mahalline koşup izini sürmek için sidhe-kâhini duyularımı kullanırdım. İpuçlarının birçoğu muhtemelen boş çıkacaktı ama nihayetinde, hiç olmazsa bir kez, şans kapımı çalmak zorunda kalacaktı.

Jayne benim muhbirim olacaktı. Her zamanki polis/sivil ilişkisinde böylesine muazzam bir değişikliği nasıl elde edeceğimi merak edebilirsiniz. Basit planımın parlak olan yanı da bu işte...

Elbette, Sinsar Dubh'nun yerini saptamayı başardığımda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona yaklaşamıyordum bile. Yaklaşmayı bir şekilde başarsam da ona dokunan insanlara ne olduğunu görmüştüm. Yine de onu aramak zorundaydım. Bu da Avcılar'a karşı yaratılıştan duyduğum korku, Kutsal Emanetler'i hiç düşünmeden bulup tanıma yeteneğim ve sürekli olarak bana inanmayacaklarını bildiğim halde sağa sola koşup insanları Fae konusunda uyarma dürtüm gibi genlerime yazılıp programlanmış şeylerden biriydi.

Benim inanılmaya ihtiyacım vardı. Jayne ise, neler döndüğünü öğrenmek istiyordu.

Ona neler döndüğünü gösterecektim.

Vicdanımın sesi cılız bir şekilde karşı çıkmaya kalktı. Hemen bastırıverdim. Vicdanım hayatta kalmamı sağlayamazdı.

Tepsiye göz gezdirdim. Ağzım sulanmıştı. Bunlar öyle alelade yumurta, ton balığı ya da tavuklu sandviçler değillerdi. Bu enfes küçük mamulleri yapmak için çok uğraşmıştım ve yemek için içim gidiyordu. Yemenin hayalini kuruyordum. İnsan yemekleri için duyduğum açlık ve iştah bunun yanında hiç kalırdı.

Bu kıpır kıpır lezzetli şeyler salatalı Melun sandviçleriydi...

...ve Jayne, şehrine gözlerini yuvalarından fırlatacak bir bakış atmak üzereydi.

Her şey ancak bir tren kazasında olabilecek kadar iyi gitmişti.

Dedektif, küçük sandviçlerimden sadece iki tane yemişti. Birincisini tadının bu kadar kötü olacağını beklemediğinden; ikincisini ise, sanırım, ilkinin muhakkak bir yanlışlık eseri olduğunu düşündüğünden.

İkinciyi yuttuğu anda, sandviçlerin tabağında hareket ettiğini görmüş ve ona üçüncü bir taneyi yedirme şansım kalmamıştı. O kadar küçük miktarda Melun etinin etkisinin ne kadar süreceğinden emin değildim ama bir ya da iki gün olacağını tahmin ediyordum. Melun etinin verdiği süper kuvvet, iyileştirme gücü ya da kara büyü konusundaki yetenekten ona bahsetmedim tabii. O esnada bir

tokatla kafamı kıracak kadar güçlü hale geldiği gerçeğini kendime saklamıştım.

Birlikte dışarı çıkmadan önce, o leziz şeylerden arta kalanları tuvalete atıp sifonu çekmek için kendimi zorlarken ellerim titremişti. Acil durumlar için iki tanesini ayırmıştım. Sokak kapısına gitmeden ise kendi blöfümü görmüş ve dönüp ayırdığım o iki parçayı da tuvalete atıp sifonu çekmiştim. Aynadaki aksime gözüm iliştiğinde, şiddetle arzuladığı şeyi, yani muazzam bir güce erişmenin, Dublin sokaklarında gezinen sayısız düşmandan kurtulmanın ve Barrons ile rekabet edebilir hale gelmenin mutluluğunu kendimden esirgemenin verdiği zorlanmadan bembeyaz olmuş yüzümü gördüm. Akan suyun girdabında dönen et parçalarını delikten kaybolup gidinceye kadar seyrederken ellerimle klozetin kenarlarına sımsıkı yapışmıştım.

Temple Bar semti civarında durduğumuzda bitap düşmüştüm.

Yedi uzun saattir Jayne ile birlikteydim. Üstelik ondan hiç hoşlanmıyordum. Zaten onu Melun etiyle besleyip dünyasında neler olduğunu görmeye zorlamadan önce de ondan hiç haz etmezdim. Eh, durumda bir değişiklik yoktu işte.

Onun da benden, eskiden olduğundan daha çok hoşlandığı söylenemezdi. Aslında, o gece onu yüzleşmek zorunda bıraktığım şey yüzünden hayatının bundan sonraki bölümünde benden nefret edeceğinden emindim.

Küçük yaratık-turumuzu başlattıktan kısa bir süre sonra beni kendisine uyuşturucu vermekle suçladı. Ona halüsinojen verdiğimde ısrar ediyordu. Beni uyuşturucu tacirliğinden tutuklayacaktı. Beni İrlanda'dan attıracak ve memleketimdeki bir hapse yollayacaktı.

İkimiz de bunları yapmayacağını biliyorduk.

Onu inandırabilmek için saatlerce Dublin'de dolaştırıp barlarda olanları, taksileri kullananları ve seyyar satıcı tezgâhlarını kimlerin işlettiğini göstermem gerekmişti ama sonunda başarmıştım. Bütün bu süre zarfında, sonunun O'Duffy gibi olmasını istemiyorsa nasıl davranacağı, ipliğimizi pazara çıkarmamak için sinsi bir şekilde görünüşü nasıl kurtaracağı konusunda ona koçluk etmek zorunda kalmıştım.

Benimle uğraşma yöntemleri hakkındaki düşüncelerim ne olursa olsun, Dedektif Jayne iyi bir polisti ve içgüdüleri sağlamdı; bu içgüdülerin ona söyledikleri hoşuna gitse de gitmese de. Gördüklerinin gerçek olmadığında ısrar etmekle birlikte, araştırma usulleri konusunda yirmi iki yıllık tecrübesini kullanıyordu. Ağzı olmayan, acıklı, ıslak-gözlü canavarlara, deri-kanatlı çirkin yaratıklara ve de şekilsiz uzuvlar ve bir takım sıvılar sızdıran etten oluşan hantal kütlelere, inanmayanlarda görülen şu mükemmel kayıtsızlık ifadesiyle bakıyordu.

Tek dikkatsizliğini birkaç dakika önce yapmıştı.

Kestirme olarak kullandığımız karanlık ara sokakta, Rhino-Çetesi'nin üç üyesini çabucak dondurup mızraklamıştım.

Jayne öylece durmuş, gri uzuvlu vücutlarına, çıkıntılı çeneleri ve fildişine benzer dişleriyle yumrulu yüzlerine, açık yaralarından görünen irin dolu kistlerle kaplı pembemsi gri ete bakarak gördüklerini sindirmeye çalışıyordu. "Bana yedirdiğin bu muydu," diye sordu en sonunda.

Omuz silkip, "Görmen gereken şeyleri sana göstermek için bildiğim tek yol buydu," diye yanıtladım.

"O küçük sandviçlerde bu... şeylerin... parçaları mı vardı?" Sesi yükselmişti; yüzü solmuştu.

"Hı-hı."

Bana bakarken boğazı kasılıp duruyordu. Bir an için kusacağını sanmıştım ama kendini kontrol edebildi. "Hanımefendi, siz hastalıklı bir kaltaksınız."

"Haydi, görmeni istediğim bir şey daha var."

"Yeterince gördüm."

"Hayır, yeterince görmedin. Henüz." En kötüsünü sona saklamıştım.

Şehir turumuzun son durağı olarak Liffey Nehri'nin kuzey kıyısındaki yeni bir Karanlık Bölge'nin sınırını seçmiştim. Ne zamandır bu bölgeyi keşfe çıkmayı planlıyordum. Böylece, yatak odamın duvarına çivilediğim haritanın üzerinde sınırlarını işaretleyip parametrelerini not edebilecektim. "Haritalarda bulamadığın şu mahalleleri hatırladın mı?" diye sordum. "Kitapevinin yanındaki bölgeyi? O'Duffy'nin incelediği bölgeleri? Burası onlardan biri," diyerek elimle sokağın aşağısını işaret ettim.

Jayne karanlığa doğru bir adım attığında elimde olmadan bağırdım. "Işıktan ayrılma!"

Bir sokak lambasının altında durup direğine yaslandı. Karanlığın kıyısında aç kurtlar gibi sürünen Gölgeler'e bakarken yüzünü izledim.

"Şimdi bu gölgelerin insanları yediğine inanmamı mı bekliyorsun?" diye gergin bir ifadeyle sordu.

"Bana inanmıyorsan, eve gidip çocuklarından birini al ve buraya getir. Sonra da ne olacağını gör." Aslında sesim kadar duygusuz değildim ama onu ikna etmeliydim ve bunu yapmak için onu kalbinden vurmam, tehlikenin yuvasına ne kadar yakın olduğunu göstermem gerekiyordu.

"Sakın bir daha çocuklarımdan bahsetme," diye bana dönüp bağırdı. "Beni duydun mu? Asla!"

"Bu iyice yayılıp sınırları ayırt edilemez olduğunda," diyerek Karanlık Bölge'yi işaret ettim, "Karanlık Bölgeler'in nerede olduğunu bile artık anlayamayacaksın. Çocukların okula giderken bir tanesinin içine girip bir daha eve dönmeyebilir. Gidip onlardan geriye kalan giysi öbeklerini mi arayacaksın? Nerede arayacağını bilebilecek misin? Bu uğurda boşu boşuna çabalarken ölüp gidecek misin?"

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Kocaman yumruklarını sıkarak bana diklendi.

İstifimi bozmadım. "Hayır. Sana yardım teklif ediyorum. Bir anlaşma öneriyorum. En geç bir gün içinde bu yaratıkları görme yetin kaybolacak. Tehlikenin aileni nerede bulacağını hiç bilemeyeceksin. Dört bir tarafınız tehlikeyle dolu. Seni sürekli bilgilendirebilirim. Karanlık Bölgeler'in nerede olduğunu, Melunlar'ın hangi semtlerde daha yoğun toplandığını ve karınla çocuklarını nasıl güvende tutacağını sana söyleyebilirim. Durum iyice kötüleşirse, şehri terk etmen gereken zamanı ve nereye gideceğini söyleyebilirim. Karşılığında tek istediğim ise biraz bilgi. Senden istediğim cinayet işlememe yardım etmen gibi bir şey değil. Aksine, cinayetleri engellememde yardımcı olmanı istiyorum. Biz aynı taraftayız. Yalnızca, bu geceye kadar sen karşı tarafta ne olduğunu bilmiyordun. Artık biliyorsun. Bu şehirde olanları durdurmam için bana yardım et."

"Bu delilik."

"Delilik ya da değil, bunlar gerçek." Ben de kabullenmekte zorlanmıştım. Savunmasız dünya ile bu Fae istilasına uğramış, karanlık Dublin'i birbirine bağlayan köprüyü geçmek oldukça zorlu olmuştu. "O'Duffy'yi onlar öldürdü. Seni de öldürmelerine izin verecek misin?"

Bakışlarını öte tarafa çevirip tek kelime etmedi. O anda, kazandığımı anladım. Bir cinayet anonsu aldığı anda bana haber vereceğini anlamıştım. Bunu yapmaktan nefret edecekti, kendi kendine çıldırdığını söyleyecekti ama yine de beni arayacaktı ve bu da bana yeterdi.

Jayne'yi Pearse Caddesi'ndeki Garda karakolunun önünde bırakırken, Fae görüş gücünün yakında kaybolup gideceği konusunda güvence vermiştim. Ayrılırken bakışlarında, ara sıra kendi gözlerimde de yakaladığım aynı anlamsız ifadeyi gördüm.

Onun için üzülüyordum.

Ama teşkilatın içinden birine ihtiyacım vardı ve onu bulmuştum.

Ayrıca, bu gece gözlerini açıp onu neler olduğunu görmeye zorlamasaydım, birkaç güne kalmaz ölüp giderdi. Burnunu her şeye fazla sokuyordu. Arka sokaklardan birinde terk edilmiş bir araba bulup gece vakti Karanlık Bölgeler'den birine girmeye kalkabilirdi ya da O'Duffy'nin boğazını kesen her kimse aynı şeyi Jayne'ye de yapabilirdi.

Daha önce yürüyen bir ölüydü. Artık bir şansı vardı.

ÜÇ

Onun uğrunda ölebilirim.
Bunun ötesinde söylenecek başka bir şey yok.

Onun hayatını korumak için son nefesimi vermeye, hatta yüreğimdeki son umudu yitirmeye hazırım. Delirdiğimi düşündüğüm sırada hayatıma girdi ve her şey onunla anlam kazandı. Ne olduğumu anlamama yardım etti, nasıl avlanacağımı ve nasıl saklanacağımı gösterdi. Bana söylenmesi zorunlu yalanlar olduğunu öğretti. Son zamanlarda bunlarla ilgili çok şey öğreniyorum. Mac her aradığında daha fazla alıştırma yapmış oluyorum. Onun uğrunda da ölebilirim.

Bu adam kendimi farklı bir ışıkta görmemi sağladı. Hep olmak istediğim kadın olmama fırsat verdi. Anne babayı gururlandırmak için her zaman doğru olanı yapmak zorunda olduğunu düşünen mükemmel evlat ve onur listesindeki öğrenci değil ya da ailemiz burunlarını başkalarının işine sokup duran komşuların dillerine düşmesin diye dikkati elden bırakmayan ve Mac'e parlak bir örnek olmaya çalışan kusursuz abla da değil. Küçük kasaba işgüzarlarından nefret ediyorum! Ben hep Mac gibi biri olmak istedim. Yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmaz o. Halinden memnun

olduğu sürece, insanların ona tembel ve bencil demesi umurunda bile olmaz. Bundan dolayı kendisiyle ne kadar gurur duyduğumu bir bilse...

Ama artık her şey farklı...

Burada, onunla Dublin'de, olmak istediğim kişi olabilirim. Artık iyi kız olmaya zorlandığım küçük Güney kasabası kapanından kurtuldum. Özgürüm!

Bana Gece Kraliçem diyor. Bu inanılmaz şehirde bana mucizeler yaşatıyor. Kendi yolumu bulmam için beni teşvik ediyor, doğru ya da yanlışa kendim karar vermem ve kendi seçimlerimi yapmam konusunda beni cesaretlendiriyor.

Ve seks, Tanrım, hem de ne seks! Onunla birlikte oluncaya kadar seksin ne olduğunu bilmiyormuşum meğer! Romantik müzik ve mum ışığı, bir tercih ya da düşünüp taşınarak hazırlanılacak bir eylem değilmiş.

Onunla sevişmek, nefes almak kadar doğal, sevişmemek ise nefes almamak kadar imkânsız. Seks; onsuz geçen bir saniyeye daha dayanamadığım için karanlık bir sokakta duvara yaslanmak ya da soğuk betonun üzerine sırtüstü uzanmak. Seks; ellerimle dizlerimin üzerinde, ağzım kupkuru, heyecandan yüreğim ağzımda, bana dokunacağı ve kendimi yeniden yaşam dolu hissedeceğim anı beklemek. Cezalandırıcı ve arındırıcı, müşfik ve şiddetli ve de onu içime almaktan başka hiçbir şeyi gözüm görmez hale gelinceye kadar onun dışındaki her şeyi yakıp yok eden bir şey. Onun için ölebilirim. Hatta öldürebilirim.

Tıpkı bu gece yaptığım gibi.

Ve yarın o kadını gördüğümde yapacağım gibi.

Ondan nefret ediyordum.

Ah, kardeşimin katilinden zaten nefret ediyordum ama artık nefretim had safhadaydı.

İşte, sinirden kasılmış elimde, Lord Master'ın karanlık güçlerini Alina üzerinde kullandığının, onu öldürmeden önce olmadığı birine dönüştürdüğünün delilini tutuyordum: Alina'nın, ben daha okumayı sökemeden mükemmel hale getirdiği güzel, zarif el yazısıyla kaleme aldığı günlüğünden koparılmış bir sayfa.

Bu sayfada yazanlar Alina'ya o kadar aykırıydı ki Lord Master'ın onun beynini yıkadığı, önceki gece Burren'in altındaki mağarada bana yaptığı şu Voice zımbırtısını ona da yaptığı son derece barizdi. Ben de istediği anda muskayı ona vermiştim ve az kalsın onunla gidecektim. Karşı koymak ya da onu reddetmekten acizdim. Birkaç basit kelimenin gücüyle beni akılsız bir robota çevirmişti. Barrons olmasaydı, onun esiri olacak, peşine takılıp gidecektim. Ama Barrons da Kelt rahiplerinin Voice gücüne sahip olduğundan, beni Lord Master'ın büyüsünden kurtarmıştı.

Kardeşimi tanırdım. Ashford'da mutluydu. Olduğu kişi olmaktan memnundu: Göz alıcı, başarılı ve eğlenceli, benim ve kasabadaki daha birçoklarının örnek aldığı, başarıları ve aldığı ödüllerle gülümseyen yüzü yerel gazetelerden eksik olmayan, her şeyin doğrusunu yapan kişi.

Bana Gece Kraliçem diyor.

"Petunyamın Gece Kraliçesi!" Kardeşim hiçbir şeyin kraliçesi olmaya meraklı değildi ama olsaydı bile bu kesinlikle 'gece' olmazdı. Ashford'ın yıllık Şeftali ve Bal Kabağı Festivali gibi daha şenlikli bir şey olabilirdi mesela. Parlak turuncu rengi bir kurdele ile gümüş bir taç takardı ve ertesi günkü yerel gazete Ashford Journal-Constitution'a kapak olurdu.

Hep Mac gibi biri olmak istedim. Hayatında bir kez olsun benim gibi olmak istediğini söylememiştir! *İnsanların ona*

tembel ve bencil demesi umurunda bile olmaz. Hakkımda gerçekten böyle mi diyorlardı? O zamanlar bunları duyamayacak kadar sağır mıydım yoksa sırf aptallığımdan mı fark etmemiştim?

Dahası seks hakkında böyle şeyler yazan kesinlikle benim kardeşim olamaz. Alina kuçukuçu pozisyonunu sevmezdi. O pozisyonu küçültücü bulurdu. Dört ayak üzerine bebeğim. Evet, işte böyle, deyip gülerdi. Kahretsin.

"Gördün mü, hiç Alina'nın tarzı değil," dedim kâğıda doğru konuşarak.

Kardeşim bu sayfayı yazmadan önceki gece kimi öldürmüştü acaba? Bir ucubeyi mi? Ya da Lord Master onun beynini yıkayıp iyi adamlardan birini mi öldürtmüştü? Ertesi gün kimi görmeye gidecekti? O kadını da öldürmeyi mi planlıyordu? Öldürdükleri insan mıydı yoksa Fae mi? Fae ise, onları nasıl öldürüyordu? Mızrak bendeydi. Kılıç ise, sidhe-kâhinleri organizasyonunun patroniçesi Rowena tarafından işletilen göstermelik kargo firması PHI için kuryelik yapan Dani'deydi. Bildiğim kadarıyla, Fae öldürebilen yalnızca bu iki silahtı. Alina, bilmediğim başka bir silah mı keşfetmişti? Günlüğünün niçin özellikle bu sayfası gönderilmişti?

Hepsinden önemli ve cevaplaması zor olan soru ise: Bunu kim yollamıştı? Kardeşimin günlüğü kimin elindeydi? V'lane, Barrons ve Rowena, onunla hiç karşılaşmadıklarını söylemişlerdi. Acaba Lord Master göndermiş olabilir miydi? Belki de o çarpık küstahlığıyla, onu kardeşimin bulduğu kadar çekici bulmamı sağlayacağını düşünmüştür. Her zamanki gibi, sorular denizinde tek başıma kalmıştım ve cevapların kurtarma botları olduğunu varsayarsak, boğulma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Zarfı alıp iyice inceledim. Sade, kırık beyaz renkte parşömen kâğıdından, kalın ve ısmarlama olduğunu belli edecek kadar zarifti; yine de hiçbir ipucu vermiyordu.

Adres, bilindik matbaa yazı karakteriyle yazılmıştı ve dünyanın herhangi bir yerindeki mürekkepli ya da lazer yazıcıdan çıkmış olabilirdi.

Üzerinde sadece, *MacKayla Lane / Barrons Kitap ve Süs Eşyaları*, yazıyordu.

Gönderenin adresi belirtilmemişti. Tek bilgi, önceki gün tarihli Dublin posta damgasıydı ki o da hiçbir şekilde ipucu sayılmazdı.

Kahvemi yudumlarken bir yandan da düşünüyordum. O sabah erken kalkıp giyindikten sonra aceleyle aşağı inmiştim. Dükkânın en üst katına çıkıp yeni günlük gazetelerle aylık yayınları yerleştirmeye giderken tezgâhın üzerine yığılmış posta istifi dikkatimi çekmişti. Üç tane fatura zarfından sonra sıra, içinden Alina'nın günlüğünden bir sayfa çıkan bu zarfa gelmişti. Posta destesi devrildi devrilecekti; aylık yayınlar hâlâ kutularında bekliyorlardı.

Gözlerim kapalı halde, elimdeki zarfları birbirine sürtüp duruyordum. Kardeşimin günlüğünü başkalarının eline geçmeden bulmak için çok uğraşmıştım ama artık çok geçti. Bir başkası benden önce onu ele geçirmişti. Bir başkası onun en gizli düşünce ve sırlarına ortak olmuştu ve Alina'nın İrlanda'nın Fae kaynayan kıyılarına vardığından beri öğrendiği bütün bilgi ona aitti.

Günlüğünde, hakkımdaki pek de övücü olmayan şahsi görüşler dışında başka hangi sırlar vardı acaba? İhtiyacımız olan herhangi bir Kutsal Emanet ya da antik eşyanın yeri hakkında bilgi veriyor muydu? Sinsar Dubh'yu ve etrafta nasıl dolaştığını bilen başka biri daha var mıydı? İsimsiz

düşmanımla ikimiz de onun izini aynı şekilde sürmeyi mi umuyorduk?

Telefon çalmaya başladı. Şehir içi arama. Duymazdan geldim. Benim için önemli olan kişilerde cep telefonu numaram vardı nasılsa. Alina'nın el yazısını görmek, yazdıklarını okurken zihnimin içinde konuşuyormuşçasına kelimelerini duymak, kendimi zayıf hissetmeme sebep olmuştu. Müşterinin tekiyle kitaplar hakkında gevezelik edecek durumda değildim.

Telefon nihayet susmuştu ama üç saniyelik bir sessizliğin ardından tekrar çalmaya başladı.

Üçüncü zilde, sırf sesi kesilsin diye ahizeyi kaldırdım.

Arayan Christian MacKeltar idi. Bir önceki gece bana ne olduğunu ve çağrılarına neden cevap vermediğimi merak etmişti. Ona, bilinç sahibi bir kitap tarafından diz çöktürülmek, tehlikeli işverenimi etrafta ölü vücutlarla dolaşırken izlemek, cani bir dedektife, sırf onu muhbirim yapmak adına, bağımlılık yapan yamyam çayı ikram etmek ve ardından da şehirde dolaştırıp ucube yaratıkları görmeye zorlamakla meşgul olduğumu diyemezdim. Ayrıca, o sırada, kardeşimin canavarların tümünü dünyamıza sokmaya çalışan en canavar herifle seks yapmaktan ne kadar hoşlandığı hakkındaki yazısını okumakta olduğumu da söyleyemezdim.

Hayır, bunların değerli bir bilgi kaynağı olmasını umduğum adamı kaçıracağından emindim.

Dolayısıyla, ona rengârenk bir yalan buketi sunup o gece için onunla yeni bir randevu ayarladım.

Christian ile buluşmaya gitmek üzere çıkarken, Barrons

hâlâ ortaya çıkmamıştı ve ben bundan son derece memnundum. Onunla yüzleşmeye henüz hazır değildim.

Kitapevinin kapısını kilitlerken Karanlık Bölge'ye şöyle bir göz attım. Üç tane Gölge, ışığın kenarında duruyorlardı. Diğerleri karanlığın içinde sinsice sürünerek geziniyorlardı. Değişen bir şey yoktu. Karanlık hapishaneleri yerli yerindeydi.

Hızla soluma dönüp Christian'ın Antik Diller Bölümü'nde çalıştığı Trinity Üniversitesi'ne doğru yola koyuldum. Onunla, Barrons beni o bölümün başındaki kadından bir zarf almaya yolladığında tanışmıştık. Kadın yerinde değildi ama Christian oradaydı.

Sonrasında, bir hafta önce bir barda ikinci kez karşılaşmıştık ve kardeşimi tanıdığını ve onunla benim ne *olduğumuzu* bildiğini söyleyerek beni şoke etmişti. Konuşmamız, bana Avcılar'ın şehirde olduğunu haber vermek ve hemen kitapevine dönmemi söylemek için arayan Barrons tarafından kabaca kesilmişti. Ertesi gün Christian'ı arayıp bildiklerini öğrenmeyi planlamıştım ama eve dönerken Avcılar tarafından köşeye sıkıştırılıp Mallucé tarafından kaçırılmıştım ve nasıl bir yaşam mücadelesi verdiğimi anlatmama gerek yok. Ardından, başka bir akşam da Sinsar Dubh'un bitap düşüren ortaya çıkışı buluşmamızı engellemişti. Bildiklerini öğrenmeyi iple çekiyordum.

Buklelerimi alnımdan geriye ellerimle tarayıp parmaklarımla hafifçe kabarttım. O akşam yine şık giyinmiştim. Saçlarımı göz alıcı ipek bir eşarp ile bağlayıp parlak buklelerimin omzumun üzerinden göğüslerimin arasına doğru yumuşakça dökülmesini sağladım. Kesinlikle kararlıydım; haftada en azından iki kere parlak, güzel elbiseler giyecektim. Böyle yapmazsam, kim olduğumu unutmaktan en-

dişe ediyordum. Hissettiğim gibi birine dönüşebilirdim: Mızraklı, pejmürde, kızgın, intikama susamış bir kaltak. Uzun sarı saçları, kusursuz makyaj ve tırnakları olan kızın yerinde yeller esiyor olabilirdi ama hâlâ güzeldim. Omuz hizasında, Arap geceleri rengindeki saçlarım okşanası yumuşaklıkta bukleler halinde yüzümü çevreliyor, yeşil gözlerim ve duru tenimle çarpıcı bir bütünlük oluşturuyordu. Koyu renk saçlarıma yakışan kırmızı rujumu da sürünce, daha olgun ve daha seksi bir görünüme sahip olmuştum.

O akşam için vücudumun kıvrımlarını okşarcasına sarıp daha da vurgulayan bir kıyafet seçmiştim. Alina'nın şerefine krem rengi bir etek, dar sarı bir süveter, yüksek topuklu ayakkabılar giyip incilerimi takmıştım. Bunların üzerine de sekiz tane el feneri, iki bıçak ve mızrağı gizleyen modaya uygun, kısa, krem rengi bir trençkot almıştım. Babam, evlat edindirme kurumundan bizi aldıkları gün Alina'nın güneş ışığı, benim ise gökkuşağı renklerinde giyinmiş olduğumuzu söylemişti.

Alina.

Yokluğu öylesine acı veriyordu ki neredeyse fiziksel olarak hissediyordum. Her sabah beni uyandıran bu keder, gün boyu bana eşlik ediyor, gece de benimle birlikte yatağıma kıvrılıp uykumda bile peşimi bırakmıyordu.

Dublin sürekli onu anımsatmak için bekliyor gibiydi. Her sokakta, yanı başında insan kılığında yürüyen şeylerden habersiz her genç yüzde onu görüyordum sanki. Barlarda gülüp eğleniyor, sonra karanlığın içinde ölüyordu.

Kurtaramadığım insanların tümüydü o.

Temple Bar'ın dolup taşan sokaklarından kaçınarak doğruca üniversiteye yöneldim. Geçen gece, turist kaynayan altı yüz barın doluştuğu kalabalık bölgeden geçmeye

kalkmıştım ama o akşam, şehirdeki yüzlerce hatta binlerce Melun'a karşılık Fae öldürdüğü bilinen yalnızca iki silah olduğunu anımsatacak hiçbir şeye tahammül edecek halde değildim. Sinsar Dubh ile karşılaşmam, gözlerimi açmıştı. O şeyin doğasındaki saf kötülük, son seferde sağ salim ve hatta güçlenerek kurtulmuş olsam bile, beni daha kötülerinin beklediğinin korkunç bir alametiydi.

Antik Diller Bölümü çalışanlarına ayrılan ofise vardığımda, Christian'ı kapıda beni beklerken buldum. Soluk kot pantolon, yıpranmış botlar ve süveter giymiş, uzun koyu renk saçlarını ensesinde lastik bir şeritle bağlamıştı. Mükemmel görünüyordu; genç, son moda ve seksi. Etkilendiğini belli eden beğeni dolu bakışı, görünümüme gösterdiğim özenin mükâfatı olmuştu. Ne de olsa, her kadın çabalarının karşılığını görmek ister.

Kolumdan tutarak başka bir yere gitmeyi önerdi. "Bütçe hakkında görüşüyorlar," diye etkileyici, boğuk İrlanda aksanıyla açıklarken bir yandan da sırt çantasını kaslı omzuna asmıştı.

"Kalman gerekmiyor mu?"

"Hayır. Sadece tam zamanlı çalışanlar toplantılara katlanmak zorunda. Ben yarı zamanlı çalışanım." Muhteşem gülümsemesi karşısında gözlerim kamaşmıştı. Christian kelimenin tam anlamıyla baş döndüren türde bir yakışıklıydı. O kirli sakallı güçlü çene, geniş omuzlar, pürüzsüz esmer ten ve çarpıcı kaplan gözlere dönüp dönüp bakmaktan kendinizi alamazdınız. Yaşının ötesinde bir olgunluğu açığa vuran uzun kaslı vücudu doğal bir zarafete sahipti. "Ayrıca, orası rahatça konuşabileceğimiz bir yer değil ve bizim konuşacağımız çok şey var, güzel kız."

Bunun, nihayet birilerinin kardeşim hakkında işe ya-

rar bir şeyler anlatacağı anlamına geldiğini umuyordum. Beni, binanın neredeyse ıssız sayılabilecek bodrum katındaki kantin bölümüne açılan penceresiz bir çalışma odasına götürdü. Vızıldayan floresan lambalarının altında, belki kardeşimin de birkaç kez kullanmış olabileceği açılır kapanır metal sandalyelere yerleştik. Gözlerimin önünde, Alina'nın bu masanın başında oturmuş çalışırkenki hayali belirmişti. Christian'a onunla nasıl tanıştıklarını sormaya kalkışmadım. Dublin'deki ilk aylarında, yani henüz Lord Master tarafından beyni yıkanmadan önce, flört ettiği delikanlılardan biri olup olmadığını merak ediyordum. Öyle olmalıydı. Başka bir hayatta... Normal olanında...

"Tek sayfalık bir metni tercüme edebilecek birini bulmak için ADB'ye gelmişti."

"Ne tür bir metin?" Anında aklıma Sinsar Dubh gelmişti.

"Benim tercüme edebileceğim türde değildi. Amcalarım bile tercüme edemedi."

Amcalarının dil bilimci olduğunu tahmin ettim.

Bunu dile getirdiğimde, sorum onu eğlendirmiş gibi hafifçe gülümsedi. "Onlar tarihçi bir bakıma, antik eserler ve eski metinler gibi şeyler konusunda uzmanlar. Onların tercüme edemeyeceği bir metne daha önce hiç rastlamamıştım."

"Ne olduğunu bulabildiniz mi?"

"Sıra benim, Mac. Benim de sana sormak istediğim birkaç sorum var. Önceki akşam neler oldu? Benimle buluşmaktan neden vazgeçtin?"

"Sana söyledim. Babam aradı. Annemden ve onun sağlığının giderek bozulmasından bahsederken zamanın nasıl geçtiğini unutmuşum. Telefonu kapattıktan sonra da ak-

şam yemeğinde yediklerim yüzünden rahatsızlandım ve erkenden yattım."

"İyi denemeydi," dedi ters bir ifadeyle. "Şimdi bana doğruyu anlat."

"Anlattım ya."

"Hayır anlatmadın. Yalan söylüyorsun. Bunu sesinde duyuyorum."

"Yalan söyleyip söylemediğimi sesimde duyamazsın," dedim alaycı bir ifadeyle. "Vücut dili bir-iki ipucu verebilir ama..."

"Evet, duyabilirim." O öldürücü güzellikteki gülümsemesinde belli belirsiz buruk ifadeyle lafımı kesmişti. "Hem de kelimesi kelimesine. Yalan söylediğini resmen işitiyorum ve inan bunu ben de istemezdim. İnsanların ne kadar sık yalan söylediğini bilemezsin. Her kahrolası dakika, her şey hakkında, hatta hakkında yalan uydurmakla uğraşmanın anlamsız olduğu aptalca konularda bile. Aramızda ya doğrular olacak Mac ya da hiçbir şey. Seçim senin. Ama beni kandırmaya kalkma. Bunu başaramazsın."

Tam ceketimi üzerimden çıkarmaya başlamıştım ki üzerimdekiler aklıma geldiğinden bundan vazgeçip sandalyeme yaslandım ve bacak bacak üstüne atıp tek ayağımı sallayarak yüzüne dikkatle baktım. Tanrım, bu adam çok ciddiydi. "İnsanların yalan söylediğini gerçekten anlayabiliyor musun?"

Başını olumlu anlamda salladı.

"Kanıtla."

"Sevgilin var mı?"

"Hayır."

"İlgini çeken bir erkek var mı?"

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun."

Birden gerginleşmiştim. "Yalan söylemiyorum."

"Evet, söylüyorsun. Sevgilin olmayabilir ama onunla sevişmeyi düşünecek kadar ilgi duyduğun biri var."

Suratına ters bir bakış attım. "Hayır, yok. Ve olmadığına göre böyle bir şeyi anlamana da imkân yok."

Omuz silkti. "Üzgünüm Mac, insanların kabullenip kendi kendilerine itiraf etmedikleri gerçekleri dahi işitebilirim." Kaşlarından birini kaldırıp devam etti: "Bu kişi ben olamam, değil mi?"

Kızarmıştım. Hayalimde canlanmasına sebep olmuştu. İkimiz. Çıplak. Vay canına! Ben fazlasıyla sağlıklı bir kadındım, o da muhteşem bir erkekti. "Hayır," dedim utançla.

Gülerken altın gözleri ışıl ışıldı. "Yalan. Hem de kuyruklu yalan. Ama hoşuma gitti. Bir kadının fantezilerinin gerçekleştirilmesi gerektiğine inanan biri olduğumu söylemiş miydim?"

Gözlerimi yuvarladım. "Sen söylemeden önce aklıma bile gelmemişti. Bu düşünceyi aklıma sen soktun... ve işte öylece düşünüverdim." Üstelik bu beni kaygılandırmıştı, çünkü bana kendisiyle yatmayı düşündürtmeden önce sevişmeyi düşünebileceğim yalnızca iki kişi - her ikisi için de "kişi" tabirini kullanmak yanlış ama neyse - vardı ve ikisi de birbirinden kötü seçeneklerdi. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"O halde, beni daha iyi tanıyıncaya kadar sözüme inanmak zorunda olduğunu farz et. Ben sana inanıyorum. Senden Fae'yi gördüğünü ispat etmeni istemiyorum."

"İnsanlar her zaman seks yapmayı düşünürler," dedim sinirle. "Sen seks yapmayı düşündüğün her anın bilincinde misin?"

"Tanrıya şükür, hayır! Yoksa hiç iş yapamazdım. Bu, çoğunlukla sadece fon müziğidir, yani bilirsin, seks-seks-seks-onu-bul-onu-al-onda-boğul diye kafamın içinde usul usul çalıp durur. Sonra, senin gibi biri çıkıp gelir ve ritim çığırından çıkıp amcamın karısı için her fırsatta çaldığı şu Nine Inch Nails şarkısına dönüşür." Sevimli bir ifadeyle sırıtmıştı. "O bunu yapmaya başladığında kaleyi terk edip başka yere gidiyoruz."

"Amcan Trent Reznor mu dinliyor?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Bir kalede mi yaşıyorsun?" Hangisinin daha tuhaf olduğuna karar verememiştim.

"Büyük. Rüzgârlı. Söylendiği kadar etkileyici değil. Ayrıca, amcalarımın hepsi Dageus kadar modaya düşkün ve çekici değildir. Erkekler onun gibi olmak ister. Kadınlar ona tapar. Aslında, sinir bozucu bir durum... Kız arkadaşlarımı kesinlikle onunla tanıştırmam."

Christian'a benziyorsa, nedenini tahmin etmek zor değildi.

"Sonuç olarak Mac, bana yalan söyleme. Hemen anlayacağımı ve buna müsamaha göstermeyeceğimi bil."

Söylediklerini düşünüp tarttım. Başkalarının imkânsız olarak farz ettiği şeyleri yapabiliyor olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Söylediklerini olduğu gibi kabul etmeye ve olacakları bekleyip görmeye karar verdim. Zaman her şeyi gösterecekti. "Pekâlâ, bu da benim sidhe-kâhini olmam gibi, doğuştan bahşedilen bir lütuf mu?"

"Sidhe-kâhini olmanın bir lütuf olduğunu düşünmüyorsun. Benim... küçük problemimin de öyle... ve evet, ailemin külfeti yetmezmiş gibi, bu şekilde doğdum. Zorunlu yalanlar vardır. Ya da hiç olmazsa, nazik olanlar. Bunları duymayı asla başaramadım. Şimdi de duyamam."

Alina da aynısını söylemişti: *Zorunlu yalanlar.* "Bir de iyi tarafından bak, hiç yalan duymayacaksın ama etrafındakiler de hiç yalan söyleyemeyecek. Yanında hep doğruyu söylemek zorunda olduğun birinin olmasının kolay olduğunu mu sanıyo - oh!" Bir an duraksadım. "Pek fazla arkadaşın yok, değil mi?" Aklına estiği gibi her şeyi açıkça konuşuyorsa olmazdı tabii ve tam da öyle yapan biri gibi duruyordu.

Bana soğukkanlı bir bakış attı. "Geçen akşam neden gelmedin?"

"Karanlık bir Kutsal Emanet'ten paçamı zor kurtarmıştım. Onlara çok yaklaştığımda beni elden ayaktan kesilecek kadar hasta ediyorlar da."

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak büyülenmiş gibi bana baktı. "İşte bu gerçeğin kutsal korosuydu, güzel kız! Karanlık Kutsal Emanet gördün demek? Hangisini?"

"Karanlık Emanetleri nereden biliyorsun? Sen kimsin ve bunlarla ilgin ne?" Hayatımda daha fazla gizemli adama ihtiyacım yoktu.

"Bana doğruları anlatacak mısın?"

Duraksamam çok kısa sürdü. Dublin'de karşılaştığım bütün erkeklerin içerisinde, bana en benzer görünen oydu; özünde normal ama istenmeyen ve hayatını değiştiren bir yeteneğe sahip biri. "Elimden geldiğince... Sen de aynı şeyi yaparsan elbette."

Memnun bir şekilde başıyla onayladıktan sonra sandalyesinde geriye yaslandı. "Ben eski zamanlarda, Fae'ye hizmet eden bir klandan geliyorum."

Christian'ın anlattığına göre, Keltarlar, binlerce yıl önce

Fae'in insan ırkına karşı iyi ve barışçıl davrandığı o kısa dönemde, Tuatha Dé Danaan'ın Yüksek Kelt Rahipleri'ydiler. Pamuk ipliğine bağlı bu barışın hassas dengesini bozan bir şey olmuştu - bu bölümün ayrıntılarına girmedi - ama olan her ne idiyse, Fae ve insanoğlunun yollarının ayrılmasına sebep olmuştu, hem de hiç dostça olmayan bir şekilde.

İki ırkın da varlığını aynı gezegende sürdürmesini, ancak âlemlerin birbirinden ayrı tutulmasını sağlayan bir anlaşma üzerinde karara varılmış ve Keltarlar'a bu âlemler arasındaki duvarları korumak için gerekli ayin törenlerini düzenleme görevi verilmişti. Birkaç istisna dışında, bin yıldan fazla bir süre bu ayinleri sadakatle yerine getirmişler, bir-iki küçük ihmal olsa bile, göz açıp kapamaya fırsat kalmadan bunları telafi etmeyi başarmışlardı.

Ancak, son yıllarda, ayinler beklendiği gibi yapılamaz olmuştu. Anlaşmada tayin edilmiş olan gecelerde Keltarlar büyü ayinlerine başladığında, başka bir kara büyü ortaya çıkıp sözlerini yerine getirmelerine engel olmuştu. Bu diğer büyü, âlemlerimiz arasındaki duvarları yıkmayı becceremese de iyiden iyiye zayıflatmıştı. Christian'ın amcaları, duvarların yarım kalacak bir ayine daha dayanamayacağını düşünüyorlardı. Geçmişte, kriz zamanlarında daima boy gösterip müdahale eden Mukaddes Kraliçesi Aoibheal, ellerindeki bütün çağrı büyülerini kullanmış olmalarına rağmen bu kez ortaya çıkmamıştı.

Bu hikâye karşısında donakalmıştım. Kuzey İskoçya'da bir klanın, binlerce yıl insanoğlunu Fae'den korumuş olması beni büyülemişti. Özellikle hepsi Christian gibiyse; yani muhteşem, seksi ve kendine hâkim. Dünyada özel, sıradışı güçlere sahip başka soyların da olduğunu öğrenmek çok rahatlatıcıydı. Dünyamızın başına gelenleri bilen

başkaları da vardı. Yalnız değildim. Barrons dışında, benden daha çok şey bilen birini daha bulmuştum ve bu kişi bildiklerini benimle paylaşmaya hazırdı!

"Amcalarım, kraliçeye kötü bir şey olduğuna inanıyorlar," diye devam etti Christian, "ve onun gücü azaldıkça diğerininki artıyor. Duvarlar zayıflamaya devam ediyor ve de bir dahaki ayinin düzenlenmesi gereken zamandan önce bir çare bulamazsak yıkılacaklar."

"Yıkılırsa ne olacak," diye fısıldayarak sordum. "Anlaşma bozulacak mı?"

"Amcalarıma göre Anlaşma çoktan bozuldu. Duvarların hâlâ ayakta olmasının nedeni ise, sadece giderek daha fazla miktarlarda bedel ödemeye devam etmeleri olduğuna inanıyorlar. Fae büyüsü tuhaf bir iş." Kısa bir duraksamanın ardından gergin bir ifadeyle devam etti: "Son ayinlerde, kan kullanmak zorunda kaldık. Bir pagan ayininde Keltar kanı! Duyulmuş şey değildi. Daha önce hiç kan kullanmamıştık. Cian Amca nasıl yapılacağını biliyordu. Kötü, kirli bir büyüydü. Bunu hissedebiliyordum. Yaptığımız yanlıştı ama başka çaremiz yoktu."

Bu duyguyu anlayabiliyordum. Jayne'ye yaptığımdan gurur duymuyordum ama aklıma başka bir seçenek gelmemişti. Benimki kötü büyü değil, kötü "beş çayı" idi. Kendi çıkarıma hizmet etsin diye insafsızca tasarladığım bir çay partisiydi. Ne var ki kaybedecek bir şeyiniz olmadığında iyiyi oynayabileceğinizi anlamaya başlamıştım. "Ya duvarlar tamamen yerle bir olursa," diye önceki sorumu yineledim. Sadece işlerin ne kadar kötüye gidebileceğini öğrenmek istiyordum.

"Fae ile iç içe yaşayıp gittiğimiz dönemlerde aramızda dolaşanlar sadece Mukaddes olanlardı. Melunlar o kadar

uzun süredir hapsedilmiş durumdaydılar ki geriye yalnızca haklarında fısıldanan efsaneler kalmıştı. Duvarlar tamamen yıkılırsa, şu andaki gibi sadece bir yolunu bulup kaçmayı başaran alt tabaka değil, bütün Melunlar serbest kalır. Melun Kraliyet Hanedanları'nın en güçlüleri serbest kalacaktır." Kısa bir suskunluğun ardından konuşmaya başladığında sesi kısık ve endişeliydi. "Efsaneler, bu dört hanedanın başlarındaki dört prensi, Mahşerin Dört Atlısı ile özdeşleştirirler."

Bunların kim olduğunu biliyordum: Kıtlık, Salgın, Savaş ve Ölüm. O ana kadar gördüğüm Melunlar zaten yeterince kötüydü. Bir de Hanedan üyesi Karanlık Fae ile karşılaşmayı hiç mi hiç istemiyordum.

"Daha da kötüleşecek Mac. Dünyamızı gerçek bir kâbusa çevirecekler. Amcalarım, kaçtıkları takdirde Mukaddesler'in Melunlar'ı tekrar hapsetmeyi başaramayabileceğini düşünüyor."

Herkesin Sinsar Dubh'nun peşinde olmasının nedeni bu muydu? İçinde Melunlar'ı hapsetmek için gerekli olan büyüler mi vardı? Belki de öncelikle duvarların yıkılmasını önleyecek büyülerdi? Bu durum, V'lane ve Kraliçe'nin kitabın peşinde olmasını da, Alina'nın Lord Master'dan önce onu bulmamı istemesinin de nedenini açıklıyordu. Lord Master'ın kitabı ele geçirdiği anda, ordusunun tekrar zindana tıkılmaması için, elini çabuk tutup onu yok edeceğinden şüphem yoktu. Ben asıl Barrons'un bu tablodaki yerini merak ediyordum. Kitabı gerçekten de en yüksek fiyatı verene satacak mıydı?

Melunların dünyamızı istila etmesi olasılığına takılıp kalamazdım. Korkularımı kontrol altında tutmanın tek yolu düşüncelerimi sadece amaçlarıma odaklamaktı.

"Bana Alina'dan bahset." Konunun değişmesiyle rahatlamış gibiydi. O anda, gerçekleştirilmesi imkânsız bir görev üstlenmiş gibi hissedenin yalnızca ben olmadığımın farkına varmıştım. Christian yaşından daha olgun görünüyordu. Öyleydi de. Onun da uğraşması gereken, kendine ait dünyanın kaderi meseleleri vardı.

"Üzgünüm Mac ama anlatacak fazla bir şey yok. Onunla arkadaş olmaya çalıştım. Amcalarım metni tercüme edememelerine rağmen, nereden geldiğini biliyorlardı ve onun eline nasıl geçtiğini öğrenmemiz gerekiyordu. Eski bir kitaptan bir sayfanın fotokopisiydi. Kitabın..."

"...adı Sinsar Dubh." Canavar, diye düşündüm. İçim buz kesmişti.

"Onun hakkında bilgin olup olmadığını merak ediyordum. Ne biliyorsun? Nerede olduğunu biliyor musun?"

O anda tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum ve soruyu cevaplandırırken bir kalkan gibi bu düşüncenin ardına sığınmıştım. "Hayır." Karşımda gerçekten de yürüyen ve nefes alan bir yalan makinesi duruyor olabilirdi. Gözlerimin içine öylesine dikkatli bakıyordu ki huzursuzluğumu belli etmemek için hemen başka bir soru sordum. "Kardeşimle arkadaş olmaya çalıştığında ne oldu?"

"Girişimlerimi boşa çıkardı. Başka birisine derinden bağlıydı ve o kişinin fazla sahiplenici olduğu izlenimi edinmiştim. Alina'nın başkalarıyla konuşmasından hoşlanmıyordu."

"O adamla hiç karşılaştın mı?"

"Hayır. Bir kez gözüme ilişmişti. Kısa bir an. Pek anımsamıyorum. Bu yüzden, Fae olduğunu düşünüyorum. Onları görmenizi istemezlerse kafanızı karmakarışık ederler."

"Bana anlattıklarını kardeşime de anlattın mı?"

"Fırsat bulamadım."

"Hiç arkadaş olmadınızsa, onun sidhe-kâhini olduğunu nasıl anladın? Beni nasıl buldun?"

"Onu birkaç kez takip ettim. Olmayan şeyleri izleyip duruyordu. Sürekli boşluğu inceliyordu. Sidhe-kâhinlerinin hikâyeleriyle büyümüştüm. Ailem eski efsanelere ve geleneklere... meraklıdır. İkisini toplayınca bu sonuca ulaştım."

"Peki, ya ben?"

Hafifçe omuz silkti. "Trinity Üniversitesi'nin içinde onun hakkında sorular sorarak dolanıyordun. Ayrıca, nereye bakacağını biliyorsan aile bilgilerine kamu kayıtlarından ulaşabilirsin."

Bütün düşmanlarımla birlikte bu kayıtların da yok olmasını isterdim. Anne babam dört bin kilometre ötede olduğu için şükrediyordum.

"Geçen akşam hangi Karanlık Emanet'ten yakayı zor sıyırdın," diye sordu teklifsizce.

"Muska."

"Yalan."

Onu denedim. "Asa."

"Yine yalan. Ayrıca, öyle bir emanet yok."

"Haklısın. Kutuydu," dedim sıkıntıyla.

"Gerçeği bekliyorum, Mac."

Omzumu silktim. "Sinsar Dubh?" Kastettiğim gerçekte o değilmiş de öneriyormuşum gibi konuşmuştum.

Sandalyesinden fırlayıvermişti. "Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun? Hayır, buna cevap verme, dalga geçmediğini biliyorum. Nerede olduğunu bilmediğini söylemiştin!"

"Bilmiyorum. Onu geçerken gördüm."

"Burada mı? Dublin'de mi?"

Başımla onayladım. "Gitti. Nereye... götürüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

Christian, "Kim..." diye söze başlamıştı ki...

"Selam, arkadaşlar. Ne haber?"

Christian'ın bakışları benden kapıya doğru çevrildi. Birden gerginleşmişti. "Hey, adamım, geldiğini duymadım."

Ben de duymamıştım.

"Ne kadar zamandır oradasın?"

"Kapıyı şimdi açtım. İçeriden sesinin geldiğini duydum."

Sandalyemde kapıya doğru döndüm. İkinci kez konuştuğunda sesini tanımıştım. İlk kez müzede gördüğüm, sonra da Dedektif Jayne'nin beni sorguya çektiği gün sokakta rastladığım rüya gözlü delikanlı, esmer, fevkalade yakışıklı varlığıyla kapının girişini kaplıyordu. ADB'de çalıştığını söylemişti ama onu aklımdan tamamen çıkarmıştım. Başka bir yaşamda Christian ile olduğu kadar, onunla da çıkma fırsatını kaçırmazdım. Öyleyse, neden kendimi Barrons'u öperken bulmuştum?

"Hey, güzel kız. Seni burada görmek harika. Dünya küçük, değil mi?"

"Yaa." Hafifçe kızarmıştım. Ne zaman yakışıklı bir erkek bana güzel dese kızarıyordum. Özellikle de aynaya her baktığımda kendimi zor tanıdığım şu sıralarda. İronik biçimde, hayatınız parçalara ayrılmaya kalktığında, onları bir arada tutan zamk, aniden gerçek cevherler gibi görünmeye başlayan işte bu sıradan, anlamsız küçük şeyler oluverir.

"Siz tanışıyor musunuz?" Christian şaşırmış görünüyordu.

"Bir-iki kez karşılaştık," diye cevapladım.

"Yukarıda seni arıyorlar, Chris," dedi rüya-gözlü delikanlı. "Elle seninle konuşmak istiyor."

"Bekleyemez mi?" diye Christian sabırsızca sordu.

"Bekleyebilirmiş gibi görünmüyordu. Zimmete geçirilen fonlarla ya da onun gibi bir şeyle ilgiliymiş. Kayıt hatası olduğundan emin olduğumu söyledim ama birilerinin kellesini istiyor."

Christian gözlerini devirdi. "Bu kadın çekilmez biri. Beş dakikaya kadar orada olacağımı söyler misin?"

"Elbette, adamım." Bakışlarını bana çevirdi. "Bahsettiğin sevgili mi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ama bir sevgilin var, değil mi?"

"Düzinelerce var, unuttun mu?"

Güldü. "Görüşürüz, güzel kız. Beş dakika Chris. Elle'in seninle nasıl uğraştığını biliyorsun." Parmağıyla boğazını kesermiş gibi yapıp sırıtarak gitmişti.

Christian çabucak gidip kapıyı kapattı. "Tamam, elimizi hızlı tutmamız gerek, çünkü şu sıralar bu işe ihtiyacım var ve son zamanlarda Elle beni kovmak için fırsat kolluyor. Görmen gereken bir şey var." Sırt çantasını açıp içinden deri kaplı ve etrafı iple bağlanmış bir defter çıkardı. "Amcalarımın beni Dublin'e göndermelerinin bir nedeni var Mac. Yani, birkaç nedeni var ama bunlardan bir tanesi seni yakından ilgilendiriyor ve ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi. Bir süredir patronunu izliyorum."

"Barrons'u mu? Neden?" Neler öğrenmişti? Kim ya da ne olduğu hakkındaki endişelerimi giderecek bir şeyler bulmuş olabilir miydi?

"Amcalarım koleksiyoncudur. Son birkaç yıldır patronun da onların toplamaya çalıştıkları her şeyin peşinde.

Bazılarını ele geçirdi, bazılarını da amcalarım aldı ve hâlâ üçüncü kişilerin elinde olan parçalar var." Defterinin arasından çıkardığı bir dosyadan açık sayfasından geriye katlanmış şekilde duran bir dergiyi alıp elime verdi. "Bu Jericho Barrons mu?"

Bir bakış atmam yeterliydi. "Evet." Bir grup erkeğin arkasında gölgede durmasına rağmen fotoğraf makinesinin flaşı yüzünü tam da doğru açıdan yakalayıp aydınlatmıştı. Fotoğraf eski ve kumlu çıkmış olmasına rağmen, onu tanımamaya imkân yoktu. Barrons olağandışıdır. Ataların Bask ve Pict soylarından geldiğini söyler. Bunu bana ilk anlattığında, suçlular ve barbarlar diye alay etmiştim. Onda her iki özellikten de biraz olduğu aşikârdı.

"Sence kaç yaşında?"

"Bu resimde mi?"

"Hayır, şimdi."

"Otuz yaşında. Sürücü ehliyetini gördüm." Doğum günü yaklaşıyordu. Cadılar Bayramı'nda otuz bir yaşını dolduracaktı.

"Derginin üzerindeki tarihe bak."

Derginin kapağını çevirdim. Fotoğraf on yedi yıl önce çekilmişti. Sürücü ehliyetindeki tarihe bakılırsa fotoğrafın çekildiği tarihte on üç yaşında olması gerekirdi. Öyle olmadığı açıkça ortadaydı. Dünyanın hiçbir yerinde on üç yaşında bir oğlan bu kadar erişkin görünemezdi.

Christian başka bir dergi uzattı. Buradaki fotoğraf ise, bir İngiliz müzesinde zengin kaymak tabakanın toplandığı bir galada çekilmişti. Kameradan uzaklaşmak için döndüğü sırada yakalanmış olsa da kalabalığın içinde yandan görünüşü çıkan bu adam, yanılgıya mahal bırakmayacak şekilde yine Barrons idi. Aynı saçlar, terzi elinden çıkmış

aynı kusursuz kıyafetler, Avrupalı yüzünde aynı mağrur ifade: Can sıkıntısı ile karışık yırtıcılara has keyif ifadesi.

Derginin kapağını çevirip baktım. Bu fotoğraf, kırk bir yıl öncesine aitti. Tekrar fotoğrafı açıp herhangi bir anormallik olup olmadığını anlamak için dikkatlice inceledim. Hiçbir anormallik yoktu. Bu adam ya Barrons idi ya da kendisine ikiz kardeş kadar benzeyen bir büyükbabası vardı ve eğer bu fotoğraftaki Barrons'un kendisiyse, şu anda yetmiş bir yaşındaydı.

Ardından, Christian bir grup üniformalı adamın siyah-beyaz bulanık fotoğrafının yer aldığı bir gazete makalesinin fotokopisini verdi. Barrons üniformasız tek kişiydi. Önceki iki fotoğrafta olduğu gibi, bunda da kameradan kaçmaya çalışır gibi karenin dışına doğru hafifçe dönük çıkmıştı. Yine önceki fotoğraflarda olduğu gibi, şu anki halinden bir gün bile yaşlı ya da genç göstermiyordu.

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" Christian, grubun ortasındaki uzun boylu, sıska, otuzlarında gösteren adamı işaret etmişti.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Michael Collins. İrlandalı ünlü bir devrimci liderdi."

"Yani?"

"1922'de öldürüldü. Bu resim ölümünden iki ay önce çekilmiş."

Hızlı bir hesap yaptım. Bu demektir ki Barrons yetmiş bir yaşında değil, aşırı derecede iyi korunmuş yüz-onbeşlik bir ihtiyardı. "Belki bir akrabası vardır," diye tahmin yürüttüm. "Güçlü bir genetik benzerlik olabilir."

"Buna inanmıyorsun," diye karşılık verdi. "İnsanlar bunu neden yapar? Neden kendilerinin bile bir nebze olsun inanmadığı şeyleri dile getirirler acaba?"

Haklıydı. Buna kendim de inanmıyordum. Pozlar birbirine çok benziyordu. Jericho Barrons ile vücudunun hareket tarzını, duruşunu, takındığı ifadeleri yakından tanımama yetecek kadar birlikte zaman geçirmiştim. Bütün bu resimlerdeki onun ta kendisiydi. İçimde bir parçam suskun kalakalmıştı.

Barrons yaşlıydı. Hem de imkânsız derecede yaşlıydı. Onu ele geçiren bir Gripper'in etkisi olabilir miydi? Bu mümkün müydü? "Bu fotoğraflardan başkaları da var mı?" Christian'ın amcalarının onu ne kadar uzak bir geçmişe kadar izlediğini merak ediyordum. Bu fotoğrafları yanıma alıp götürmek, Barrons'un göğsüne fırlatıp hesap sormak istiyordum. Cevap alamayacağımı biliyordum ama olsun.

Saatine göz attı. "Evet, ama gitmem gerekiyor."

"Bunlar birkaç gün bende kalabilir mi?"

"Kesinlikle olmaz. Bunlar Barrons'un eline geçerse amcalarım beni öldürür."

Dergileri isteksizce bıraktım. Kendi araştırmamı yapmaya başlayabilirdim. Nasılsa, artık ne arayacağımı öğrenmiştim. Aslında buna gerek olup olmadığından emin değildim. Barrons'un yüz yaşında, bin ya da birkaç bin yaşında olması ne fark ederdi? Asıl mesele: İnsan değildi. Asıl soru ise: Gerçekte her ne ise, ne kadar kötüydü?

"Yarın Inverness'e gitmek üzere yola çıkacağım ve bir hafta sonra döneceğim. Evde ilgilenmem gereken bazı... şeyler var. Gelecek perşembe günü beni görmeye gel. Birbirimize yardım edebileceğimize inanıyorum." Kısa bir duraksamanın ardından, "Birbirimizin yardımına ihtiyacımız olacağına inanıyorum Mac. Amaçlarımızın birbirine bağlı olabileceğini düşünüyorum."

Kuşkularım olmasına rağmen, odadan çıkarken başımla

onu onayladım. Son zamanlarda yalnızca sonuca bakan birine dönüşmüştüm. Christian'ın neyi ne kadar bildiği veya âlemler arasındaki duvarların korunmasıyla olan ilgisi ya da onunla olmaktan ne kadar hoşlandığım bir yana, sonuçta Fae'yi göremeyen biriydi ve bu da bir kavgada ayak bağı olacağı anlamına gelirdi. Ben daha kendimi hayatta tutmayı zor beceriyorken hayatından endişe edeceğim bir kişi daha olacaktı.

Turistleri omuzlayıp Rhino-Çetesi ve çeşit çeşit Melun'un arasından kendime yol açarak ilerliyordum. Kitapevine birkaç blok kala, Temple Bar'ı meşhur eden sayısız barlardan birinin önünden geçerken penceresinden içeri baktığımda onu gördüm.

Alina.

Üzerine oturan sırtı açık giysisi içinde bir grup arkadaşıyla oturmuş bira içiyordu. Şişeyi indirip yanındaki genç adamın az önce söylediği bir şeye gülmüştü.

Gözlerimi yumdum. Bunun ne olduğunu biliyordum ve artık yeni numaralar bulsa iyi ederdi. Gözlerimi açıp kendime baktım. Hiç olmazsa çıplak değildim. "V'lane," dedim. Onunla ödeşmek için kullanabileceğim bir kozum olsaydı keşke!

"MacKayla."

Omzumun gerisinde duran uzun boylu, altınımsı yaratığın yansımasını görmezden gelip karşımdaki yanılsamanın üzerinden beynimin içindeki o kadim, yabancı, sidhe-kâhini bölüme odaklandım: Bana gerçeği göster, diye emrettim. Alina'nın görüntüsü patlayan bir sabun köpüğü gibi hızla kaybolmuştu. Onun yerine, son zaferlerine kadeh kaldıran bir grup gürültücü rugby oyuncusu gelmişti.

Geriye döndüm ve Ölümcül-Seks-Fae etkisiyle çarpılıp kaldım.

Dizlerim boşalmış, göğüs uçlarım dimdik olmuştu ve kaldırım kenarında seks yapmak istiyordum, yol kenarında park halindeki şu arabanın üzerinde de seks yapmak istiyordum, barın duvarına yaslanıp yine yapmak istiyordum ve bunları yaparken çıplak petunyamın barın camekânına yapışıp gözler önüne serilmesi umurumda bile değildi.

V'lane, dört Mukaddes Kraliyet Hanedanı'ndan birinin prensiydi ve cazibesi doruğundayken ona doğrudan bakmak bile çok zordu. Altın ve bronzdu, kadife ve çelikti, gözleri kış gecelerindeki yıldızların ihtişamıyla parlıyordu. Öylesine olağanüstü bir güzelliği vardı ki ruhum eziliyordu. Ona bakmak, anlayamadığım şeylere açlık duymama sebep oluyordu. Onun dokunuşu için kıvranıyordum. Bana dokunmasından korkuyordum. Onunla sevişmenin hücrelerim arasındaki bağları kopartıp beni tekrar bir araya toplanamayacak şekilde paramparça edeceğini düşünüyordum.

V'lane bir tabela olsaydı, büyük ihtimalle üzerinde, Siz Buraya Ayak Basanlar, Özgür İradenizi Unutun, diye yazardı. Oysa Ashford'da iken aklıma gelmeyen irademin burada elimde gerçekten bana ait kalan tek şey olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Onu etrafını çevreleyen görüntüyle birlikte görmeye çalıştım. İşe yaramadı. Giysilerim acı verici derecede kısıtlayıcı geliyordu. Onları üzerimden çıkarmak için duyduğum güçlü dürtüyle mücadele ediyordum.

Fae prensleri etraflarına öylesine ilkel bir erotizm yayıyorlardı ki bir kadının duygularını tecrübe edebileceklerinin çok ötesinde uyarıp onları seks için her şeyi yapabilecek

kızışmış bir hayvana dönüştürüyorlardı. Hayatınızın en acayip serüvenini ve en inanılmaz orgazmlarını vaat eder gibi görünse de Fae, ölüm gibi en temel insani kavramları anlamaz. Zamanın onlar için bir anlamı yoktur, yemek yemeye ya da uyumaya ihtiyaç duymazlar ve insanoğlunun kadın cinsine karşı muazzam bir cinsel iştahları vardır. Tabii, bütün bunların tek bir kaçınılmaz sonucu vardır: Bir Fae prensinin büyüsüne kapılan kadın genellikle ölünceye kadar becerilir. Hayatta kalsa bile, artık bir Pri-ya olacaktır; bir bağımlı, doymak bilmez seks delisi, varlığının tek amacı efendisine, yani o anda onunla seks yapan her kimse ona, hizmet etmek olan bir hiç.

V'lane ile ilk birkaç karşılaşmamda olduğum yerde soyunmaya başlıyordum. Artık bu konuda daha dirençliydim. Hiç olmazsa artık elimi, süveterimin eteğine her gidişinde, başımın üzerinden çekip çıkarmadan önce yakalamayı başarıyordum. Yine de yeterince uzun süre kendime mukayyet olabileceğimden emin değildim.

"Kapat şunu," diye bağırdım.

Yavaşça gülümsedi. "Zaten kapalıyım. Hissettiğin her neyse benden gelmiyor."

"Yalan söylüyorsun." Christian'ın sevişmeyi hayal ettiğim biri olduğuyla ilgili ithamını anımsamıştım. V'lane biri değildi. Bir *şeydi*.

"Söylemiyorum. Seni... cinsel açıdan uyarmama tahammül etmeyeceğini açıkça belirtmiştin. Belki de sen... Siz insanlar nasıl diyorsunuz... kızışmışsındır."

"Bunu hayvanlar için kullanırız, insanlar için değil."

"Hayvan ya da insan, ne fark eder?"

"Mukaddes ya da Melun, ne fark eder?"

Birden aramızdaki havada gümüşsü kar taneleri kristal-

leşti. Asil hoşnutsuzluğuyla geceyi buz kestirmişti. "Fark, senin cılız aklının alamayacağı kadar büyük."

"Ben de bundan bahsediyordum."

"Çıplak değilsin, dört ayak üzerine çömelip küçük sevimli poponu bana sunmuyorsun MacKayla. Tıpkı üzerinde Sidhba-jai kullandığımda yaptığın gibi... Hatırlatmamı ister misin?"

"Denemeye kalkarsan seni öldürürüm."

"Neyle?"

Elimi eteğimin arkasındaki düğmeden çekip kolumun altında mızrağın durduğu kılıfa götürdüm ama mızrağın yerinde yeller esiyordu. Son karşılaşmamızda da onu almıştı. Bunu nasıl yaptığını öğrenmek istiyordum. Onu engellemenin bir yolunu bulmak zorundaydım.

Etrafımda daire çizecek şekilde döndü. Turunu tamamladığında, bakışları gecenin dondurucu havası kadar soğuktu. "Ne işler çeviriyordun sidhe-kâhini? Farklı kokuyorsun."

"Yeni bir nemlendirici kullanmaya başladım." Irkına uyguladığım yamyamlığın kokusunu alabilir miydi? Canlı etkileri geçmiş olsa da tenimde tortusu kalmış, gözle görünmeyen izler bırakmış olabilir miydi? Hem yediğim Melun etiydi, Mukaddes değil; bu onun nazarında bir fark yaratır mıydı acaba? Bundan şüpheliydim. Neticede Fae gücü çalmak için Fae yemiştim. Üstelik başka bir insana da yedirmiştim ve bunları bir Fae'in yüzüne karşı kesinlikle söylemeyecektim. "Beğendin mi?" diye sordum cilveli bir tavırla.

"Bana karşı koyamayacak kadar güçsüzsün, yine de karşımda durmuş meydan okuyorsun. Neden?"

"Belki de sandığın kadar güçsüz değilimdir." Mukad-

des majesteden bir ısırık almak bana neler yapardı acaba? Mecbur kalırsam öğrenecektim. Bir yerlerine dişlerimi geçirmeme yetecek kadar bir süre onu dondurabilirdim. Bu düşünce ağır tahrik unsuruydu doğrusu. Bütün bu güç... bir lokmada benim olabilirdi. Ya da on lokma. Ölümcül yaralarım yokken süper güçlü olmak için tam olarak ne kadar yemem gerektiğini bilemiyordum.

Bir süre beni inceledi. Ardından gülmeye başladığında, sesi aniden kanımın kaynamasına, keyiften sarhoş gibi hissetmeme sebep olmuştu.

"Kes şunu," diye yılan gibi tısladım. "Hislerimi ayaklandırmayı bırak!"

"Ben neysem oyum. Senin tabirinle 'kendimi kapattığımda' bile varlığım sıradan insanları altüst edip..."

"Saçma," diye lafını kesiverdim. "Faery'deki kumsalda diz çöküp bana dokunduğunda bir erkek gibiydin, yalnızca bir erkek." Bu tam olarak doğru değildi ama şu andaki halinden daha iyi olduğu kesindi. İstediği takdirde, yaydığı etkiyi bundan çok daha fazla indirgeyebilirdi. "Yapabileceğini biliyorum. Eğer Sin... yani kitabı bulmak için yardım etmemi istiyorsan kapat şunu, hem de tamamen kapat. Hemen. Gelecekte de kapalı tut." Yeni tanıştığım genç sidhe-kâhini Dani'nin, istemediğim malum kelimeleri rüzgâra kaptırmamam konusundaki sözleri yüzünden batıl inanç sahibi olmuştum. Artık sokaklarda, özellikle de akşam vakti, ne zaman yüksek sesle Sinsar Dubh demeye kalksam ondan kısaca "kitap" diye bahsetmeye çalışıyordum.

V'lane titreşti, ardından göz alıcı beyazlıkta parladı ve sonra kaybolup tekrar maddeleşti. Alık alık bakakalmamak için çaba sarf etmem gerekmişti. Uzun yanardöner giysi,

binlerce yıldızın ışıldadığı gözler ve Eros'un ateşini yayan vücut gitmişti. Karşımda soluk kot pantolon, motosiklet ceketi ve bot giymiş bir erkek duruyordu; hayatımda gördüğüm en seksi erkek. Kanatlarını çıkarmış, altuni, şehvetli bir melek. Bu V'lane ile baş edebilirdim. Bu Fae prensinin yanında kıyafetlerimi üstümde tutmayı başarabilirdim.

"Benimle yürü." Bana elini uzatmıştı.

Sidhe-kâhini Fae ile yürüyecek, öyle mi? Bütün içgüdülerim hayır diye bağırıyordu. "Dokunursam seni dondururum."

Bir süre dikkatle beni süzdü. Sanki konuşup konuşmamak konusunda kendiyle tartışıyordu. Ardından hafifçe omuz silkti ama pek başarılı değildi. İnsanlara ait jestler, dünya dışı yabancılığını daha da vurgulamaktan başka bir işe yaramıyordu. "Yalnızca istersen MacKayla. Hareketsiz kılma arzusu ya da kendini savunma içgüdüsü var olmalı. Beni dondurmayı istemiyorsan, bana dokunabilirsin." Bir an duraksadı. "Böylesine bir samimiyete müsaade edip risk alacak başka bir Fae tanımıyorum. Bana güvenden bahsedip duruyorsun. İşte ben sana bunu veriyorum. Bana dokunduğun anda, niyetini değiştirebilirsin ve ben senin merhametine kalırım."

Bu hoşuma gitmişti: Benim merhametime kalmış bir V'lane. Elini tuttum. Bir erkeğin eliydi; sıcak ve güçlü. Parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. Uzun zamandır biriyle el ele tutuşmamıştım. Çok iyi gelmişti.

"Sen benim dünyamda vakit geçirdin. Şimdi de ben seninkinde vakit geçireceğim. Haydi, uğrunda ölümü göze alacak kadar önem verdiğin şeyi göster bana. Bana insanların usullerini öğret MacKayla. Neden benim de önemsemem gerektiğini göster."

Şu anki ömründe yüz kırk iki bin yılı devirmiş bu kadim yaratığa bir şeyler öğretmek mi? Bizi neden önemsememesi gerektiğini göstermek mi? Tabii tabii. Ben de dünkü çocuğum ya. "Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Hiç vazgeçmeyeceğim nedir?" diye masum bir tavırla sordu.

"Baştan çıkarmaya çalışmaktan. Sadece taktik değiştirdin. Ben aptal değilim, V'lane. Bir milyon yıl uğraşsam bile sana bizi önemsemeyi öğretemem. Ama beni asıl sinirlendiren ne biliyor musun? Sana ya da başka bir Fae'e varlığımızı mazur göstermek zorunda değilim. Buraya önce biz geldik. Bu gezegende bizim hakkımız var. Sizin değil."

"Hak güçlü olanınsa, biz bu dünya ile ilgili her türlü hakka sahibiz. Türünüzü uzun zaman önce yok edebilirdik."

"Neden yapmadınız?"

"Oldukça karmaşık bir nedeni var."

"Dinliyorum."

"Uzun bir hikâye."

"Bütün gece bizim."

"Fae kararları, insanların kavrayıp anlayabileceği şeyler değildir."

"İşte yine üstünlük taslıyorsun. İyi numarası yapmayı birkaç saniyeden fazla sürdüremiyorsun."

"Numara yapmıyorum MacKayla. Seni tanımaya, güvenini kazanmaya çalışıyorum."

"Sana ihtiyacım olduğunda yanımda olarak biraz olsun güvenimi kazanabilirdin. Niçin beni kurtarmadın?" Resmen hesap soruyordum. Burren'in altındaki o dehlizlerde işkence gördüğüm o korkunç saatler ruhumda derin yaralar açmıştı. Vücudum iyileşmiş olmasına, hatta öncesinden

daha güçlü hissetmeme rağmen, bilinçaltımdaki yaraların iyileşeceğine hiç ihtimal vermiyordum. "Neredeyse ölüyordum. Gelmen için yalvardım."

Aniden durup onunla yüz yüze gelecek şekilde beni döndürdü. Vücudu benimki kadar sıcak ve gerçek olmakla birlikte, gözleri insan ötesi bir ateşle parlıyordu. "Bana yalvardın mı? Benim adımı mı bağırdın? Bana yakardın?"

Gözlerimi devirdim. "Bunlardan başka bir şey işitmez misin?" İşaret parmağımla göğsünü dürttüm. Parmak ucumdan koluma doğru erotik titreşimler yayılmıştı. 'Kapalı' iken bile beni uyarıyordu. "Burada önemli olan konu, neredeyse ölüyor olmam."

"Yaşıyorsun. Sorun ne?"

"Korkunç acılar çektim, işte sorun bu!"

Onu tekrar dürtmeme fırsat vermeden elimi yakalayıp çevirdi ve dudaklarını bileğimin iç tarafında hafifçe sürterek gezdirdi. Sonra da sertçe ısırdı. Acıyan bileğimi hızla kaçırmıştım. "Ne kadar çıplak, savunmasız bir bilek," dedi. "Sana Cruce Bileziği'ni kaç kere sundum? Sadece daha alt zümre Melunlar'ın sana zarar vermesini engellemekle kalmazdı, aynı zamanda, onunla beni çağırabilirdin ve ben de seni kurtarırdım. Bunu sana ilk karşılaşmamızda söylemiştim. Koruyuculuğumu sana defalarca önerdim. Her seferinde beni reddettin."

"Bir bilezik kolayca çıkarılabilir." Ses tonum acımasızdı, ben de öyle. Dersimi zor yoldan öğrenmiştim.

"Bu değil..." O anda ağzını sımsıkı kapatmıştı ama artık çok geçti. Ağzından kaçırmıştı bir kere. Kibirli Fae'in Kudretli Prensi V'lane lafı ağzından kaçırıvermişti.

"Gerçekten mi?" diye sordum sert bir ifadeyle. "Yani onu bileğime takmamla sonsuza kadar ona mahkûm kala-

cağım, öyle mi? Aslında bu minik, önemsiz, münasebetsiz ayrıntıdan bahsetmeye hiç niyetin yoktu, değil mi?"

"Bu senin kendi güvenliğin için. Dediğin gibi, bir bilezik çıkartılabilir. Başka türlü nasıl işine yarardı? Çıkarılamaması daha iyidir."

Barrons ve V'lane, ikisi de üzerime kalıcı damgalarını vurmaya çalışırken aynı bahaneye sığınıyorlardı. Barrons başarmıştı. V'lane de bunu başarırsa kahrolurdum. Ayrıca, Mallucé'ın bileziği çıkarmak için seve seve kolumu keseceğinden adım kadar emindim. Bu durumda da onu takmamış olmaktan fazlasıyla memnundum. "Sana güvenmemi mi istiyorsun, V'lane? O halde, seni çağırabilmemin başka bir yolunu bul. Bana hiçbir şeye mal olmayacak bir yol."

Alaycı bir ifadeyle dudak büktü. "Ve bir Fae prensini bir sidhe-kâhininden sorumlu kılayım, öyle mi?"

"Senin için konuya açıklık getirmeme müsaade et. Geçen akşam kitabı yine gördüm ama sana haber verme imkânım yoktu."

"Onu gördün mü? Ne zaman? Nerede?"

"Seni nasıl çağıracağım?"

"Fazla cüretkârsın sidhe-kâhini."

"Fazla talepkârsın Fae."

"Olabileceğimden fazla değil."

Orada birkaç saniyeyi atlamış mıydım, yoksa bütün bu süre boyunca bana doğru yaklaşıyordu da farkına varmamış mıydım? Ağzıyla benimkinin arasında birkaç santim kalmıştı. Nefesini tenimde hissedebiliyordum. Egzotik, sarhoş edici bir kokusu vardı.

"Geri çekil V'lane," diye uyardım.

"Beni çağırmanı sağlayacak bir şey vermeye hazırlanıyorum insan. Bunun için hareket etmeden dur."

"Bir öpücük mü? Ah, lütfen! O kadar da..."

"Dilinin üzerinde adım. Söylenişini sana öğretemem. İnsanlar böyle sesleri çıkarma yeteneğine sahip değiller. Ama onu sana verebilirim. Ağzımla onu diline yerleştirebilirim. Böylece adımı rüzgâra bıraktığın anda yanında olurum."

O kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığı tenimi güneş ışıkları gibi ısıtıyordu. Neden hiçbir şey basit değildi? Bir bilezik istemiyordum. Bir öpücük de istemiyordum. İstediğim, sevimli, normal bir iletişim biçimiydi. "Bir cep telefonuna ne dersin?"

"Faery'de hiç baz istasyonu yok."

Gözlerimi kıstım. "Şimdi şaka mı yaptın sen?"

"Irkımın en tehlikelilerinin arasında yürüyorsun ama basit bir öpücük ihtimali karşısında tir tir titriyorsun."

"Titremiyorum. Bak, en ufak bir titreme görüyor musun?" Titreyen ellerimi ceketimin ceplerine sokup ona ölümüne kendini beğenmiş bir ifadeyle baktım. V'lane'den gelecek hiçbir şey basit olamazdı. Özellikle de bir öpücük. "Baz istasyonu kullanmayan mistik bir cep telefonuna ne dersin?" diye ısrar ettim. "Hiç şüphesiz, böbürlenip durduğun bütün şu güçlerin sayesinde bir tane yarata..."

"Kes sesini MacKayla." Eliyle ensemdeki saçlardan yakalayıp beni kendine çekti. Ellerimi ceplerimden çıkarmaya fırsat bulamadan göğsüne yapışıp kalmıştım. Onu dondurmayı düşündüm ama gerçekten onunla temasa geçmemi sağlayacak bir vasıta verecekse onu istiyordum. Bu yumurtaları dağıtma planımın bir parçasıydı. Alabileceğim işime yarar ne kadar yedek, potansiyel silah ve avans varsa hepsini almak istiyordum. Yine Burrens'in dibinde olduğu gibi güç bir duruma düşersem, V'lane beni birkaç

saniyede kurtarabilirdi. Oysa Barrons'un dövmemin kılavuzluğunda izimi sürüp bana ulaşması saatler almıştı.

Tam bunu düşündüğüm sırada...

V'lane'in parmakları kafatasımın Barrons'un damgaladığı alt kısmına sürtündüğünde gözleri kısıldı ve sertçe soludu. Bir an için titreşir gibi oldu. Sanki mevcut suretini korumak, başka bir biçime dönüşmemek için mücadele ediyordu. "Vücudunda onun işaretine izin veriyorsun ama benimkini reddediyorsun, öyle mi?" diye tıslar gibi konuştu. Birden ağzını benimkinin üzerine kapattı.

Melun Avcılar, sidhe-kâhinleri için özellikle dehşet vericidir çünkü kafamızın içinde benliğimizin yaşadığı yeri bilirler. Hepimizin içindeki küçük, korkmuş çocuğu tam olarak nerede bulacaklarını içgüdüsel olarak bilirler.

Mukaddes prensleri de yaşadığımız yeri bilir ama onların peşinde olduğu, yetişkin kadındır. Onlar bizi arzularımızın en karanlık köşelerine kadar merhametsizce takip eder ve kendi vücudumuz içinde avlarlar. Bakire Meryem'i baştan çıkarırlar; orospuyu kutsarlar. Tutkularımızı oburcasına yutarak, onları büyütüp binlerce kat fazlasıyla bize geri yollayarak yorulmak bilmeden cinsel ihtiyaçlarımıza cevap verirler. Onlar, bütün arzularımızın efendisidir. Fantezilerimizin sınırlarını bilirler; bizi sınıra taşıyıp orada, dipsiz bir yamacın üzerinde parçalanmış tırnaklarımızın ucunda, daha fazlası için yalvarır halde bırakırlar.

Dili benimkine dokundu. Sıcak ve heyecan verici bir şey, ağzımın içinde zıplayarak dolaştı ve aniden dilimi deldi. Sonra içeride kabararak ağzımı doldurdu. Onu bastırmaya çalıştığım anda yaşadığım orgazm, dilime yaptığı şey kadar sıcak ve sarsıcıydı. Zevk, içimden öylesine nefis bir biçimde akıp gitmişti ki kemiklerim eriyip sıvılaşmıştı

sanki. Beni tutmasaydı olduğum yere yığılabilirdim. Birkaç saniyeliğine, gülüşünün benliğimi simsiyah kadife gibi sarmaladığı, bana duyduğu arzunun gece kadar engin olduğu, rüya gibi gerçeküstü bir yerdeydim. Ardından her şey tekrar netleşti. Kendime gelmiştim.

Ağzımın içinde, cinsel gücü olan, tehlikeli bir şey vardı. Dilimin üzerinde bu şey varken onun adını anmadan nasıl konuşacaktım?

Başını kaldırdı. "Ona bir dakika ver. İçeri yerleşecek."

Çelik bir dikenin ucundaki sayısız orgazmların bütün zarafetiyle yerleşti; acıdan ayrılmayan zevk. Ardından gelen şokların etkisiyle bütün vücudum sarsılmıştı. Dokunuşundan kabul etmek istemeyeceğim derecede sarsılmış bir şekilde ona baktım.

Hafifçe omuz silkti. "Kendimi fazlasıyla bastırdım. Bundan çok daha... Ne diyordunuz... Travmatik olabilirdi. İnsanlar, dillerinde bir Fae'in ismini taşımaya uygun değildir. Nasıl hissediyorsun MacKayla? Ağzında benim bir parçamı taşıyorsun. Bir tane daha ister misin?" Gülümsedi. Tek kelimesine bile inanmamıştım. Dilimin üzerinde her an harekete geçmeye hazır bir şekilde uykuya yatmış olan her ne idiyse, aslında porselen bir kafese sarılmıştı.

On dört yaşındayken, amigo kızlar antrenmanında dişlerimden biri kırılıp bir parçası kopmuştu. Diş doktorum tatilde olduğu için iki hafta kırık dişle gezmem gerekmişti. Bu bitmez tükenmez bekleyiş esnasında, dilim sürekli diş minesinin kırık kenarını düzeltmek istercesine yoklayıp durmuştu. O anda da aynı şeyi hissediyordum: Ağzımın içinde anormal bir şey vardı ve onu kazıyıp atmak istiyordum, çünkü oraya ait değildi ve dilimde durduğu sürece, Fae prensini zihnimden söküp atmayı başaramayacaktım.

"Tükürmek istiyorum," dedim soğuk bir tavırla.

Yüzü gerildiği anda sıcaklık inanılmaz bir hızla düştü. Her soluk verişimde çıkan buhar gece ayazında donuyordu. "Seni onurlandırdım. Daha önce hiç kimseye böyle bir hediye bağışlamadım. Sakın küçümseme."

"Onu nasıl kullanacağım?"

"Bana ihtiyaç duy, ağzını aç. O anda yanında olacağım." Hareket ettiğini görmemiştim ama birden dudaklarını kulağımın üzerinde hissettim. "Sana verdiğimden kimseye bahsetme. Söylediğin anda onu geri alırım." Sözlerini tamamlamadan kaybolmuştu. Son kelimeleri havada dans eder gibiydi.

"Hey, Sinsar Dubh hakkındakileri öğrenmek istediğini sanıyordum!" Ani gidişiyle öyle şaşkına dönmüştüm ki düşünmeden konuşmuştum. Anında pişman olmuştum ama kelimelerim gecenin üzerine Georgia nemi gibi çökmüştü. 'Sinsar Dubh' adı ıslık gibi yankılanıp gece rüzgârında karanlık kulaklara erişmek için yarışır gibiydi. Birden üzerime kırmızı çarpı işareti atılmış gibi hissettim.

V'lane'in nereye gittiğini ya da neden öyle aniden kaybolduğunu bilmiyordum ama benim de aynı şeyi yapma akıllılığını göstermem gerektiğine karar verdim.

Yerimden kıpırdamama fırsat kalmadan, bir el omzumu yakalayıverdi. "İstiyorum, Bayan Lane," dedi Barrons vahşice. "Ama önce ne halt etmeye onu öptüğünü öğrenmek istiyorum."

DÖRT

Arkama dönerken suratım asılmıştı. Barrons'un en münasebetsiz zamanlarda, hiçbir uyarıda bulunmaksızın boy gösterme huyu vardı. Bütün olarak varlığı, kapladığı boşluğu sinir bozucu şekilde dolduruyordu; tıpkı normal insan ölçülerindeki boşluğa on katı irilikte bir adam sığışmış gibi. Neden böyle olduğunu merak ediyordum. İçinde bir Melun olduğu için mi? Gerçek yaşını merak ediyordum.

Ondan korkmam gerekir. Bazen gece yarısı yalnız başımayken onu düşündüğümde - özellikle ölü kadın vücudunu taşırkenki hali ve kanlı yüzündeki ifade gözümde canlandığında - korkuyorum da.

Ama karşımda dikildiği zamanlarda ondan korkmuyorum.

Bir insanın, bütün duyuları, hatta sidhe-kâhini duyularını bile aldatan böylesine "hissizleştirici" türden bir büyü yapması, böylesine bütünsel bir cazibe yaratması mümkün olabilir mi?

"Yakanda bir şey var." Parmak uçlarımla siler gibi dokundum. Ayrıca, titiz biriydi. Kıyafetinde lekeler ya da

iplikçikler barındıracak türde bir adam değildi. Ancak, bu gece koyu renk takımının sol tarafında parlak bir leke vardı. Doğum tarihi bilinmeyen, kucağında ölü vücutlarla Melun Kutsal Emanetleri'nin içinde yürüyen bir... erkeğe - onu adlandıracak daha iyi bir kelime olmadığına göre bununla idare etmek zorundayım - dokunuyordum. Bir kurdun dişini fırçalıyor ya da tüylerini okşuyormuş gibi saçma bir his veriyordu. "Ayrıca, onu öpmüyordum."

Ve ben de senin o kadınla o aynanın içinde ne halt ettiğini öğrenmek istiyorum, diye aklımdan geçirdim ama söylemedim. Babamın kullanmaktan hoşlandığı bir hukuk tabiri vardır: *Res ipsa loquitur* - görünen köy kılavuz istemez. Gördüklerim bana yeterdi ve artık gözüm onun üzerindeydi. Elbette arkamı kollamak durumundaydım, hem de büyük bir dikkatle.

Elimi itti. "Öyleyse onun dilinin ağzında ne işi vardı? Öğürme refleksini ölçmek için klinik test mi uyguluyordu?" Gülümsemesi pek hoş değildi. "Öğürme refleksiniz ne durumda Bayan Lane? Uyarılma mekanizmanız hassas mıymış?"

Barrons beni susturmak için cinsel imalar kullanmaktan hoşlanıyordu. Sanırım içimdeki iyi yetişmiş güneyli genç kızın ıyy diyerek geri çekileceğini bekliyordu. Bazen içimden gerçekten de ıyy derim ama geri çekilmem. "Sormak istediğin buysa, tükürme mekanizmam hassasmış." Ardından da ona aşırı sevimli bir gülücük yolladım.

"Bana öyle görünmedi. Bence senin yutma mekanizman iyi. Dili neredeyse Çin'e varacaktı ve sen ağzına çekmeye devam ediyordun."

"Kıskandın mı?"

"Bu duygusal yatırımı ifade eder. Senin üzerine yaptı-

ğım tek yatırım zamandır ve karşılığında büyük bir ödeme bekliyorum. Şimdi bana Sinsar Dubh'dan bahset."

Elime göz attım. Yakasından parmaklarıma ıslaklık bulaşmıştı. Elimi ışığa doğru çevirdim. Kırmızı gece karanlığında siyah renk görünür. Burnuma götürüp kokladım. Eski madeni paralar gibi kokuyordu. Kan. Sürpriz sayılmazdı. "Bir kavgaya mı karıştın? Hayır, bırak tahmin edeyim; yine yaralı bir köpek kurtardın, değil mi?" dedim aksi bir tavırla. Bu, geçen sefer kullandığı bahaneydi.

"Burnum kanadı."

"Burnu kanamışmış. Petunyama anlat sen onu."

"Petunya?"

"Göt, Barrons. Götün tekisin derler ya hani."

"Kitap, Bayan Lane."

Gözlerinin içine baktım. İçinde bir Gripper var mıydı? Karşılığında çok yaşlı o şey de bana baktı. "Anlatacak bir şey yok."

"Onu neden çağırdın?"

"Kitapla son karşılaşmamızdan beri onu görmemiştim. V'lane'i bilgilendiriyorum. Denizdeki tek köpekbalığı sen değilsin."

Bakışlarında hor gören bir ifadeyle beni süzmüştü. "Seksle bir kadını köleleştirmek bir Fae prensinin temel doğasıdır Bayan Lane. Bir kadının temel doğası da köleleştirilmektir. Bunu aşmaya bakın."

"Ah, köleleştirilmek bir kadının temel doğası değildir!" İçimdeki bütün kadınlar ayaklanmış, savaşa hazırdı.

Arkasını dönüp yürümeye başladı. "Benim damgamı taşıyorsun Bayan Lane," diye omzunun üzerinden teklifsizce konuşmaya başladı. "Ve yanılmıyorsam, artık onunkini de taşıyorsun. Esas sahibin kim? Sen olmadığın kesin."

"Sen olmadığın da kesin," diye uzaklaşan sırtına doğru bağırdım ama çoktan sokağı yarılamış, karanlıkta kaybolmak üzereydi. "Onun damgasını taşımıyorum!" Taşıyor muydum? V'lane'in dilimin içine gömdüğü şey tam olarak neydi? Yumruklarımı sıkarak ardından baktım.

Arkamdan adımlar yaklaşıyordu. İçgüdüsel olarak mızrağıma uzandım. Olması gereken yerde, kolumun altındaki kılıftaydı. V'lane'in onu nasıl aldığını öğrenmem gerekiyordu. Tekrar yerine beni öptüğü sırada mı koymuştu? Bunu hissetmem gerekmez miydi? Onu koruması için Barrons'u ikna edebilir miydim? Böylece kimse onu benden alamazdı. Ne de olsa onun bende olması nedeniyle hak sahibi sayılırdı.

Bir tabur dolusu gri derili, çirkin Rhino-Çetesi yanımdan geçerken çantamı karıştırmakla meşgul gibi davranmaya başladım. Bir yandan, çaktırmadan onları gözleyip sayılarını, şehre yeni gelenlerden mi yoksa daha önce gördüklerimden mi olduklarını anlamaya çalışırken, bir yandan da yüzümü gölgede gizlemeye uğraşıyordum. Lord Master'ın, üzerinde resmim olan ARANIYOR posterleri dağıttığını duysam hiç şaşırmazdım. Muhtemelen saçımı tekrar değiştirmenin, şapka ya da peruk takmamın zamanı gelmişti.

Kitapevine doğru yoluma devam ettim. Beynim orgazmdan sersemlemiş olsa da Barrons ortaya çıktığı anda V'lane'in kaybolması gözümden kaçmamıştı. Belki Gripper değil de henüz karşılaşmadığım çok daha kötü bir Melun'du. Her geçen gün daha da kararan bu dünyada, Barrons'un bütün canavarları kendisinden güvenli mesafede tutma yeteneğine sahip olduğu aşikârdı.

İçlerindeki en büyük, en kötü canavar o olduğu için miydi acaba?

Pazartesi sabahı yataktan güçlükle kalktım.

Çoğu sabah yataktan fırlayarak kalkarım. Hayatım olmasını istediğim şekilde gitmese de sahip olduğum tek hayat bu ve ben de onu hakkını vererek yaşamak istiyorum. Ancak bazı günler, günün içine dalıp bulabildiğim bütün küçük mutluluklara dört elle sarılmak için - ki bu yalnızca köpüğünün üzerine tarçın serpilmiş mükemmel bir latte ya da kitapevinde iPod'umu dinlerken yirmi dakikalık bir dans olsa bile - beslediğim bütün iyi niyetlerime rağmen, kendimi yaralanmış, bütün gün peşimi bırakmayacak kötü bir rüyanın kalıntılarıyla sarmalanmış hissederek uyanıyorum.

O sabah da öyleydim.

Yine ölmekte olan o güzel kadınla ilgili rüyayı görmüştüm.

Bu rüyayı uzun zamandır görmüyordum ama nasıl olup da unutabildiğimi anlamıyordum. Çocukluğumda, yıllarca bu rüyayı tekrar tekrar, o kadar sık görmüştüm ki hayali gerçekle karıştırmaya, uyanıkken bir yerlerde ona rastlamayı beklemeye başlamıştım.

Hüzünlü kadının sorununun ne olduğunu bilmiyordum, yalnızca korkunç bir şey olduğunu anlayabiliyordum ve onu kurtarmak için sağ kolumu, köpek dişlerimi, hatta belki hayatımın yirmi yılını verebilirdim. Karşı çıkmayacağım kanun, çiğnemeyeceğim ahlak yasası yoktu. Artık Alina ile ikimizin evlat edinildiğimizi bildiğime göre, bunun bir rüya değil de su yüzüne çıkmak için uyumamı bekleyen, bebekliğimden kalma bastırılmış bir anı olup olmadığını merak ediyordum.

O güzel, hüzünlü kadın biyolojik annemiz miydi?

Ölmek üzere olduğunun farkında olduğu için mi bizi

vermişti? Üzüntüsünün nedeni, bizi başka ebeveynlere vermek zorunda kalmanın acısı mıydı?

Peki ama ölmek üzere olduğu için bizi verdiyse, neden o kadar uzağa yollamıştı? Sidhe-kâhinlerinin başı Rowena'nın iddia ettiği gibi bir O'Connor isem, Alina ve ben İrlanda'da doğmuşuz demekti. Annemiz bizi neden ülke dışına göndermişti? Neden bize aile mirasımızı, diğer sidhe-kâhinlerine olduğu gibi geleneklerimizin esaslarını öğretecek birileri tarafından büyütülmemizi istememişti? Niçin evlat edinen aileyi bizi küçük bir kasabada büyütmeleri ve asla İrlanda'ya göndermemeleri konusunda söz vermeye zorlamıştı? Bizi uzak tutmaya çalıştığı şey neydi? Ya da neyi bizden uzak tutmaya çalışıyordu?

Çocuk zihnimin bastırdığı başka anılar da var mıydı? Varsa, onları bulup çıkarmalı ve hatırlamalıydım.

Banyoya gidip duşu açtım. Armatürü en sıcağa ayarlayıp çıkan buharın içeriyi ısıtmasını bekledim. Her yerim buz kesmiş gibi titriyordum. Çocukken bile bu rüya beni bu hale getirirdi. Ölmekte olan kadının bulunduğu yerde dondurucu bir soğuk vardı. Hâlâ iliklerime kadar donmuş gibi hissediyordum.

Bazen rüyalarım o kadar gerçekçi geliyordu ki onların yalnızca bilinçaltımın acayip bir harita üzerindeki gezintisi olabileceğine inanmak zordu. Bazen rüyalar bana, bir yerlerde gerçekten var olan, somut bir enlem ve boylam üzerinde, kendi kuralları ve yasaları, gizli tehlikelerle dolu arazileri ve halkı olan bir ülkeymiş gibi geliyordu.

Bir rüyada ölürsen, gerçek hayatta da kalbinin duracağını söylerler. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Bunu sorabileceğim rüyada ölen birini tanımadım hiç. Belki hepsi öldüğündendir.

Duştan fışkıran sıcak su tenimi temizlemiş ama zihnimi yıkayamamıştı. Tam anlamıyla berbat bir gün olacağı hissini sabunla yıkayıp atamıyordum.

Sadece ne kadar berbat olabileceğinden haberim yoktu.

Yüksekokulda aldığım psikoloji derslerinden birinde konfor alanları konu edilmişti.

İnsanlar konfor alanlarını bulup orada kalmayı isterler. Konfor alanı, bir zihin durumu da olabilir: Tanrı inancı, pek çok insanın konfor alanıdır. Yanlış anlamayın, inancı eleştirmiyorum; sırf kendinizi güvende hissetmenizi sağladığı için inancınız olması gerektiğini düşünmüyorum. Bence inandığınız için inanç sahibi olmalısınız. Çünkü içinizde derinlerde bir yerde, anlayabileceğimizden daha büyük, bilge ve sonsuz sevgi dolu bir şeyin evrende ve her şeyin olup bitmesinde kazanılmış hakkı olduğunu kelime oyunlarının ötesinde biliyorsunuz. Çünkü karanlık güçler hâkim olmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, her şeyin üstünde tek bir hâkim olduğunu hissedebiliyorsunuz.

İşte benim konfor alanım bu.

Ancak, konfor alanları fiziki yerler de olabilir. Örneğin, babanızın en sevdiği ve annenizin her fırsatta o çökmüş yayları, yıpranmış döşemesi ve her akşam ona kurulur kurulmaz rahatladığı televizyon koltuğu. Ya da her sabah güneşin daima en uygun açıyla aydınlatarak orada oturmuş kahvesini yudumlayan annenizi kutsal bir ışık huzmesiyle parlar gibi gösterdiği kahvaltı köşesi. Veya yaşlı komşunuzun yazın boğucu sıcağı altında bile özenle baktığı gül bahçesi olabilir.

Benim fiziki konfor alanım ise kitapevi.

İçindeyken güvendeyim. Işıklar açık olduğu sürece Gölgeler'den hiçbiri içeri giremez. Barrons binayı düşmanlarıma, yani Lord Master, mızrağı çaldığım ve kardeşini öldürdüğüm için ölmemi isteyen Derek O'Bannion, genel prensipleri sidhe-kâhinlerini izleyip öldürmek olan korkunç derecede şeytani Melun Avcılar, bütün Fae, hatta V'lane'e karşı korumaya aldı. Ayrıca, olur da kör talihin bir oyunu sonucu içeri bir şey girdiği takdirde, vücuduma sarılı bir cephanelik taşıyorum ve dükkânın muhtelif yerlerinde stratejik noktalara gizlenmiş silahlar, el fenerleri ve hatta kutsal su ve sarımsak bulunuyor.

Burada hiçbir şey beni incitemez. Tabii, dükkânın sahibi olan zat-ı şahane var ama o da benimle işi bitinceye kadar beni incitmeye kalkmayacaktır. Kitabı bulmam uzun zaman alacağına göre, benimle işinin bitmesine de çok vakit var. Bu da bir nebze olsun içimi rahatlatan unsurlardan biri.

Birini tanımak mı istiyorsunuz? Birini *gerçekten* tanımayı kastediyorum. Konfor alanını elinden alıp neler olacağına bir bakın.

Üçüncü asma kata, aşağıda kasayı sahipsiz ve ön kapıyı da kilitsiz halde bırakarak çıkmamam gerektiğini biliyordum. Ama sakin bir gündü ve gardım düşmüştü. Ne de olsa gündüz vaktiydi ve kitapevindeydim. Burada hiçbir şey bana zarar veremezdi.

Ön kapının üzerindeki çıngırak sallanınca, aşağıya, "Hemen geliyorum," diye seslenip kütüphane fihristine kaydetmekte olduğum kitabı yerini kaybetmemek için rafa yatık vaziyette koydum. Sonra da dönüp hızla merdivenlere yürümeye başladım.

Son raf sırasını da geçmiştim ki baldırlarıma beysbol sopası vurmuş gibi, bir şey hızla çarpmıştı.

Uçup ahşap döşemeye kafa üstü düştüm. İrlandalılar'ın Banshee dedikleri şu dişi Ölüm Perileri'ne benzeyen biri sırtıma çıkmış bileklerimi yakalamaya çalışıyordu.

"Onu yakaladım," diye bağırdı.

Petunyamı yakalardı ancak. Artık eskiden olduğu gibi iyi bir insan değilim. Vücudumu bükerek döndüm ve bir avuç dolusu saçını yakalayıp birden sertçe çektim. Öyle şiddetli asılmıştım ki acısını ben bile hissetmiştim.

Kadınların dövüşü erkeklerinkinden farklıdır. Hiçbir koşulda bir kadının göğüslerine vurmam. Kendiminkilerin adet öncesi sendromu esnasında ne kadar hassas olduklarını bilirim. Ayrıca, onlarla bebek emzirirriz. Avucumdaki saçlarından çekip onu kaldırdığım gibi sırtüstü yere çarpıp diğer elimle boğazından yakaladım. İkinci bir banshee sırtıma atladığında, az kalsın boğazından yakaladığım yanlışlıkla boğulacaktı. Ama ikinci banshee'nin yaklaştığını önceden sezdiğimden hazırlıklıydım ve dirseğimi tam karnının ortasına gömüverdim. İki büklüm olup geriye yuvarlanmıştı. Üzerime atlayan üçüncünün yüzüne bir yumruk indirdim. Yumruk darbesiyle kırılan burnundan kan fışkırmıştı.

Üç kadın daha olaya müdahil olunca kavga iyice şiddetlenmiş, kadınların farklı dövüşmesi hakkındaki bütün fikirlerim ve de nazik olmakla ilgili bütün iyi niyetlerim uçup gitmişti. Yumruklarım isabet kaydettiği sürece nereye denk geldikleri artık umurumda bile değildi. Rastladığıma vururken yalnızca yere yapışanların gümbürtüleri ve homurdanmalarını duyuyordum. Ne kadar çok ses çıkarsa o kadar iyiydi. Altıya karşı bir dövüş hiç de adil değildi.

Tıpkı Karanlık Bölge'deki ambarda Lord Master'ın emrindekiler ve Mallucé'a karşı Barrons ile ilk kez yan yana savaştığımız zaman olduğu gibi, değiştiğimi hissediyordum. Melun etinin uğursuz yardımına ihtiyaç bile duymaksızın, hesaba katılması gereken bir güç, kendi başına bir tehlikeye dönüştüğümü hissediyordum. Yine de elimin altında bir parça Melun eti bulunsa iyi olurdu.

Sidhe-kâhinine dönüşmüş, güçlenmiş, sertleşmiş, bir insanın yapabileceğinden daha hızlı hareket edip eğitimli bir keskin nişancının inceliği, profesyonel bir suikastçının becerisiyle vurmaya başlamıştım.

Tek sorun - Post Haste Inc. logolu yeşil üniformalarından da anlaşılacağı üzere - karşımdakilerin de sidhe-kâhini olmasıydı.

Sinema filmlerindeki dövüş sahneleri beni sıktığından, bu olayı anlatırken ayrıntıları hızlı geçeceğim. Sayıca fazla olmalarına rağmen, bir nedenden ötürü benden biraz korkmuş görünüyorlardı. Onları Rowena'nın yolladığını düşünüyordum. Bunu yaparken de benim sürüden ayrı, güvenilmez bir vahşi olduğumu söylemiş olabilirdi.

Ama sizi yanıltmak istemem. İşin doğrusu, bozguna uğramıştım. Altı sidhe-kâhini bir ordu sayılırdı ve petunyam sıkı bir dayak yemişti ama beni alt edememişlerdi.

Durum sadece kötüyken nasıl olup da dönüşü olmayan bir hale gelir? Öylece kalakalır ve keşke bir uzaktan kumandam olsaydı, diye düşünürsünüz. Geriye sarma tuşuna basıp zamanı geriye alabilmeyi dilersiniz. Üç berbat saniye öncesine dönüp yaptıklarımı geri alabilir miyim?

Onu öldürmek istememiştim.

Aslında, sidhe-kâhini olduklarını anladığım andan iti-

baren onlarla konuşmaya çabalayıp durmuştum ama hiçbiri beni dinlememişti. Beni kendimden geçinceye kadar dövmeye kararlıydılar. Ben de kendimden geçmemeye aynı derecede kararlıydım. İsteğim dışında beni manastıra sürüklemelerine kesinlikle müsaade etmeyecektim. Oraya ancak kendi şartlarımla, kendimi güvende hissettiğim şekilde ve zamanda giderdim. Hele, Rowena'nın bu alçakça tuzağa düşürme oyunundan sonra kesinlikle gitmeyecektim.

Sonra, mızrağımı almak için uğraşmaya başlamışlardı. Üzerimde olup olmadığını anlamak için oramı buramı dürtükleyip yokluyorlardı. Rowena'nın kendi halkımı üzerime salmasının asıl sebebinin beni ayağına götürtmek değil de silahımı elimden almak olduğunu anladığım anda içimdeki isyan duyguları kabarmıştı. Üstelik buna hiç hakkı yoktu! Onu çalan bendim. Bedelini kanla ödeyen de bendim. Beni savunmasız bırakmayı mı istiyordu? Ölümü çiğnemesi gerekecekti. Güç bela elde ettiğim gücümü hiç kimse benden alamazdı.

Onları mızrakla tehdit ederek geri çekilip mantıklı bir şekilde beni dinlemelerini sağlayabileceğimi düşünerek elimi ceketimin içine soktum. Mızrağımı koltuk altımdaki kılıfından çekip çıkardığım anda içlerinden kasketli esmer olanı üzerime atılmıştı. Mızrakla ikisi... çarpıştılar. Hem de ölümüne.

"Ah," dedi ve dudakları sesi ağzından çıkarırkenki şeklinde donup kaldı. Gözlerini kırpıştırdı ve öksürdü. Dili ve dişleri kan içinde kalmıştı.

İkimiz de aşağıya elime, ince çizgili bluzuna yayılan kana ve göğsüne saplanmış olan mızrağa baktık. Hangimizin daha şaşkın durumda olduğuna şu an bile karar

veremiyorum. Mızrağı bırakıp o kadına yaptığı korkunç şeyden - öldüren çeliğin o soğuk dokunuşundan - olabildiğince uzaklaşmak istiyordum ama bu şartlar altında dahi mızrağı bırakamazdım. O benimdi. Can simidimdi. Bu tehlikeli, karanlık sokaklardaki tek savunma aracımdı.

Göz kapakları titreyip yavaşça kapanmaya başlamıştı. Sanki birden... uykusu gelmişti. Aslında bu o kadar da tuhaf olmamalı; ölüm de sonsuz uykudur zaten. Ürperen vücudu kıvrılarak geriye doğru düşerken mızraktan kurtuldu. Açılan yaradan kan fışkırıyordu ve ben elimde mızrakla öylece kalakalmıştım. Melun'un deştiğim yerinden çıkan yeşil sıvıyı izlemek başka şeydi, bu başka. Bu insan kanıydı; bluzunda, pantolonunda, üzerimde, her yerde. Aynı anda hem üşüyor hem de terliyordum. Panik içinde bir sürü düşünce kafamda çarpışıp beynimi boşaltmıştı. Ona uzandım ama gözleri kapalı geriye doğru tökezleyip düşmeye başlamıştı.

"Ambulans çağıracağım," diye bağırdım.

Sidhe-kâhinlerinden ikisi onu düşerken yakalayıp birbirlerine direktifler vererek yavaşça yere bıraktılar.

Cep telefonumu çıkardım. "Burada acil çağrı numarası ne?" Numarayı bilmeliydim. Ama bilmiyordum. Hareketsiz yatıyordu, fazla hareketsiz. Yüzü bembeyaz, gözleri kapalıydı.

"Bunun için çok geç," diye içlerinden biri bana doğru hırladı.

Tıbbi yardımın canı cehenneme. "Onu kurtarmak için başka bir şey bulabilirim," diye bağırdım. Şu aptal sandviçleri saklamalıydım! Ne düşünüyordum ki? Belki de yanımda sürekli canlı Melun eti parçaları bulundurmalıydım. "Yerinden kımıldatmayın, tamam mı?" Dışarı koşup

en yakındaki karanlık Fac'yi yakaladığım gibi sürükleyerek getirip ona yedirebilirdim. İyi olabilirdi. Bunu halledebilirdim. Ölmemişti. Ölemezdi. Melun eti onu iyileştirirdi. Merdivenlere atıldığım sırada içlerinden biri beni yakalayıp sarstı.

"O öldü, seni lanet olası aptal," dedi tıslar gibi. "Artık çok geç. Bunu ödeyeceksin." Beni hırsla itince kitaplığa çarpmıştım.

Yere çömelip cesede sarılan yeşil giysili kadına bakarken geleceğim gözlerimin önünde belirmişti. Polise haber vereceklerdi. Tutuklanacaktım. Jayne beni zindana kilitleyip anahtarı da atacaktı. Nefsi müdafaayı, özellikle de çalıntı, tarihi bir mızrakla yapılanı asla kabul etmeyecekti. Mahkemeye çıkacaktım. Annemle babam kalkıp oraya gelecekti. Bu onları hepten yıkardı: Bir kızları mezarda, diğeri hapishane hücresinde çürüyecekti.

Hep birlikte cesedi kaldırıp merdivenlerden aşağı giriş katına taşıdılar.

Olay yerini bozuyorlardı. Ufacık bir ümit bile olsa, suçsuzluğumu kanıtlamak için suç mahallinin dokunulmadan kalması gerekiyordu. "Bunu yapmamalısınız. Polisi aramayacak mısınız?" Belki onlar bunu yapmadan ülkeden kaçabilirdim. Belki Barrons bu işi halledebilirdi. Ya da V'lane. Yüksek mevkilerde dostlarım vardı. Emirlerini yerine getirmem için canlı ve özgür olmamı isteyen dostlar...

İçlerinden biri omzunun üzerinden bana öldürücü bir bakış atmıştı. "Son zamanlarda Garda'ya iyice bir baktın mı? Ayrıca, bizde asayişi insanların polisi sağlamaz," diye küçümsemeyle dudak büktü. "Asayişimizi kendimiz sağlarız. Her zaman öyleydi. Hep de öyle olacak." Sözlerindeki tehdit gayet açıktı.

Balkon korkuluğunun parmaklıkları arasından başımı uzatıp zemin kata inişlerini izledim. Bir tanesi başını kaldırıp bana bakarak, "Sakın kaçmaya çalışma; nasılsa seni yakalayacağız," diye dişlerini sıkarak tısladı.

"Ah, bilet alıp sıraya girin o zaman," diye homurdandığım sırada onlar kapıyı çarpıp çıkmıştı.

Barrons o akşam saat dokuzu biraz geçe ön kapıdan girer girmez, "Arabalarından birini ödünç almak istiyorum," dedim.

Üzerinde zarif bir takım elbise, kusursuz bir gömlek ve kan kırmızısı bir kravat vardı. Simsiyah saçları yakışıklı yüzünden geriye taranmıştı. Gömleğinin manşetlerinde elmas kol düğmeleri parlıyordu. Etrafındaki havayı emen vücudu enerji saçıyordu. Gözleri endişe verici şekilde parlak ve huzursuz, etrafta gezinen bakışları ok misali keskindi.

Bu vücudu üzerinde hissetmenin, bu yakıp kavuran bakışların odağı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bunları düşünmemeye çalıştım. Artık içimde daha önceleri hiç var olmamış bir kutu var. Daha önceleri böyle bir kutuya ihtiyacım da yoktu zaten. Ama artık gerekliydi. Hava geçirmez, ses yalıtımlı ve asma kilitli bu kutu en derin, en karanlık köşemde gizleniyor. Ne yapacağımı bilemediğim, başımı belaya sokabilecek düşünce ve fikirlerimi buraya saklıyorum. Kapağının altında sürekli Melun kemiği sıyırıyorum. Barrons'u öpmeyi de o kutunun içinde devam ettirmeye çalışıyorum ama bazen kutunun dışına taşıveriyor işte.

Sidhe-kâhininin ölümünü kutuya kapatmayacağım. Amaçlarım doğrultusunda ilerleyebilmem için bununla başa çıkabilmem gerekiyor.

"Neden küçük peri sevgilinden seni gitmek istediğin yere götürmesini istemiyorsun?"

Bu da bir fikirdi ama bu fikir kendine bağlı başka fikirleri de peşinden sürüklüyordu ve ben henüz onları iyice düşünüp taşınmamıştım. Ayrıca, kendi evimde yaşarken ne zaman bir şeye gerçekten çok üzülsem, mesela manikürle küçük bir servet harcadıktan sonra aynı gün tırnağım kırıldığında ya da Betsy'nin annesiyle Atlanta'ya gidip benim pembe balo elbisemin aynısını aldığını öğrendiğimde olduğu gibi, arabama atlar müziğin sesini sonuna kadar açıp sakinleşinceye kadar saatlerce direksiyon sallardım.

O anda da araba sürmeye, gecenin içinde kaybolmaya ihtiyacım vardı ve bunu yaparken altımda dörtnala koşan yüzlerce beygirin gümbürtüsünü hissetmek istiyordum. Vücudum düzinelerce yerinden berelenmiş, duygularım karmakarışık olmuştu. O gün genç bir kadını öldürmüştüm. Hata ya da ihmal fark etmezdi, sonuçta kadın ölmüştü. O kısacık anda silahımı kınından çekmeyi tercih etmeme sebep olan dürtülere ve tam o sırada üzerime atıldığı için o kadına lanet okudum. "Küçük peri sevgilimden istemiyorum."

Barrons'un dudakları hafifçe kıpırdadı. Onu nerdeyse gülümsetmiştim. Barrons, Dublin'de yüzünü ender olarak gösteren güneş gibi, nadiren gülümserdi ve üzerimde onunla aynı etkiye sahipti; ısınmış ve aptal hissettiriyordu.

"Sanırım bir dahaki görüşmenizde ona böyle hitap edip de tepkisini seyretmeme müsaade etmezsin, değil mi?"

"Bunun gerçekleşebileceğine ihtimal vermiyorum, Barrons," dedim tatlı bir ifadeyle. "Sen ortaya çıktığında

etrafta kimse kalmıyor. En lanetli şeyler bile. Neredeyse herkes senden korkuyormuş gibi."

Aşırı bir sevimlilikle sarf ettiğim sözlerdeki nükte, gülümsemesinin ruhunu şeytan çıkarır gibi söküp atmıştı. "Aklınızda belli bir araba var mı Bayan Lane?"

O gece mavi-yakayı istiyordum. "Viper."

"Onu almanıza niçin izin vereyim?"

"Çünkü bana borçlusun."

"Size neden borçluyum?"

"Çünkü sana tahammül ediyorum."

O zaman gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi. Homurdanarak bakışlarımı başka tarafa çevirdim. "Anahtarlar üzerinde Bayan Lane. Garajın anahtarları da masamın en üst çekmecesinde, sağ tarafta."

Ona dönüp sert bakışlarımı yüzüne diktim. Bu bir ödün müydü? Anahtarları nereye koyduğunu söyleyerek taviz mi veriyordu? Bu, daha yakın, güvene dayalı bir ilişki önerisi miydi?

"Elbette siz bunu zaten biliyorsunuz," diye imalı bir ifadeyle devam etti. "Çalışma odamı sinsice karıştırdığınız son seferde onların durduğu yeri öğrenmiştiniz. O zaman garajımın camını kıracağınıza onları kullanmayı denememeniz beni şaşırtmıştı. Böylece beni hem zahmetten hem de o derece sinirlenmekten kurtarmış olurdunuz."

Barrons sinirlendirilmeyi hak ediyordu. Karşılaştığım en sinir bozucu... her ne ise o... idi bu adam. Garajına girmek için camlardan birini kırdığım gece, o anahtarları kullanmayı aklımdan bile geçirmemiştim, çünkü orada muazzam karanlık bir sırrı sakladığından ve anahtarları asla öyle ortalık yerde bırakmayacağından adım kadar emindim. Orada kesinlikle karanlık bir sır saklıyor. Sadece, o sırra

ulaşmanın yolunu henüz bulamadım. Geceleyin gerçekleştirdiğim haneye tecavüz eylemimi garaja gizlediği video kameralarla tespit edip suçu ispatlayan delili yatak odamın kapısına bırakmıştı. "Dur, tahmin edeyim, dükkânın içinde de gizli video kameraların var, değil mi?"

"Hayır Bayan Lane ama kokunuzu alabiliyorum. Odalarımdan birine girdiğinizde bunu anlıyorum ve de huyunuzu biliyorum. Sinsi sinsi karıştırıyorsunuz."

İnkâr etmeye kalkmadım. Elbette ki sinsice karıştırdım. Bir şeyler bulmayı başka nasıl başaracaktım ki? "Nerede olduğumun kokusunu alamazsın," dedim alaycı bir ifadeyle.

"Bu akşam kan kokusu alıyorum Bayan Lane ve bu sizin kanınız değil. Yüzünüz neden berelendi? Bugün neler oldu? Kitapevimde akan kan kimindi?"

"Manastır nerede?" diye soruyla karşılık verdim. O sırada, elimde olmadan parmaklarımla yanağımdaki yumruyu yokladım. Üzerine buz koymuştum ama anlaşılan elimi yeterince çabuk tutamamıştım. Sertleşen yumru dokununca acıyordu. Darbelerin çoğunu vücuduma almıştım. Kaburgalarım feci durumdaydı, derin nefes almak gerçek bir eziyetti ve sağ bacağımın üst kısmı çürük içindeydi. Baldırlarımda kocaman şişlikler vardı. Parmaklarımın bazılarının kırıldığından endişe etmiştim ama biraz şişmeleri dışında sağlam duruyorlardı.

"Niçin? Bu gece oraya gitmeyi mi planlıyorsun? Bunun akıllıca olduğunu mu sanıyorsun? Ya sana saldırırlarsa?"

"Başa gelen çekilir. Geçen akşam beni nasıl buldun? Beni aramaya mı çıkmıştın?" Bu soru beni tedirgin ediyordu. Neden tam da V'lane ile birlikte olduğum sırada ortaya çıkıvermişti? Rastlantı olmak için fazlaydı.

"Chester'ın Yeri'ne gidiyordum." Umursamaz bir tavırla devam etti. "Rastlantı. Yüzündeki bere?"

Chester'ın Yeri. Orası Dedektif O'Duffy'nin Ryodan isimli bir adamla görüştüğü yerdi ve Barrons'a göre, Ryodan konuşmaması gereken şeyler hakkında - yani Barrons hakkında - çok fazla konuşan biriydi. Chester'ın Yeri'ni bulma ve gizemli Ryodan'ı araştırma işlerini unutmamam gerektiğini zihnimin bir köşesine kaydettim. Bakalım neler öğrenebilecektim. "Birkaç başka sidhe-kâhini ile dövüşmek durumunda kaldım. İstersen cevaplamaktan kaçın Barrons ama beni aptal yerine koyma."

"Geçen akşam yakında bir yerlerde olduğunu anlamıştım. Güvende olduğundan emin olmak için yolumu uzatıp o taraftan dolandım. Kavga nasıl gitti? Sen... iyi misin?"

"Birkaç şiş ve çürük dışında gayet iyiyim. Merak etme, tek parça halindeyim. GO detektörün sağ salim karşında." Elim istemeden ense köküme gitmişti. "Dövme sayesinde mi? Onun sayesinde beni bu kadar kolay bulabiliyorsun, değil mi?"

"Yakınımda olduğunda seni algılıyorum."

"Saçmalık," dedim sert bir ifadeyle.

"İstersen onu silebilirim. Biraz... acı verici olabilir." Zeki, parlak bakışlarını benimkilere dikti ve uzun bir süre sessizce bakıştık. O gözlerin derinliklerinde Mallucé'nın yeraltı mağarasının karanlığını görüyor, kendi ölümümü yeniden tadıyordum.

Tarih boyunca, kadınlar korunmak için bedel ödemişlerdi. Bir gün, bu bedeli ödemek zorunda olmayacağım. "İdare ederim. Manastır nerede Barrons?"

Bir kâğıt parçasına 'Arlington Manastırı' adını ve adresini yazdı, kitap raflarından birinden bir harita çıkarıp

manastırın yerine bir çarpı işareti çizdi. Dublin'den birkaç saatlik mesafedeydi.

"Sana eşlik etmemi ister misin?"

Başımı sallayarak reddettim.

Uzun bir süre bana dikkatle baktı. "Öyleyse iyi geceler Bayan Lane."

"GO arama işi ne olacak?" Günlerdir bunu yapmamıştık.

"Şu sıralar başka şeylerle meşgulüm. Ama yakında."

"Ne gibi şeylerle meşgulsün?" Soruları devam ettirmenin bir zararı yoktu. Bazen bunlara cevap verirdi.

"Diğer işlerin yanı sıra, mızrak için teklif verenleri araştırıyorum." Mağaradayken Mallucé'nın dizüstü bilgisayarından ölümsüzlerin silahı için yapılan açık arttırmaya katılanların isim listesini ele geçirdiğini anımsadım. Ellerinde bizim istediğimiz bir şey olup olmadığını öğrenmeye çalıştığını anlamıştım. Yeri tespit edip planını yaptığı anda onları soymaya gidecektik. GO arama işi ufukta belirmişti. Bu işi hevesle beklediğimi fark ettiğimde hayretle ürpermiştim.

Barrons esmer başını hafifçe eğerek selam verip çıktı. Arkasından kapıya bakakalmıştım. Bazen onun sadece küstah bir adam, yani insan türünün erkek cinsi olduğunu düşündüğüm eski zamanlarımıza dönebilmeyi diliyordum. Ama maalesef o bir insan değildi ve son birkaç aydır olabilecek en sancılı yollardan geçerek öğrendiğim bir şey varsa, o da geçmişe dönmenin mümkün olmadığıydı. Olan olduğu, biten bittiği, ölüler öldüğüyle kalıyor (her ne kadar Mallucé'nın bu konuda bazı sorunları olduysa da) ve dünyadaki bütün pişmanlıklar bir araya gelse bile

hiçbir şeyi değiştiremiyordu. Öyle olmasaydı, Alina yaşıyor olurdu ve hatta ben buraya hiç gelmemiş olurdum.

Telefon ahizesini kaldırıp önceden bulduğum numarayı aradım. Öyle geç bir saatte bile, Rowena'nın, mektup ve paket teslim eden kurye kılığında şehirde olup bitenleri gözden kaçırmayan bisikletli sidhe-kâhinlerini istihdam ettiği Dublin kargo firması Post Haste Inc.'de telefona cevap veren birinin olması beni hiç şaşırtmamıştı.

Kutsal merkezleri olan manastır şehrin dışındaydı ve bana gergin bir ifadeyle verilen bilgiye göre Rowena oradaydı.

"İyi. Kocakarıya iki saate kadar orada olacağımı söyleyin," deyip telefonu kapattım.

BEŞ

Viper, piyasadaki en pahalı ya da hızlı araba değil ama vaat ettiği her şeyin hakkını verir. Muhteşem hatlara, hınzır bir duruşa sahip ve saatte yüz kilometre hıza dört saniyenin altında bir sürede ulaşır. Eve dönmeyi başarırsam, Toyota marka arabamla ne yapacağım bilmiyorum. Aracı çekmek için bir Fred Çakmaktaş bulmam gerekecek.

Barrons'un daha önce de sürmeme izin verdiği ve bu sefer de bulmayı beklediğim Viper gitmişti. Onun yerinde montaj hattından yeni çıkmış, gıcır gıcır, muhteşem erkeksi yapısıyla yeni modellerden biri duruyordu: Toplam 600 alıngan aygıra 90 adet homurdayan beygir daha ilave edilmiş, 560 ft-lb torka sahip bir Viper SRT-10.

Simsiyah pırıl pırıl gövdesi ve yine siyah renkli camlarıyla, pusuya yatmış metal bir canavara benziyor ve birinin onu alıp sınırlarına kadar zorlaması için bekliyordu; hayır, yakarıyordu. Dizginlerini ellerime alacağım düşüncesi bile huşu içinde kendimden geçmeme yetmişti.

Bir an için öylece durup baştan aşağı kulak kesilmiş,

zeminden gelecek en ufak bir ses ya da titreşime karşı tetikte, Barrons'un inanılmaz araba koleksiyonunun her ayrıntısını dikkatle inceleyerek bekledim. Hiçbir şey yoktu. Garajın altında yaşayan yaratık her ne ise ya uyuyordu ya da üzerine yemek sonrası rehaveti çökmüştü. Gözlerimin önünde beliren etrafı tertemiz kemik öbekleriyle çevrili iri hantal bir karartının hayalini zihnimden kovmak için kafamı salladım.

İki kişilik arabanın siyah deri döşemesinin üzerine kurulup kontağı çevirdim; bir an için motorun sesini dinledim. Gülümseyerek vitesi bire takıp arabayı garajdan çıkardım. Dört silindirli otomatik arabalara bayılan insanların Viper hakkındaki tek şikâyeti, egzozdan dolayı arabanın içinin fazla ısınması ve yolda giderken camını açtığınızda çok gürültü olmasıdır.

Vitesi büyülttüm. Motorun boğuk homurtusu, boş sokakta yankılandığında kahkahamı tutamadım. İşte Viper dediğin budur: Güçlü ve maço. Bunlardan nasibinizi fazlasıyla aldıysanız, çalım atmamak olmaz.

Devasa Gölge, sokağın sağ tarafında aniden belirivermişti. Balon gibi şiştiğinde arkasındaki binanın nerdeyse tamamını kaplamıştı. Annemin tüylerini diken diken edecek bir küfür savurdum ama ellerimi direksiyon ve vites kolundan ayırmadım. Artık tahmin edilemeyen ölçülere sahip canavarlardan korkak tavuk gibi kaçmak yoktu. Azımsanmayacak sayıda kazanın, direksiyon başında öfke ya da heyecana kapılma sonucu meydana geldiğini ve bunların çoğunlukla ölümle sonuçlandığını duymuştum. Hem zaten varlığıma fazlasıyla düşman olan bir Gölge'yi kışkırtmak için bir neden de görmüyordum.

Böyle ateşli bir araba kullanmak bana göre seks yap-

makla özdeş, daha doğrusu her zaman seksin böyle bir his olması gerektiğini düşünmüşümdür: Hiçbir duyunun karşı koyamayacağı güçte, insanı daha önce hiç gitmediği diyarlara götüren, nefes kesici ve ruhunuzun derinliklerine işleyen bütünsel bir vücut deneyimi. Bu açıdan bakıldığında Viper, son sevgilimden çok daha tatmin ediciydi.

Müziği açıp hızla gecenin içine daldım. O gün olanları aklıma bile getirmedim. Bütün öğleden sonra yeterince düşünmüştüm ve kararımı vermiştim. Düşünme vakti sona ermişti. Artık harekete geçme zamanıydı.

Manastırdan yirmi dakika uzakta, göz alabildiğine uzanan ıssızlığın tam ortasında, öyle pahalı bir arabada rahatımı tehdit eden çok fazla koyun ve çok az çitle çevrili bir yerde, arabayı iki şeritli, dar, karanlık yolun kenarına çektim. Yerde büyüyenlerin sadece çimen ve yeşillik olduğuna ve orada Gölgeler'in bulunmadığına kendimi ikna ettikten sonra, ne olur ne olmaz diye farları yanık bırakıp arabadan çıktım.

Dilimin üzerindeki şey, V'lane onu oraya koyduğundan beri beni rahatsız ediyordu. Ona ne kadar süre katlanabileceğimi bilmiyordum. Ancak, o sırada ona sahip olmaktan memnundum.

Bana ihtiyaç duy, ağzını aç ve o anda yanında olacağım, demişti. Üzerinden yirmi dört saat geçmeden onu kullanacağım aklımın ucundan geçmezdi ama o gece yapmak zorunda olduğum bir şey vardı ve destek kuvvete ihtiyacım vardı. Hem de ciddi bir destek güç. Rowena'nın dünyasını altüst edecek bir şeye ihtiyacım vardı ve,Barrons bu göreve bir Mukaddes Prensi kadar uygun değildi.

Dilimdeki her ne ise onu serbest bırakmak için ona ihtiyaç duymamı söylerken nasıl bir eylemi kastetmiş ola-

bileceğine karar vermeye çalıştım. Sadece onu düşünmek yeter miydi? Yok, bu işe yaramazdı. Zaten bütün gün aklımın bir köşesini işgal etmişti. Tam da istediği gibi, o andan beri zihnimin arka köşesinde belirip duruyordu. Belki, zamanla, bu davetsiz misafiri kanıksayabilirdim. Bundan şüpheliydim.

"V'lane, sana ihtiyacım var," diye gecenin karanlığına seslendiğim anda ağzımın içindeki şey hareket etmediyse ben de neyim!

Öğürdüm. Ağzımdaki şey çözülüp dişlerimin arkasına çarptı. İstemsiz bir kasılmayla tükürdüm. Yumuşak, esrarengiz bir şey ağzımdan patlayarak havaya karışıp yok oldu.

"Sidhe-kâhini."

Olduğum yerde geriye döndüm. V'lane arkamdaydı. Ağzımı açtım, hemen tekrar kapattım. Cep telefonlu eski güzel günleri hasretle anıyordum doğrusu. Belki de uzmanların, cep telefonlarının uzun yıllar sürekli kullanılmasıyla alınan radyasyonun beyni kızartacağı konusundaki uyarıları doğrudur ama Fae iletişim metotlarını bir kez kullanmak bile kendimi kızartma gibi hissetmem için yetmişti.

Mızrağıma uzanmaya zahmet bile etmedim. Omuz askımdaki soğuk ağırlığı yok olmuştu. Ortaya çıktığı anda bir şekilde onu benden almıştı. Bu kadar hızlı belirivereceğini bilseydim, ona engel olup olmayacağını görmek için mızrağa sımsıkı sarılıp beklerdim. Bir dahaki sefer bunu denemeyi aklımın bir köşesine yazdım.

"Fae," diye soğuk bir ifadeyle selamına karşılık verdim; tabii buna selamlamak denirse... Böyle tuhaf selamlama şekillerinin kullanıldığı bu dünyaya nereden düşmüştüm,

Tanrı aşkına? Dublin'de tanıştığım erkeklerin içinde yalnızca Christian bana Mac diye hitap ediyordu. "Mızrağımı geri ver." Vermeyeceğini biliyordum ama isteyenin bir yüzü karaydı ne de olsa.

"Ben sana gelirken öldürücü insan silahları kuşanmıyorum." V'lane, tamamıyla Fae halindeydi: Bir düzine farklı tonda ışıltılar saçarken her hareketinde rengi değişen gözlerinde sakin, delip geçen bakışlarıyla etrafına insanın kalbini durduracak kadar inanılmaz bir cinsellik yayıyordu. Hem de kelimenin tam anlamıyla...

"Sen kendin insanlar için ölümcül bir silahsın zaten."

Bakışı, doğru ve öyle de olmalı, diyordu. "Beni neden çağırdın?" Onu çok önemli bir işinin tam ortasında rahatsız etmişim gibi sabırsız bir ifadesi vardı.

"Kraliçen kitabı ne kadar istiyor?"

"Onu bulduysan ve benden saklamayı düşünüyorsan..."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Saklamayı değil. Ama herkes onu bulmak için benim yardımımı istiyor ve ben kimin en güçlü olduğundan ya da bana en çok kimin faydası olacağından emin değilim. Benim de istediğim şeyler var."

"Gücümden şüphe mi ediyorsun?" Bakışlarında keskin bıçakların gümüşsü ışıltılarıyla yanan öfkeye bakarken, gözlerimin önünde aniden bir bakışıyla karşısındaki insanın derisini yüzen bir Fae'in tuhaf görüntüsü belirdi. Genetik hafızamın bölük pörçük hatıralarından biri olabilir miydi? *Seni yakalarlarsa, önlerinde başını eğ ve asla gözlerine bakma*, diye öğrettik çocuklarımıza. Bunu yapmamızın nedeni, büyülenebileceklerinden korktuğumuz için değil - zaten bir Fae'in büyülemek için göz temasına ihtiyacı

yoktur - ama şayet çocuklarımız korkunç bir şekilde can verecekse, hiç olmazsa o keskin, insanlık dışı gözlerden yansıyan kaderlerini görmelerini istemediğimiz içindir.

"Barrons görününce neden kaybolup gittin?" diye sordum.

"Ondan nefret ediyorum."

"Niçin?"

"Seni ilgilendirmez. O kadar aptal mısın ki beni sorguya çekmek için çağırabileceğini düşünüyorsun?"

İnce süveterimle ceketimin içinde titredim. Hava aniden buz kesmişti. Fae Kraliyet mensupları öyle güçlüydü ki memnuniyet ya da hoşnutsuzlukları isterlerse hava şartlarını bile etkileyebiliyordu. Yakın bir geçmişte, tüylü büyük kanatları, çatal dilleri ve öfkeli bakışlarıyla Melun Avcılar'ın da bu güce sahip olduğunu bizzat öğrenmiştim. "Seni çağırdım çünkü yardımına ihtiyacım var. Sadece yapmanı isteyeceğim şeyi yapıp yapamayacağını merak ediyorum."

"Hayatta kalmanı sağlayacağım ve... Daha önce beni çağıramadığında hiç hoşuna gitmeyen neydi? Ah, korkunç acılar çektiğini söylemiştin. Buna izin vermeyeceğim."

"Bu yeterli değil. Bu gece herkesin hayatta kalmasını sağlaman ve de hiç kimsenin korkunç acılar çekmesine müsaade etmemen için sana ihtiyacım var. Ayrıca, bir gün buraya tekrar gelmeyeceğinden ve gelecekte onları incitmeyeceğinden emin olmam gerek." Sidhe-kâhinleri binlerce yıldır Fae'den gizleniyordu ve ben en güçlülerinden birini doğruca onların gizli sığınağına götürmek üzereydim. Hain olarak damgalanır mıydım? Dışlanır mıydım? Ah, haydi canım, zaten dışlanmış durumdaydım. Bu savaşta müttefikim olması gerekenler, Rowena sayesinde beni

avlamaya çıkmışlardı. Beni bu kadar zorlamasaydı, o sırada planladığım şeyleri yapmak zorunda kalmayacaktım.

O eşi benzeri olmayan yabancı gözleri kısıldı. Şöyle bir etrafa göz gezdirdi. Ardından güldü.

Kendimi, oyuncak bebek misali gülümseyerek süveterimi yukarı doğru sıyırırken buluvermiştim. Göğüslerim sızlıyor, göğüs uçlarım zonkluyordu. "Kapat şunu," diye hırladım. "Bir anlaşma yaptık, unuttun mu? Benim etrafımdayken daima kapalı tutacağını söylemiştin."

Titrek bir şekilde parıldadı ve tekrar bir gece önceki kot pantolon, botlar ve motosiklet ceketi içindeki adam oluverdi. "Unuttum." Sesinde ne dürüstlük ne de pişmanlık vardı. "Manastıra gidiyorsun."

"Tanrı aşkına," diye öfkeyle patladım, "benim dışımda herkes her şeyi biliyor mu?" En azından artık yerlerini V'lane'e ifşa etmek konusunda kötü hissetmeyeceğim düşüncesiyle kendimi teselli ettim. Yerlerini zaten biliyordu.

"Öyle görünüyor. Sen gençsin. Senin kısacık zamanın benim hayatımda bir esneme süresi kadardır." Kısa bir duraksamanın ardından, "Ve Barrons'ınkinin de," diye ekledi.

"Barrons hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

"Bana güvenmenin çok daha akıllıca olacağını MacKayla." Bana doğru hareket edince geriye çekildim. Kendini kapatmış insansı halinde bile cinselliğin ta kendisiydi. Kayarcasına yanımdan geçip Viper'ın yanına gitti. Elini motor kapağının düzgün metalik kıvrımında gezdirdi. Simsiyah Viper ile yan yana dururken V'lane izlemeye değer bir manzara oluşturuyordu.

"Benimle manastıra gelmeni istiyorum," dedim. "Destek kuvvet olarak... Benim korumam olmanı istiyorum.

Oradaki sidhe-kâhinlerinin hiçbirine zarar vermeyeceksin."

"Bana emir vermeye mi yelteniyorsun?" Isı yine hızla düşmüş, omuzlarım incecikten yağan kar taneleriyle kaplanmıştı.

Tekrar bir durum değerlendirmesi yaptım. Daha nazik bir dille konuşmak beni öldürmezdi. Annem hep tatlı dilin yılanı deliğinden çıkaracağını söylerdi. "Sidhe-kâhinlerini incitmeyeceğine söz verir misin?" İçimden yüzümü ekşiterek ekledim: "Lütfen?"

Gülümsedi ve yakınımızdaki ağaç, güzel kokuları gece havasını kaplayan, kadifemsi beyaz çiçekler açtı. Hızla aşırı boyutta büyüyüp kaymaktaşından taç yaprakların oluşturduğu gösterişli bir şelale misali yere düştüler ve aynı hızla çürüdüler. Saniyeler içinde doğumdan ölüme ulaşmak. Beni bu şekilde mi görüyordu? "Bunu sana bahşedeceğim. 'Lütfen' deyişin hoşuma gidiyor. Yine diyeceksin."

"Hayır. Bir kez yeter de artar bile."

"Karşılığında sen benim için ne yapacaksın?"

"Yapıyorum ya. Kitabı bulmana yardım ediyorum."

"Yetmez. Bir Fae Prensi'ne, süs köpeğinmiş gibi emir vermeyi istemedin mi? Bedelini ödeyeceksin MacKayla. Seninle seks yapmama müsaade edeceksin."

İrkildim. O kadar öfkelenmiştim ki bir an için konuşamadım. Ama bu durum, karnımda sözlerinin sebep olduğu delişmen, erotik bir heyecanın titreşmesini engellememişti. Kendini yine açmış mıydı? O sözleri söylerken bana bir tür Fae seks oku mu atmıştı? "Hayır. Cehennem buz tutsa dahi herhangi bir şeye karşılık sana seks sunmayacağım. Anlaşıldı mı? Bazı şeyler pazarlık konusu değil ve bu da onlardan biri."

"Bu sadece cinsel birleşme, fiziksel bir olay, yemek yemek ya da çöp boşaltmak gibi bir eylem. Buna böyle önem vermek niye?"

"Bir Fae için, hatta bazı insanlar için, sadece fiziksel bir eylem olabilir ama benim için öyle değil."

"Kısacık hayatında seks öylesine harikulade olduğu için mi? Vücudunu tutuşturan, ruhunu ateşlendiren sevgililerin olduğundan mı?" diye alaycı bir tavırla sordu.

Başımı iyice dikleştirdim. "Belki bunu yaşamadım... yani tam olarak... henüz... ama bir gün olacak."

"Onu sana şimdi yaşatacağım. Uğrunda ölebileceğin bir tutku ama buna izin vermeyeceğim. Bu olmadan önce duracağım."

Sözleri içimi ürpertmişti: Karşımdaki kanımın son damlasını kurutmadan önce duracağına söz veren başka tür bir vampirdi. "Unut bunu V'lane. Seni çağırdığım için üzgünüm. İşimi kendim hallederim. Sana ya da başkasına ihtiyacım yok." Arabanın kapısını açtım.

Kapıyı öyle hızlı çarparak kapattı ki neredeyse bir parmağımı kaybedecektim. Ani zorbalığı beni şaşkına çevirmişti. Beni tuttuğu gibi Viper'a çarparak yasladı ve yüzüme dokundu. Jilet keskinliğindeki bakışları düşmanca parlarken parmakları tüy hafifliğindeydi. "Seni yara bere içinde bırakan kim?"

"Birkaç sidhe-kâhini ile kavga ettim. Beni sıkıştırmayı bırak."

Bir parmağını yanağımda gezdirdiği anda çene kemiğimdeki ağrı kaybolmuştu. Elini kaburgalarıma indirdi ve her nefes alışımda saplanan acı yok oldu. Avucunu kalçamdan aşağı kaydırdığında, oradaki çürüğe sebep olan kanamanın çekilip gittiğini hissetmiştim. Bacaklarını benimki-

lere dayadığında ise baldırlarımdaki bereler iyileşivermişti. Dokunuşuyla uyanan tenim alev almış gibiydi.

Başını bana doğru eğdi. Dudakları benimkilere değecek kadar yakındı. "Benden istediğine karşılık bana bir şey sun MacKayla. Ben bir prensim ve bizim bir onurumuz var." Dokunuşu yumuşak olmasına rağmen vücudundaki sertliği hissedebiliyordum ve onu sınırına kadar zorladığımın farkındaydım.

Güneyde onuru anlar ve takdir ederiz. Bir zamanlar her şeyimizi kaybetmiştik ama Tanrı'nın yardımıyla onurumuza tutunduk. Onurumuzun ateşine körükle gidip cehennem ateşine çevirinceye kadar uğraştık ve bazen kendimizi ona kurban ettik. "Kitabın etrafta nasıl dolaştığını öğrendim. Henüz bundan hiç kimseye bahsetmedim." V'lane'in benimkine yaslanan vücudu, zihnimin kapılarını menteşelerinden söküyor, varlığından haberdar bile olmak istemediğim odaları gösteriyordu.

Dudakları yanağımı okşarken titredim. "Barrons bilmiyor mu?"

Başımı sallayıp ondan uzaklaşmak için yana çevirdim. Dudaklarını kulağıma doğru kaydırdı. "Hayır. Ama sana söyleyeceğim."

"Ve Barrons'a söylemeyecek misin? Bu bizim aramızda bir sır mı olacak?"

"Hayır. Evet. Yani soru sırasına göre..." Birinin soruları ardı ardına sıralamasından nefret ederim. Ağzı tenimi dağlayan bir ateş gibiydi.

"Söyle."

"Barrons'a anlatmayacağım ve bu bizim aramızda sır olarak kalacak." Bir şey kaybetmiş değildim. Ne de olsa planlarım arasında bu bilgiyi Barrons ile paylaşmak yoktu.

V'lane gülümsedi. "O halde anlaştık. Değil mi?"

"Sen bana yardım ettikten sonra."

"Şimdi MacKayla. Yoksa oraya yalnız gidersin. Bir Null'a sidhe-kâhinlerine ait duvarlardan içeri girerken eşlik edeceksem, ön ödeme isterim." Ses tonu pazarlığa mahal vermiyordu.

Elimdeki asların birinden bile vazgeçmek istemiyordum ama her köşe başında ensemde biten Rowena'nın peşimi bırakmasını sağlamak için, V'lane'e bilakis vermemenin daha doğru olacağı bir miktar bilgi çıtlatmam gerekiyorsa, öyle olsundu bakalım. Şehirdeki bütün tehlikelere tek başıma göğüs geremezdim. Fae yeterince kötüydü ama hiç olmazsa geldiklerini görebiliyordum. Rowena'nın emir erleri ise, ben tehlikeli olduklarını anlayamadan burnumun dibine kadar sokulabilecek tamamen normal görünümlü insanlardı. Bir Fae'ye saldırma içgüdüm son derece güçlüyken, bir insanı tepeleme içgüdüm zayıftı. Düşmanım insanlar değildi. Rowena ve onun sidhe-kâhinlerine şöyle muazzam okkalı bir "Bas geri!" mesajı göndermem gerekiyordu ve de V'lane, elçi olarak biçilmiş kaftandı doğrusu.

Yine de ona her şeyi anlatmak zorunda değildim. V'lane'i itip Viper ile ikisinin arasından sıyrılıp çıktım. Ondan uzaklaşmamı alaycı bir gülümsemeyle izlemekle yetindi. Aramıza en azından bir düzine adımlık mesafe koyduğumda kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Ancak ondan sonra, leş kokulu çamurun içinde yatarken gördüklerimden seçme bölümleri aktarmaya başladım. Kitabın etrafta insandan insana geçerek dolaştığını ve onlara suç işlettiğini söyledim.

Ancak, kitabın üç farklı yüzü olduğundan ya da işlettiği suçların şiddetinden veya yoluna devam etmeden önce

son taşıyıcısını katlettiğinden bahsetmedim. Kendini bir canlı insandan diğerine geçirttiğini düşünmesini sağladım. Böylece, kitabın izini kendi sürmeye kalkarsa ben bir adım önde olacaktım. Elde edebileceğim her avantaja muhtaçtım. V'lane'in gerçekten de insanları uygun ve tutarlı yaşam formları olarak görmediğini bildiğimden, ona Barrons'a güvendiğimden daha fazla güvenecek değildim. V'lane bir Mukaddes Prensi olabilirdi ve Barrons da ha bire hayatımı kurtarıp durabilirdi ama ikisi hakkında da cevaplanmamış bir sürü sorum vardı. Ablam sevgilisine başından sonuna kadar güvenmişti. Benim Barrons için yaptığım gibi o da Lord Master için mazeretler bulmuş muydu? Sorularımı hiç yanıtlamıyorsa ne olmuş? Ne olduğum hakkında bana herkesten çok şey anlattı. Peki ya acımasızca öldürmesinde ne varmış? Bunu sırf beni korumak için yapıyor... Göz açıp kapayıncaya kadar düzinelerce mazeret bulup çıkarabilirdim. V'lane için de öyle: Ölümcül-Seks-Fae işte, ne yapalım yani; bana hiç gerçekten zarar vermedi ki. Bana topluma açık yerlerde striptiz yaptırmaya kalkmasında ne var ki? Beni Gölgeler'den kurtardı...

Ben bir barmenim. Tarifleri severim. Somutturlar. Baştan çıkarma için içki tarifi, bir ölçü cazibe, iki ölçü kendini kandırma, çalkalanacak ama karıştırılmayacaktı, değil mi?

"Bütün bu süre zarfında bilincin açık mıydı?"

Başımla onayladım.

"Ama hâlâ ona yaklaşamıyor musun?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Onu tekrar nasıl bulmayı planlıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim. "Dublin'de bir milyondan fazla insan var ve suç oranı roket hızıyla artıyor. Şehirden ayrılmayacağını farz etsek bile ki bunu

farz edebileceğimize bile emin değilim samanlıkta iğne arıyoruz." Bu bir yalandı; nasıl bu kadar emin olabildiğimi bilmiyorum ama kitabın o sıralar, hatta yakın gelecekte herhangi bir gün Dublin'in karmakarışık sokaklarını terk etmeye niyeti olmadığını düşünüyordum.

Kısa bir süre dikkatli bakışlarla beni inceledikten sonra, "Pekâlâ. Pazarlığın üzerine düşen kısmını yerine getirdin. Ben de benimkini yerine getireceğim."

Arabaya binip manastıra doğru yola çıktık.

Arlington Manastırı, Tanrı'ya adanmış bir arazi üzerine, esasen Aziz Patrick tarafından M.S. 441 yılında kurulan kilisenin yanıp kül olduğu yedinci yüzyılda, onun yerine inşa edilmişti. Kilise, enteresan bir şekilde, bazılarının iddiasına göre uzun zaman önce antik pagan kız kardeşliği için kutsal olan ve daire şeklinde dizili yıkıntı haldeki taşların yerine yapılmıştı. Güya taş kalıntılardan önce de orada, içerisinde Öteki Dünya'ya geçiş yeri gizlenmiş bir Shian ya da perili bir Tümülüs varmış.

Manastır 913 yılında yağmalanarak talan edilmiş, 1022 yılında yeniden yapılmış, 1123'te yanmış, 1218'de tekrar inşa edilmiş, 1393 yılında yine yangına kurban gitmiş, ardından 1414'te yeniden yapılmış. Her seferinde istihkâmlarla daha da güçlendirilip genişletilmiş.

On altıncı yüzyılda binaya eklemeler yapılmış. On yedinci yüzyılda ise, büyütme işi daha da genişletecek şekilde ele alınarak kimliği belirsiz, zengin bir hayırseverin maddi desteğiyle, yeni taş binalarla bir iç avlu etrafında dikdörtgen şeklinde tamamlanmış ve - yöre halkını hayretler içinde bırakarak - neredeyse bin kişinin barınabileceği bir yerleşke eklenmiş.

Aynı isimsiz hayırsever, manastırın etrafındaki araziyi satın almış ve yerleşim yerini bugünkü kendi kendini idame ettirebilen işletmeye çevirmiş. Manastır, kendi mandıra, tarla, büyükbaş hayvan ve koyunlarına sahip, ayrıca en ilgi çekici kısmı ise dünyanın en nadir çiçekleri ve en alışılmadık bitkilerinin bulunduğu söylenen cam kubbeli devasa serası.

Barrons'un verdiği adrese doğru yola çıkmadan önce, internet'te sörf yapma fırsatı bulduğum yirmi dakika içerisinde o yerle ilgili bulabildiğim bütün bilgiler bu kadardı.

Arlington Manastırı, daha da büyük bir grubun sayısız holdinglerinden birinin parçası olan büyük bir şirketin yan kuruluşuna ait. Manastırın çağımızdaki faaliyetleri hakkında kimse bir şey bilmiyor. İşin acayip yanı, hiç kimse bunu tuhaf bulmuyor. Ben ise manastırları, şatoları, dikili taşları ve sayısız diğer anıtlarını böylesine aşk ve şevkle bakıp gözeten bir ülkenin, sınırları dâhilindeki bu olağanüstü iyi korunan manastır hakkında hiç soru sormamasını tuhaf buldum doğrusu. Ama işte, sessiz, gizemli ve özel mülk olarak neredeyse dört bin dönümlük arazinin ortasında dikiliyordu ve de kimsenin umurunda değildi.

Orayı sidhe-kâhinleri için her şeyi göze alarak, hatta Hıristiyanlık kisvesine bile sığınarak inatla koruyacak, her yıkıldığında yeniden ve öncekinden daha sağlam ve güçlü şekilde inşa edecek ve sonunda durgun, karanlık bir gölün üzerinde yükselen günümüzün yasak kalesi haline getirecek kadar önemli kılan şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Yolcu koltuğunda V'lane irkildi ve titreşir gibi oldu.

Dönüp ona baktım.

"Arabayı burada bırakacağız."

"Niçin?"

"Manastırdakiler... ırkıma meydan okuma girişimleriyle... rahatsız ediciler."

Tercümesi: Manastır koruma altındaydı. "Savunmalarını aşabilir misin?"

"İçeri girmeme mani olamazlar. Biz ışınlanırız. Buna karşı korunamazlar."

Tamam, sinir bozucu bir durumdu ama bunu sonra düşünecektim. "Barrons, zamanda yolculuk yapabildiğini de anlattı." Aslında, Fae'in eskiden bir zamandan diğerine ışınlanabildiğini ama artık bunu yapamadığını söylemişti. "Geçmişe gidebileceğini söyledi." Alina'nın henüz hayatta olduğu zamana... Kardeşimi kurtarabileceğim ve bu korkunç geleceğin önlenebileceği zamana... Böylece ne olduğumuzun farkında olmaksızın ailemizle her şeyden habersiz mutlu bir şekilde yaşadığımız Ashford, Georgia'daki hayatımıza dönebilirdik ve oradan bir daha hiç ayrılmazdık. Evlenir, bebekler doğurur ve ihtiyarlardık. Ölümümüz de yaşlılıktan olurdu. "Bu doğru mu? Zamanda geriye gidebilir misin?"

"Bir zamanlar bazılarımız bunu yapabiliyordu. O zamanlarda bile kraliçe dışında, bizler kısıtlamaya tabiydik. Artık bu kabiliyete sahip değiliz. İnsanlar gibi biz de şimdiki zamanda kısılıp kaldık."

"Neden? Ne oldu?"

Tekrar irkildi. "Arabayı durdur MacKayla. Burada eğlenmiyorum. Korumaları çok fazla."

Arabayı yolun kenarına çekip motoru durdurdum. Dışarı çıktığımızda, arabanın tavanı üzerinden ona baktım. "Öyleyse, koruyucuları seni sadece rahatsız ediyor, bu kadar mı yani? Seni gerçekten dışarıda tutamıyorlar, değil

mi?" Kitapevine de istediği an girebilir miydi? Barrons'un savunma tedbirleri beni her Fae'den koruyor muydu sahiden?

"Bu doğru."

"Ama kitapevine giremediğini sanıyordum. Gölgeler'in içeri girdiği gece numara mı yapıyordun?"

"Biz sidhe-kâhinlerinin korumalarından bahsediyorduk. Senin türünün bildiği büyü ile Barrons'un bildiği aynı değil." İşverenimin adını söylerken bakışları keskin bir bıçak gibi parlamıştı. "Gel. Elini bana ver ki benimle birlikte seni içeri ışınlayayım ve de düşüncelerine dikkat et. Bu duvarların ardında beni etkisiz kılarsan, pişman olursun. Bir kez daha MacKayla, sana bahşettiğim güvenin farkında mısın? Beni, bana karşı korku ve nefret beslenen sidhe-kâhini dünyasının içine sokmana izin veriyorum. Üstelik kendimi senin merhametine bırakıyorum. Benim türümde bunu yapmayı aklından bile geçirecek başka kimse yoktur."

"Dondurmak yok. Söz veriyorum." Barrons hâlâ hepimizden bir adım öndeydi. Bu beni neden şaşırtmadı acaba? O Melun aynayı benden gizlemeyi de böyle mi başarmıştı; sidhe-kâhinlerinin bildiğinden daha anlaşılmaz, daha karanlık büyü ile mi? Ancak, bundan çok da şikâyet edemeyecektim, çünkü bu durum kitapevinde gerçekten güvende olduğum anlamına geliyordu. Amma çelişkili biri haline geliyordum: İşime yaradığı sürece bulabildiğim her güce minnettardım. "Benim ne yapacağım ve senin ne yapmayacağın konularını açığa kavuşturduğumuzu umarım?"

"En az senin arzuların kadar sidhe-kâhini."

Gözlerimi yuvarlayıp yanına gittim ve elini tuttum.

Ashford'da pek çok arkadaşım vardı.

Dublin'de bir tane bile yok.

Benim gibi insanların arasından arkadaş edinebileceğim tek yer de manastırdı. Rowena sayesinde, artık bu fırsatı kaçırmıştım. İrlanda'ya ayak bastığım ilk akşamdan itibaren, hayatımı karıştırmaktan başka bir şey yapmamıştı. İrlanda'daki ilk akşamımda, hayatımda gördüğüm ilk Fae'e yakalanmama ramak kalmışken, beni alıp eğiteceği yerde gidip başka yerde ölmemi söylemişti.

Sonra V'lane bir müzede ırzıma geçmeye çalışırken durup öylece seyretmişti.

Ardından, sidhe-kâhinlerini (sanki ben de sidhe-kâhini değilmişim gibi!) peşime casus olarak takmıştı. Son olarak da onları beni tepeleyip silahımı almak üzere üzerime salmış ve beni kendi ırkımdan birini öldürmeye zorlayarak her şeyin üstüne tuz biber ekmişti. Rowena bir an olsun beni kabullenemedi. Bana karşı küçümseme ve güvensizlik dışında bir his beslemedi; hem de sebepsiz yere!

O kadınlar, içlerinden birini öldürdüğüm için beni asla affetmeyeceklerdi. Bunu biliyordum ve oraya af dilemeye gitmiyordum. Önemli olan elinizdeki kartlar değildir. Asıl mesele onlarla nasıl oynadığınızdır.

Oraya ödeşmek için gidiyordum.

Rowena, o akşam son kararını bildirmişti. Maiyetindeki sidhe-kâhinlerinden bir birliği beni bastırmak ve silahımı çalmak üzere yollamakla demek istediği son derece açıktı: Bizden değilsin ve bizden biri olmanın tek yolu benim irademe koşulsuz boyun eğmektir. Silahını bana teslim et, bana boyun eğ, ben de seni topluluğa kabul edip etmemeyi bir düşüneyim.

Ben de son kararımı bildirmek üzere oradaydım: Ca-

nın cehenneme moruk! Bu beyanım hakkında herhangi bir kuşkuya mahal bırakmamak için de koruyucum olarak, hepsini birden yok edebilecek (tabii ki buna izin vermeyecektim) bir Fae Prensi'ni yanımda getirmiştim. Aklı varsa bir daha benimle uğraşmaz, av köpeklerini geri çekerdi. Zaten benimle uğraşan yeterince insan ve ucube vardı.

Lanet olsun, arkadaşlarım ve dostlarım olsun isterdim. Tabii bunların kendi ırkımdan olması gerekirdi!

Güvenebileceğim, konuşabileceğim, ortak mirasımız hakkındaki sırları paylaşabileceğim Dani gibi arkadaşlarım olsun istemiştim; yalnız biraz daha yaşça büyüklerinden elbette. Buraya ait olmayı istemiştim. Soylarından geldiğim ve yaşayan son ferdi olduğum varsayılan O'Connorlar hakkında her şeyi öğrenmeyi arzu etmiştim.

Kendimi 'ışınlanmaya' hazırlayıp, "Beni içeri götür," dedim V'lane'e.

V'lane'e Fae'in bu olayı neden 'ışınlanma' diye adlandırdığını sorduğumda, bunun gerçekleştirdikleri eylemin temel doğasını en iyi özetleyen insan kelimesi olduğunu söyledi. Fae, bir elekten geçercesine ya da parmaklar arasından akan kum taneleri misali sayısız boyutlara serpilerek akabiliyordu. Sonra da istedikleri kadar kısmını tekrar istedikleri yerde bir araya getiriyorlardı. Seçimleri her şeyi değiştirebiliyordu.

Bunun, olmak istediği yerin 'tanesini' seçip düşünce gücüyle oraya gittiği anlamına gelip gelmediğini sordum. 'Oraya gitmek' kısmını anlamadı. Ona göre, ne biz ne de boyutlar hareket ediyordu. Biz sadece... değişiyorduk. İşte yine, iki yaygın ve de baskın Fae kavramı: Hareketsizlik ya da değişmek.

Işınlanma tıpkı ölmek gibi. Bir an varlığım tamamen

yok oldu, sonra yine var oldum. Acısız ama fazlasıyla rahatsızlık vericiydi. Dışarıda, alacakaranlıkta Viper'ın yanında dikilirken, birden gece karanlığı yüzünden büyümüş olan göz bebeklerime ışık huzmeleri dolmuştu. Yaşadığım körlükten çıkıp tekrar görebildiğimde, kendimi Arlington Manastırı'nın ışıl ışıl aydınlatılmış duvarlarına içeriden bakarken bulmuştum.

Kadınlar çığlık çığlığa bağrışıyordu; hem de bir sürü kadın ve de yüksek telden. Sağır ediciydi.

Bir an için saldırıya uğradıklarını sandım. Sonra anladım: Saldırı bendim. Savunma hatlarından geçip içeri girmiş muazzam güçlü bir Fae'in varlığını hisseden yüzlerce sidhe-kâhininin seslerini dinliyordum. Bu mini minnacık ayrıntıyı unutmuştum; elbette V'lane'in varlığını hissedecek ve bağrışıp çağrışacaklardı.

"Onları susturayım mı?" diye V'lane sordu.

"Hayır. Kendi hallerine bırak. Bir dakikaya kadar susarlar." Yani, öyle umuyordum.

Neyse ki sustular.

V'lane'e verdiğim tarif doğrultusunda, manastırın yatakhaneleri bulmayı umduğum arka tarafına ışınlandık. İnternet'te gördüğüm çizimlere dayanarak yaptığım tahmin doğru çıkmıştı. Birer birer açılan kapılar, kafalar uzatılıp ağızlar kapanarak yutkunulduktan sonra tekrar kapatılıyordu.

Yakındaki bir kapıdan kıvırcık kızıl saçlı tanıdık bir kafa uzandı. "A-ha, işte şimdi mortu çektin!" diye Dani şaşkınlık ve öfkeyle haykırdı. "Başın zaten büyük beladaydı ama artık seni kesinlikle öldürecek."

Dani'nin arkasından kapıda beliren kadın, "Sözlerine dikkat et, Dani," diye onu şiddetle azarladı.

Dani'nin gözleri yuvalarında bir tur döndü.

"Hele bir denesin," dedim.

Hınzır kırmızı kafanın dudaklarının iki köşesi de sağırdı.

"Ne hakla buraya gelirsin? Ne cüretle bu şeyi buraya getirirsin?" diye pijamalı bir sidhe-kâhini işaret parmağını V'lane'e doğru uzatarak buyurgan bir ifadeyle sordu. Burnu bandajlanmış başka bir kafa onun arkasında belirdi. Bu kadını tanıyordum. O gün daha erken bir saatte yumruğum suratıyla buluşmuştu. Ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleri, bana bakarken düşmanca bir ifadeyle kısılmıştı.

V'lane gerginleşince, onu hareketsizleştirme niyeti beslememeye dikkat ederek dayanışmamızı ifade etmek için elimi koluna koydum. Böylece, saldırıya geçmesini engelleyeceğimi umuyordum.

Koridor soyunmanın değişik aşamalarındaki sidhe-kâhinleri ile dolmuştu. Ancak, bunun sebebi V'lane değil, saatin gece yarısını geçmiş olması ve benim onları uyandırmış olmamdı. Açıkçası, V'lane sözünün eri olduğunu kanıtlıyordu. Bir tek sidhe-kâhini bile soyunmaya kalkmamıştı. Cinsel uyarılmanın adı bile yoktu. Bununla birlikte hepsi gözlerini V'lane dikmiş, bakışlarını ondan bir an olsun ayırmıyorlardı.

"Prens V'lane olmaksızın buraya gelmeye cüret etmezdim." Unvanını kullanmam hoşuna gitmişti; teninin altında kaslarının gevşediğini hissetmiştim. "Rowena, bugün içinizden altı kişiyi peşime yolladı."

"Dönenlerin halini gördüm," diye atıldı pijamalı kadın. Omzunun üzerinden burnu bandajlı oda arkadaşına bir göz attıktan sonra bana döndüğünde bakışları buz gibiydi.

"Hayatta kalmış olanlar fena halde dövülmüştü. Sende ise bir sıyrık bile yok. Tek bir yara ya da bere almamışsın." Bir an duraksayıp ardından tükürür gibi, "Pri-ya," dedi kavgacı bir tavırla.

"Ben Pri-ya değilim!"

"Bir Fae Prensi ile geziyorsun. Ona rahatça dokunuyorsun; hem de kendi isteğinle. Başka ne olabilirsin ki?"

"Kraliçe Aoibheal'e, hepimizin içinde bulunduğu şu karmaşayı halledebilmesi için Sinsar Dubh'u bulmasında yardımcı olmak üzere bir Fae Prensi ile birlikte çalışan bir sidhe-kâhini olmama ne dersin?" dedim soğuk bir ifadeyle. "V'lane, bana Mukaddes Kraliçe namına yaklaştı, çünkü kitap yakınlarımdayken onu hissedebiliyorum. Ben..."

Hayretle soludu. "Demek Sinsar Dubh'u hissedebiliyorsun? Yakınlarda mı peki? Onu gördün mü?"

Koridorun bir ucundan diğerine kadar bütün sidhe-kâhinleri, öfke ve hayretle söylenerek birbirlerine baktılar.

"Aranızda onu hissedebilen kimse yok mu?" Etrafımdakilere şöyle bir göz gezdirdim. Bana dönen yüzlerinden şaşkınlık okunuyordu. Kendi şaşkınlığımın yansıması gibiydi. Benim gibi başkalarının da olduğunu sanıyordum. En azından, bir ya da iki kişi olabilirdi.

Dani başını iki yana salladı. "Fae objelerini hissedebilme çok ender rastlanılan bir kabiliyettir Mac."

Oda arkadaşı gergin bir ifadeyle, "Bu yeteneğe sahip son sidhe-kâhini çok uzun zaman önce öldü. O cinsleri üretmekte başarılı olamadık," dedi.

O cinsleri *üretmek* mi? Yumuşak İrlanda aksanının kıvraklığı bile sözcükleri bir nebze olsun yumuşatamamıştı. Buz gibiydiler. Gözümün önünde beyaz önlükler, labo-

ratuarlar ve Petri kutusu denilen yuvarlak cam kapların canlanmasına sebep olmuşlardı. Fazlasıyla rağbet görmeme şaşmamak gerekiyordu. Barrons'un beni hayatta tutma konusundaki kararlılığının ve bir Fae Prensi'nin evcil köpeğim rolüne soyunmasının ve de Lord Master'ın henüz bana karşı büyük taarruzu başlatmamış olmasının şaşılacak bir yanı kalmamıştı. Hepsinin benim hayatta kalmama ihtiyacı vardı. Ben bir ejderhaydım. Ben türümden geriye tek kalandım.

"Sen Moira'yı öldürdün!" Koridorun karşı tarafındaki kapıda duran kadın suçlayıcı bir ifadeyle konuşmuştu.

V'lane büyük bir ilgiyle bakışlarını bana dikmişti. "Kendi türünden birini mi öldürdün?"

"Hayır, Moira'yı ben öldürmedim," dedim bütün sidhe-kâhinlerine hitap ederek. Dani hariç hepsi bana açık bir düşmanlıkla bakıyordu. "Moira'yı asıl Rowena, onu beni dövüp mızrağımı almaya yolladığında öldürdü." Artık kadının bir adı vardı: Moira. Acaba onun da benim Alina için yaptığım gibi, arkasından yas tutan bir kız kardeşi var mıydı? "Ben de en az sizin kadar bugün olanlardan dolayı dehşete kapılmış durumdayım."

"Eminim öylesindir," dedi biri alaycı bir tavırla.

"Üzgün olduğunu söylemeye bile zahmet etmiyor," dedi bir başkası tükürürcesine. "Göz alıcı Fae muhafızıyla karşımıza geçmiş sadece liderimizi suçluyor. Yanında bir de Avcı getirmediğine şaşırdım doğrusu."

İstedikleri özür dilemem ise bunu onlara verecektim. "Mızrağımı kınından çıkardığım ve elimde tuttuğum için üzgünüm. Hatta tam o sırada, onun benim üzerime atlamaya karar vermesinden dolayı daha da üzgünüm. Öyle yapmasaydı, şu anda yaşıyor olurdu."

"Mızrağı bize vermeyi reddetmeseydin de şu anda hayatta olacaktı," dedi birisi.

"Mızrak senin değil," diye diğer bir kadın bağırdı. "Hem niçin ona yalnızca sen sahip olmalısın ki? Fae'yi öldüren sadece iki silah var. Yedi yüzden fazla kişi kılıcı paylaşıyoruz. Diğeri ise sende... Doğru olanı yap. Onu kullanmak için doğup yetiştirilmiş olanlara ver!"

Diğerleri de onu onayladı.

Doğup yetiştirilmişleri petunyamdan aşağı... Sanki ben onlardan altta kalıyorum da! "Yalnızca ben kitabı hissedebiliyorum ve her gece onun peşine sokaklara düşmek zorundayım. Dublin'in şu anda ne halde olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Mızrak olmadan bir geceyi bile sağ çıkaramam. Ayrıca, onu çalmak için hayatını tehlikeye atan da benim."

Beni suçlayan kollarını kavuşturup burun kıvırdı ve kafasını öte tarafa çevirdi. "Çalmak... Fae Prensi ile birlikte çalışmak... Kardeşlerimizden birini öldürmek... Sen bizden biri değilsin."

"Ben aksini düşünüyorum. Sadece kötü bir başlangıç yaptı," dedi Dani. "Olanları anlamasında yardım edecek kimsesi yoktu. Aynı durumda siz olsanız, ne yapardınız? Yalnızca hayatta kalmaya çalışıyor, hepimiz gibi..."

Gülümsedim. Bir zamanlar ona aynı şeyi ben sormuştum ve kendisi kibirli mükemmeli oynamıştı. Ama beni anladığı belli oluyordu. Beni savunarak gösterdiği cesarete hayran kalmıştım. Taş çatlasın on üç-on dört yaşındaydı ama mangal gibi yüreği vardı doğrusu. Ayrıca hatırladığım kadarıyla, aralarına tek küfür bile sıkıştırmadan bir araya getirdiği en uzun cümleydi bu.

"Yatağına git ufaklık," diye seslendi biri.

"Ben ufaklık falan değilim," diye Dani öfkeyle diklendi. "Onlardan her birinizin öldürdüğünden daha fazlasını hakladım."

"Öldürdüklerinin sayısı kaçı buldu Dani?" Son konuşmamızda, skoruna kırk yedi ölü Melun kaydetmişti. Sidhe-vergisi hızı ve Kutsal Işık Emaneti Işık Kılıcı ile yenilmesi güç, müthiş bir savaşçı olmalıydı. Bir gün onun yanında savaşma şansını bulabilmeyi istiyordum. İkimiz birbirimizin arkasını iyi korurduk.

"Doksan iki," diye gururla cevapladı. "Son olarak, düzinelerce ağzı ve devasa, iğrenç çükü olan şu büyük, kötü kokulu hergeleyi hakladım..."

"Tamam Dani, yeter," diye oda arkadaşı sert bir sesle lafını kesip onu odanın kapısından içeri döndürmeye çalıştı. "Doğru yatağa,"

"Çok Ağızlı Yaratığı mı indirdin?" Hayretle haykırmıştım. "Tebrikler Dani!"

"Teşekkürler," dedi gururla. "Onu öldürmek zor oldu. İnanmayacaksın ama..."

"Yatağa. Hemen!" Oda arkadaşı Dani'yi odanın içine ittikten sonra arkasından kapıyı çekip kapattı.

"Kapının diğer tarafında durup bizi dinlediğini biliyorsun," dedim. "Neye yaradı şimdi bu?"

"İşimize burnunu sokma. Şu şeyi de buradan çıkar."

"İyi fikir," diye beklediğim ses çelik sertliğinde geldi.

Sidhe-kâhinleri, gümüş saçlı kadına yol vermek için geriye çekildiler. Oraya gelmesinin ne kadar zaman alacağını merak ediyordum doğrusu. İki-üç dakika sürer diye tahmin etmiştim ama beş dakikasını almıştı. Rowena'nın müdahalesi olmadan adımı temize çıkarmak için sidhe-kâhinleriyle birkaç dakika baş başa kalmak istemiştim.

Müritlerine söylemem gerekenleri söylemiştim. Artık sıra liderlerine birkaç çift laf etmeye gelmişti.

Başımı kaldırıp V'lane'e baktığımda bakışlarımı karşıladı. Yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı yoktu ama gözlerindeki ifade bıçak kadar keskindi. Öldürücü bakışlarında, sanki yüzlerce keskin, parlak bıçak, göz açık kapayıncaya kadar kan dökmeye hazırdı.

Yaşlı kadın, uzun beyaz giysisini hışırdatarak gelip karşımda durdu. Yaşını kestirmek oldukça güçtü; altmış da olabilirdi, seksen de. İnce kırışıklıklarla kaplı yüzünün yukarısında, gümüş rengi uzun saçları, ince örgülerle başını bir taç gibi çevreliyordu. Küçük burnunun üzerindeki gözlüğü, keskin mavi gözlerini olduğundan daha büyük, bakışlarındaki öfke ve zekâyı daha belirgin hale getiriyordu.

"Rowena." Onu karşılamak için başka bir şey söylemeye gerek görmemiştim. Büyük Hanım kıyafeti olduğunu tahmin ettiğim, zümrüt işlemeli ve göğsüne biçimi değiştirilmiş bir yonca - Tarikatın, Gör, Hizmet Et ve Koru buyruğunun sembolü - iliştirilmiş başlıklı beyaz bir elbise giyiyordu.

"Bu ne cüret?" Sesi alçak, kontrollü ve öfke doluydu.

"Ah, sen söylemelisin," dedim aynı gergin tonda.

"Aramızda yerini alman için seni davet ettim ve teklifimi kabul etmen için bekledim. Sen etmedin. Bundan yalnızca bize sırt döndüğün sonucunu çıkarabilirdim."

"Sana gelebilirim demiştim ve buna niyetliydim ama bazı aksilikler çıktı." Kovalanmak, kaçırılmak, hapsedilmek ve ölümüne işkence görmek gibi şeyler işte. "Sadece birkaç gün olmuştu."

"Tam bir buçuk hafta geçmişti! Artık günler, hatta saatler bile çok önemli."

Gerçekten bir buçuk hafta geçmiş miydi? Ölmekle meşgulken zaman uçup gidiveriyordu. "Mızrağımı almak için gerekirse beni öldürmeleri emrini mi verdin?"

"Hah, bugün sidhe-kâhini kanı döken ben değilim!"

"Ah, evet, sensin. Onları peşime sen yolladın. Hem de altı kişiyi üzerime saldın. İçlerinden birini öldürmeyi asla istemezdim ve onlar da bunun farkında. Olanları gördüler. Moira, üzerime atıldığında elimdeki mızrakla çarpıştı. Korkunç bir kazaydı. Ama yalnızca bir kazaydı, o kadar."

Rowena, gözlüğünü burnunun üzerinden indirdi. Gözlük artık boynundan sarkan zarif küçük incilerden oluşan zincirin ucunda göğsünün üzerine inmişti. Bakışlarını yüzümden ayırmadan diğerlerine hitap ederek konuştu: "Cinayete kaza deyip geçiyor. Düşmanlarımıza yerimizi göstererek bize ihanet etmekle kalmayıp savunmamızı geçmekte yardımcı oluyor. Bu kadın da bizim düşmanımızdır."

"Türünüzün nerede saklandığını bin yıldır biliyorum," dedi V'lane. Sesi tatlı bir mırıltı gibiydi. "Savunmalarınız gülünç. Gölgemin bile içeri girmesine engel olamazlar. Yaşlılık ve ölüm kokuyorsun insan. Rüyalarını bunlarla bezeyip hayallerinin peşini bırakmamasını sağlayayım mı?"

Rowena ona şöyle bir bakıp bakışlarını çevirdi. "Bu şeyin konuşmasını dinleyecek değilim." Bana dönüp devam etti: "Mızrağı bana ver, ikinizin yaşamasına izin vereyim. Sen burada bizimle kalacaksın. O burayı terk edecek ve bir daha dönmeyecek."

Yanaklarım karla kaplanmıştı. Koridor yumuşak hayret nidalarıyla dolmuştu. Bazı sidhe-kâhinleri, ellerini uzat-

mış, uçuşan kar tanelerini yakalamak için avuçlarını açmışlardı. Galiba hiçbiri daha önce bir Fae Prensi görmemişti.

V'lane'in ses tonu, hoşnutsuzluğunun yol açtığı doğaya aykırı kardan bile daha soğuktu. "Beni giysinin altına gizlediğin kılıç ile mi öldürmeyi düşünüyorsun, yaşlı kadın?"

İçten içe inledim. Harika. Artık silahların her ikisi de ondaydı. Onu Etkisizleştirip onları geri almaya çalışsa mıydım acaba?

Rowena kılıcı gizlediği yere davrandı. Ona boşuna zahmet etmemesini söyleyebilirdim. V'lane, Rowena'nın aradığı kılıcı tek gümüşsü parıltı hızında kaldırıp jilet keskinliğindeki sivri ucunu Rowena'nın kırışık boyun çukuruna dayadı.

Sidhe-kâhinlerinin Büyük Hanım'ı donakalmıştı.

"Senin türünü bilirim, yaşlı kadın. Sen de benimkini bilirsin. Sana önümde diz çöktürebilirim. Bu hoşuna gider mi? Sevimli küçük sidhe-kâhinlerinin seni önümde çırılçıplak zevk içinde kıvranırken izlemesini ister misin? Ya hepsini kıvrandırmama ne dersin?"

"Kes şunu V'lane," dedim sert bir ifadeyle.

"Seni benden korumamıştı." Müzede bana tecavüz etmesine ramak kaldığı anı anımsatmıştı V'lane. "Öylece durup çektiklerini izlemişti. Benim niyetim sadece - nasıl diyorsunuz? Ah, kısasa kısas. Onu senin için cezalandıracağım. Belki ondan sonra beni biraz olsun bağışlarsın."

"Onun cezalandırılmasını istemiyorum. Ayrıca, bu bir özür sayılmaz. Kes şunu."

"Seni engelliyor ve incitiyor. Onu bertaraf edeceğim."

"Etmeyeceksin. Bir anlaşma yaptık, unuttun mu?"

Kılıcı Rowena'nın boğazından çekmeksizin, kabzasını avucunda dengeleyerek bana baktı. "Elbette unutmadım.

Irkını kurtarmada bana yardım ediyorsun. Yedi bin yıldan sonra ilk defa Fae ve insan ortak bir dava için birlikte çalışıyorlar. Bu çok ender ve şayet âlemlerimiz bozulmadan hayatta kalmak istiyorsak, kesinlikle gerekli bir durum." Tekrar Rowena'ya döndü. "Birleşik güçlerimiz, sizin bütün sidhe-kâhinleriniz bir araya gelse bile yapamayacaklarını başaracak. Sakın beni kızdırma, yaşlı kadın. Yoksa seni, MacKayla Sinsar Dubh'yu bulmayı başaramazsa yaşanacak cehenneme bırakırım. Silahını ondan çalmaya çalışmaktan vazgeç ve onu korumaya başla. Irkınızın en büyük umudu odur. Diz çök."

Şu 'ırkınızın en büyük umudu' meselesini umursamadım. Sorumluluk konusunda kötüyümdür. Baskı altında hiçbir zaman iyi iş çıkaramamışımdır.

Yüzü bembeyaz kesilmiş titreyen Rowena'yı diz çökmeye zorladı. Ufak tefek ama dayanıklı vücudunun içinde patlayan şiddetli mücadeleyi görebiliyordum. Giysisi titredi, gerilen dudaklarının arasından sıkılı dişleri göründü.

"Durdur şunu," dedim tekrar.

"Biraz sonra. Bir daha asla karşıma silahlı olarak gelmeyeceksin yaşlı kadın. Aksi takdirde, verdiğim sözlerden vazgeçip seni mahvedeceğim. Bana yardım etmesinde ona destek ver, ben de yaşamana izin vereyim."

Derin bir iç çektim. O gece orada hiç dost edinemediğimi anlamak için etrafa bakmaya ihtiyacım yoktu. Aslında, her şeyi daha da beter hale soktuğumdan kesinlikle emindim. "Haydi, kılıcı ona geri ver V'lane ve bizi buradan çıkar."

"Dileğin benim için emirdir." Elimi tutup bizi dışarı ışınladı.

Viper'dan yirmi otuz metre uzakta tekrar maddeleştiğimiz anda, kafatasımın içindeki o yabancı yerin her noktasıyla donmasını isteyerek, iki avucumla birden ona vurdum.

Tanıştığımız gece onu etkisizleştirmeyi denediğim ilk seferin aksine, birkaç saniyeden daha uzun süre donuk kaldı. Öyle şaşırmıştım ki ben de hareket edememiştim, ta ki o tekrar hareket edinceye kadar. Sonra ona tekrar vurdum. Bu sefer, Fae'yi etkisiz hale getirmek için içimde ne kadar istek ve arzu varsa ellerimde toplamıştım. Eğer iş niyete gelirse, bu konuda güçlüydüm.

Zaman tuttum. Yedi saniye donuk kalmıştı. Mızrağımı bulmak için üzerini ararken arada bir de küçük "donuk kal, seni serseri" mesajları yollayarak vuruyordum.

Mızrak yoktu.

Geriye çekilip çözülmesini bekledim.

Aramıza koyduğum üç metre mesafeden bakışlarımız kenetlendiğinde, gözlerinde pek çok şey gördüm. Ölümümü gördüm. Cezamın tecilini gördüm. İkisi arasında ise neredeyse bin ayrı ceza görmüştüm ve bana karşı dava açmamaya karar verdiği anı yakalamıştım.

"Beni meşru bir yaşam formu olarak görmek senin için gerçekten çok zor, değil mi? Beni daha fazla ciddiye almanı sağlamak için ne yapmalıyım? Değerli bulduğun biri sayılabilmek için kaç yıl yaşamış olmam gerekiyor?"

"Uzun ömürlülük, tanımlayıcı faktör değildir. Kendi ırkımdan birçoğuna da itibar etmem; bu kibirden doğan değil, ebediyet kadar uzun bir zamanı aptalların en berbatları arasında geçirmemden kaynaklanan bir görüş. Neden beni etkisiz kıldın, sidhe-kâhini?"

"Çünkü orada planımın tam manasıyla içine ettin."

"O halde belki bir dahaki sefer, bana planının sinsi ince ayrıntılarını anlatsan iyi olur. Üstünlüğü ele geçirmek istediğine kanaat getirip bu amacına ulaşabilmende sana yardımcı olmaya gayret ettim."

"Seninle ittifak kurduğumu düşünmelerini sağladın. Benden korkmalarına sebep oldun."

"Benimle ittifak kurdun. Ayrıca, senden korkmalılar."

Gözlerimi kıstım. "Niçin benden korkmalılarmış bakalım?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Kendinin ne olduğunu anlamaya daha yeni başladın." Aniden ortadan kayboldu.

Ardından eli başımın arkasındaki buklelerin arasındaydı ve dilini ağzımın içine itiyordu. O sıcak, uğursuz, ürkütücü şey dilimi delip oraya yerleşti ve içimde şiddetli bir orgazm patladı.

Yine üç metre uzağımdaydı. Ben ise sudan çıkmış balık gibi soluyor ve sarsılıyordum. O kadar yoğun bir cinselliğin şok dalgaları ile sarsılmıştım ki bir an için hareket kabiliyetimi kaybetmiştim. Hareket etmeye kalkışsaydım, yere yığılacaktım.

"Bu tek kullanımlıktır MacKayla. Onu kullandığın her sefer, adımı diline tekrar yerleştirmeliyim. Onu geri isteyeceğini düşündüm, yanılmadım değil mi?"

Öfke içindeydim ama başımla onayladım. Bu küçük detaydan bana bahsetmemişti, hilekâr.

Kaybolup gitti. Bu kez tekrar ortaya çıkmamıştı.

Mızrağımı hissettim. Yerine geri gelmişti.

Hareketsiz durup son artçı şokların vücudumu terk etmesini bekledim. O sırada, o gece V'lane'i dondurmayı gerçekten başarıp başaramadığımı merak ettim. Yoksa sadece donmuş gibi mi yapmıştı? Fazlasıyla paranoyak olma-

ya ve herkesin benimle oyun oynadığını düşünmeye başlıyordum. Şüphesiz ki o kadar hızlı hareket edebilen bir şey, benim acemi sidhe-kâhini büyücülük gayretlerimden de kaçınabilirdi. Yahut onu gafil avlamayı başarmış mıydım? Hem rol kesmekle eline ne geçecekti? Son bir koz mu? Gelecekte onu etkisiz hale getirmeye gerçekten ihtiyacım olacağı gün, Null yeteneğimin ona karşı işe yaramadığını ve aslında hiçbir zaman da yaramamış olduğunu anlayıvereceğim gün mü olacaktı?

Dönüp Viper'a doğru yürümeye başladım. Orada maddeleştiğimizden beri arabadan tarafa bakmamıştım. Bakar bakmaz soluğum kesildi. Yutkundum.

Wolf Countach, Viper'ın diğer tarafında gölgeler arasına park etmişti ve baştan aşağı siyahlar içerisindeki Jericho Barrons, arabaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde, her şeyiyle gece kadar karanlık ve hareketsiz öylece duruyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Hâlâ oradaydı. Karanlıktan ayırt edilmesi zordu ama oradaydı işte.

"Ne... Nasıl yani... Nereden geldin sen?"

"Kitapevinden."

Pöh. Bazen verdiği cevaplar, onu boğazlamak istememe yol açıyordu. "V'lane, senin orada dikildiğini biliyor muydu?"

"Sanırım ikiniz de beni göremeyecek kadar meşguldünüz."

"Burada ne işin var?"

"Yedek kuvvete ihtiyacın olup olmadığından emin olmak istedim. Küçük peri sevgilini yanında getireceğini söylemiş olsaydın, zamanımı boşa harcamazdım. Zamanımı boşa harcamanızdan hiç hoşlanmıyorum Bayan Lane."

Arabasına binip çalıştırdı.

Dublin'e kadarki yolun büyük kısmında onu takip ettim. Şehrin girişine yaklaşırken, aracı yakalayamayacağım bir hızla gazlayıp gidince onu kaybettim.

ALTI

Viper ile kitapevinin arkasındaki sokağa girdiğimde saat dörde çeyrek vardı. Şafak sökmeden önce, iki ile dört arasındaki saatlerin benim için en zorlu zamanlar olduğunu söyleyebilirim. Son birkaç haftadır, her gece saat tam olarak 02:17'de uyanıyordum. Sanki bu, dünyanın olduğundan bile daha kötü hale gelip paramparça olacağı kaygısıyla endişe nöbeti geçirmem için resmi olarak programlanmış zaman dilimiydi.

O zamanlarda kitapevi tahammül edilmez derecede sessiz olduğundan dünyada sağ kalan tek insan olduğumu düşünmek işten bile değildir. Çoğu zaman, hayatım dediğim mezbelelikle baş edebiliyorum ama gecenin zifiri karanlığında beni bile biraz kasvet basıyor. Her seferinde düşünmemek için ya mütevazı gardırobumu düzenlemeye başlıyor ya da moda dergilerini karıştırıyorum. Giysilerimi yerleştirmek beni yatıştırıyor. Süs püs işleri, ruhuma huzur veriyor. Dünyayı kurtaramayacak olabilirim ama onu cicili bicili süslemeyi pekâlâ başarabilirim.

Ancak geçen gece, dört farklı ülkeden *haute couture* koleksiyonlar bile dikkatimi çekememişti. Sonunda, battaniyeye sarınmış cumbada otururken, kucağımda beş büyük istila ve efsanevi Tuatha Dé Danaan ile ilgili çeşitli uzun akademik denemelerin de yer aldığı İrlanda tarihi hakkındaki ciltli kitabı açık unutup yatak odamın arka penceresinden görünen çatılar denizine öylece dalıp gitmiştim. Bir yandan da göz ucuyla kayıp sürünerek gezinen Gölgeler'i görmekten ziyade hissedebiliyordum.

Sonra hayal gücüm bana bir oyun oynadı. Zifiri karanlık, ufka kadar göz alabildiğine bütün ışıkları tek tek kararta rak Dublin'in üzerine bir battaniye gibi kapandı.

Bu yanılsamadan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım. Sonunda, ışıkları tekrar görmeyi başarabilmiştim ama imgesel kararma öylesine gerçekti ki bunun olacakların önsezisi olabileceği düşüncesi yüreğimi sıkıştırmıştı.

Viper'ı garaja sokup ona ayrılmış yere park ettim. Yorgunluktan yanında park etmiş duran GT'yi yarım yamalak bile takdir edecek takatim yoktu. Ayaklarımın altındaki zemin titrediğinde, topuğumu yere vurup sona ermesini istedim.

Sokağa çıkmak üzere kapıyı açtım, dehşetle irkildim, aynı hızla kapıyı tekrar kapadım ve olduğum yerde soluk soluğa kalakaldım.

Barrons'un müthiş araba koleksiyonunu barındırdığı garaj, kitapevinin tam arkasında, yaklaşık sekiz metre genişliğindeki sokağın karşı tarafında yer alıyordu. Binaların dışına yerleştirilmiş ışıldaklar iki yapı arasında aydınlık bir koridor oluşturuyor ve en karanlık gecede bile Gölgeler'e karşı korunaklı bir geçiş yolu sağlıyordu. Maalesef henüz ebedi ışık kaynağı olacak bir cihaz tasarlayamadık. Hâlâ ampuller patlıyor, piller bitiyor.

Garajın cephesindeki ışıldakların çoğu, o gece kullanım sürelerini doldurmuşlardı. Projektörlerin ışıkları, Viper'ın farlarının ve kitapevinin arka pencerelerinden sokağa dökülen yumuşak ışıkların aydınlığında fark edemeyeceğim ama bir Gölge için küçük bir fırsat yaratacak kadar cılızlaşmıştı. Bunun talihsiz sonucu olarak da adı geçen Gölgeler'den biri kapımın önünü karartıyordu.

Yorgun ve sersemlemiş haldeydim. Hâlbuki daha sokağa girerken kafamı kaldırıp binaların üzerindeki ışıldakları kontrol etmiş olmalıydım. Ömrünü tamamlamış ampuller yüzünden, artık sokağın ortasında karanlık bir koridor oluşmuştu. En az benim ona taktığım kadar kafayı benimle bozmuş olan devasa Gölge de binalardan yansıyan ışıkların birbirine ulaşamadığı bu karanlık koridora akıp geçmeyi başarmış, süzülerek üç kat yükselip kitapevini kapatacak kadar geniş, mürekkep gibi simsiyah bir duvar oluşturmuştu. Bu durumda, sokağın karşısına geçmem mümkün değildi.

Kapıyı açtığımda onu, üzerime kapanıp beni ölümcül kucaklamasıyla boğmaya hazır, obur, karanlık bir tsunami gibi dikilmiş beklerken bulmuştum. Her ne kadar % 99,9 ihtimalle bunu yapamayacağından emin olsam da - ki o tehditkâr duvar şekliyle yolun iki tarafından gelen ışıkların arasına hapsolmuş durumdaydı - şu ürkütücü % 0,1'lik ihtimal beynimi kemiriyordu. Ne zaman artık hakkında her şeyi bildiğimden emin olmaya kalksam, yanıldığımı gösterecek bir şey yapıyordu. Gölgeler'in hemen hemen hepsi, en soluk, en zayıf ışık olasılığı karşısında bile irkilerek geri çekilirdi. Elimdeki feneri Karanlık Bölge'ye doğru sadece sallamam bile kaçışmaları için yeterliydi.

Ama bu Gölge için değil. Işık bunlara acı verdiğine

göre, bu devasa, saldırgan Gölge gittikçe güçleniyor, ağrı eşiği yükseliyor demekti. Benim gibi, o da evrimleşip gelişiyordu. Tehlikeli olmak konusunda ondan aşağı kalmamayı dilemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

İki elimde ceketimin iç cebinden çıkardığım iki fener, kapıyı hızla tekrar açtım.

Fenerlerimden biri yanmadı. Bitik piller... Düzen bozulunca yıkım yıkım üstüne gelir derler ya, işte öyle. O feneri atıp kemerimden başka bir tane kaptım. Ama onu kaparken kemerime takılı diğer ikisi de beraberinde çıkıp yere çarptıktan sonra sekerek merdivenlerden aşağıya yuvarlanıp sokağa saçıldı ve ziyan olup gitti.

İki fenerim kalmıştı. Halim gülünçtü. Güvenliğimi sağlamak için her gittiğim yere hantal fenerler taşımaktan daha iyi bir yol bulmalıydım.

Diğer feneri de yakıp kendimi kaldırıma inmeye zorladım.

Ayaklarım bana itaat etmeyi reddediyordu.

Fenerlerden birini doğruca Gölge'nin üzerine tuttum. Mürekkebimsi duvar geri çekildi ve tam olarak ışık huzmesinin çapı kadar bir delik açıldı. Artık kalınlığının birkaç santim kadar olduğunu görebiliyordum.

Derin bir oh çektim. Hâlâ direkt gelen ışığa tahammül edemiyordu.

Onu ve etrafı iyice araştırdım. Kitapevine geçiş yolu tamamen kapalı değildi. Sol taraftan aşağıya doğru, gökdelen misali yükselen karanlık buluta paralel olarak yürüyüp, kitapevinin bitişiğindeki manavın ışıklarının aydınlattığı yerden karşı tarafa geçebilir ve bulutun diğer tarafından ilerleyip kendimi kitapevinin içine atabilirdim.

Asıl sorun, sinirlerimin bunu kaldırıp kaldıramayaca-

ğıydı. Elbette bunun akıllıca bir hareket olduğundan da tam olarak emin değildim. Gölge-duvarın sonuna yaklaşmışken manavın ışıkları sönmeye kalkarsa ne olacaktı? Normal şartlar altında, bu tipte olasılıkları saçmalık olarak kabul ederdim ama geçen birkaç ayda öğrendiğim bir şey varsa, o da saçmalık denilen şeyin 'MacKayla Lane'in başına gelmesi muhtemel' anlamına geldiğiydi. Bu riski göze almayacaktım. El fenerlerim vardı ama aynı anda vücudumun her yerini aydınlatamazdım ve onun tamamını aydınlatamayacağım da kesindi.

V'lane'i çağırabilirdim. Daha önce bir kere Gölgeler'den kurtulmama yardım etmişti. Elbette V'lane'in karıştığı her işin daima bir bedeli vardı. Ayrıca, yine dilimin üzerine ismini gömmesine izin vermek zorunda kalacaktım.

O sırada cep telefonum aklıma geldi. Telefonumda kayıtlı üç numara vardı: Barrons, EBU ve EÖÜ.

Barrons'un Eğer Bana Ulaşamıyorsan için bulduğu kurnazlıktan yoksun kısaltması EBU'yu, geçenlerde yaptığımız kısa telefon görüşmesinde - Barrons'un onun çok konuştuğunu ileri sürmesine rağmen - benim işime yarar hiçbir şey açıklamayan gizemli Ryodan cevaplayacaktı. Çağırmaya kalkıp da başka birilerini daha bu fazlasıyla saldırgan Gölge'ye yem etmek istemiyordum. Vicdanım açısından ölümler arasından hiç olmazsa birkaç gün geçsin istiyordum.

EÖÜ ise Eğer Ölmek Üzereysen anlamına geliyordu ve ben ölmek üzere değildim.

Kurtulmak için başkalarına bağımlı olmak beni hasta ediyordu. Kendi başımın çaresine bakabilmek istiyordum. Gündoğumuna sadece bir-iki saat kalmıştı. Bu durumda, şu Gölge bütün gece öylece dikilip bekleyebilirdi.

Tekrar garaja girdim, kapıyı kapatıp kilitledim, içerinin bütün ışıklarını yakıp bir süre araba koleksiyonunu dikkatle gözledikten sonra uyumak üzere Maybach'ın arka koltuğuna kıvrılıp yattım.

Uykuya dalarken aklımdan bu arabayla ilgili duygularımın kesinlikle değiştiği geçti. Artık arabanın eski sahibinin, mızrağımı kendisinden çaldığım ve on beş adamıyla birlikte devasa Gölge'nin pusuda beklemekte olduğu sokakta öldürülmesinden dolaylı olarak sorumlu olduğum İrlandalı gangster Rocky O'Bannion olması umurumda değildi. Yalnızca rahat bir uyku çekebileceğim kadar konforlu olduğu için şükrediyordum.

Şeytanın bazı işaretlerle kendini göstermesini bekleriz.

İblisin gelişinin belli kurallarla gerçekleştiği sanılır. Ziyaretinin hedefi olan kişide felaketin geleceğini önceden hissettiren bir ürpertiye sebep olacağı düşünülür; anında tanınabilir ve korkunçtur. İblis gecenin içinden yanlarından sis bulutları saçan kapkara bir cenaze arabasıyla süzülerek çıkıp gelir ya da deri kıyafetleri ve yeni yüzülmüş kafatasları ile çapraz kemiklerden oluşan kolyesiyle iskeletimsi Harley'den iner.

"Barrons Kitap ve Süs Eşyaları," diye telefonu neşeyle açtım. "İsteyin verelim, bizde yoksa bile sizin için buluruz." İşimi çok ciddiye alırım. Garajda altı saatlik bir uyku çektikten sonra, sokaktan rahatça kitapevine geçip duş almış ve her zamanki gibi dükkânı açmıştım.

"Bundan eminim. Yani bulacağınızdan. Yoksa aramazdım."

Telefonun ahizesi elimde donakalmıştım. Bu bir şaka mıydı? Beni telefonla mı arıyordu cidden? İblis ile olası

bütün karşılaşmalar içinde en aklıma gelmeyecek yol buydu. "Kiminle görüşüyorum?" diye kulaklarıma inanamayarak sordum.

"Kim olduğumu biliyorsun. Sen söyle."

O sesi daha önce yalnızca iki kez duymuş olmama rağmen - ilki Karanlık Bölge'de ölmeme ramak kaldığı akşamüzeri, ikincisi ise Mallucé'ın ininde - asla unutamazdım. Sanıldığının aksine bu, sahibinin fiziksel güzelliğini yansıtan baştan çıkarıcı ve güzel bir sesti.

Ablamın aşığının sesiydi - ve katilinin.

İsmini biliyordum ama ona Lord Master diye hitap edeceğime ölürdüm daha iyi. "Seni piç!"

Bir elimle telefon ahizesini çarparak suratına kapatırken diğer elimle cep telefonumdan Barrons'un numarasını tuşladım. Barrons anında yanıtladı. Doğrudan konuya girdim. "Druid'lerin Voice büyüsü telefondan da kullanılabilir mi?"

"Hayır. Büyünün gücünün etkin olması için..."

"Teşekkürler, sonra görüşürüz." Tam da beklediğim gibi, o esnada dükkânın telefonu tekrar çalmaya başlamıştı. Cep telefonumu hattın diğer ucunda telaşla konuşmaya çalışan Barrons'un yüzüne kapatıverdim. Telefon hatları üzerinden baskı altına alınamayacağımdan güvendeydim ve o anda bilmek istediğim tek şey de buydu; hem de acilen, Lord Master büyüyü kullanma imkânı bulmadan önce.

Müşteri olabileceği ihtimaline karşı her zamanki açılışla telefonu yanıtladım. "Barrons Kitap ve..."

"Bana sorabilirdin," dedi o baştan çıkarıcı, gür ses. "Teknolojinin Voice etkisini indirgediğini sana söylerdim. İki

taraf birbirine fiziksel yakınlık içinde olmalıdır. Şu anda ben oldukça uzaktayım."

Korktuğumun bu olduğunu bilme zevkini ona tattırmayacaktım. "Ahizeyi elimden düşürdüm."

"İstediğin numarayı yap MacKayla."

"Adımı ağzına alma," dedim dişlerimi sıkarak.

"Peki, sana nasıl hitap edeceğim?"

"Etme."

"Benimle ilgili merak ettiğin hiçbir şey yok mu?"

Ellerim titriyordu. Kardeşimin katiliyle, bütün Melunları dünyamıza alıp herkesin hayatını kâbusa çeviren o caniyle konuşmaktaydım. "Tabii ki var. Seni öldürmenin en hızlı ve kolay yolu nedir?"

Güldü. "Alina'dan daha ateşlisin. Ama o daha akıllıydı. Onu küçümsemişim. Senin varlığını benden gizledi. Senden hiç bahsetmedi. Onun yeteneklerine sahip ikinci bir tane olduğundan haberim yoktu."

Bu konuda eşittik. Onun varlığını da benden saklamıştı. "Beni nasıl buldun?"

"Şehre yeni gelen, olağandışı yetenekleri olan başka bir sidhe-kâhini hakkında söylentiler işittim. Er geç senin izini sürecektim. Ama ambara geldiğin gün kokunu aldım. Hangi soydan geldiğin konusunda şüpheye yer yoktu. Aynı Alina gibi, sen de Sinsar Dubh'yu hissedebiliyorsun."

"Hayır, hissedemiyorum," diye yalan söyledim.

"Seni çağırıyor. Dışarıda bir yerlerde güçlendiğini hissediyorsun. Sen ise, güçlenmeyeceksin. Senin gücün zayıflayacak MacKayla. Kitap ile başa çıkamazsın. Denemeyi aklından bile geçirme. Nasıl bir şeyle uğraştığını tahmin bile edemezsin."

Nasıl bir şeyle uğraştığımı gayet iyi biliyordum. "Beni

aramanın sebebi bu mu? Bana ihtar çekmek için mi? Dizlerim titredi doğrusu." Bu görüşme saçlarımı dimdik ediyordu. Kardeşimi öldüren caniyle - rezil Lord Master - telefonda konuşuyordum ve herif manyakça gıdaklayıp alçakça tehditler savurmuyordu. Kırmızı-siyah kıyafetli şahsi muhafızının korumasında, Karanlık Fae ordusuyla birlikte peşimden gelmeye de kalkmamıştı. Onun yerine beni telefonla aramış, güzel, kültürlü sesinde en ufak bir düşmanlık içermeyen yumuşak bir ifadeyle konuşuyordu. İblis'in gerçek yüzü bu muydu? Zorla zapt etmek yerine baştan mı çıkarıyordu? Her zaman olmak istediğim gibi bir kadın olmama izin verdi, diye yazmıştı Alina günlüğünde. Sırada ne vardı? Beni yemeğe davet etmek mi? Bunu yaparsa, onu öldürme fırsatı elde etmek için, kabul etse miydim?

"Dünyada en çok neyi istiyorsun MacKayla?"

"Ölmeni." Cep telefonum çaldı. Barrons arıyordu. Çağrıyı reddettim.

"En çok istediğin bu değil. Bunu, en çok istediğin şey yüzünden istiyorsun: Ablanı geri istediğin için."

Konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştım.

"Seni bir anlaşma önermek için aradım."

Daha geçenlerde Barrons, şeytanla yapılan anlaşmaların asla iyi sonuçlanmayacağını hatırlatmıştı. Yine de sormaktan kendimi alamadım. "Ne?"

"Bana kitabı getir, sana ablanı geri getireyim."

Bir an için kalbim durur gibi oldu. Telefon ahizesini kulağımdan uzaklaştırıp bir tür ilham veya cevap ya da belki sadece telefonu kapatma cesareti bulma umuduyla ahizeye bakakaldım.

Ablanı geri getireyim. Sözcükler havada asılı kalmıştı.

Umduğum gücü bulamayınca ahizeyi kulağıma geri götürdüm. "Kitap Alina'yı tekrar diriltebilir mi?" Çocukluğumda dinlediğim masal ve efsanelerden kalma batıl inançlarla doluydum. Bunlara göre, ölüyü diriltmek daima korkunç sonuçları beraberinde getirirdi. Şüphesiz ki şeytani bir şeyin iyi olan bir şeyi eski halinde geri vermesi mümkün değildi.

"Evet."

Sormaya kalkışmayacaktım. Sormayacaktım işte. Tabii ki dayanamadım. "Eskiden olduğu gibi mi olacak? Korkunç bir zombi olmayacak, öyle mi?" diye soruverdim.

"Evet."

"Onu öldüren sen olduğuna göre, bunu neden yapacaksın?"

"Onu ben öldürmedim."

"Belki kendi ellerinle öldürmedin ama onları onun peşine sen yolladın!"

"Onunla işim bitmemişti." Apaçık bir duraksama oldu. "İşim bittiğinde bile onu öldürmek gibi bir planım yoktu."

"Lanet herif! Senin gerçekte kim olduğunu öğrendi. Bir gün seni Karanlık Bölge'de takip etti, değil mi? Sana daha fazla yardım etmeyi reddetti. Bunun için onu öldürdün." Bundan adım gibi emindim. Aylardır her gece uykuya dalmadan önce bunu düşünüyordum. Ölmeden birkaç saat önce cep telefonuma bıraktığı sesli mesajdan çıkarabildiğim tek anlamlı sonuç buydu. Geliyor, demişti, ülkeden ayrılmama izin vereceğini sanmıyorum.

"Zihinsel yaptırım gücümü hissettin. Onun gönüllü işbirliği şansını yitirmiş olabilirim ama aslında buna ihtiyacım da yoktu. Hiçbir zaman olmadı." Beni ne kadar ko-

lay kontrolü altına aldığını anımsatırken sesinden otoriter kibri sel olmuş akıyordu. Hayır, işbirliğine ihtiyacı yoktu. O berbat, irade hırsızı Voice büyüsüyle ona istediğini, hem de istediği her şeyi yaptırabilirdi.

Cep telefonum yine çalmaya başladı.

"Telefona cevap ver. Barrons beklemekten nefret eder. Teklifimi düşün."

"Barrons'u nereden biliyorsun?" diye sordum.

Hat kesilmişti.

Barrons telefonu açar açmaz, "Sen iyi misin?" diye haykırdı.

"İyiyim."

"O muydu?"

"Ulu LM mi?" diye sordum sakin bir ifadeyle. "Evet."

"Sana ne teklif etti?"

"Ablamı geri getirmeyi."

Barrons, uzun gelen birkaç saniye boyunca konuşmadı. "Ve?"

Ben daha da uzun bir süre sessiz kaldım. "Ona bu konu hakkında düşüneceğimi söyledim."

Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzuyordu. Tuhaf bir şekilde, ikimiz de telefonu kapatmıyorduk. Nerede olduğunu, ne yaptığını merak ediyordum. Kulaklarımı dört açmama rağmen fondan en ufak bir ses bile duyamıyordum. Ya cep telefonu ortam sesini indirgeme özelliğine sahipti ya da çok sessiz bir yerdeydi. Birden zihnimde bir görüntü canlandı: Barrons, elleri başının arkasında kenetli, telefonu kulağına yaslamış, göğsünden karnına inen kırmızı ve siyah dövmeleriyle yapılı ve esmer vücudu beyaz ipek çarşaflar üzerinde çırılçıplak bir halde uzanıyordu. Bir bacağı yanındaki kadınınkine dolanmıştı.

Yok artık! Bir kadının sabaha kadar kalmasına asla izin vermezdi ki. Seks ne kadar iyi olursa olsun.

"Barrons." Nihayet konuşabilmiştim.

"Bayan Lane."

"Bana Voice büyüsüne karşı koymayı öğretmene ihtiyacım var." Bunu ondan daha önce de istemiştim ama bana kaçamak cevaplarından birini vermişti.

Uzun sessizliklerden birinin daha ardından, "Bunu denemek için - ve seni temin ederim ki bu, başaracağından son derece şüphe ettiğim bir denemenin ötesine geçemeyecektir - onu senin üzerinde kullanmak zorunda kalacağım. Buna hazır mısın?"

Ürperdim. "Bazı temel kurallar koyacağız."

"Bunlar hoşuna gidiyor, değil mi? Ne fena. Artık benim dünyamdasın ve burada temel kural falan yok. Ya benim yöntemlerimle öğrenirsin ya da hiç öğretmem."

"Aşağılık herifin tekisin."

Güldü ve ben yine ürperdim.

"Bu gece başlayabilir miyiz?" Bugün Lord Master ile telefondayken güvendeydim. Ama eğer telefonla aramak yerine sokakta ensemde biterse ve ses çıkarmamamı emrederse, V'lane'in ismini dışarı salmama yetecek kadar bile ağzımı açmayı başaramazdım.

Kaşlarımı çattım.

Neden ensemde bitmemişti? Neden ordusunu üstüme yollamamıştı? O anda düşündüm de beni ele geçirmeye çalıştığı iki seferde de neredeyse kendimi onun kucağına atmıştım ve benim yalnız olduğumu sanıyordu. Kaçırılmayacak kadar kolay bir fırsat gibiydim. Lord Master'ın bana yaklaşmak için hiç acelesi yoktu galiba. Yoksa Mallucé'a yaptığını gördükten sonra mızrağımdan korkmaya mı baş-

lamıştı? Melun eti yedikten sonra ben de mızraktan ölesiye korkmuştum. Yakınımda olmasını bile istememiştim. Ama Voice yoluyla ondan kolayca kurtulabilirdi. Alina'nın gönüllü olarak işbirliği yapmasını istemişti ve görünen o ki aynı şeyi artık benden bekliyordu. Neden? İsteyerek yaparsam daha kolay olacağı için mi yoksa bundan daha karmaşık bir sebepten dolayı mı? Acaba Voice yalnızca belli bir dereceye kadar mı işliyordu ve bende bu yolla hâkimiyeti altına alamayacağı bir şey vardı da onun peşinde miydi? Belki de - bu düşünceyle vücudumdan felaket habercisi bir ürperti geçti - daha büyük planlarının küçük bir parçasıydım ve benim için çoktan bir takım başka hazırlıklar yapmıştı ve doğru zamanın gelmesini bekliyordu. Hatta belki tam şu anda etrafıma göremediğim bir kafes örüyordu. Bir sabah kalkıp kendi ayağımla kapanın içine mi düşecektim? Mallucé tarafından oyuna getirilmiştim. Son ana kadar onun hayalimin ürünü olduğuna inanmıştım.

Katlanarak çoğalmadan önce korku dolu düşüncelerimi bir kenara ittim. Elbette ona yaklaşmak istiyordum. Onu öldürecektim. Ve onun pis Voice hilesi, aşmak zorunda olduğum bir engeldi.

"Tamam," diye üsteledim, "ne zaman başlayabiliriz?" Barrons'a güvenmiyordum ama Voice'u üzerimde kullanmak için geçmişte elime pek çok fırsat geçtiği halde yapmamıştı. Bundan sonra da onu bana zarar vermek için kullanacağına ihtimal vermiyordum. En azından fazla bir zarar vermezdi. Sonunda kazanacağım şey bu riske değerdi.

"Saat onda orada olacağım." Telefonu kapattı.

İcadım üzerinde çalışmayı, saat tam dokuzu çeyrek geçe bitirmiştim. Barrons'un gelmesine daha kırk beş dakika vardı.

Onu çalıştırdım, oturduğum yerde arkama yaslanıp birkaç dakika dikkatlice inceledim ve başımı onaylayan bir ifadeyle salladım.

İyi görünüyordu.

Aslında, pek de iyi görünmüyordu. Biraz... tuhaf görünüyordu. Tıpkı bilim-kurgu filmlerinden fırlamış gibiydi. Ama çalışıyordu ve benim için önemli olan da buydu. Karanlıkta tehlike altında olmaktan usanmıştım. Fenerlerimin üzerimden fırlayıp etrafa saçılmasından da bıkmıştım. Bu, üzerimden kayıp düşemeyecekti. Ve kapasitesi hakkında yanılmıyorsam, üzerimde bu varken bir Gölge-duvarın tam ortasından yürüyüp geçebilecektim.

Yapmam gereken son bir iş kalmıştı; onu denemek.

Müthiş bir icattı ve onunla gurur duyuyordum. Fikir aklıma o öğleden sonra aylak aylak iş saatinin dolmasını beklerken gelmişti. Kitapevinin civarında dolanan devasa Gölge üzerine kafa patlatırken, birdenbire zihnimde bir ampul yanmıştı, daha doğrusu birkaç düzine ampul yanıvermişti.

Kapının dışındaki ışıklı tabelayı söndürüp saat tam yedide kapıyı kilitledim ve hızla caddenin aşağı köşesindeki spor malzemeleri satan dükkâna koşturdum. Motosiklet kaskından pillere, köşebentlerden mağaracılık lambalarına, süper yapıştırıcılara ve ilave tedbir olarak Velcro bantlarına kadar ihtiyacım olan her şeyi satın aldım.

Sonra da kitapevine dönüp iPod'umu açtım. En sevdiğim parçalardan oluşan listeyi seçtim ve sesini sağır etme seviyesinin biraz altına ayarlayıp işe koyuldum.

İcadımı salladım, düşürdüm, tekmeledim ama hâlâ tek parça halindeydi. Süper yapıştırıcı: Bir kızın koli bandından sonraki en iyi arkadaşı.

Artık tatmin olmuştum. Voice derslerim başlayıncaya kadarki kırk beş dakika, cihazı test etmem ve odama çıkıp kendime çeki düzen vermem için yeterli bir süreydi. Barrons'un karşısında nasıl göründüğümü önemsediğimden değildi tabii. Sadece Güney eyaletlerinde genç kızlara, dünyaları tepe taklak olmaya başladığında perdeleri indirip yeni bir elbise dikme zamanının geldiği öğretilir.

Her gerçek ilham ürünü icadın çekici bir adı olmalıdır ve benimkine yakışan ismi çoktan bulmuştum. Gölgeler'in arasında dolaşabilmek için Cruce Bileziği'ne kimin ihtiyacı varmış bakalım?

Motosiklet kaskını başıma geçirip kayışını çenemin altında sıkıca ayarladım. Kask başıma sıkı ve rahat bir şekilde oturmuştu. Böylece kavganın en ateşli yerinde kafamdan düşemeyecekti. Perende atsam bile (atabilseydim tabii) cihaz başımda kalacaktı. Düzinelerce pille çalışan mini halojen aydınlatma lambalarını kaskın üzerine süper yapıştırıcı ile yapıştırmıştım. İki yanından ve arkasından monte ettiğim parantez şeklindeki köşebentlerin aşağı bakan uçlarına da mağaracı fenerleri takmıştım.

Kollarımı iki yana açıp yerlere kadar eğilerek reverans yaptım: Ve karşınızdaaa MacHalo!

Kaskın üzerindeki ışıkların hepsi yandığında, ayaklarıma kadar bütün vücudumu kaplayan bir ışık halesi oluşuyordu. Buna bayılmıştım. O kadar hantal olmasaydı onunla uyurdum bile. İlave tedbir olarak, üzerlerine mini lambalar diktiğim Velcro bilekliklerini el ve ayak bileklerime geçirdim. Işıkları yakmak için el ve ayak bileklerimi birbirlerine çarpmam yeterliydi.

Hazırdım.

Ama dışarı çıkmadan önce dükkânın içinde bir test sürüşü yapmak istedim.

Tepeden tırnağa üzerimdeki bütün ışıkları yakıp elektrik düğmelerinin bulunduğu panele gittim ve kitapevinin içini aydınlatan ışıkları tek tek kapatmaya başladım. Binanın dışındakileri değil, sadece içerideki ışıkları söndürüyordum. Bina dışarıdan hâlâ ışıl ışıl aydınlanıyor olmasına rağmen, içerideki ışıkları söndürmek bile benim için çok zordu. Karanlık korkum mantık sınırlarını aşacak kadar büyümüştü. Dokunduğunuz anda bir gölgenin sizi canlı canlı yiyeceğini bilirseniz böyle olur.

Sıra son lamba dizisini söndürmeye geldiğinde, elim uzun bir süre düğmenin üzerinde kasılıp kalmıştı.

Ama artık MacHalo vardı ve çalışacağını biliyordum. Korkularıma elimi verirsem kolumu kaptırırdım. Bu dersi Barrons'tan öğrenmiştim ve Mallucé sayesinde de iyice aklımda yer etmişti: Umut güçlendirir. Korku öldürür.

Son lambaları da kapattım ve kitapevinin içi kapkaranlık oldu.

Odanın içinde küçük bir güneş gibi parlıyordum!

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. Bunu daha önce akıl etmeliydim. Vücudumun aydınlanmayan tek bir santimi bile kalmamıştı. Işıklarım her yönde neredeyse üç metreye kadar yayılıyordu. Gerçekten de haklı çıkmıştım; cesaretimi topladığım takdirde, bir Gölge-duvarın içinden geçebilirdim. Üzerimde bu dekoratif malzeme olduğu sürece, o vampirimsi can-emicilerin hiçbiri yanıma yaklaşamazdı!

O sırada iPod'um Creedence Clearwater Revival'dan 'Ay kötülükleriyle yükseliyor' adlı şarkıyı çalmaya başlayınca, başarı sarhoşluğu içinde dans etmeye başladım.

Cephaneliğime bir silah daha eklenmişti ve onu ben bulmuştum.

Akıllı MacHalo'mu kuşanmış, artık geceleyin karanlık sokaklarda korkmadan dönüşeceğim o destansı dövüşçüyü canlandırarak kitapevinin içinde fırıl fırıl dönüp duruyordum. Sandalyelerin üzerine sıçrıyor, kitaplıkların etrafından ok gibi fırlıyordum. Kanepelerin üzerine çullanıp minderlerin üzerinden atlıyordum. Gölgeler tehlikesine karşı parlak icadımın sağladığı dokunulmazlık zırhıyla hayali düşmanlarımı mızrakladım. Hayatımda iyi ve düzgün olan şeylere, hatta saçma sapan eğlencelere fazla yer yoktu ve son zamanlarda kutlayacak hiçbir şey de olmamıştı. Hazır fırsatını bulmuşken hepsinin tadını çıkarmaya bakıyordum.

"Umarım her şeyin yerli yerindedir," diye şarkıya eşlik ederek mızrağımı yastıklardan birine sapladım. Mızrağı çekmemle kuş tüyleri havaya saçılmıştı. "Umarım ölmeye gerçekten hazırsındır!" diye şarkıya devam ederken etrafımda baş döndürücü bir ışık sarmalı yaratacak kadar hızla dönüp hayali Gölge'ye öldürücü bir geri tekme indirmemle gazeteliği yumruklamam bir oldu. "Anlaşılan bizi kötü havalar bekliyor!" Kısa boylu hayali bir Gölge'ye kuğu dalışı yaptıktan sonra daha uzun bir diğerinin üzerine atıldım.

Ve donakaldım.

Avrupalı zarafeti paçalarından akan Barrons ön kapının orada duruyordu.

Müziğin sesinden onun içeri girdiğini duymamıştım. Omzunu duvara yaslamış, kollarını kavuşturmuş halde beni izliyordu.

"Göze karşılık göz ..." Sesim azalarak yok oldu. Ne ka-

dar budala göründüğümü anlamak için aynaya bakmam gerekmiyordu. Bir an ona ters ters baktıktan sonra, müziği kapatmak üzere iPod'uma doğru yürümeye başladım. Arkamdan boğuk bir ses gelince hızla dönüp ona düşmanca bir bakış attım. Her zamanki küstah ve bıkkın ifadesini takınmıştı. Dönüp yoluma devam ederken aynı sesi tekrar işittim. Bu kez dönüp arkama baktığımda, dudaklarının köşeleri seğiriyordu. Seğirmeleri duruncaya kadar dik dik ona baktım.

iPod'a ulaşıp kapattığım anda, kahkahayı patlatmıştı.

Fırıldak misali dönüp, "O kadar da komik değilim," diye patladım.

Omuzları sarsılıyordu.

"Ah, haydi! Kes artık!"

Boğazını temizleyip gülmeyi bırakmıştı. Ardından bakışları biraz yukarı kayıp ışıldayan MacHalo'ya takıldığında kontrolünü yine kaybetti. Bilemiyorum, belki kenarlardan sarkan parantez şeklindeki köşebentler yüzündendi. Belki de şeker pembesi yerine siyah renkli bir kask almalıydım.

Kayışını çözüp kaskı başımdan çekip çıkardım. Sert adımlarla kapının yanına gidip ışıkları tekrar yaktım ve parlak icadımla Barrons'un göğsüne vurduktan sonra yine sert adımlarla merdivenlere yöneldim.

"Ben aşağı ininceye kadar gülmeyi bitirsen iyi olur," diye omzumun üzerinden bağırdım.

Öylesine kahkahalara boğulmuştu ki beni duyduğundan bile emin değildim.

"Voice, sana ahlaken kesinlikle kabul edilmez bulduğun bir şeyi de yaptırabilir mi? İnandığın her şeyi çiğneyip geçebilir mi?" On beş dakika sonra aşağı iner inmez

sorularımı sıralamaya başlamıştım. Kısmen bana gülmesi hâlâ içimi acıttığından, kısmen de erken gelmesine sinir olduğumdan onu bekletmiştim. Ben erkeğin dakik olanını severim. Ne erken ne de geç. Dakik. Randevu saatine uymak, zamanımızda unutulmuş nezaket kurallarından biri. Barrons ve ben randevulaştığımızdan değil tabii ama bence bu kural, bütün medeni görüşmelerde yerine getirilmesi gereken genel görgü kurallarından biridir. Eski adetlerin itibar gördüğü güzel günleri özlüyorum doğrusu.

Bana kahkahalarla gülmesi, MacHalo ya da saçma sapan dansımla ilgili tek kelime etmemiştim. Barrons ile ben, aramızda geçen ve utanma gibi basit bir duygu bile olsa herhangi bir hissiyat kokan her şeyi görmezden gelip hiç olmamış gibi davranmak konusunda profesör sayılırız. Bazen o iri, sert vücudun altında yatıp onu öptüğüme, yaşamından enstantaneler yakaladığıma inanamıyorum. Çöl... Kimsesiz bir oğlan... Yalnız bir adam... Barrons ile sevişmenin, onun kim veya ne olduğu hakkındaki sorularımın bazılarına yanıt bulmamı sağlayabileceği aklıma gelmedi sanmayın. Geldi. Tabii ki bu fikri anında zihnimin derinliklerinde gizlediğim asma kilitli kutuya tıkıverdim. Bunun sayamayacağım kadar çok sebebini açıklamama gerek yok.

"Bu, Voice büyüsünü yapanın becerisine, kurbanının inançlarının derinliği ve gücüne bağlı."

Tipik Barrons cevabı işte. Bıkkın bir tavırla, "İzah et," dedim. Yeni kelime ve tabirler öğreniyordum. Son zamanlarda çok okuyordum da.

Salondan içeri doğru yürümeye başladığımda, bakışları ayaklarıma indi ve sonra ağır ağır vücudumda gezinerek yüzüme doğru çıktı. Solmuş bir kot pantolon, bot ve ge-

çen yaz TJ Maxx'taki indirimden aldığım üzerime oturan pembe bir tişört giymiştim. Tişörtün üzerinde, *Ben Juicy bir kızım!* yazıyordu; olgun sulu bir meyve gibi leziz anlamında.

"Bahse varım öylesindir," diye mırıldandı. "Tişörtünü çıkar," dedi ama bu kez sesi bir şekilde yankılanmıştı. Dalgalar halinde yayılarak beni aşmış, bütün salonu doldurup her köşeye sızmış ve bana biat etmemi söyleyen, vücudumdaki her hücreyi itaat etmeye zorlayan bir hal almıştı. Tişörtümü çıkarmak istiyordum. V'lane'in etrafındayken olduğu gibi cinsel arzuların zorlamasıyla yaşadığım istekle aynı değildi, sadece istiyordum çünkü ben... pekâlâ, sebebini bilmiyordum. Ama hemen oracıkta tişörtümü üzerimden çıkarmak istiyordum.

Tişörtümü eteğinden tutup kaldırmaya başladığım esnada düşündüm, dur bir dakika, Barrons'a sutyenimi göstermeyecektim, işte o kadar... ve tişörtümü geri indirdim.

Gülümsedim, önce tereddütle sonra kendimden memnun bir ifadeyle kocaman gülümsedim. Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine sokup kendini beğenmiş bir ifadeyle ona baktım. "Sanırım bu işte bayağı iyi olacağım."

"TİŞÖRTÜNÜ ÇIKAR."

Emir üzerime tuğla duvar gibi inmiş ve zihnimi yıkıp geçmişti. Sert, tiz bir soluk alıp tişörtümü yakasından sonuna kadar yırttım.

"Durun, Bayan Lane."

Yine Voice ama tuğla duvar değil; daha ziyade tuğla duvarı üzerimden kaldıran ve beni serbest bırakan bir emirdi. Tişörtümün yırtık kenarlarını kavrayıp dizlerimin üzerine çöktüm ve iki büklüm olup başımı dizlerime yasladım.

Birkaç saniye derin nefesler alıp biraz kendime geldikten sonra, başımı kaldırıp bakışlarımı yüzüne diktim. Beni bu şekilde her zaman kontrolü altına alabilirdi. Beni beyinsiz bir köleye çevirebilirdi. Lord Master gibi, beni istediği an her emrini yerine getirmeye zorlayabilirdi. Ama yapmamıştı. Hakkında ürkütücü yeni bir şey daha keşfedersem, bu defa da evet ama beni hiç Voice ile baskı altına almadı mı diyecektim? O zaman da onu mazur görmek için bunu mu bahane edecektim?

"Nesin sen?" Kendimi tutamayıp soruyu ağzımdan kaçırmıştım. Nefesimi boşuna tükettiğimin farkındaydım. "Niçin söyleyip kurtulmuyorsun?" diye asabi bir ifadeyle sordum.

"Bir gün bana soru sormayı bırakacaksın. Sanırım o zaman seni tanıyor olmak hoşuma gidecek."

"Gelecek ders, giysilerimi konunun dışında tutabilir miyiz?" diye homurdandım. "Yanımda sadece birkaç hafta idare edecek kadar eşya getirmiştim."

"Ahlaken karşı koyulabilir olsun istemiştin."

"Doğru." Gösterisinin amacına ulaştığından pek emin değildim doğrusu. Yani önünde tişörtümü çıkarmanın karşı koyulabilir olduğundan şüpheliydim.

"Dereceleri örnekle gösteriyordum Bayan Lane. Lord Master'ın bu konudaki ustalığını daha ileri bir seviyeye taşıdığını düşünüyorum."

"Harika. Yine de gelecekte tişörtlerimi rahat bırak. Yalnızca üç tane tişörtüm var. Onları elde yıkamak durumundayım ve diğer ikisi kirli." Kitapevinde çamaşır makinesi ve kurutucu yoktu, o güne dek kirlilerimi sokağın birkaç blok aşağısındaki paralı çamaşır makinelerinin bulunduğu temizlemeciye taşımak da hiç içimden gelmemişti. Aslında

nasılsa yakında oraya gitmek zorunda kalacaktım, çünkü kot pantolonlar elde yıkamayla pek de temizlenmiyordu.

"İhtiyaç duyduğunuz şeyleri sipariş edin Bayan Lane. Kitapevinin hesabına yazın."

"Gerçekten mi? Bir çamaşır makinesi ile kurutucu alabilir miyim?"

"Viper'ın anahtarları da sizde kalabilir. Arabaya ihtiyaç duyacağınız bazı durumlar olacağından eminim."

Kuşkulu bir ifadeyle onu süzdüm. Faery'e gidip birkaç ay daha kaybetmiştim de Noel mi gelmişti?

O yırtıcı gülümsemelerinden biriyle beni yanıtladı. "Senden hoşlandığım için olduğunu sanma. Mutlu bir çalışan üretken bir çalışandır ve çamaşırhaneye gitmek ya da... senin gibi biri ne yaparsa... onu yapmak için dışarı çıkmakla ne kadar az zaman harcarsan, seni kendi amaçlarım için kullanabileceğim o kadar fazla zamanın olur."

Bu mantıklı geliyordu. Yine de, hazır Noel gelmişken dilek listemde birkaç kalem malzeme daha bekliyordu. "Bir jeneratör ve bir güvenlik sistemi istiyorum. Ayrıca, bir de silahım olsa iyi olur gibime geliyor."

"Ayağa kalk."

İradem beni terk etmişti. Bacaklarım emre itaat etti.

"Git üstünü değiş."

Sağ göğsünün üzerinde kahve lekesi olan şeftali rengi tişörtümü giyip döndüm.

"Tek ayak üzerinde dur ve zıpla."

"Berbat birisin," diye tısladım. Bir yandan da zıplıyordum.

Barrons, "Voice'a karşı koymanın anahtarı," diye açıkladı, "içindeki başka hiç kimsenin dokunamayacağı o yeri bulmaktır."

"Sidhe-kâhini yerinden mi bahsediyorsun?" diye sordum tek bacaklı bir tavuk gibi zıplarken.

"Hayır, farklı bir yer. Bütün insanlar o yere sahiptir. Sadece sidhe-kâhinleri değil. Yalnız doğar ve yalnız ölürüz. İşte orası."

"Anlamıyorum."

"Farkındayım. Bu yüzden zıplıyorsun."

Saatlerce zıpladım. Ben bitkin düşmüştüm ama o yorulmamıştı. Bana öyle geliyor ki Barrons, Voice büyüsünü bıkıp usanmadan bütün gece kullanabilirdi.

Gün doğuncaya kadar beni zıplatabilirdi ama sabaha karşı bire çeyrek kala cep telefonum çaldı. Hemen aklıma annemle babam geldi. Düşüncelerim yüzümden okunuyor olmalıydı ki esaretime son verdi.

Öylesine uzun süredir zıplıyordum ki çantama doğru giderken tek ayak üzerinde iki kere sektiğimi ancak sonra fark edebilmiştim.

Cep telefonum sesli mesaj servisine aktarılmak üzere olduğundan - bundan Alina'nın çağrısını kaçırdığımdan beri nefret ediyordum - daha çantamdan çıkarmadan telefonun kabul tuşuna basmıştım. Aceleyle telefonu kulağıma yapıştırdım.

"Fourth ve Langley," diye gürleyen ses Dedektif Jayne'ye aitti.

Bütün vücudum gerilmişti. Karşımda, babamı bulmayı bekliyordum. İki ülke arasındaki saat farkını unutmuş olabileceği ihtimali her zaman vardı. İki günde bir değişimli olarak birbirimizi arayıp birkaç dakikalığına bile olsa mutlaka haberleşiyorduk ve ben önceki akşam onu aramayı unutmuştum.

"Durum kötü. Yedi ölü var ve katil bir bara gizlenmiş. Herif, rehineleri ve kendini öldürmekle tehdit ediyor. Seni haberdar etmemi istediğin türde bir vaka gibi geldi."

"Evet." Jayne, herif, demişti. Katil bir erkekti ve bu da gözlerimin önünde onu alan kadının işlediği suç her ne idiyse onu kaçırdığım ve kitabın çoktan başka birine geçtiği anlamına geliyordu. O zamandan beri kaç el değiştirdiğini merak ediyordum doğrusu. Bir ipucu bulabilmek için eski gazeteleri inceleyebilirdim. Kitabı anlayabilmek ve gelecek hamlelerini önceden kestirebilmek umuduyla edinebileceğim her tür bilgiye şiddetle ihtiyacım vardı.

Hat kesilmişti. Verdiği sözü tutmuştu, o kadar. Cep telefonuma bakarken Barrons'tan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştım.

"Jayne bu saatte seni niçin aradı?" diye yumuşak bir ifadeyle sordu. "Yoksa seni son tutukladıklarında teşkilatın onursal üyesi olarak mı atadılar?"

Başımı çevirip omzumun üzerinden hayretle ona bakakaldım. Odanın diğer ucunda duruyordu ve cep telefonumun sesi düşük seviyeye ayarlıydı. O mesafeden dedektifin ses tonunu işitebilmiş olsa bile konuştuklarımızı net olarak duyabilmesi mümkün değildi. "Aman ne komik," dedim.

"Bana anlatmadığınız nedir Bayan Lane?"

"Kardeşimin vakasıyla ilgili bir ipucu yakalamış olabileceğini söyledi." Kof bir yalandı ama aklıma ilk geleni söylemiştim. "Gitmem gerek." Tezgâhın arkasına uzanıp sırt çantamı aldım, MacHalo'yu içine tıkıp askılarını omzuma geçirip çantayı sırtlandım. Mızrağımı kılıfıyla botumun içinden çıkarıp kolumun altına yerleştirdikten sonra üzerime bir ceket aldım ve kapıya yöneldim. Viper'ı alıp

Fourth ve Langley'ye olabildiğince hızlı gidebilirdim. Şayet katil hâlâ olay yerinde olursa, Sinsar Dubh da orada olacaktı. Ben oraya ulaşıncaya kadar katil ölmüş olursa da yakın civardan başlayarak, cadde ve sokaklarda dolaşıp onu bulmaya çalışacaktım.

"Hadi oradan! Fourth ve Langley dedi. Yedi ölü. Seni neden ilgilendiriyor?"

Nasıl kulaklardı bunlar? Ne tür bir yaratığa çatmıştım? Yarı sağır bir tane olsaydı ne olurdu sanki? Suratımı asıp kapıya doğru yürümeye devam ettim.

"Olduğun yerde kalacak ve bana nereye gittiğini söyleyeceksin."

Ayaklarım irademden bağımsız olarak durmuştu. Piç kurusu, Voice kullanmıştı. "Bana bunu yapma." Sıkılı dişlerimin arasından konuşurken alnımı ter basmıştı. Dişimle tırnağımla onunla mücadele ediyordum ama gücüm hızla azalıyordu. Ona nereye gittiğimi söylemeyi en az Lord Master'ı öldürmek istediğim kadar istiyordum.

"Yaptırma o zaman," dedi normal sesiyle. "Birlikte çalıştığımızı sanıyordum Bayan Lane. Ortak bir amaç için müttefik olduğumuzu düşünüyordum. Dedektiften gelen telefonun Sinsar Dubh ile bir alakası var mı? Benden bir şey gizlemiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır."

"Son uyarı. Bana cevap vermezsen, gırtlağından sökerek alırım. Ve hazır başlamışken canım başka ne isterse onu da sorarım."

"Bu hiç adil değil! Ben senin üzerinde Voice kullanamam ki," diye bağırdım. "Bana sadece ona karşı koymayı öğretiyorsun."

"Onu benim üzerimde asla kullanamayacaksın. Sana

öğretsem bile. Öğretmen ve öğrenci birbirlerine karşı bağışıklık kazanırlar. Herhalde yeterince teşvik edici oldum, değil mi Bayan Lane? Şimdi konuş. Yoksa istediğim bilgiyi kendim alırım ve benimle mücadele edersen, canın yanar."

Kan kokusu almış bir köpekbalığı gibiydi ve beni yiyip bitirmeden etrafımda dönmeyi bırakmayacaktı. Tehditlerini yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu ve beni cevap vermeye zorlama işine bir başlarsa arkasından gelebilecek sorulardan korkuyordum. Adresi duymuştu. Benimle ya da bensiz oraya gidecekti. Benim de gitmem daha iyi olacaktı. Yolda giderken bir plan yapabilirdim. "Arabaya bin. Yolda anlatırım."

"Motosikletim kapının önünde. Trafik sıkışıksa, onunla daha çabuk varırız. Benden bir şeyler saklıyorsan, başın büyük dertte demektir Bayan Lane."

Ona ne şüphe! Ancak, gece sona ermeden bana en çok kimin kızacağından pek emin değildim: Ona daha önce anlatmadığım için Barrons mı yoksa verdiğim sözü tutmayıp Barrons'a söylediğim için V'lane mi? Dilimi delen o yabancı şey, ağzımın içinde gereksiz ve tehlikeli gelmeye başlamıştı.

Dublin, çok yüksekteki bir ip üzerinde yürüdüğüm karanlık, tuhaf bir sirkti ve aşağıda bir yerde güvenlik ağı varsa bile ben kesinlikle göremiyordum.

YEDİ

Amerika'nın en güneyinde, yani bizim oralarda, kriko üzerindeki pikap araçlar kadar Harley motosikletler de erkekliğe yazılan birer methiyedir: Daima daha büyüğü ve daha gürültülüsü tercih edilir. Güneyde pikaplar ve motosikletler, Bana bakın! Çok seksiyim, büyüğüm, gürültülüyüm, vahşiyim, yihhu, benden bir lokma istemez misin? diye kükrer.

Barrons'un Harley'i kükremiyordu. Hatta miyavlamıyordu bile. Krom ve abanozdan bir yırtıcı misali gecenin içinde sessizce kayıp giderken, büyüğüm, sessizim, ölümcülüm ve dua et de senden bir lokma almayayım, diye fısıldıyordu.

Ayaklarımı kıvırıp derilerimin yüzüleceği korkusuyla bacaklarımı kenarlarına iyice bastırmama sebep olacak kadar motoru yatırarak köşeleri dönüp dar sokaklarda ilerlerken, ellerimin altındaki omuzlarının duruşundan Barrons'un içindeki öfkeyi hissedebiliyordum ama diğer her şeyde olduğu gibi motor kullanırken de olaya hâkimdi.

O kusursuzluğun efendisiydi. Motor onun kontrolünde, bir motosikletin yapabileceğine ihtimal bile veremediğim şeyleri yapıyordu. Birçok kez düşme korkusuyla kollarımla bacaklarımı ona sarıp neredeyse sırtına tırmandım.

Vücudu hiddetle gerilmişti. Kitap ile ilgili öğrendiğim bir şeyleri ona söylememiş olmam ona göre işleyebileceğim suçların en büyüğüydü. Barrons ile birlikte Sinsar Dubh'ya yaklaştığımız son seferde, ne sebeple olursa olsun, kitabın onun için her şeyi bitirecek nesne olduğunu öğrenmiştim. Ondan yayılan sarsıcı karanlık enerjiye rağmen, nihayetinde motordan düşmemek için ona bütün gücümle sarılmak durumunda kaldım. Sanki düşük voltajlı elektrik akımı kucaklamıştım. Bazen Barrons'un yaralanma riski diye bir şeyin varlığından haberdar olup olmadığını merak ediyordum. Hiç de haberdarmış gibi yaşamıyordu.

"Sanki sen benden bir şeyler gizlemiyorsun!" Sonunda dayanamayıp kulağına doğru bağırmıştım.

"Lanet olası kitap ile ilgili olanları gizlemiyorum," diye omzunun üzerinden hırladı. "Bu konuda anlaşmıştık, değil mi? Başka hiçbir şeyde olmasa bile, kitap konusunda birbirimize dürüst davranacaktık."

"Sana güvenmiyorum!"

"Benim sana güvendiğimi mi sanıyorsun? Lanet bebek bezini çıkarıp atamadın ki sana güveneyim, Bayan Lane! Belki de eline keskin nesneler almana bile izin verilmemelidir!"

Yan tarafına bir yumruk attım. "Bu doğru değil. Melun'u yiyen kim? Bedeli ne olursa olsun hayatta kalan kim? Dışarı çıkıp her tür eciş bücüş yaratıkla yüzleşmeyi sürdüren ve bunu yaparken bile hâlâ gülümseyecek bir şeyler

bulmayı başarabilen kim? İşte bu gerçekten güçlü olmayı gerektirir. Bu senin yapabileceğinin de ötesinde. Sen hep aksi, karamsar ve ketumsun. Seninle yaşamak hiç eğlenceli değil, tamam mı?"

"Bazen gülümserim. Hatta senin şu... şapkana güldüm bile."

"MacHalo!" diye ters ters düzelttim. "Çok parlak bir icat o ve Gölgeler'den korunmak için sana ya da V'lane'e ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor. Ve Jericho Barrons, sırf bunun için bile o cihaz ağırlığınca altın eder. Herhangi bir şey için ikinize de ihtiyaç duymamak paha biçilmez bir şey!"

"Bu gece kim sana Voice öğretmek için geldi? Başka bir öğretmen bulabileceğini mi sanıyorsun? Bu gücü kullanabilenler onu hiç kimseyle paylaşmaz. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bana kesinlikle ihtiyacın var. Bu ülkeye ayak bastığın günden beri de öyle oldu. Bunu unutma ve beni sinirlendirmeyi bırak!"

"Senin de bana ihtiyacın var," diye homurdandım.

"İşte bu yüzden seni eğitiyorum. Bu yüzden, sana yaşaman için güvenli bir yer verdim. Bu yüzden, hayatını kurtarıp duruyor ve istediğin şeyleri sana vermeye uğraşıyorum."

"Ah, is-istediğim şe-şeyler," O kadar kızmıştım ki bütün kelimeleri tek seferde suratına püskürteyim derken kekelemiştim. "Sorularımın cevaplarından ne haber? Biraz da onları vermeye uğraşsan!"

Güldü. Kahkahası, hızla geçmekte olduğumuz dar sokakta dizili binaların duvarlarından sekip geri yansıdı. Sanki etraftan bir sürü adam bana gülmüştü. Tüyler ürperti-

ciydi. "Sorularına cevap verdiğim gün, artık onlara ihtiyaç duymadığın gün olacak."

"Onlara artık ihtiyaç duymadığım gün," diye soğuk bir ifadeyle konuştum, "öldüğüm gün olacak."

Olay yerine vardığımızda, katil çoktan kendi kafasını uçurmuştu. Hayatta kalan rehinelere müdahale edilmeye ve şu duygusuz ceset sayım ve toplama işine başlanmıştı.

Sokak, barın bir blok aşağısından bir blok ilerisine kadar kapatılmış, polis arabaları ve ambulanslarla tıklım tıklım dolmuştu. Olay yerinin bir blok gerisinde park edip motordan indik.

"Sanırım kitap buradaydı. Onu hissediyor musun?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Çoktan gitmiş. Bu yöne," diyerek batıyı işaret ettim. Oysa dondurucu bir kanal, gecenin içinden bir ırmak gibi akıp doğuya doğru gidiyordu. Onu ters istikamete yönlendirebilir, sonra da "sinyalini" kaybettiğimi söyleyebilirdim. Midemde hissettiğim rahatsızlığın sebebi kesinlikle cesetler ve kan değildi. Sinsar Dubh: Mide bulantısında son nokta. Cebimden mide için bir antiasit pastil çıkardım. Yetmezmiş gibi, şiddetli bir migren ağrısının başlangıç sızılarını da hissetmeye başlamıştım ve aniden bastırmaması için dua ediyordum.

"Daha sonra bildiğin her şeyi bana anlatacaksın. Bir şekilde, kitabın şehirde nasıl dolaştığını anladın ve bu da cinayetlerle bağlantılı, değil mi?"

Adam gerçekten iyiydi. Kafatasımı çatlatmamaya çalışarak ağrıyan başımla yavaşça onayladım. "Ve bir şekilde Jayne'yi sana bilgi vermeye zorlamayı başardın. Bunu becerebilmiş olman beni şaşırttı."

"Hey, belki de düşündüğün kadar beceriksiz değilim-

dir." Ağzıma bir mide pastili daha tıktım ve artık aspirin de taşımaya başlamayı aklımın bir köşesine yazdım.

Kısa bir duraksamanın ardından zar zor, "Belki de değilsindir," dedi. Barrons açısından bu neredeyse bir özür sayılırdı.

"Ona Melun eti yedirdim."

"Sen çıldırdın mı?" Barrons resmen patlamıştı.

"İşe yaradı."

Gözlerini kısarak, "Bunu duyan durumsal etik geliştirdiğini düşünebilir," dedi.

"Bunun ne olduğunu bilmediğimi sanma. Babam bir avukat. Durumsal etikler konusunu gayet iyi biliyorum."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Motora bin ve nereye gideceğimi söyle."

"Nereye gideceğini bir söyleyeceğim göreceksin," diye ters ters söylendiğimi duyduğunda ise güldü. Sokakta, kitaptan gittikçe uzaklaşarak hızla ilerlerken baş ağrım azalmaya başlamıştı. Birdenbire cinsel olarak öyle uyarılmıştım ki sızlayan göğüs uçlarımı Barrons'un sırtına sürtmek üzereyken kendime geldim. Anında silkinip omzumun üzerinden geriye baktım. Yüreğim ağzıma gelmişti. Mızrağıma uzandım. Yerinde yoktu.

Barrons, gerildiğimi hissetmiş olmalıydı ki omzunun üzerinden geriye baktı ve benim gördüğümü gördü: Işınlanarak arkamızdan gelen Fae Prensini. Bir belirip bir kayboluyor, sonra daha yakında tekrar beliriyordu.

"Kitap hakkında bildiklerini bana anlatmamış olman zaten yeterince kötü Bayan Lane, bunun üzerine bir de ona anlattığını sakın söyleme."

"Buna mecburdum. Benim için yapmasını istediğim bir şey vardı ve karşılığında vermeyi göze alabileceğim bir

tek bu vardı. Ama ona her şeyi anlatmadım." Aslında, onu kasten yanlış yönlendirmiştim. Peki, bu gece beni nasıl bulmuştu? Kör talih miydi? Şehirdeki her suç mahallini kontrol ediyor olamazdı ya!

Barrons'un vücudundan taşan öfke öncekinden de kötüydü. Öyle ani durmuştu ki sırtına çarpıp motosikletten düştüm ve boylu boyunca yere yapıştım. Ayağa kalkıp üzerimdeki tozları silkelerken Barrons motordan inmişti. V'lane de yedi sekiz metre geride durmuştu.

"Buraya gelin Bayan Lane. Hemen."

Yerimden kıpırdamadım. Beni motordan çöp torbası gibi fırlatıp atmasına kızmıştım. Başımın daha çok ağrımasına neden olmuştu. Ayrıca, öfkeden gözü dönmüş bir Barrons'un yanında durmak, kızgın bir kobraya yanaşmaktan farksızdı.

"Işınlanıp seni almasını istemiyorsan, yanıma gel. Şimdi. Yoksa onunla gitmek mi istiyorsun?"

V'lane'e bir göz atıp Barrons'un yanına gittim. V'lane kızgınlıkla öylesine buz kesmişti ki sokağın onun durduğu tarafında küçük bir kar fırtınası başlamıştı ve üzerimdeki kıyafet bu havaya hiç de uygun değildi. Pekâlâ, V'lane'in beni Barrons'tan biraz daha fazla korkuttuğunu kabul etmeliyim. V'lane bana karşı cinselliğini kullanıyor ve ben buna karşı çok zayıfım. Barrons bunu yapmıyor. Bunu düşünürken bile, elim pantolonumun önünden kayıp fermuarımı sıyırıp geçerken hafifçe inledim. Zonklayan kafamın içinde, o sakin yabancı yeri bulmaya çalıştım. Ben güçlüyüm, dedim kendi kendime, ben bir sidhe-kâhiniyim. Pes etmeyeceğim.

Barrons kolunu omzuma doladığında, koruyucu kanatlarına sığınırcasına ona iyice yaklaştım. Dilimin üzerinde-

ki şey yandı. Ensemdeki damga kaşındı. O an, ikisinden de nefret etmiştim.

"Ondan uzak dur," diye gürledi Barrons.

"Bana kendi isteğiyle geliyor. Beni çağırıyor, beni seçiyor." V'lane göz kamaştırıcı cazibesinin doruğundaydı. Buyurgan bakışı beni delip geçti. "Seninle sonra ilgileneceğim. Anlaşmamıza uymadın. Bunun bir bedeli var." Gülümsedi ama Fae gerçekte asla gülümsemez. Suratlarına insansı bir ifade yapıştırırlar ve bu ifade doğaüstü mükemmellikteki yüzlerinde öylesine doğaüstü durur ki insanın kanı donar. "Korkma MacKayla, işim bittiğinde - nasıl diyorsunuz? - eskisinden daha iyi hale geleceksin."

Elimi fermuarımdan çektim. "Anlaşmamızı kasıtlı olarak bozmuş değilim V'lane. Barrons kulak misafiri olmaması gereken bir şeye kulak misafiri oldu."

"İhmal ya da kasıt, ne fark var?"

"Bir fark var. Hukuk mahkemeleri bile aradaki farkı kabul ediyor."

"İnsan hukuku. Fae hukuku böyle bir şeyi kabul etmiyor. Önemli olan neticedir. Neticenin elde edilme yollarının hiçbir önemi yoktur. Kitabın izini nasıl süreceğini bilmediğini söylemiştin."

"Bilmiyorum. Bu akşam yalnızca önsezimi dinledim. Şanslıydım. Ya sen?"

"Yüzsüzlük ve yalanlar MacKayla. İkisine de tahammül etmem."

"Saçının tek teline bile zarar vermeyeceksin. Yoksa seni öldürürüm," dedi Barrons.

Gerçekten mi? Neyle? Sorular dilimin ucuna kadar gelmişti. V'lane bir Faeydi. Mızrağım gitmişti ve kılıç da Rowena'daydı.

Kitabın soğuk, düşmanca çekimi hızla kayboluyordu. Fişek gibi hareket ediyordu. Yeni kurbanı arabada olmalıydı, hem de hızlı bir arabada. O anda aklımdan tamamen konu dışı, tam da kendini beğenmiş bir araba meraklısına yaraşır bir düşünce geçti: Benimkinden hızlı değil. Bende Viper vardı. Anahtarları cebimdeydi.

Kendini beğenmiş düşünce, geldiği hızla silinip gitti. Varlığımın her zerresi, kitabın uzaklaşmasına izin verdiğim, etrafta dolaşıp daha fazla hayatı mahvetmesine göz yumduğum için isyan ediyordu. Ama onu takip etmem için ısrarla bas bas bağıran sidhe-kâhini güdülerime aldırmadım. Barrons ve V'lane ile olmazdı, hele ikisi bir aradayken hayatta olmazdı. Hem kitap hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu. Ona dokunmayı nasıl başarabileceğimi, onunla doğru olanı nasıl yapabileceğimi öğrenmem gerekiyordu. Kimi kandırıyordum? Aslında doğru olanın ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Sonunda onu ele geçirdiğimi farz edelim. Onu ne yapacağımla ilgili kime güvenecektim? V'lane'e mi? Barrons'a mı? Tanrı korusun, Rowena'ya mı? Mukaddes Kraliçe ışıklar içinde bizzat ortaya çıkıp hepimizi bu zahmetten kurtarır mıydı acaba? Her nedense bundan kuşkuluydum. Artık hayatımda hiçbir şey kolay değildi.

"Buna hakkın yok." Ben bunları düşünürken V'lane ile Barrons atışmaya devam ediyordu.

"Hak, güçlünündür. Bu senin dilinden bir türlü düşmeyen düsturun değil mi?" diye sordu Barrons.

"Sen beni hiç anlayamadın."

"Sen öyle san."

"Onu ele geçirmeyi başarsan bile onunla yapabileceğin hiçbir şey yok. Yazıldığı lisanı bilmiyorsun. Kitabın şifresini asla çözemezsin."

"Belki taşlar bendedir."

"Hepsi değil," dedi V'lane soğuk bir tavırla. Sesindeki küçümseyen ifadeden, peşinde olduğumuz diğer tercüme taşlarının hepsi değilse bile, en azından bir tanesinin onda olduğunu anlamıştım. Sinsar Dubh'nun 'gerçek doğasını ortaya çıkarmak' için bu yarı şeffaf mistik taşların dördünün bir araya gelmesi gerekiyordu. Barrons ile tanıştığımızda taşlardan birini çoktan ele geçirmişti. İkincisini de ben Mallucé'tan çalmış ve onunla aramızdaki husumeti başlatmıştım.

Barrons gülümsedi. Zeki adam. O ana kadar şüpheleniyordu ama artık emin olmuştu. "Belki prensesinizden yeterince şey öğrenmişimdir ve o taşların dördüne birden ihtiyacım yoktur," diye alay eden Barrons'un kelimelerinde bir dünya dolusu kinaye vardı. Neyi ima ettiği hakkında en ufak bir fikri olmayan ben bile satır arasındaki hakareti duyabilmiş ve taşın gediğine oturduğunu anlamıştım. V'lane ile Barrons'un ortak bir geçmişi vardı. Birbirlerinden nefret etmelerinin tek sebebi ben değildim. Ortada görünenden fazlası vardı.

V'lane'in yanardöner giysisinden buz damlaları taş döşeli yola akıp yayılarak bir mazgaldan karşı taraftaki mazgala kadar, daha ılık olan taşların üzerinde ilerlerken kurşunla delinen cam misali çatlayan ince siyahî bir örtüyle kapladı.

Harika, bırak dövüşsünler. Bırak kitap defolup dertlerimi de beraberinde götürsün. Ateşe körükle gitmek adına, "Siz ikiniz neden birbirinizden bu kadar nefret ediyorsunuz?" diye sordum.

"Onunla daha yatmadın mı?" V'lane beni resmen yok saymıştı.

"Buna uğraşmıyorum."

"Tercümesi: Çabaların boşa çıktı."

"Hayır, öyle değil," dedim. "O denemedi bile. Bilginiz olsun çocuklar ki bu hitabı genel anlamda kullanıyorum, bende seksten fazlası var."

"Bu yüzden hâlâ hayattasınız Bayan Lane. O fazlalıkları geliştirmeye bakın."

Hazır ikisini bir arada bulmuşken sınamak istediğim bir önsezim vardı. "Barrons ne?" diye V'lane'e sordum. "İnsan mı, yoksa başka bir şey mi?"

Fae Prensi, Barrons'a bakmaya devam ederken tek kelime dahi etmedi.

Barrons bana keskin bir bakış attı.

"Pekâlâ, Barrons," diye baldan tatlı bir ifadeyle devam ettim, "bana V'lane'den bahset. Kendisi iyi adam mı, kötü adam mı?"

Barrons başını öteye çevirip tek kelime etmedi.

Bezgin bir ifadeyle başımı iki yana salladım. Şüphelerimde haklıydım. Erkekler. İnsan olsun ya da olmasın bütün canlı türlerinin erkekleri aynı mıydı? "İkiniz de birbirinizin sırlarını biliyorsunuz ama kendi sırrınızın açığa çıkmaması için birbirinizi gammazlamayacaksınız. İnanılır gibi değil. Birbirinizden nefret ediyorsunuz ama yine de dayanışma içindesiniz. Tamam, bilin bakalım ne diyeceğim? Siktirin. Her ikinizle de işim bitti."

"Küçük insandan büyük laflar," dedi V'lane. "Bize ihtiyacın var."

"O haklı. Kabul edin, Bayan Lane."

Harika. Şimdi de bana karşı güçlerini birleştiriyorlardı. Barrons ortaya çıktığında V'lane'in kaybolduğu zamanları tercih ederdim. Bu, V'lane'in aslında Barrons'tan kork-

madığı anlamına mı geliyordu? İkisi arasındaki mesafeye bir göz attım. Barrons ileri adım atsa, V'lane geri çekilir miydi acaba? Bunu onlara soramayacağım kesindi. Aklıma gelen fikri bir an tarttıktan sonra, Barrons'un kolunun altından sıyrılıp arkasına geçtim. Biraz olsun rahatladığını hissetmiştim. Sanırım hangi tarafı seçtiğimi gösteren bu hareketi bahane ederek arkasına sığındığımı düşünmüştü. Tam o andaki halinden fazlasıyla memnun görüntüsünü gözümde canlandırabiliyordum.

Bütün gücümle onu arkasından ittim. V'lane anında geriye doğru süzülerek kaydı.

Barrons omzunun üzerinden bana hiddetten alev alev yanan bir bakış attı.

Gülümsedim. Barrons'un kadınlar tarafından itilip kakılmaya alışık olduğunu hiç sanmıyorum.

"Ne tür oyunlar oynuyorsun, sidhe-kâhini," diye V'lane yılan gibi tısladı.

Fae Prensi, Barrons'tan korkuyordu. Bu düşünceyi kafamda şekillendirmeye ve ne işime yarayacağını çıkarmaya çalıştım ama pek başarılı olduğum söylenemez.

"Kitabı hâlâ hissedebiliyor musun?" diye sordu Barrons. Çenesinde bir kas seğirip duruyordu.

"Evet, nereye gitti?" diye V'lane buyurgan bir tavırla sordu. "Hangi yöne?"

"Tartışarak çok vakit kaybettiniz," diye yalan söyledim. Hâlbuki hâlâ belli belirsiz bir sızlama hissediyordum. Bir yerlerde durmuştu. "Birkaç dakika önce radarımın menzili dışına çıktı." Bana inandıklarından pek emin değildim ama ne yapabilirlerdi ki?

Aslında canları isterse her ikisinin de bana gerçekten nahoş bir şey yapabileceğini anımsayıverdim. Barrons, Voice

büyüsünü kullanarak beni gerçeği söylemeye zorlayabilir ve kitabı aramamı sağlayabilirdi. Ölümcül-Seks-Fae'in kölesi olmanın nasıl bir şey olduğunu doğru anladıysam, V'lane de o seks şeyini açıp beni şehvetli küçük bir köle gibi ortalıkta dolaştırabilirdi.

Peki, bunları neden yapmıyorlardı? Fazlasıyla berbat kişilikleri olsa da gerçekte iyi niyetli nezih adamlar oldukları için mi? Yoksa ikisi de bana kitabın izini sürdürürken diğerinin ayakaltında olmasını istemediğinden ve o anda birbirlerinden kurtulmanın yolunu bulamamış olduklarından mıydı?

Hepimiz diğerlerimiz onu ele geçirmesin derken kitabın çekip gitmesine göz yumuyorduk. Vay be! Bir de lisedeyken geometride zorlanırdım. Oysa hayat matematikten daha karmaşıktı.

"Haydi, kımılda," dedi Barrons. "Motora bin."

Ses tonunu hiç beğenmemiştim.

"Benimle ya da onunla gelmeyecekseniz, nereye gideceksiniz Bayan Lane? Ashford'daki evinize mi? Yoksa kendi yolunuza mı gideceksiniz? Bir daire mi tutacaksınız? Tıpkı sizin kardeşinizin ardından eşyalarını topladığınız gibi, babanız da gelip sizin öteberinizi toplamak zorunda mı kalacak?"

Dönüp yürümeye başladım. O da peşimden geliyordu. Soluğunu ensemde hissedebileceğim kadar yakınımdaydı. "Ona fırsat verirsen," dedi alçak sesle homurdanarak, "seni ışınlayacak."

"Sana beş altı metreden daha fazla yaklaşma riskini göze alacağını hiç sanmıyorum," dedim soğuk bir tavırla. "Ve de ablamın öldüğünü bana hatırlatmak zorunda değildin. Buna belden aşağı vurmak denir."

Harley'e bindim.

V'lane ile gideyim de anlaşmamızı bozduğum için cezalandırılayım mı yani?

Şansımı Barrons ile denerim daha iyi. Şimdilik.

SEKİZ

Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'nın ön kapısını iterek açarken, "Postanın bir kısmı hedefini şaşırmış," diyen Dani bisikletini yanında sürerek içeri girdi.

Okuduğum kitaptan bakışlarımı kaldırdım (yine, Fir Bolg ve Fomorian'larla ilgili bölümler hariç, yaptığım en sıkıcı araştırmalardan biri olan İrlanda istilalarını okuyordum) ve yalnız geldiğini görünce gülümsedim. Kestane rengi kıvırcık saçları rüzgârda karışmış, yanakları soğuktan kızarmıştı. Üzerinde yeşil, ince çizgili Post Haste Inc. üniforması, eğri takılmış firma kasketi ve şu sıkıldım-ve-saçma-laflar-için-fazla-havalıyım ifadesi vardı.

Dani hoşuma gidiyor. O, diğer sidhe-kâhinlerinden farklı. İlk karşılaştığımız anda ona içim ısınmıştı. İkimiz de intikam peşindeyiz: O annesinin, bense ablamın. Aramızda bağ oluşturan bu gerçek bir yana, aynı zamanda kafa dengiyiz.

"Rowena buraya geldiğini duyarsa seni öldürür, biliyorsun." Aklıma gelen başka bir ihtimalle kaşlarımı çattım. "Yoksa seni buraya o mu yolladı?"

"Yo. Ben tüydüm. Beni takip eden olduğunu zannetmiyorum. Rowena'nın belalılar listesinde başı çekiyorsun Mac. Beni o göndermiş olsaydı, kılıçla yollardı."

Bir an nefesim kesilmişti. Dani ile savaşmayı hiç istemiyordum. Kazanamayacağımdan korktuğumdan değil - insanüstü hızını hesaba katarsak, bu da mümkündü ya neyse - ama bu fazlasıyla küstah canlının benim ya da başkasının elinde sönüp gittiğini görmek istemediğimdendi. "Gerçekten mi?"

Haylaz bir ifadeyle sırıttı. "Hayır. Senin ölmeni istediğini sanmıyorum. Sadece lanet götünü büyütüp onun her sözüne itaat etmeni istiyor. Aynı şeyi benden de bekliyor. Bizim zaten büyümüş olduğumuzu anlayamıyor. Biz kuş beyinli ordusunun geri kalanı gibi küçük kurşun askerler değiliz. Kendi aklını kullanabilecek kadar zekiysen, Rowena sana çocuk deyip geçer. Bense kendi aklını kullanamayanlara koyun derim. Pöh," dedi suratına komik bir ifade vererek. "Manastır ağzına kadar onlarla dolu olduğundan bir yaz günündeki koyun boku gibi kokuyor."

Kahkahamı güçlükle bastırdım. Bu onu cesaretlendirirdi. "Küfretmeyi bırak," dedim ve karşılık vermesine fırsat vermeden devam ettim: "Güzel kızların bozuk ağızları olmaz, tamam mı? Ben de bazen söverim. Ama bunu nadiren ve ihtiyatlı bir şekilde yaparım."

"Güzel olmak kimin umurunda?" dedi küçümser bir ifadeyle dudak bükerek ama ben onun içini okuyabiliyordum. Onu ilk gördüğümde yüzünde makyaj, üzerinde şık kıyafetler vardı ve yaşının daha büyük olduğunu düşünmüştüm. Üniforması içinde ve göz kalemiyle boyanmamış haldeyken en fazla on üç-on dört yaşında olduğunu görebiliyordum. Kısacası, hepimizin başından geçen şu biçim-

siz ve hantal yaş döneminin sancılarını yaşıyordu. Benim de Lane genlerinin bana ihanet ettiğine ve Alina'nın aksine büyüdükçe daha çirkinleşeceğime, insanlar üzüntüyle ve pek de sessiz sayılmayacak şekilde, "Zavallı MacKayla, zekâ ve güzelliği Alina almış," diye arkamdan konuşurken hayatımın geri kalanını ablamın gölgesinde geçirmek zorunda kalacağıma inanarak tek kişilik çete gibi dolaştığım bir dönem olmuştu.

Dani, ergenlik zindanında kısılmış durumdaydı. Gövdesi henüz kolları ve bacaklarıyla arayı kapatamamıştı ve hormonları cildinden hınçlarını almakla birlikte kalça ve göğüslerini şekillendirmeye henüz başlamamıştı. Çocuklukla kadınlık arasındaki geçiş yaşları zaten zorlu bir dönemdir. Bir de canavarlarla mücadele etmek zorunda olması üstüne tüy dikiyordu. "Bir gün muhteşem bir kadın olacaksın Dani. O yüzden, benimle takılmak istiyorsan ağzını temizle."

Gözlerini devirdi, bisikletini tezgâha yaslayıp rulo yapılmış bir tomar posta zarfını tezgâhın üzerine attıktan sonra ukala bir tavırla dergi sehpasına doğru tembel tembel yürüdü. Ama iki arada bir derede, bakışlarındaki şaşkın ve düşünceli ifadeyi yakalamıştım. Söylediklerimi unutmayacaktı. En kötü anlarında buna dört elle sarılacak ve bu sözler onun zorlukları atlatmasına yardım edecekti. Tıpkı teyzem Eileen'in bir gün çok güzel bir kız olacağım konusunda verdiği güvenin bana o dönemi atlatmamda yardım ettiği gibi.

"Kaldırımın üzerinde buldum," dedi omzunun üzerinden. "Lanet postacılar, posta kutusuna kadar bile fırlatamıyorlar." Cümlesini, onu düzeltmem için meydan okuyan bir bakışla noktalamıştı. Belki de düzeltmeliydim ama fırsat kalmadan raftan bir *Hot Rod* dergisi çekip aldı.

İyi seçimdi doğrusu. Onun yaşındayken ben de aynı dergiyi seçerdim.

"İğrenç Melun mahallelerinden birinin dibinde oturduğundan haberin var, değil mi?"

Postaya göz atarken, "Gölgeleri mi kastediyorsun?" diye dalgın bir ifadeyle sordum. "Evet. Oraya Karanlık Bölge adını verdim. Şehirde bunlardan üç adet daha buldum."

"Çok havalı isimler buluyorsun. Bu kadar yakın olmaları tüylerini diken diken etmiyor mu?"

"Tüylerimi diken diken eden onların var olmaları. Arkalarında bıraktıklarını gördün mü?"

Ürperdi. "Evet. Bir gece içimizden bazıları eve dönemeyince Rowena beni bir ekiple onları aramaya yollamıştı."

Endişeyle başımı salladım. O kadar çok ölüm görmek için fazlasıyla gençti. Dergi okuyup yakışıklı delikanlılarla ilgili hayaller kurmalıydı. Posta destesini hızla karıştırırken reklam broşürleri ve kuponların arasında bir zarf dikkatimi çekti. Bu zarfın bir benzerini daha önce de görmüştüm: Kalın, sade ve kırık beyaz renkte parşömen bir zarf.

Gönderenin adresi yine yoktu.

Üzerindeki posta damgası, iki gün önce Dublin'den postalandığını gösteriyordu.

Adres olarak sadece, *MacKayla Lane, Barrons Kitap ve Süs Eşyaları*, yazıyordu.

Titreyen ellerle zarfı açtım.

Bu akşam Mac ile görüştüm.

Gözlerimi yumup kendimi toparlamaya çalıştım. Biraz sakinleştikten sonra okumaya devam ettim.

Onun sesini duymak çoook güzeldi. Yatağının üzerinde, annemin yıllar önce onun için diktiği ve yüzlerce kez yıkanmaktan kenarları yıprandığı halde Mac'in vazgeçemediği gökkuşağı renklerindeki yorganın üzerine sere serpe uzanmış halini zihnimde canlandırabiliyordum. Gözlerimi kapadığımda, annemin pişirdiği üzeri ceviz kaplı karamelli elma turtasının kokusunu alabiliyordum. Fonda beysbol maçı seyrederken vurucunun topa vurma becerisi hakkında bağıran yan komşumuz yaşlı Marley ile babamın seslerini duyabiliyordum. Sanki ev, dört bin değil de bir milyon kilometre ötedeymiş gibi. Oysa alt tarafı sekiz saatlik bir uçak yolculuğundan sonra Mac'i görebilirdim.

Kimi kandırıyorum? Ev bir milyon yıl ötede. Ona anlatmayı o kadar çok istiyorum ki. Mac, buraya gel, demek istiyorum. Sen bir sidhe-kâhinisin. Biz evlat edinildik. Yaklaşmakta olan bir savaş var ve ben onu durdurmaya çalışıyorum. Ama başaramazsam, her halükarda mücadelemize yardım etmen için seni buraya çağırmak zorunda kalacağım. Seni dünyadaki her şeyden daha çok özledim ve seni çok seviyorum, demek istiyorum! Ancak bunu yaparsam, ters giden bir şeyler olduğunu hemen anlar. Bunu ondan gizlemek çok zor oldu çünkü beni çok iyi tanıyor. Telefon hatlarından uzanıp küçük kardeşimi kucaklamak istiyorum. Bazen bunu bir daha hiç yapamamaktan korkuyorum. Burada ölmekten ve ardımda bir ömre bedel söylenmemiş ve yapılmamış şey bırakmaktan korkuyorum. Ama bunları düşünerek yaşayamam çünkü...

Kâğıt, sıkılan yumruklarımın arasında buruştu. "Tezgâha göz kulak ol Dani," diye seslenip banyoya koştum.

Kapıyı çarparak kapatıp kilitledim, klozetin üstüne çöküp başımı dizlerime kapadım. Bir süre sonra burnumu silip gözyaşlarımı kuruladım. El yazısı, kelimeleri, bana olan sevgisi, hepsi yüreğime birer hançer gibi saplanmıştı.

Bu aptal, acı verici sayfaları bana kim ve neden gönderiyordu?

Buruş buruş olmuş sayfayı açıp bacaklarımın üzerinde düzelttim ve kaldığım yerden okumaya devam ettim.

...böyle yaparsam umudumu kaybederim, oysa elimde kalan tek şey umut. Bu gece önemli bir şey öğrendim. Kitabı aradığımı ve onun her şeyin sonu olacağını sanıyordum. Ama artık bir zamanlar olanı yeniden yaratmaya başladığımızı anladım. Haven'in kehanetlerindeki beşliği bulmamız gerekiyor. Sinsar Dubh tek başına yeterli değil. Taşlar, kitap ve beşin hepsi lazım.

Burada sayfa sona eriyordu. Kâğıdın diğer yüzü boştu.

Kelimeler bulanıklaşıncaya kadar sayfaya bakmaya devam ettim. Keder ne zaman sona ererdi? Hiç biter miydi? Yoksa insan acı çekmekten dolayı zamanla hissizleşir miydi?

Duygusal yaralarım zamanla iyileşecek miydi acaba? Öyle umuyordum. Aynı zamanda bunu istemiyordum da. Onu her düşündüğümde acı çekmeyerek ablama duyduğum sevgiye nasıl ihanet edebilirdim? Acı çekmeyi bırakmak onu sevmeyi bırakmak anlamına gelmez miydi?

Alina, Haven'i nereden öğrenmişti? Ben Haven'in varlığını ve ne olduğunu daha yeni öğrenmiştim: Sidhe-kâhinlerinin Yüce Konseyi. Rowena, ablamla hiç karşılaşmadığını iddia etmişti. Hâlbuki Alina günlüğünde Rowena'nın yönettiği organizasyonun ta kendisinin idari organından bahsediyordu ve bir şekilde onların kehanetlerinden haberdar olmuştu.

Beş neydi? Peki, Haven'in kehaneti neydi?

Başımı ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovdum. Şey-

tani kitaplar, gizemli oyuncular ve entrika içinde entrikalar yetmezmiş gibi bir de kehanetler mi çıkmıştı? Daha önce beş şey gerekiyordu: Dört taş ve kitap. Artık on mu olmuşlardı? Sadece saçma değil, ayrıca haksızlığın dik alasıydı.

Kâğıdı katladım ve kot pantolonumun ön cebine tıkıp yerimden kalktım. Yüzümü yıkayıp makyajımı tazeledikten sonra derin bir nefes alıp Dani'yi tezgâhtarlık görevinden azat etmek üzere banyodan çıktım. Tezgâhın arkasına geçtiğimde gözlerimden ağladığım belliyse bile ya fark etmemişti ya da halden anlıyordu, çünkü yorumda bulunmadı.

"Bazı kızlar seninle buluşmak istiyor Mac. Bugün bunun için geldim. Onları kapıdan bile sokmayacağını anladıkları ve bir prens tanıyor olman ödlerini patlattığı için bu isteklerini sana benim iletmemi istediler." Kedilerinkine benzeyen gözleri kısıldı. "O nasıl biri?" Gencecik sesi, büyülenme ve ayaklanan hormonların tehlikeli karışımını barındıran bir ifadeyle fısıltıya dönüşmüştü.

Sidhe-kâhinleri açısından V'lane, şeytanın ta kendisiydi ve her ne kadar insanlığın mevcut durumu ile ilgili niyetleri o an için bizimkileri yansıtıyor olsa bile, o korkulması, sakınılması ve hatta bilincimin derinliklerinde bir parçamın ısrarla istediği gibi, yok edilmesi gereken bir varlıktı. Melun ya da Mukaddes gözetmeksizin Fae'in tamamı bizim düşmanımızdı. Ezelden beri düşmanımızdılar ve ebediyen de düşmanımız olarak kalacaklardı. Neden en karşı konulmaz bulduklarımız hep en tehlikeli erkekler oluyordu?

"Fae prensleri sidhe-kâhinlerini öldürür Dani."

"Ama o seni öldürmedi." Bana hayranlık dolu bir bakış atmıştı. "Yeterince ehlileşmiş gibi duruyordu."

"O Fae'i ehlileştirecek kadın daha doğmadı," dedim sertçe, "onun için böyle hayallere kapılma."

Başını suçlu suçlu öne eğince on üç yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu anımsayıp seslice iç çektim. V'lane, ergenlik fantezilerimin hepsinin baş aktörü olabilirdi. Ölümsüz, insanüstü erotik prensle hiçbir rock yıldızı ya da aktör yarışamazdı. Hayallerimde zekâmla onu kendime hayran bırakır, tomurcuklanan dişiliğimle onu baştan çıkarır, başka hiçbir kadının yapamadığını yapıp kalbini kazanmayı başarırdım ve elbette sadece fantezimde, gerçekte sahip olmadığı bir kalbi olurdu.

"Öyle güzel ki," dedi özlemle. "Bir melek gibi..."

"Ya, evet," diye ters bir ifadeyle onayladım. "Cennetten kovulanından." Sözlerim yüzündeki ifadede en ufak bir değişikliğe yol açmamıştı. Artık tek umudum onu bir daha hiç görmemesiydi. Tekrar görmesi için bir neden de göremiyordum. Yakın gelecekte bir gün, onunla hayat hakkında uzun uzun konuşmamız iyi olacaktı. Dani ergenlik çağındaydı. Neredeyse gülecektim. Ben de ergendim. Sonra Dublin'e gelmiştim. "Buluşmak istediklerinden bahsediyordun Dani," diye esas konuyu hatırlattım. Neyin peşindeydiler acaba?

"O gece sen ayrıldıktan sonra, millet büyük bir kavgaya tutuştu. Rowena herkesi yatağına yolladı ama o gider gitmez tartışma yine başladı. Kızların bazısı seni yakalayıp ödeşmek istiyordu. Ama Kat - o gün Moira'nın yanında olan - senin kasıtlı yapmadığını, bunun yanlış olacağını söyledi ve kızların birçoğu da ona hak verdi. Bazıları Rowena'dan hiç memnun değil. Bizi fazla sert dizginlediğini düşünüyorlar. Sokaklarda olmamız ve her gün bisikletle dolaşıp yalnızca izlemek yerine olanları durdurmak

için elimizden geleni yapmamız gerektiğini düşünüyorlar. Öldürmeye gitmemize neredeyse hiç izin vermiyor."

"Yalnızca bir silah varken nedenini anlamak zor değil." Yaşlı kadınla aynı fikirde olmaktan nefret ediyordum ama bu durumda ona hak vermek zorundaydım.

"Kılıcı kendine saklıyor. Onsuz kalmak istemiyor. Sanırım korkuyor."

Bunu da anlayabiliyordum. Geçen gece motosiklete atlayıp hızla yola koyulduğumuzda ha bire mızrağımı yoklayıp durmuştum. Bana karşı bariz hoşnutsuzluğuna rağmen, V'lane sözünde durup ayrılırken mızrağımı geri vermişti.

Duş alırken bile onu kasığıma bağlıyordum.

Elimde onunla uyuyordum.

"Dövüşebiliriz Mac. Belki kılıç olmadan onları öldüremeyiz ama kesinlikle o lanet kıçlarını tekmeleyebiliriz. Böylece şehrimize dükkân açmadan önce bir kez daha düşünürler. Bir bıraksa her gün düzinelerce insanı kurtarabilirim. Onları sokaklarda insanlarla el ele tutuşmuş yürürken görüyorum!" Tiksintiyle ürperdi. "O insanların öleceğini biliyorum. Onları kurtarabilirim!"

"Ama onları öldürmediğin sürece, Melunlar kendilerine başka bir kurban bulacaklardır Dani. Kurtardığın her insana karşılık bir başkasını mahkûm edeceksin." Onun düşündüklerini ben de düşünmüştüm. Aynı şeyleri hissetmiştim. Alt tarafı iki silahla sayıca acınacak derecede azınlıktaydık.

Dudakları seğirdi. "Rowena da öyle söylüyor."

Öff. Ben Rowena gibi değildim. "Bu konuda haklı. Onları oyalayıp caydırmaya çalışmak yeterli değil. Daha fazla silaha ihtiyacımız var. Onları öldürmenin başka yollarını

da bulmalıyız ve de mızrağımdan vazgeçemem. Bu yüzden, eğer bir tür tuzak kurmak için seni kullanıyorlarsa..." diye uyardım. "Moira'yı isteyerek öldürmedim. Bir kazaydı. Fakat mızrağımı kimse benden alamaz."

"Sana tuzak kurmaya çalışmıyorlar Mac. Yemin ederim. Sadece seninle konuşmak istiyorlar. Arka planda bilmediğin bazı şeyler döndüğünü ve senin de bizim bilmediğimiz bazı şeyler bildiğini düşünüyorlar. Bilgi alışverişinde bulunmak istiyorlar."

"Neyi bilmediğimi sanıyorlar?" diye sordum. Farkında olmadığım bir tehlike mi vardı? Peşime yeni ve daha kötü bir düşman mı düşmüştü?

"Sana daha fazlasını anlatırsam bana çok kızarlar. Zaten manastırın yarısı bana kızgın. Diğer yarısını da sinirlendirmeye hiç niyetim yok. Tarafsız bir bölgede buluşabileceklerini ve yeri senin seçebileceğini söylediler. Bunu yapacak mısın?"

Konuyu düşünüyormuş gibi yaptım ama aslında kararımı çoktan vermiştim. Hem bildiklerini öğrenmeyi hem de karşı konulmaz şekilde arşivlerine girmeyi istiyordum. Dani beni onunla görüşmek üzere PHI'ye götürdüğü gün Rowena Fae hakkındaki sayısız kitaplarından birine şöyle bir göz atmama müsaade etmişti. V'lane hakkındaki kısmın giriş bölümünün ilk birkaç cümlesini göstermişti ve o zamandan beri kitabı ele geçirip kalanını bitirmek için yanıp tutuşuyordum. Şayet Sinsar Dubh hakkında bir yerlerde yazılı bilgi varsa, bunun sidhe-kâhinlerinin elinde olduğuna bahse girebilirdim. Ayrıca, annem ve soy ağacımla ilgili sorularımın cevaplarının da manastırda bir yerlerde gizli olduğuna dair umutlarımı saymıyordum bile. "Evet. Ama önce samimiyetlerini göstermeleri gerekiyor."

"Ne istiyorsun?"

"Rowena'nın masasında bir kitap var..."

Dani anında doğruldu. "Hayatta olmaz! Anlayacaktır! Onu almayacağım!"

"Almanı istemiyorum. Dijital kameran var mı?"

"Yok. Üzgünüm. Yapamam." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Benimkini sana ödünç vereceğim. V'lane hakkındaki sayfaların fotoğrafını çekip bana getir." Bu planım sayesinde, hem daha fazla bilgi edinecek hem de benim için Rowena'ya karşı çıkmaya istekli olup olmadığını test ederek bir taşla iki kuş vuracaktım. Ayrıca, böylece sapkın fantezilerinin baş aktörü hakkındaki gerçekleri okur ve inşallah onlardan kurtulurdu.

Gözlerini yüzüme dikti. "Beni yakalarsa öldüm demektir."

"O halde yakalamasına fırsat verme." Sonra biraz yumuşamaya karar verdim. "Bunu yapabilirsin, değil mi Dani? Gerçekten tehlikeliyse..." Yalnızca on üç yaşındaydı, ben onu yılların bilgi ve tecrübesiyle donanmış, acımasız niyetlere ve çelikten iradeye sahip bir kadına karşı kışkırtıyordum.

Gözleri ışıldadı. "Ben süper hızlıyım, unuttun mu? Sen iste, ben getiririm." Bakışları kitapevinin içinde dolaştı. "Hem işler gerçekten kötüleşirse gelip seninle yaşarım."

"Ah hayır, bunu yapmayacaksın," derken gülümsememek için kendimi zor tuttum. Öylesine gençti ki...

"Neden olmasın? Bence çok havalı bir yer. Kural da yok."

"Seni kurallara boğarım. Hem de her türden. TV yok, yüksek sesli müzik yok, oğlanlar yasak, dergiler, çerez atıştırmak, meşrubat yok, şeker yasak, ayrıca..."

"Anladım, anladım," dedi suratını ekşiterek. Ardından yüzü aydınlandı. "O halde, onlarla buluşacağını söyleyebilir miyim?"

Başımla onayladım.

Yukarı çıkıp Kodak makinemi alıp gelinceye kadar Dani tezgâha göz kulak oldu. Makinenin ayarlarını fotoğrafları en yüksek çözünürlükte çekebileceği şekilde değiştirdim. Bilgisayarıma yükleyip kareleri yakınlaştırarak rahatça okuyabilmem için sayfaların tamamını almasını tembihlemeyi de ihmal etmedim. İşi bitirir bitirmez beni aramasını, böylece hemen buluşma yeri ve zamanını tespit edebileceğimizi söyledim.

Bisikletini kapıdan çıkarırken, "Dikkatli ol, Dani," dedim. Dublin'in sokaklarında bir fırtına patlak vermek üzereydi ve hâlihazırda çatıların tepesinde toplanan kara bulutları kastetmiyordum. Onu hissedebiliyordum. Sanki gerçekten dolunay bütün kötülükleriyle üzerimize yükseliyor ve daha da büyük belaları beraberinde getiriyordu. Önceki gece dans ederek eşlik ettiğim o şarkı bir türlü aklımdan çıkmıyordu. O gaddar kehanetlerden oluşan sözlerine karşın ne kadar neşeli ve hareketli bir müziği vardı.

Omzunun üzerinden dönüp bana baktı. "Biz bir tür kardeş gibiyiz, değil mi Mac?"

Boğazıma bir yumru oturmuştu. Yüzünde öylesine umut dolu bir ifade vardı ki. "Evet, sanırım öyleyiz." Başka bir kardeş istemiyordum. Hem de hiç. Kendimden başka kimse için endişelenmek istemiyordum.

Yine de kapıyı kapatırken neredeyse dua edercesine, fısıldayarak evrenden onu korumasını diledim.

Şehrin üzerinde toplanan kara bulutlar patladı ve ça-

kan şimşekler, Ekim ayının soğuk dişleriyle ısıran yağmur damlalarıyla birlikte müşterilerimi de süpürüp götürdü.

Yorgunluktan görüşüm bulanıncaya kadar kitapları kaydettim. Kendime bir fincan çay hazırlayıp şömineyi yaktıktan sonra karşısına oturup İrlanda peri masallarıyla ilgili bir kitaba göz gezdirmeye başladım. Bir yandan öğle yemeği olarak erişte atıştırırken, diğer yandan da mitolojinin ötesindeki gerçeği bulmaya çalışıyordum. Melun yediğimden beri pek iştahım kalmamıştı. Onları yemek konusunda değil tabii ki.

Geçen gece Barrons ile kitapevine dönüş yolunda birbirimize tek kelime etmemiştik. Beni binanın önünde bırakıp kapıya yürümemi izlemişti. Sonra da hınzırca sırıtarak motoru doğruca Karanlık Bölge'ye sürüp gitmişti. Ağzını açmaya bile zahmet etmeksizin, "Defolun Bayan Lane!" demeyi başarmıştı doğrusu. Gölgelerin onu yememesinin nedenini bana söylemeyi reddetmesinin beni ne kadar sinirlendirdiğini biliyordu.

Ben de öyle korkusuz olmak istiyorum. Ben de öylesine kötü ve katı olmak istiyorum ki bütün canavarlar beni rahat bıraksın.

Alina'nın günlüğünden koparılmış sayfayı cebimden çıkarıp bu defa daha yavaş bir şekilde tekrar okudum.

En çok korktuğu şey başına gelmişti; bir ömre bedel söylenmemiş ve yapılmamış şeyle tek başıma kalakalmıştım. Beni kucaklayıp bağrına basamamıştı. Bu duygusal karmaşanın baskısından kurtulmam ve Haven'in kehanetleri, beşlik ve günlüğün o sayfasının yol açtığı yeni sorular üzerine odaklanmam gerektiğinin farkındaydım ama kendimi anılara kaptırıp gitmiştim. Yatağıma uzanıp Alina ile telefonda görüştüğüm pek çok akşam olmuştu. Annem

her zaman güzel şeyler pişirip evi ağız sulandırıcı kurabiye, karamel ve baharat kokularıyla doldururdu. Beysbol sezonu boyunca babamla yaşlı Marley bir olup Braves'e bağırıp dururlardı. Ben ise oğlanlar, okul ve her zamanki şikâyetlerim hakkında çocuksu gevezelikler ederdim. Sanki Alina ile ikimiz ölümsüzdük.

Yirmi dört yaşında hayatın sona ermesi ne büyük bir darbe... Buna hiç kimse hazır olamaz. Gökkuşağı desenli yorganımı özledim. Annemi özledim. Tanrım her şeyi öyle özledim ki...

Ayağa kalktım, sayfayı cebime tıktım ve iyice dallanıp budaklanmadan karanlık düşünceleri defettim. Depresyon sizi avcuna alıp canınızı çıkartır.

Pencereye gidip dışarıda yağmakta olan yağmuru seyretmeye başladım. Gri cadde. Gri gün. Gri kaldırımları grimsi damlalarla döven gri yağmur. Ipod'umda yüklü şu Jars of Clay şarkısı nasıldı bakayım? "Dünyam bir sel. Yavaş yavaş çamurlanıyorum."

Gözümü kırpmaksızın griliğe bakarken tam önümde pırıl pırıl bir güneş ışığı sütunu yağmuru yararak indi.

Kaynağını merak ederek yukarı baktım. Güneş ışınları, cennetten atılan ışıl ışıl bir mızrak gibi kapkara bulutları delip inerek kasvetli, ıslak kaldırımın üzerinde, içerisine yağmur ve fırtınanın giremediği, sadece günışığı ve sıcaklığın hüküm sürdüğü, kusursuz altın bir halka oluşturmuştu. Cebimden bir mide pastili çıkardım. Midemdeki çay ve erişte aniden tatsız bir şekilde kaynamaya başlamıştı.

Bu imkânsız illüzyonla ikiye katlanan Fae kaynaklı mide bulantısının çıkardığı harfler tek bir ismi işaret ediyordu: V-l-a-n-e. Eksik olan tek şey, Fae şehveti cinnetiydi ve kendimi buna hazırlamıştım. Dilimi delen ismi birden

bal kadar tatlı, pürüzsüz, esnek ve seksi gelmeye başladı. Beynimin sidhe-kâhini merkezine odaklanarak aldatıcı güneş sütununa, "Git buradan," dedim. Buhar olup gitmesini bekliyordum. Olmadı.

Sonra içinde V'lane'in durduğunu gördüm. Ama Fae değildi. Motorcu kılığında da değildi. Daha önce onu böyle hiç görmemiştim. İnsan gibiydi ve cazibesi tam anlamıyla sessize alınmıştı. Yine de insanüstü güzeldi. Üzerinde altın rengi teniyle hoş bir tezatlık yaratan ve kusursuz vücudunu azametle sergileyen beyaz bir mayo vardı. Saçı, çıplak omuzlarına ipek gibi dökülüyordu. Kehribar rengi gözleri, davetkâr bir ifadeyle sımsıcak bakıyordu.

Beni cezalandırmaya gelmişti. Bunu biliyordum. Yine de dışarı çıkmak, yağmurdan geçip güneşli vahasında ona katılmak istiyordum. Elini tutmak istiyordum. Bir süreliğine her şeyden kaçmak istiyordum. Alina'nın mükemmel derecede inandırıcı illüzyonu ile bira içip voleybol oynayabileceğim Faery'e bile gidebilirdim. Bu düşünceyi hemen zihnimin derinliklerindeki asma kilitli kutuya tıkıp zincirlerini kontrol ettim. O gün pek de sağlam durmuyorlardı.

Seninle sonra ilgileneceğim, demişti geçen gece. *Anlaşmamıza uymadın. Bunun bir bedeli var.*

"Beni rahat bırak, V'lane," diye camın arkasından seslendim. Sesim cama çarpıp bana döndüğünden duyduğundan emin olamamıştım. Belki de dudak okuyabilirdi. Bizi ayıran pencere camı aniden yok olmuştu. Rüzgârla savrulan yağmur damlaları yüzüme, ellerime iğne misali çarpıyordu.

"Affedildin MacKayla. Düşününce, senin hatan olmadığının farkına vardım. Barrons'un müdahalesinden sen sorumlu değildin. Onu kontrol edebilmeni beklemiyorum.

Anladığımı göstermek için seni cezalandırmaya değil, sana bir hediye vermeye geldim."

Onun 'hediyelerinin' hepsi şartlıydı. Bunu ona söylerken dilimde şerbet tadı alıyordum.

"Bu değil. Bu senin, yalnızca senin için. Bundan benim hiçbir kazancım olmayacak."

"Sana inanmıyorum."

"İsteseydim sana çoktan zarar vermiş olurdum."

"Ne olmuş yani? Belki de sadece geciktiriyorsundur. Beni büyük sona doğru çekiyorsundur." Elimle yüzümdeki yağmur sularını silip saçımı geriye attım. Aynı anda hem kıvrılıp hem de sarkan saçım giderek başa çıkılmaz bir hale geliyordu. "Pencereyi ne zaman istersen yerine koyabilirsin."

"Bir Null olmana rağmen, beni etkisizleştirmeyeceğin konusunda sana güvenerek elini tuttum ve düşmanlarımın koridorlarında sana eşlik ettim. Aynı saygıyı göster sidhekâhini." Sıcaklık düşmeye başlamıştı. "İstediğinde beni çağırman için sana ismimi verdim." Yağmur, karla karışık yağmura dönüşmüştü.

"Bu küçük hiddet gösterisi hiç de güven telkin etmiyor." Güçlü bir rüzgâr dalgası, bir kova dolusu yağmuru aniden üzerime boca etmişti. "Ah! Bunu bilerek yaptın!" Yüzümü kazağımın koluna sildim ama hiçbir faydası olmamıştı. Kazağım zaten sırılsıklamdı.

İnkâr etmedi. Başını kaldırıp inceleyen bakışlarla beni süzdü. "Lord Master dediğin kişi hakkında bilgi vereceğim."

"Ona Lord Master dediğim falan yok ve asla da demeyeceğim," diye diklendim. Pencereden atlayıp boğazına

sarılma ve ne biliyorsa anlattırma dürtüsüyle mücadele ediyordum.

"Onun kim olduğunu bilmek ister misin?"

"Sana ondan bahsettiğimde hakkında hiçbir bilgin olmadığını söylemiştin." Bilgiyi ne kadar şiddetle istediğimi anlarsa işimi o kadar zorlaştıracağını bildiğimden tırnaklarımı inceler gibi yaparak bakışlarımı kaçırdım. Muhtemelen bunu seksе karşılık olarak kullanmaya çalışırdı.

"O zamandan bu yana çok şey öğrendim."

"Öyleyse, kimmiş bu adam peki," diye sıkkın bir ifadeyle sordum.

"Hediyemi kabul et."

"Önce 'hediyenin' ne olduğunu söyle."

"Öğleden sonra için hiçbir planın yok." Sıcacık, güneşli vahasının dışındaki yağmurun sel gibi aktığı sokağa bir göz attı. "Müşteri gelmeyecektir. Koltuğunda oturup kaybettiklerin için hayıflanıp duracak mısın?"

"Sabrımı taşırıyorsun V'lane."

"Karayip Denizi'ni görmüş müydün? O dalgalarda neredeyse Faery ile boy ölçüşebilecek renkler var."

İç çektim. Hayır. Yine de hayal ediyordum. Güneş ışınlarıyla yıkanan su, ister yüzme havuzunda isterse tropiklerde olsun, dünyada en sevdiğim şeylerden biriydi. Ashford'da kışın, yerel seyahat acentesinin ofisine gidip broşürlere bakar, henüz karşılaşmadığım kocamın beni götüreceği bütün o egzotik, güneşli yerlerin hayalini kurardım. Dublin'de bu kadar bunalmamın bir nedeni de güneş eksikliğiydi zaten. Burren'in altındaki yer altı mağaralarında geçirdiğim süre beni tüketmişti. Güneşi sadece sevmekle kalmıyorum, ona ihtiyacım var. Sanırım soğuk ve kasvetli Kuzey'de bir yerlerde büyümüş olsaydım, tamamen farklı

biri olurdum. Elbette burada da güneşli günler vardı ama Georgia'daki kadar sık ve kesinlikle oradaki gibi değildi. Dublin, şu gözlerinizi yakacak kadar mavi gökyüzünün taçlandırdığı, uzun, mutlulukla ışıldayan sıcak yaz günleri ve sizi iliklerinize kadar ısıtan, boğucu sıcaktan nasibini almamıştı. Burada iliklerim donuyordu. Tabii kalbim de...

Tropik denizlerde birkaç saat, artı Lord Master hakkında bilgi mi?

Camsız pencereden yağmur, bir düzine kirpinin sırtından fırlayan oklar gibi cildime batıyordu. Anlaşmamızı bozduğum için bana karşı misilleme yapmaktan gerçekten vazgeçmiş miydi? Mukaddes Prensi'ni hayatımdan çıkarıp atmanın yolu yoktu. Ona güvensem de güvenmesem de onunla iyi geçinmeliydim ve gerçekten bana Hapisten Bedava Çıkış kartı sunuyorsa, almamak için deli olmam gerekirdi. Her ortaya çıktığında kitapevinde sinip saklanamazdım. Eninde sonunda korunmasız bir yerde onunla karşı karşıya kalacaktım.

"Camı geri tak." Ortadan bir pencere camı daha kayboldu diye Barrons'un dırdırını çekmeye niyetim yoktu. Ayrıca, o büyük, çirkin Gölge'nin içeri tekrar girmesi riskini de göze almak istemiyordum.

"Hediyemi kabul ediyor musun?"

Başımla onayladım.

Cam yerine dönünce kasa tezgâhına gidip üzerimdeki sırılsıklam olmuş hırkayı çıkardım ve nemli tişörtümün üzerine kuru bir ceket giydim. İçindeki mızrağımı koltuğumun altındaki kılıfa geçirmek üzere botuma eğildim. Mızrağın yerinde yeller esiyordu.

Anlaşılan kitapevinin korumaları sadece onu dışarıda tutmakla kalıyor, kitapevi üzerinde ya da içerisinde dalave-

re çevirmesini engelleyemiyordu. Bu sorunu, koruyucuların bekçisi dik kafalı işyeri sahibiyle görüşecektim. Bütün o sırları ve anlaşılmaz yetenekleriyle Barrons'un bundan daha iyisini yapabileceğine şüphe yoktu.

Kapının üzerindeki tabelanın KAPALI yazan tarafını çevirip kapıyı kilitledikten sonra, kaldırımdaki suları sıçratarak gidip güneş ışınlarının içine adım attım. V'lane elini uzattığında, Null dürtümü etkisizleştirip parmaklarımı onunkilere doladım.

Meksika, Cancún'da, bir yüzme havuzunun içindeki barın suyun altındaki taburesinde oturmuş, Karayip denizinin yadsınamaz ihtişamına karşı sıcak bir meltemle sallanan palmiye ağaçlarını seyredip ananastan oyulmuş bardağımdan Hindistan cevizi, misket limonu ve tekiladan yapılmış kokteylimi yudumluyordum. Tenimde sörften kalan tuz ve güneşin sımsıcak dokunuşları vardı.

Tercümesi: Ölüp cennete gitmiştim.

Dublin, yağmur, sorunlarım, depresyonum; hepsi bir Fae Prensi'nin ışınlamasıyla yok olup gitmişti.

O günkü bikinim, V'lane'den bir incelik olarak, leopar desenli üç utanç verici ölçüde küçük üçgenden oluşuyordu. Aralarında kehribar taşları dizili altın bir zincir kalçalarımı sarıyordu. Ne kadar çıplak olduğum umurumda bile değildi. Kör edici parlaklıktaki gün çok güzeldi. Omuzlarımı ısıtan güneş şifa veriyordu. İçkimde iki ölçü Cuervo Gold olması da rahatsız etmiyordu. Hem içten hem de dıştan altın pırıltılar saçıyordum.

"Pekâlâ? Kim o adam? Lord Master hakkında bilgi vereceğini söylemiştin," diye konuya girdim.

O sırada ellerini tenimde hissettim. Hindistan cevizi ve

badem kokulu bir güneş yağını tenime yedirerek sürerken kısa bir süre için soru soracak bir dilim olduğunu bile unutuvermiştim.

Ölümcül-Seks-Fae'in elleri, cazibesinin etkisini tamamen kapattığında bile büyüleyicidir. Sanki sizi tanıyabilecek, anlayabilecek, ihtiyacınız olanı verebilecek tek erkek tarafından dokunuluyormuşsunuz gibi hissettirirler. İllüzyon, aldatmaca, yalan belki ama yaşattığı his gerçektir. Beyin farkı anlayabilir. Ama vücut anlamaz. Vücut haindir.

Güçlü, kendinden emin dokunuşları altında canlanarak V'lane'in eline doğru kıvrandım. O beni okşadıkça içimden kedi gibi mırlamak geliyordu. Belimdeki taşlar gibi kehribar ışıltılarla tutuşan alacalı gözleri, aklımı başımdan alacak bir sevişmenin vaadiyle mahmurlaşıp sımsıcak bakmaya başladı.

"Bir süitim var MacKayla." Yumuşacık bir ifadeyle konuşuyordu. "Gel." Elimi tuttu.

"Bunu bütün kızlara söylediğine bahse girerim," diye mırıldanıp elimi geri çektim. Aklımı başıma toplama umuduyla başımı salladım.

"Kızlara tenezzül etmem. Ben kadınlardan hoşlanıyorum. Onlar çok daha... ilginçler. Kızlar kırılıp dökülür. Oysa kadınlar sizi şaşırtabilir."

Demek kızlar kırılıp dökülür. Zamanında yeterinden fazla kız kırıp döktüğüne hiç şüphem yoktu. Rowena'nın ofisindeki kitapta Yaban Avı'nın kurucusunun karşımdaki Fae'in ta kendisi olduğunu yazdığını unutmamıştım. Bu düşünce beni gerçeğe döndürmüştü. "O adam kim?" diye tekrar sordum. Bu arada hızla taburemi ondan uzağa çekmeyi de ihmal etmemiştim. "Bana dokunmayı bırak. Sözüne sadık kal."

Derin bir iç geçirdi. "Siz insanlar ne diyorsunuz? Hiç eğlence olmadan hep iş..."

"Hayatta kalmamı sağlar," diye ters bir ifadeyle cümlesini tamamladım.

"Hayatta kalmanı ben sağlayacağım."

"Barrons da aynı şeyi söylüyor. Ama bunu kendim becerebilmeyi tercih ederim."

"Sen sadece bir insansın, hem de bir kadın."

Çenem neredeyse yerinden çıkacaktı. "Dediğin gibi. Kadınlar seni şaşırtabilir. Soruma cevap ver. Kim bu adam?" Barmene işaret ederek taze ananas suyu isteyip tekila kalsın diyerek bekledim.

"Bizden biri."

"Ha?" İnanamayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Lord Master bir Fae mi?"

V'lane başını öne eğerek onayladı.

Her iki karşılaşmamızda da Lord Master'da Fae izlerine rastlasam da bende Mallucé ve Derek O'Bannion'dan edindiğime benzer şekilde insan izlenimi de bırakmıştı. Fae kısmının, Lord Master'ın Fae eti yemesinden kaynaklandığını düşünmüştüm; Fae olduğundan değil. "Fakat onda tam bir Fae algılamadım. Nasıl olur?"

"Artık değil de ondan. Kendine Lord Master diyen bu kişi daha önce Darroc isminde tanınmış bir Mukaddes olup Kraliçenin Yüksek Konseyi'nin güvenilir bir üyesiydi."

Şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. Bir Mukaddes miydi? O halde Melunlar'a liderlik etmekle ne işi vardı? "Peki, ne oldu?"

"Kraliçemize ihanet etti. Kraliçe, kendisini devirmek için Kraliyet Avcıları ile gizlice plan yaptığını öğrendi.

Böylece eski yöntemlere ve insanların eğlenceden başka bir anlam ifade etmediği eski günlere dönülecekti." Dünya dışı, antik çağlardan bakan gözlerini gözlerime dikti. "Darroc'un özel eğlencesi, insan kadınlarla, onları mahvetmeden önce uzun, korkunç bir süre boyunca bütün zalimliğiyle oynamaktı."

Alina'nın morgdaki masada yatan cesedinin hali gözlerimde canlanmıştı. "Ondan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?" diye sinirden tısladım. Bir an için daha fazla konuşamadım, hatta kardeşime zarar vermesi ve ölüme terk etmesi dışında her şey zihnimden silinip gitti. Ağır ağır derin soluklar alıp biraz sakinleştikten sonra konuşabildim. "Peki, sonra ne oldu, onu Faery'den kovup bizim başımıza mı attınız?"

"Kraliçe bu hainliği ortaya çıkardığında, gücünü ve ölümsüzlüğünü alıp onu sizin âleminize sürerek ölümlü hayatın kısalığı ve aşağılamasına mahkûm etti; yani ölüme - bu bir Fae için en acımasız ceza, hatta ölümsüz silahla varlığının sona ermesinden ya da...bazılarımızın yaptığı şekilde yok olup gitmekten bile daha gaddarcadır. Ölmek beterin beteriydi. Ölümlü olma cezası, hakaretlerin en kötüsüdür."

Amma da küstahtı. "Prens miydi?" V'lane gibi bir Ölümcül-Seks-Fae miydi? Ablamı öyle mi baştan çıkarmıştı?

"Hayır. Ama türümüzün yaşlılarındandı. Güçlüydü."

"Kutsal kazanınızdan içtiysen bunu nereden bilebilirsin ki?" Mantıksızlığı açık küçük bir noktaya parmak basmıştım. V'lane daha önce bana, sonsuz yaşamın yan etkisinin er geç delilik olduğunu anlatmıştı. Bununla başa çıkmak için Mukaddes Kutsal Emanetler'inden biri olan kazandan

bir tür sıvı içiyorlardı. Bu kutsal içecek hafızalarını tamamen silip daha önceki yaşamları ve kim olduklarına dair hiçbir hatıraları olmaksızın yepyeni bir Fae yaşamına başlamalarını sağlıyordu.

"Kazan kusursuz değil MacKayla. Hafıza... Sanatçılarınızdan biri ne demişti? İnatçıdır. Kazan, sonsuzluğun sorumluluğunu kolaylaştırmak üzere biçimlendirilmiştir; bizi bomboş bırakmak için değil. Ondan içtiğimizde öğrendiğimiz ilk lisanı konuşarak doğarız. Darroc, benim lisanımda, yani ırkımızın ilk dönemlerinden kalma en eski dilde konuşuyor. Anıların silinmesine rağmen, bunun gibi ayrıntılar sayesinde birbirimiz hakkında fikir ediniriz. Bazıları sonraki hayatlarında bulabilecekleri yerlere kendileri hakkında bilgi saklamaya gayret eder. Dostu düşmandan ayırt edemediğinde, Fae Sarayı yaşanması en zor yerdir. Kazandan içmeyi elimizden geldiğince geciktirmeye çalışırız. Önceki zamanlardan parçalar bazen kalır. Bazıları tamamen temizlenmek için iki-üç kez içmek zorunda kalır."

"Darroc'u nasıl bulabilirim?" diye sordum. Artık asıl adını öğrendiğime göre, ona bundan ya da kendi taktığım 'LM' lakabından başka bir isimle hitap etmeyecektim.

"Bulamazsın. Bizim bile izini bulamadığımız bir yerde saklanıyor. Bilmediğimiz Melun portallarından girip çıkıyor. Diğer Mukaddes prensleri ve ben onun peşindeyiz."

"Nasıl olur da alt tarafı bir insan sizi atlatıp Fae âlemleri arasında gidip gelebilir," diye alaycı bir tavırla üstüne gittim. Kızmıştım. Bu karmaşaya onlar yol açmıştı. Kendi sorunları yüzünden Darroc'u başımıza musallat etmişlerdi ve bunun acısını çeken benim dünyamdı, bu yüzden öldürülen benim kardeşimdi. Kendi pisliklerini temizlemeleri gerekiyordu; hem de hemen.

"Kraliçe ondan bilgisini çıkarıp almadı ve şimdi bunun için çok üzgün. Kısa zamanda öleceğini düşünmüştü. Âleminizdeki karışıklığın arkasında onun olduğundan şüphelenmemizin sebebi buydu. İnsan olduğu andan itibaren, Darroc'un türünüzün maruz kaldığı hastalıklara karşı bağışıklığı kalmamıştı. Üstelik tanrılar gibi yaşayanlar, aralarına karıştıkları avamı küçümsemeye meyillidir."

"Bazı şeyleri küçümseyen bir tek o değil," dedim buz gibi tonla. Avamını sevsinler, petunyam kılıklı! Parmaklarının ucunda o kadar insanüstü güçle, fazlasıyla insanca yanılgılar içindeydiler ve bunun bedelini biz insanlar ödüyorduk.

V'lane attığım taşı görmezden geldi. "Ölümcül bir hastalık kapmasa bile, nasılsa küstahlığıyla bir insanı kızdırıp cinayet suçları istatistiklerinizde yerini alacağını düşündük. Beklediğimizin aksine, Darroc ölümlü olduğundan beri, olağanüstü bir güç kazandı. Nereye bakacağını ve nasıl elde edeceğini biliyordu ve Kraliyet Avcıları arasında daima müttefikleri olmuştur. Onları kapatıldıkları Melun zindanından kurtarma vaadinde bulundu. Hiçbir Fae bunu yapmaz. Avcılar güvenilmezdir."

"Sanki diğer Fae güvenilir mi?" dedim ters ters.

"Avcılar sınır tanımaz." V'lane tam o sırada, başka bir forma geçmemek için mücadele ediyormuş gibi bir an için titreşti. "Darroc'a, Fae gücü çalmak için Fae eti yemeyi öğrettiler!" Duraksadı ve kısa bir an için ısı öylesine düştü ki nefes bile alamadım ve görebildiğim kadarıyla okyanus buz tuttu. Sonra aniden, her şey tekrar normale döndü. "Onu bulduğumuzda, ölümü çok yavaş olacak. Kraliçe, yaptığının cezasını ebediyen çekmesini sağlayacaktır. Kendi türümüze vahşet uygulamayız."

Bakışlarımı hızla kaçırıp denize çevirdim. Ben de aynı günahı işlemiştim. Bir an, alnımın ortasında neon harflerle FAE YİYİCİ yazılıymış gibi hissetmiştim. Darroc, Mallucé'a, Mallucé bana, ben Jayne'ye öğretmiştim. Ebediyen ya da başka türlü herhangi bir şekilde acı çekmeye hiç niyetim yoktu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Darroc'u bulmayı bize bırak," dedi V'lane. "Sen kraliçenin sana verdiği görevi yerine getirip kitabı bulmalısın. Âlemlerimiz arasındaki duvarlar tehlikeli şekilde inceldi. Eğer Darroc onları yıkmayı başarırsa, Melunlar zindanlarından kurtulacak. Sinsar Dubh olmadan, karanlık kardeşlerimizi tekrar hapsetmek konusunda en az sizin kadar çaresiziz. Bir kere serbest kaldılar mı dünyanızı sömürüp ırkınızı yok edeceklerdir."

Bir an duraksadıktan sonra, ümitsiz bir ifadeyle ekledi: "Büyük bir ihtimalle benimkini de..."

DOKUZ

Saat ona çeyrek kala, Barrons'un gelmesini ve Voice dersimin başlamasını bekliyordum. Dersler için sabit bir saat belirlemiştik ve her ne kadar bana hâlâ kızgın olduğundan emin olsam da ortaya çıkıp bunu göstermesini bekliyordum.

Zıplamak umurumda değildi. İsterse beni tavuk gibi gıdaklatabilirdi de. Ne kadar aptal hissetmemi sağlarsa, ona karşı koymanın yolunu bulmak için o kadar azmederdim.

Christian haklıydı. Duvarlar yıkıldığında, bütün Melunlar serbest kalacaktı. Ben de haklı çıkmıştım: Mukaddesler, Sinsar Dubh olmadan onları tekrar hapsedemeyecekti. Durumumuzun vahametine rağmen, bir kez daha dikkatli ve kararlı Mac olmuştum. Biraz güneş ışığı aşırıp - hem de gerçek insan güneşi, V'lane ile daha önce gittiğimiz Faery zımbırtısından değil - hücrelerim için bir miktar güneş enerjisini depolamıştım. Kısacası, bir bağımlı olarak yeterli dozu almıştım.

Dışarıdaki soğuk havaya nispet yaparcasına en sevdiğim

beyaz kısa eteğimi, şık sandaletlerimi ve gözlerimin yeşil rengini iyice belirginleştiren altın rengi kolsuz bluzumu giymiştim. Cildim güneş altında geçirdiğim saatlerde biraz bronzlaşmıştı. Çok güzel görünüyor ve kendimi harika hissediyordum. Duş alıp saçımı ve makyajımı yaptıktan sonra bir süre babamla sohbet etmiştim. Ashford'da akşam yemeği vaktiydi ve o günkü sıcaklık otuz bir dereceydi. Dublin'de ise sıcaklık üç dereceydi ama Cancún'un yalnızca bir ışınlanma ötede olduğunu bilmek tahammül derecemi oldukça yükseltiyordu.

Zihnim tazelenmiş olarak, Barrons'a biraz bilgi vermeye karar vermiştim. Sürekli sorularıma cevap isteyeceğime, oltaya yem takıp balık avlamayı, işleri biraz da onun yöntemiyle halletmeyi deneyecektim. Ablamın günlüğüne ait sayfayı ona gösterecektim. V'lane yanılmıştı. Elbet arada bir Barrons da yanılabilirdi. Belki yüz ifadesinden bir şeyler anlaşılabilirdi. Belki *beş*in ne olduğunu biliyordu. Alina'nın günlüğünün kimde olabileceğine dair bir fikri olabilirdi. Günlüğün onda olabileceğine inanmıyordum. O özel bölümleri seçip bana yollamasında herhangi bir mantık göremiyordum. Aslında, hiç kimsenin onları özellikle seçmesi için mantıklı bir neden bulamıyordum ama biri yapıyordu.

Onunla bir şeyler paylaşırsam belki karşılığında biraz iyilik ederdi. Belki de sorularımın cevap vermeye değmeyecek kadar önemsiz olduğunu düşünüyordu. Güneşli Mac ise, en azından denemeye değeceğini düşünüyordu.

Kapının üzerindeki çıngırak çınladı.

Barrons içeri adımını atıp durdu. Bakışları üzerimde başımdan ayaklarıma doğru yavaş yavaş gezinerek indi. Yüzü gerildi. Sonra bakışları aynı yavaşlıkla tekrar yukarı

çıktı. Sanırım kıyafetimden hoşlanmamıştı. Zaten kıyafetlerimi nadiren beğenirdi. Kendi halime bırakıldığımda, onun zevkine göre aşırı neşeli bir tarzım vardı. Bayan Gökkuşağı ve Bay Gece. Birlikte dolaşırken resmen böyle görünüyorduk.

Önceki akşamdan kalan gerilimi gidermek ümidiyle ona en sevimli gülümsemelerimden birini sunup dostça bir selamlama ile karşıladım. Böylece o akşama taze bir başlangıç yapmayı dilediğimi ve onun da aynı şeyi istediğini umduğumu anlamasını sağlamaya çalışıyordum.

Öfkesinin şiddetini üzerime saldırmadan tam bir saniye önce fark edebilmiştim ve o an her şey için artık çok geçti. Kapıyı arkasından çarparak kapattı.

"Sinsar Dubh'yu son gördüğünde olanları bütün detaylarıyla anlat."

Voice, baştan ayağa bütün vücudumu mengene gibi sıkıştırmış, acımasızca buruyordu. Sıçtık, sıçtık, kahretsin.

Soluğum kesilerek iki büklüm oldum. Sesler ordusu odada yankılanıyor, duvarlardan sekip sağa sola, yukarı aşağı sektikçe şiddetlenerek bana çarpıyor, tenimi oyup düşüncelerimi yeniden düzenliyor ve zihnimi ona ait kılıyordu. Hükmediyordu. Baştan çıkarıyordu. Dileğinin benim için emir olduğu yalanına ve o emre uymak için yaşadığıma inandırıyordu beni.

Alnımda ve dudaklarımın üzerinde boncuk boncuk ter birikmişti. Avuçlarım terden sırılsıklam olmuştu. Baskıya direndikçe, ciğerlerime hava çekmek, hatta vücudumun herhangi bir parçasını kımıldatabilmek o kadar zorlaşıyordu. Güçsüz, iradesiz bir kâğıt bebek gibi katlanıp kalmıştım. Yani isterse beni bir kâğıt bebek gibi ortadan ikiye ayırabilirdi.

"Benimle mücadele etmeyi bırakın Bayan Lane. Sizin için daha kolay olur. Tabii acı çekmek hoşunuza gidiyorsa, o başka."

Zihnimin içinde gayzerden fışkırırcasına küfürleri sıralıyordum ama ağzımdan tek kelime bile çıkaramıyordum. Konuşmaya nefesim yetmiyordu. Önceki gece üzerimde kullandığı seviyeyi zirveye çıkarmıştı - Lord Master'ın ulaştığını söylediği şu ustalık seviyesine - ve bunu ipek yumuşaklığında bir sesle yapmıştı. Diğer erkeklerin motosikletiyle onunki arasındaki fark gibi, Barrons da usul usul yürüyordu - ama gördüğüm en büyük alete sahipti.

"Güzel bronzlaşmışsınız Bayan Lane. V'lane nasıl? Bugün iyi vakit geçirdiniz mi? Ben size mezarlıkları gezdiriyorum ama o sizi kumsala götürüyor - sorunumuz bu mu? Küçük buluşmalarımız sizin için yeterince iyi değil, öyle mi? Size romantizm mi yaşatıyor? Açlığını çektiğiniz tatlı yalanlarla mı besliyor sizi? Son zamanlarda sizi ihmal ettim. Bunu telafi edeceğim. Otur. Oraya." Şöminenin yakınındaki koltuğu işaret etmişti.

Yerimden sıçrayıp gösterilen yere doğru gergin bir şekilde parmak uçlarımda yürüdüm. Zarafetimden değil elbette. Ayaklarınız kalkıp inmesin diye bacak kaslarınızı kasmaya çalıştığınızda vücudunuz dinlemeyip hareket ederse öyle oluyor da ondan. Her adımda karşı koymaya çalıştığımdan koltuğa doğru neredeyse kırıtarak gitmiştim. Sonunda koltuğa ulaşıp bez bebek gibi üzerine çöküverdim. Konuşmaya çalıştım. Kelimeleri güç bela çıkarmaya çalışırken gırtlak kaslarım kasılmıştı. "S-sa-kın...ya-yapma..."

"Sorularımın direkt yanıtı olmadığı sürece ağzından tek kelime bile çıkmayacak."

Dudaklarım mühürlenmişti. Bana bunu yaptığına inanamıyordum. V'lane'in o gün kendisine güvenmemi istemesi ve güvenimi boşa çıkarmamış olmaması ne kadar ironikti. Oysa o gece Barrons'a biraz açılmaya, bazı şeyleri ona anlatmaya hazırdım ama o beni arkamdan vurmuştu. İrademi korumam için V'lane cinselliğini tamamen kapatmıştı. Barrons ise irademi tek bir buyrukla sıyırıp almıştı. Lord Master'dan farkı yoktu.

"Sinsar Dubh ile karşılaştığın akşam ne gördüğünü anlat," diye tekrarladı.

İçten içe neredeyse kendimi boğacak kadar zorlayarak karşı koymaya çalışmama rağmen, her ayrıntı, her düşüncem ve her algım ağzımdan dökülüvermişti. Şık kıyafetlerimle o pis çamurun içinde debelenmenin ne kadar aşağılayıcı olduğundan, kitabın büründüğü farklı şekillere, bana attığı bakışa, izini nasıl süreceğim konusunda verdiğim karara kadar her şeyi anlatıverdim. Hatta daha da ileri gidip Dedektif Jayne'ye 'müdahalemi' bütün detaylarıyla sormasına bile gerek kalmadan yumurtlamıştım.

"Kıpırdama," dedi ve o düşüncelerini tartarken ben yerimde baston yutmuş gibi dimdik, burnumu bile kaşımaktan aciz kalakaldım. Aramızda şiddet rüzgârları esiyordu; hem de öldürücü türden. Anlamıyordum. Onu o kadar kızdıracak ne yapmıştım? Geçen gece bunun yarısı kadar bile kızmamıştı ve o zaman da beni zorla sorgulamak için her türlü olanağa sahipti. Ama yapmamıştı. Sadece motosikletini gazlayıp gitmişti.

"Bugün nereye gittin?"

Yüzümden terler akarak bunu da söyledim. Kendi hür irademle konuşmak istiyordum. Ona her türlü hakareti saymak, onunla aramızdaki her şeyin bittiğini ve cevap-

ları hak edenin o değil ben olduğumu suratına haykırmak istiyordum. Ama bir emirle dudaklarımı mühürlemişti ve sadece sorularını yanıtlayabiliyordum.

"V'lane sana bir şeyler anlattı mı?"

"Evet," diye kestirip attım. Bilinçaltımdan önüne geçilmez şekilde beni zorlayan bu itici güce harfiyen uyuyordum işte. Daha fazlasını yapmak zorunda değildim.

"Sana ne anlattı?"

"Lord Master'ın bir zamanlar Darroc isminde bir Fae olduğunu."

Açıklamama burun kıvırdı. "Eski haber. Benim hakkımda bir şey anlattı mı?"

Eski haber mi? Lord Master hakkında bilgilerin üzerine yatıp benimle paylaşmamış mıydı yani? Bir de kalkmış bildiğim her şeyi ona anlatmadım diye bana kızıyordu. Benimle işi bittiğinde o beni öldürmezse, ben onu öldürecektim. Bu adam, kapağını bir türlü açamadığım yürüyen bir ansiklopedi gibiydi. İşe yaramaz ve tehlikeliydi. "Hayır."

"Onunla yattın mı?"

"Hayır," dedim dişlerimi gıcırdatarak.

"Hiç mi?"

"Hiç," diye dişlerimi sıkarak cevapladım. Hayatımda hiç seks yaşamımda olup bitenleri ya da daha ziyade olup bitmeyenleri, bu kadar saplantı haline getiren iki erkek birden olmamıştı.

Odadaki şiddet havası biraz yatışmıştı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Mesele bu muydu? Öfkesinin kaynağı bu muydu? Barrons kıskanmış mıydı? İlgilendiğinden değil ama sırf beni kendi malı, kendi şahsi ve özel sidhe-kâhini olarak gördüğünden olabilir miydi? Ne

de olsa başka hiçbir erkeğin organının, özel sidhe-kâhini ile GO keşifleri arasına girmesini istemezdi, değil mi?

Bakışlarımı gözlerinde buz gibi bir ifadeyle karşıladı. "Pri-ya olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Bu yüzden sordum."

"Oradan Pri-ya gibi mi görünüyorum?" diye soruyu yapıştırdım. Fae bağımlısının nasıl göründüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama nasıl olursa olsun ayın Pri-ya Takvim Kızı tipine sahip olmadığım kesindi. Bu kadınların daha çok Mallucé'ın vampir ininde gördüğüm Goth kızları gibi olduğunu düşünüyordum: Yani delikli, dövmeli, ağır makyajlı ve çoğunlukla siyah renkte aynı tip kıyafetler giyen kızlar gibi.

Şaşırdı, bir an için dikkatli bakışlarla beni inceledi, sonra güldü. "Bravo Bayan Lane! Öğreniyorsunuz."

Az önce ne yaptığımın farkına varınca şaşırma sırası bana gelmişti. Bir soruya direkt olarak cevap olmayan bir şey söylemiştim! Aynı şeyi tekrar yapmaya çalıştım, zihnimde cümleyi kurdum ama ağzımdan çıkarmayı başaramadım. Zaten öncekini nasıl yaptığımı bilmiyordum ki.

"Sinsar Dubh'ya rastladığın akşam kimi görmeye gidiyordun?"

Ah, hayır. Bu hiç adil değildi. İlla her şeyi öğrenecekti. "Alina'yı tanıyan biri," diye sıkılı dişlerimin arasından yanıtladım.

"Adını söyle."

Hayır, hayır, hayır... "Christian MacKeltar."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Sandalyesinden fırlayıp tepeme dikilmişti.

Voice kullandığından, yanıt beklemeyen bir soru olduğunu bildiğim halde, "Hayır," diye cevaplamaya mecbur

kalmıştım. Basit bir isimle öldürücü şiddet duyguları geri gelmişti. Niçin? Christian'ın isminin onun için önemi neydi? Onu tanıyor muydu? Gözlerimi kapayıp zihnimin içindeki sidhe-kâhini yerini aradım. Hiç faydası olmadı. Hâlâ konuşamıyordum. Zihnimin o sıcak, yabancı köşesinde öylesine büyük bir güç hissederken nasıl oluyordu da o durumda işime yarayacak hiçbir şey bulamıyordum?

"Christian MacKeltar ile nasıl tanıştın?"

"Trinity Üniversitesi Antik Diller Bölümü'nde çalışıyor. Beni, onun patronundan müzayede davetiyelerini almam için yolladığında onunla tanıştım. Patronu yerinde yoktu."

Burun delikleri açılıp kapandı. "İşe yeni alınmış olmalı. Hakkımda casusluk yapıyorlardır."

Voice kullanmamıştı. Soru da sormadığı için tek kelime etmedim.

"MacKeltarlar hakkımda casusluk yapıyorlar mı?"

Gözlerimi sımsıkı kapayarak, "Evet," dedim.

"Siz hakkımda casusluk yapıyor musunuz, Bayan Lane?"

"Elimden geldiğince."

"Hakkımda ne öğrendiniz?"

Kafamın içinde tekrar dolanıp durdum ama bulmam gereken yer her neresiyse benim için sır olarak kalmaya devam etti. Kendi mezarımı kazdığımın farkındaydım ama bildiklerimi kürek kürek önüne yığıverdim. İnsan olmadığını ve anormal derecede yaşlı olduğunu bildiğimi söyledim. Çalışma odasında sakladığı Melun Işınlanma Gümüşü'nden kucağında vahşice hırpalanmış kadın cesediyle çıkarken onu izlediğimi anlattım. Aynı Gölgeler'in yaptığı gibi, o gümüşün arkasındaki iblislerin de onun yo-

lundan çekildiğini gördüğümü belirtmeyi de ihmal etmedim.

Güldü. Sanki bütün karanlık sırlarını bilmem bir tür şakaydı. Bir tekini olsun açıklamaya ya da mazur göstermeye tenezzül etmemişti. "Fikirlerini kendine saklayabileceğin hiç aklıma gelmedi. Bunları biliyordun ve tek kelime bile etmedin. Gittikçe ilginçleşiyorsun. MacKeltarlar'la birlik olup bana karşı çalışıyor musun?"

"Hayır."

"V'lane ile bana karşı işbirliği yapıyor musun?"

"Hayır."

"Sidhe-kâhinleriyle işbirliği yapıp bana karşı çalışıyor musun?"

"Hayır."

"Herhangi biriyle bana karşı işbirliği yapıyor musun?"

"Hayır."

"Peki, sadakat ve bağlılığınız kime Bayan Lane?"

"Kendime," diye bağırdım. "Kardeşime! Aileme ve de diğer hepinizin canı cehenneme!"

Odayı kaplayan gazabın şiddeti azalmıştı.

Hemen ardından, Barrons karşımdaki sandalyesine yeniden yerleşip vücudumdaki acı veren gerginliği soğurur gibi içine çekip aldı ve neşesiz bir ifadeyle gülümsedi. "Peki Mac. Rahatla."

Mac mi? Bana Mac mi demişti gerçekten? Nefes almaya uğraştım. "Ölecek miyim?" diye hırıldayarak sordum. "Beni öldürecek misin?"

Şaşırmış görünüyordu. Yine yapmıştım. Kendi irademle konuşmuştum. Vücudumu serbest bırakmıştı ama zihnim ve ağzım üzerindeki baskısını kaldırmamıştı. Hâlâ beni zorlayan, canımı yakan etkisini hissedebiliyordum.

Sonra dudak büküp konuştu. "Sana rahatlamanı söylüyorum, sen ise kalkmış seni öldüreceğimi mi düşünüyorsun? Tam bir kadın mantıksızlığıyla davranıyorsun." Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Artık serbestçe konuşabilirsin."

Boğazımdaki boğucu hâkimiyet gitmişti. Birkaç saniye sadece ciğerlerime girip çıkan soluğumun ve dilimin yine bana ait olmasının verdiği hissin tadını çıkardım. V'lane'in ismini, dilimi deldiğini hissedebiliyordum. O anda, Barrons'un irademi bağlamak için Voice kullanmaya başladığı andan itibaren her nasılsa bir şekilde V'lane'in dilimdeki adının soluklaşmış, erişemeyeceğim kadar geri çekilmiş olduğunun farkına varmıştım. "Öyle davranmıyorum. Bana Mac diye hitap ettiğin iki seferde de ölümle pençeleşiyordum. Şu anda da etrafta başka bir tehdit unsuru olmadığına göre, beni öldürmek üzere olmalısın. Kesinlikle çok mantıklı bir çıkarım."

"Sana Mac diye hitap etmedim."

"Evet ettin."

"Sana Bayan Lane diye hitap ettim."

"Hayır etmedin."

"Evet ettim."

Dişlerimi gıcırdattım. Bazen, Barrons'un ezeli ve ebedi Avrupalı seçkinliği ve benim kapak kızı havama rağmen, neredeyse çocukça kavgalara tutuşuyorduk. Açıkçası, beni hangi isimle çağırdığının gözümde sıçan petunyası kadar önemi yoktu ve orada öylece oturup bu konuyu tartışacak değildim. Özgür ve de öfkeliydim. Birden koltuğumdan fırlayıp üzerine atıldım ve iki avucumla birden göğsüne bütün gücümle vurdum. Null yeteneğimin her zerresiyle içimde biriktirdiğim bütün etkisizleştirme azmini ellerim-

de toplamıştım. Sidhe-kâhini özüm kafamın içinde küçük kor bir güneş gibi yanıyordu. Melun muydu, değil miydi bakalım?

Öyle şiddetli vurmuştum ki sandalyesi geriye devrildi ve birlikte kayıp şöminenin ızgarasına birkaç santim kala durabildik. Gerçekten donduysa bile, bu o kadar kısa bir süre içindi ki onu gerçekten etkisizleştirebildiğimden mi yoksa sadece bir saniyeliğine hareket edemeyecek kadar şaşırttığımdan mıydı karar veremedim.

Şöyle bir düşündüm de... Elime Barrons ile ilgili cevapsız kalan daha çok sorudan başka bir şey geçmemişti.

Geriye kaykılıp ata biner gibi üzerine oturdum ve bütün gücümle çenesine bir yumruk attım. Konuşmak için ağzını açtığında bir yumruk daha indirdim. Melun yemiş olmayı diliyordum. O gece çıkıp on tane Melun yedikten sonra dönüp Barrons'un işini bitirecektim. Cevapların canı cehennemeydi.

"Ne cüretle içeri öyle afralı tafralı girip tek bir sorumu bile yanıtlamazken beni zorla sorgulamaya kalkarsın," diye tısladım. Midesine sert bir yumruk attım. Gözünü bile kırpmadı. Bir daha yumrukladım. Nafile.

"Orada baştan ayağa güneşten bronzlaşmış, ışıl ışıl duruyorsun, sonra da kalkıp üzerinde Voice kullanmama şaşıyorsun," diye kükredi. "Hangi cehennemin dibine gittiniz? Yine V'lane ile birlikteydiniz. Arkamdan vurmanıza kaç kez müsamaha göstereceğimi sanıyorsunuz Bayan Lane?" Ona tekrar vurmaya kalkınca yumruğumu yakalayıp öylece tuttu. Ben de diğer yumruğumu savurdum. Onu da yakaladı. "Birbirimize karşı oyun oynamamamız konusunda sizi uyarmıştım."

"Sana oyun oynamıyorum! Hayatta kalmaya çalışıyo-

rum. Ve de V'lane ile giderek seni arkandan vurmuyorum!" Yumruklarımı ellerinden kurtarmaya çabaladım. "Bunun seninle hiçbir alakası yok. Sadece kafamdaki soruların yanıtlarını bulmaya çalışıyorum. Sen cevaplamadığına göre de yanıtları başka yerlerde aradığım için beni suçlayamazsın."

"Demek evde yatağa atılmayan, dışarı gidip aldatma hakkına sahip, öyle mi?"

"Ha?"

"Hangi kelimeyi anlamadın?" diye alaycı bir ifadeyle sordu.

"Mantıksız konuşan sensin. Burası ev değil, asla olmayacak ve kimsenin kimseyi yatağa atacağı falan yok!" Resmen bağırmıştım.

"Bunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Altımdaki vücudunu kımıldatıp utanç verici bir şeyin farkına varmamı sağladı. Aslında iki şeyin ama neyse. Biri mini eteğimin fazlasıyla yukarı sıyrılmış olmasıydı. Diğeri benim sorunum değildi. Eteğimin aşağı inmesini sağlamak için kıpırdandığım esnada yüzünde beliren ifadeyi görünce, aklımda ne kadar düşünce varsa uçup gitmişti. Barrons bana bu şekilde baktığında aklımı karıştırıyordu. O kadim siyahı gözlerdeki şehvette, merhamet ve insaniyetten eser yoktu. Zaten şefkat göstermeyi denemeye bile zahmet etmiyordu.

Vahşi Mac, onu dışarı oynamaya çağırmak istiyordu. Bence o keçileri kaçırmış.

"Ellerimi bırak."

"Bırakmamı sağla," diye sataştı. "Voice ile beni mecbur et Bayan Lane. Haydi, küçük kız, bana biraz gücünü göster."

Küçük kız demek, pislik herif. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Ve bu da, bana bu akşam yaptığını iyice affedilmez kılıyor. Bana tecavüz dahi edebilirdin. Aslında, yaptığın aynen buydu!"

Sert bir hareketle hızla döndü. Bir anda kendimi ellerim başımın üzerinde kenetlenmiş, vücudunun ağırlığıyla yere mıhlanmış halde bulmuştum. Yüzlerimiz birbirine burun buruna denecek kadar yakındı. Uzun mesafe koşmuşçasına derin derin soluyordu.

"Sakın yanılgıya düşmeyin, Bayan Lane. Size tecavüz etmedim. İstediğiniz kadar, orada sevimli küçük Presbiteryen kıçınızın üzerinde uzanıp idealist Presbiteryen fikirlerinizle iradenize yapılan her müdahalenin tecavüz sayılacağını ve benim, Tanrı'nın cezası bir piç olduğumu haykırabilirsiniz. Ben de size kafanızın uyduruk fikirlerle dolu olduğunu söylerim. Belli ki hiç tecavüze uğramamışsınız. Tecavüz çok ama çok daha kötüdür. Tecavüz, sonrasında yürüyüp gidebileceğiniz bir şey değildir. Ancak sürünebilirsiniz."

Ben cevap verebilecek kadar soluklanmayı başarıncaya kadar, üzerimden kalkıp sessizce kapıdan çıkmıştı bile.

KISIM İKİ

En Karanlık Saat

"Akşamüstü.
Ne tuhaf bir tanım.
'Akşam'ı anlarım,
Ama 'üstü' zarif bir kelime.
Sonbahar yaprakları dökülür,
Gayretsiz bir zarafetle ağır ağır dönerek
Pastel renkleriyle toprak üstüne.
Gözyaşları dökülür,
Kuruyup gitmeden önce yumuşak pırıltılar saçarak
Elmas damlaları misali yanakların üstüne.
Burada akşam şehrin üstüne dökülmüyor.
Yıkmak için vuruyor."

-Mac'in günlüğü

ON

Huzursuz bir gece geçirmiş ve rüyamda yine o hüzünlü kadını görmüştüm.

Bana bir şey söylemeye çalışıyordu ama her ağzını açtığında buz gibi bir rüzgâr kelimelerini alıp götürüyordu. Dondurucu rüzgârda bir kahkaha dalga dalga yayılıyordu. O kahkahayı tanıdığımı düşünüyordum ama sahibinin adını zihnimin derinliklerinden bulup çıkartamıyordum. Ne kadar çabalarsam yüreğim o kadar korku doluyor ve zihnim iyice bulanıyordu. Sonra, V'lane belirdi ve yanında daha önce hiç görmediğim adamlarla Barrons göründü. Aniden Christian ortaya çıktı ve Barrons gözlerinde öldürücü bakışlarla onun üzerine yürüdü.

O andan iliklerime kadar donmuş ve dehşete kapılmış bir halde uyandım.

Bilincimin idrak edemediği bir şeyi bilinçaltım bir araya getirmişti. O gün perşembeydi. Yani Christian'ın İskoçya'dan dönceceği gündü ve Barrons onun ensesinde olacaktı, hem de benim yüzümden.

Barrons'un ona neler yapabileceğini bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Yalan Makinesi Keltar hiçbir şekilde... işverenim her ne ise işte, onun dengi değildi. Dişlerim takırdayarak yatağımın başucundaki komodinden cep telefonumu kapıp Antik Diller Bölümü'nü aradım. Hülyalı gözlü delikanlı yanıtladı ve Christian'ın öğleden sonraya kadar izinli olduğunu belirtti. Ev adresi ya da cep telefonu numarasını sorduğumda ise personel dosyalarının Bölüm Başkanı'nın odasında kilitli olduğunu söyledi. Bölüm Başkanı da uzun bir hafta sonu tatiline çıkmıştı ve pazartesi gününden önce dönmeyecekti.

Christian'ın bölüme ayak basar basmaz beni araması için acil durum mesajı bıraktım.

İliklerimi ısıtmak için yorganı kafama çekip altına kıvrılmak üzereyken telefonum çaldı.

Arayan Dani'ydi.

"Beni yakalamasına ramak kalmıştı Mac!" Nefes nefeseydi. "Dün bütün gün PHI'dan hiç ayrılmadı. Bürosunda uyudu ve ben belki içeri girebilme fırsatı bulabilirim diye lanet gece boyunca uyumadan bekleyip durdum. Nihayet birkaç dakika önce, galiba kahvaltı için alt kata indiğinde dikkatlice odaya sızdım ama istediğin kitabı bulamadım. Masasının üzerinde başka bir kitap vardı. Ben de onun fotoğraflarını çektim. Ama fazla sayfa çekemedim çünkü hemencecik dönüverdi ve bende lanet penceresinden çıkmak zorunda kaldım. Üniformamı yırttım ve de kötü bir şeyin üstüne iniverdim. İstediğin şeyi alamadım ama denedim ve başka bir şey buldum. Bu sayılır, değil mi? Hâlâ bizimle buluşacaksın, değil mi?"

"Sen iyi misin?"

Burnundan solumasından burun kıvırdığını anlamış-

tım. "Ben canavarları öldürüyorum Mac. Alt tarafı aptal bir pencereden düştüm," diye homurdandı.

Gülümsedim. "Neredesin?" Fondan gelen korna seslerini duyabiliyordum. Şehir yeni bir güne uyanıyordu.

"Senden pek uzakta sayılmam." Yerini söyledi. O kavşağı biliyordum.

Pencereden dışarı göz attım. Hava hâlâ karanlıktı. Süper hızlı olsa da onun karanlıkta dışarıda gezmesinden hiç hoşlanmıyordum. Üstelik kılıcın yanında olmadığından da emindim. "Sokağın karşı tarafında bir kilise var." Kilise ışıl ışıl aydınlatılıyordu. "On dakika sonra seninle onun önünde buluşalım."

"Ama diğerleri burada değil!"

"Sadece fotoğraf makinemi almaya geliyorum. Kızları bu öğleden sonra toplayabilir misin?"

"Denerim. Kat, seçeceğin yerin diğer... kuryelerin... bizi görmeyeceği bir yer olması gerektiğini söyledi."

Bir sürü kafe ismi saydım ama hepsini riskli diye geçiştirdi. Sonunda, Yeraltı adında ve adına yaraşır şekilde gerçekten de yerin altında bir barda karar kıldık. Dart oyunu ve bilardo oyun masaları vardı ama pencereleri yoktu.

Telefonu kapattıktan sonra hemen dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. Kot pantolonumu giyip pijamamın üstüne polar ceketimi geçirdim. Başıma da beysbol şapkası taktım, çünkü boyalı saçlarım uzamış ve diplerinden kendi sarı saçım gelmişti. Dönerken bir eczaneye uğrayıp birkaç kutu saç boyası almam gerektiğini aklıma not ettim. Saçımı koyu renge boyamak zorunda olmak zaten yeterince can sıkıcıydı. Bir de boya işini yarım yamalak yapıp iyice rezil etmek niyetinde değildim.

Kaldırıma çıktığımda saat 07:20 idi. Güneş sabah saat

07:52'den önce doğmuyordu. Akşam da 18:26'da batıyordu. Doğal ışığın zamanlamasını saniyesi saniyesine bilmek konusuna fena halde kafayı takmıştım. Duvarımda, Melunlar'ın yoğunlukta olduğu yerleri ve kitabın faaliyet alanlarını işaretlediğim haritanın yanına astığım bir çizelge bile tutuyordum. İki elimde de birer fener, koltuğumun altındaki kılıfta mızrağımın rahatlatıcı ağırlığıyla, bir sokak lambasının aydınlığından diğerininkine geçerek elimden geldiğince aydınlık yerlerden gidiyordum. MacHalo, gecenin zifiri karanlığındaki işler içindi. Yanımdan geçen insanlar ellerimde yanık fenerlerle dolaşmamı tuhaf bulsalar bile umurumda değildi. Bu şekilde hayatta kalıyordum. İstedikleri kadar aptal aptal sırıtabilirlerdi. Birkaçı aptal aptal sırıttı da.

Caddede hızla yürürken üç ay önceki halim gözlerimin önüne geldi. O anki halimle karşılaştırınca elimde olmadan kahkahayı bastım. Yanımdan geçmekte olan bir iş adamı bana baktı. Göz göze geldiğimiz anda hafifçe irkilip adımlarını hızlandırarak beni geride bırakıp uzaklaştı.

Gece boyunca yağmur yağmıştı ve taş döşeli sokaklar, şafaktan önceki loş ışıkta ıslak ıslak parlıyordu. Şehir, yeni doğan günün patlak vermeye hazır olaylarını bekliyordu: Otobüsler korna çalıyor, taksiler toplu taşıma araçlarının arasından müşteri kapmak için yarışıyorlar, insanlar saatlerini kontrol edip duruyor ve işlerine yetişmek için acele ediyorlardı. Diğerleri... daha doğrusu şu sokakları süpürüp çöpleri toplayan Rhino Çetesi çocukları gibi yaratıklar da kendi işlerine bakıyorlardı.

Durumun acayipliğiyle hayrete düşerek çaktırmadan onları izledim. Sidhe-kâhini olmayan bir yaya, sadece uyku mahmuru belediye çalışanlarını görebilirdi. Oysa ben bü-

ründükleri bu görüntünün altındaki gri uzuvları, boncuk gözleri ve çıkıntılı çeneleri apaçık görebiliyordum. Yüksek sınıftan Fae'in bekçi köpekliğini yaptıklarını biliyordum. Ama insanların pis işlerini yapmaya neden razı olduklarını anlamıyordum. İster Mukaddes ister Karanlık olsun böyle işlere tenezzül edecek tek bir Fae görmemiştim. Pek çok alt sınıf Melun, sidhe-kâhini duyularımı rahatsız eder. Genellikle Rhino Çetesi beni fazla rahatsız etmiyor, ama eğer sayıları çok fazlaysa sanki ülserim varmış gibi hissediyorum. Belki bu rahatsızlık hissini susturabilirim diye zihnimin derinliklerini şöyle bir yokladım.

Bu daha iyi! Sesini kısabilmiştim. Çok havalı.

Dani kilisenin önündeki bir sokak lambasına kayıtsızca yaslanmış, bisikletini de kalçasına dayamış bekliyordu. Alnında acı verici görünen kötü bir şişlik vardı; kollarının dirseklerine kadarki kısımları sıyrıklarla doluydu ve pisti, pantolonunun dizkapakları sanki asfalt bir yerden dizlerinin üstünde kayarak inmiş gibi yırtık pırtık olmuştu ki aslında başına gelenin tam da bu olduğunu telefonda söylemişti. Onu hemen kitapçıya götürüp üstünü başını temizleyip yaralarını sarmak istedim. Dayan kalbim, yumuşama! Eğer omuz omuza dövüşeceksek hayati olanlar dışındaki tüm yaralanmalarla baş edeceği konusunda ona güvenmem gerekiyordu.

Dani yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla kamerayı avucuma yapıştırdı ve "Hadi," dedi, "ne kadar iyi bir iş çıkardığımdan bahsedelim."

Yeterince övgü işitmediğini tahmin edebiliyordum. Rowena azarlamak için kullanmak dururken aferinler ile nefesini harcayacak bir tipe benzemiyordu. Ayrıca, Dani'nin diğer sidhe-kâhinlerinden ilgi ve şefkat gördüğünden de

şüpheliydim. Ukalalık derecesinde çenesine vuran savunmacılığı, onun şefkat görme şansını epeyce düşürmekteydi ve silah arkadaşlarının da kafaları kendi dertleriyle yeterince meşguldü. Kamerayı aldım, yanlış bir kitabın yedi sayfasının kötü çekilmiş rezil fotoğraflarına bir göz attım ve, "Çok iyi iş çıkardın, Dani!" dedim.

Saçını şöyle bir düzeltti, sonra bisikletine atladığı gibi sıska bacaklarıyla pedallara asıldı. Süper hızını pedal çevirirken kullanıp kullanmadığını - kullansaydı vızıldayarak geçen yeşil bir ışık mı görecektik? - merak ettim. Dopingli Kurbağa Kermit. "Sonra görüşürüz Mac," diye seslendi omzunun üzerinden. "Seni yakında ararım."

Eczaneye uğradıktan sonra kitapevine yöneldim. Ortalık yeterince aydınlık olduğundan el fenerlerime ihtiyacım olmayacaktı. Ellerim boş kalınca başımı önüme eğip kameradaki fotoğraflara bakmaya başladım, fotoğrafları yakınlaştırarak ele geçirdiği metnin ne hakkında olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Başım önümde yürümemem gerektiğini biliyordum. Bir şeylere çarparım korkusuyla yağmurlu günlerde şemsiye bile taşımam ben.

Kaldırımın kenarında park halindeki pahalı bir arabanın yanında duran adamın omzuna tosladığımda, "Özür dilerim," diye mırıldandım ve bir Fae'ye değil de bir insana çarptığım için şansıma şükredip yürümeye devam ederken duyularımın 'sesini' kıstığım aklıma gelince kalakaldım. O anda çarptığımın bir insan olmadığını fark etmiştim.

Mızrağımı ceketimin altındaki kınında çekip çıkararak hızla arkama döndüm. Sanki ben de kendi insani cazibeli görüntümü yayıyormuşum da diğer mahlûklarla birlikte gölgelerde eriyip kaybolabilirmişim gibi, yoldan gelip ge-

çenlerin - neyse ki çoğu gazetelerine ve cep telefonlarına gömülmüşlerdi - beni görmemelerini diliyordum.

"Kaltak," diye tısladı Derek O'Bannion. Esmer yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Fakat soğuk, yılan bakışları elimdeki silahın farkındaydı ve yerinden kıpırdamamıştı.

Komik aslında... o silahı, yani mızrağımı, kardeşi Rocky'den adamlarıyla birlikte kendisini kitapevinin arka sokağında ölüme göndermeden hemen önce çalmıştım.

Derek'in intikam arzusunu kendi çıkarları için kullanan LM, Mallucé'nın yerine onu işe almış, ona Melun eti yemeyi öğretmiş, sonra da mızrağı geri almak için peşime takmıştı. Küçük kardeş O'Bannion'u, onu öldürmem için bana yan bakmasının yeteceği konusunda kesin olarak ikna etmiş ve bunun ne kadar feci bir ölüm olacağı konusunda kendisini bilgilendirmeyi de ihmal etmemiştim. Mızrak, her tür Fae'yi öldürüyordu. Bir kişi Melun eti yediğinde, vücudunun bazı parçaları Fae'ye dönüşür. O parçalar ölünce, kişinin insan kısımlarını yavaş yavaş zehirleyerek içten içe çürütmeye başlar ve sonunda ölüm kaçınılmaz olur. Fae eti yediğim zaman mızrak beni dehşete düşürmüştü. Mallucé'ın içler acısı halini de şahsen yakından görmüştüm. Parça parça çürüyordu. Ağzının bir yanı çarpılmış, elleri, bacakları ve midesi için için yanarak çürüyordu ve üreme organları... Iyy. Kesinlikle iğrenç bir ölüm şekliydi.

O'Bannion arabanın kapısını açtı, sürücüye bir şeyler mırıldadı ve kapıyı çarparak kapattı. Arabanın motoru çalıştı ve on iki silindir, gösterişten uzak bir zenginliğin sakin dünyasına kedi gibi mırladı.

Ona bakarak gülümsedim. Mızrağımı seviyorum. Savaşçıların silahlarına neden isim taktıklarını anlayabiliyorum. Herif mızrağımdan korkuyor. Kraliyet Avcıları da

korkuyor. Deşilecek bir gövdeleri olmayan Gölgeler hariç, bu mızrak her Fae'yi, söylentiye göre kral ve kraliçeyi bile öldürebilirdi.

Göremediğim biri arabanın arka kapısını içeriden açtı. O'Bannion elini, kapının camının üzerine koydu. Geçtiğimiz bir buçuk hafta içinde öncesinde olduğundan çok daha fazla Fae'ye dönüşmüştü. Bunu hissedebiliyordum.

Baldan tatlı bir sesle, "Biraz bağımlı olmuşuz galiba," dedim. Potansiyel işgüzarlar tutup da polisi çağırmasın diye mızrağımı indirip bacağımın yanında tuttum. Onu kılıfına sokmaya niyetim yoktu. Herifin ne kadar hızlı ve güçlü olduğunu iyi biliyordum. Bizzat kendi gözlerimle görmüştüm ve inanılmazdı.

"Sen daha iyi bilirsin."

"Ben sadece bir kez yedim." Aslında bunu o anda itiraf etmek pek de akıllıca değildi belki ama savaşı kazanıyor olmaktan gurur duyuyordum.

"Saçma! Gücü bir kez tadan ondan bir daha vazgeçemez."

"Sen ve ben, aynı değiliz." O karanlık gücü istiyordu. Ben istemiyordum. İçten içe eskiden olduğum o kız olmak istiyordum. Karanlığın sınırından ancak hayatım buna bağlı olduğunda geçecektim. O'Bannion ise karanlığı kucaklamayı bir terfi gibi görüyordu.

Mızrağımla üzerine atılacakmış gibi bir hamle yaptım. İrkildi ve hırsından dudaklarını öyle bir sıktı ki ağzı ince bir çizgi haline geldi.

Merak ediyordum, eğer şimdi Fae eti yemeyi bıraksa tam olarak bir insana dönüşebilir miydi yoksa belli bir noktadan sonra dönüşümü geri almak için çok mu geç oluyordu?

O gün Karanlık Bölge'ye girmesine izin vermiş olmayı ne kadar da isterdim! Onunla o an orada, günün en kalabalık saatinde dövüşmem imkânsızdı. "Bas git buradan." Mızrağımı yine salladım. "Ve bana rastladığın yerde hemen kaç. Hem de olabildiğince uzağa ve elinden geldiğince hızlı kaçsan iyi edersin."

Güldü. "Seni salak karı, başına neyin geleceği hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Lord Master'ın senin için neler hazırladığını öğrenene kadar bekle." Arabaya girip bana kötücül ve... hastalıklı bir beklenti ifadesiyle bakıp sırıttı. "Şaka ya da şeker," dedi ve yine güldü. Kapıyı kapattıktan sonra bile kahkahasını duyabiliyordum.

Mızrağımı kınına yerleştirdim ve o uzaklaşırken hayretten ağzım bir karış açık, kaldırımda kalakaldım.

Hayretim söyledikleri yüzünden değil, geriye yaslanıp da deve tüyü rengindeki deri koltuğa gömüldüğünde gördüğümdendi.

Daha doğrusu gördüğüm kişi yüzünden demeliyim.

Aktrislerin diva unvanını hak ettiği eski zamanlardan kalma film yıldızlarının yaşlı hallerine benzer güzellikte, gösterişli bir kadın...

'Sesim' yine yükselmişti. O kadın da Fae yiyiyordu.

İşte, artık öğrenmiştim: Barrons aynadan dışarı taşıdığı kadını öldürmüş olabilirdi ama Fiona'yı öldürmemişti.

Barrons Kitap ve Süs Eşyalar'ı saat tam on birde yeni imajımla açtım. Saçlarımı Arap Geceleri tonundan iki ton açığa boyamıştım ve yine kendi yaşıma yakın görünmeye başlamıştım (koyu renk saç insanı yaşlı gösteriyor, özellikle de kırmızı ruj sürmüşseniz). Ardından da saçımı ça-

bucak kestirmek için sokağın aşağısına koşturmuştum ve artık yüzümü çevreleyen saçlarımın kâküllü yeni bir modeli vardı. Sonuç kadınsı ve yumuşaktı fakat ben kendimi hiç de kadınsı ve yumuşak hissetmiyordum. Saçımı arkada toplayıp bir firkete ile tutturdum. Sonuç cilveli, abartısız bir zarafet olmuştu.

Tırnaklarım kısacıktılar gerçi ama bir kat Mükemmel Pembe ojeyle boyadım ve ona uyan ruj süründüm. Bu dokunuşlarla moda tutkumu biraz tatmin etmiş sayılırdım ama standart üniformam diyebileceğim kot pantolonum, botlarım, ince ceketimin altında mızrak kılıfımı ve el fenerlerimi iliştirdiğim siyah askılıkla yine de son derece tekdüze görünüyordum. Şöyle güzelce giyinip süslenmeyi özlemiştim doğrusu.

Yazar kasa tezgâhının ardındaki tabureye oturdum ve küçük kavanozlar içinde sıra sıra dizili Melun etlerine göz attım.

Sabahım oldukça hareketli geçmişti. Eczaneden sonra, köşedeki dükkâna uğrayıp bebek maması almış, saçımı boyamış, duş almış, paketleri açmış ve mama kavanozlarını boşaltıp temizlemiştim. Ardından tekrar dışarı çıkıp Rhino Çetesi'nden birine saldırmış ve kolunun bir kısmını koparmıştım. Sonra da onu deşip acılarına son vermiştim. Böylece ortalıklarda dolanıp, insan kız Fae gücü hırsızlığı yapıyor, diye ötemeyecekti. Ardından da kolunu küp küp lokmalar şeklinde kesip doğradım.

Jayne'i besledikten sonra planladığım gibi onları saklayıp el altında bulundurmuş olsaydım Moira ölmeyebilirdi. Kitapevindeyken kötü ve beklenmedik bir şey olursa bir daha hazırlıksız yakalanmayacaktım. Her zaman elimin altında hiç olmazsa bir doz süper güç olsun istiyordum.

Son kullanma tarihi geçecek değildi ya. Ölümsüzlük süpermarketinde bildiğim tek abur cubur buydu işte.

Avlanıp Fae eti toplamamın Derek O'Bannion veya Fiona ile ya da onlara kıyasla ne denli zayıf olduğumla hiç ilgisi yoktu. Sadece inisiyatif kullanıyordum. Akıllıca hareket ediyordum. Bu sadece basit, sağlam sağduyuydu. Arkadaki tezgâhın altından küçük soğutucuyu çıkarttım, içine arka tarafa doğru birkaç kavanoz tıkıştırdım ve soğutucuyu yerine geri yerleştirdim. Geri kalanı da üst katta zulalayacaktım.

Kendimi gözümü bile kırpmadan onlara bakarken bulunca kavanozları hemen çantama tıktım. Ne demişler? Gözden ırak gönülden ırak...

Dizüstü bilgisayarımı açtım, kamerayı bağlayıp resimleri indirmeye başladım. Beklerken hülyalı gözlü oğlanın iletmesini istediğim mesajın aciliyetini tam olarak anladığından emin olmak için Antik Diller Bölümü'nü bir kez daha aradım. Anladığına beni temin etti.

Sonraki birkaç saat boyunca müşterilerle ilgilendim. Yoğun bir sabahtı ve satışlar hareketliydi. Oturup Dani'nin çektiği fotoğraflara göz atmak için vakit bulabildiğimde çoktan öğleden sonra olmuştu.

Fotoğrafların küçücük, ancak bir reçete kâğıdı kadar olduğunu gördüğümde hayal kırıklığına uğradım. Satırlar öylesine bitişikti ki birbirine karışmıştı. Nihayet bu küçük eğik harflerle yazılmış el yazısı metni deşifre etmeyi başardığımda, bunun gözlem ve düşüncelerin dilin katledilmiş bir versiyonu ile kaleme alındığı bir not defteri olduğunu anladım. Yazarın dilbilgisi düzeyi, bana onun düzgün bir eğitim almadığını ve yüzyıllar öncesinde yaşadığını düşündürdü.

Bir süre inceledikten sonra kendi defterimi açtım ve metni olabildiğince düzelterek temize çekmeye başladım.

İlk sayfa, Nur ve Zulmet - Mukaddes ve Melun olduklarını hemen anlamıştım - üzerine epeyce uzun bir eleştiri metninin ortasından başlamaktaydı ve her ikisinin de ne kadar alçak ve 'şeytani' oldukları anlatılıyordu. Bunu zaten biliyordum.

Sayfanın ortalarına doğru ilerlediğimde şunu buldum:

Binaenaleyh idrak ettim ki, Nur Zulmet'e dokunamaz, Zulmet de dokunamaz Nur'a. Zahir, Zulmet böyle bir dokunuşa tahammül edemez mamafih kılıç öldürür. Zahir Nur öylesine şerre tahammül edemez ki canavar ele geçirir.

Metinden anladığım kadarıyla, Mukaddes ve Melun karşılıklı olarak birbirlerinden nefret ediyordu. Ama tam olarak değil. Bundan daha fazlası var gibiydi. Bir süre bu konuda kafa patlattım. Yani şimdi sahiden de Mukaddes Melun'a, Melun da Mukaddes'e dokunamıyor muydu? Okumaya devam ettim.

Sonraki cümlede, kılıcın en üst kraliyet mensupları dahil hem Melun hem de Mukaddesler'in hepsini öldürebildiğinden bahsediyordu. Bundan da haberdardım. Mızrak da öyleydi.

Sonraki bölümü şöyle tercüme ettim:

Böylece deneyip onları ayırt edebilirsiniz! Nur (yani Mukaddes) canavara (Kitap?) dokunamaz ve Zulmet (Melun) de kılıca dokunamaz.

"Anladım," diye resmen haykırmıştım. İşte bu gerçek-

ten önemli bir konuydu. Tercüme ederek yazmaya devam ettim:

Mukaddes tılsıma dokunamaz ve Melun da mızrağa dokunamaz...

Mukaddes'in Melun Kutsal Emanetleri'ne, Melun'un da Mukaddes'e ait Kutsal Emanetlere dokunamadığını anlatıyordu ve onları bu şekilde birbirlerinden ayırt edebilirdiniz!

Barrons'un bir Gripper olup olmadığı konusundaki merakımı tatmin etmenin yolunu bulmuştum! Eğer bir Gripper ise mızrağa dokunamayacaktı.

Kalemimi bırakıp geçmişi düşünmeye başladım. Mızrağa dokunduğunu hiç görmüş müydüm? Evet! Gri Adam beni saçımdan yakalayıp havaya kaldırdığında onu dondurduğumdan öylece asılı kaldığım gece Gri Adamı mızraklamıştı.

Gözlerimi kıstım. Aslına bakılırsa o gece mızrağa dokunduğunu görmemiştim. Mızrağı bana geri verdiğinde kabzası hâlâ çantamın içindeydi. Mızrağı çantanın kumaşı üzerinden tutmuştu. Gerçi açık arttırmaya giderken mızrağı ayak bileğine bağlayacağını söylemişti ama pantolonunun paçasını kaldırıp gerçekten orada olup olmadığına bakmamıştım. Tek bildiğim, açık artırmadan önce mızrağı onun için masanın üzerine bıraktığım ve daha sonra da yine oradan aldığımdı. Bu süre zarfında mızrağa hiç dokunmamış olabilirdi.

Tamam, ama mızrağı çaldığımız o gece mızrağa bir ara mutlaka dokunmuş olmalıydı, değil mi? Gözlerimi kapatıp anılarımı zihnimde geri sardım. İrlandalı gangster

Rock O'Bannion'un hazine odasına gizlice girmiştik. Barrons, mızrağı duvardan bana aldırmış ve arabaya kadar taşıtmıştı. Çürümüş sapını mızrak başından kırıp ayırmamı da o önermişti. O zamandan beri mızrağı yanımda taşıyordum.

Gözlerimi açtım. Akıllı hem de çok akıllı adamdı doğrusu.

Onu öyle bir duruma düşürmeliydim ki mızrağı tutmaktan başka çaresi kalmamalıydı. Mızrağı almalı, ona dokunmalıydı. Çıplak tenine değdiğini görmeden rahat etmeyecektim. Eğer bir Gripper veya Melun'un herhangi bir türüyse mızrağa dokunamayacaktı. Bu kadar basitti işte.

Peki, mızrağı eline almasını nasıl sağlayacaktım?

Sırf bu ipucu için bile bu sayfalar Dani'nin bütün çabalarına değmişti. V'lane hakkındaki kitabın yerini bunun aldığına çok memnun olmuştum.

Okumaya devam ettim. Yavaş ilerliyordum ama okuduklarım sürükleyiciydi.

Not defterinin sahibi sidhe-kâhin falan değildi. Bu defteri kaleme alan bir adam, daha doğrusu bir delikanlıydı. Hem de yakışıklı bir delikanlı; öyle ki güzelliği, yaşadığı dönemin savaşçıları arasında alay konusu olmuş olsa da ona okuma yazmayı öğreten kızlar tarafından çok sevilmiş.

On üç yaşındayken karanlık ve balta girmemiş ormandan geçen kestirme yoldan giderken bir Fae prensesinin dikkatini çekmek talihsizliğine nail olmuş.

Fae prensesi, delikanlıyı büyülemiş ve Fae diyarına gelmesi için kandırmış. Tabii oraya vardıklarında ise derhal insanın kanını donduran soğuk ve korkutucu bir yaratığa

dönüşmüş. Sarayda delikanlıyı altın bir kafese kapatmış ve delikanlı oradan Fae'in insan 'evcil hayvanları' ile oynamalarını seyretmek zorunda kalmış. Oyunları içinde en sevdikleri, ölümlüleri Pri-ya'ya çevirmekmiş. Genç yazara göre, bu insanlar bir Fae'in hem de herhangi bir Fae'in dokunuşu için dizlerinin üstünde yalvaran ve 'kendisine en iğrenç şeylerin yapılmasına razı, birbirlerine de mide bulandırıcı şeyleri yapmaya gönüllü' yaratıklara dönüşmekteydiler. Bu yaratıklarda sekse duydukları açlık dışında en ufak bir irade, akıl ve bilinç emaresi yokmuş. Ne ahlak biliyorlardı ne de merhamet ve birbirlerine kuduz hayvanlar gibi saldırıyorlarmış. Delikanlı onları dehşet verici buluyor ve insan yoldaşlarının dönüştüğü bu yaratıklara teslim edilmekten ölesiye korkuyormuş. Delikanlı zaman kavramını yitirmişken yüzlercesinin gelip geçmesini izlemiş ve çocukluktan erişkinliğe geçmeye başladığında bir kez daha prensesin dikkatini çekmiş.

Fae, evcil hayvanlarıyla oynamaktan sıkıldığında onları Faery'den dışarı atıp ölüme yolluyormuş. Bu şekilde, Anlaşma bozulmamış oluyormuş. Esir aldıkları insanları kasten öldürmüyor, sadece onları kurtarmıyorlardı. Kaçının tımarhanelerde telef olduğunu veya kaçının bizzat kendi türlerince tam da arzu ettikleri gibi kullanılıp öldürüldüklerini merak ediyordum.

Delikanlı söylenen her şeyi dinleyip hepsini defterine kaydetmişti, çünkü ölmekte olanlar eşyaları ile birlikte atılmaktaydı ve kendi için hiç umudu yoktu ama halkını tehlikeye karşı uyarabilmeyi ümit ediyordu. (Çocuk Faery'den salıverilinceye kadar yüzlerce yılın geçmiş olabileceğinden habersizdi.) Kaydettiği bir şeyin hiç olmazsa birini kurtarabileceğini, belki de zavallı insanları kaçıran

bu acımasız ve korkunç yaratıkları yok edebilmenin anahtarı olabileceğini umuyordu.

Tüylerim diken diken oldu. Planı işe yaradığına göre, çocuk çoktan ölmüştü. Ümit ettiği gibi, not defteri insanoğlunun dünyasına ulaşmış ve sonunda da bir sidhe-kâhininin eline geçmişti. Yüzyıllar boyunca nesilden nesile el değiştiren defterin yolculuğu Rowena'nın masasında son bulmuştu. Peki, defter neden masasındaydı? Öylesine göz mü gezdiriyordu, yoksa aradığı bir şey mi vardı?

Saate göz attım. İki buçuk olmuştu. Cep telefonumu alıp Antik Diller Bölümü'nü tekrar aradım. Cevap yoktu. Hülyalı bakışlı çocuk nerelerdeydi acaba? Christian neredeydi? Dizüstü bilgisayarımı kapatıp oraya gitmeyi düşünmeye başlamıştım ki cep telefonum çaldı. Arayan Dani'ydi, kızlar çoktan bara gelmiş bekliyorlardı ve elimi çabuk tutabilir miydim acaba?

Kaldırımdan aşağıda kalan loş barın merdivenlerinden inip içeri girdiğimde, Dani hariç hepsi yirmi beş ile otuz yaşları arasındaki yedi kadını beni beklerken buldum. İki tanesi Moira'nın öldüğü gün oradaydılar. Biri, etrafını keskin bakışlarla taramakta olan gri gözlü esmerdi ve sanırım gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Diğeri ise, iPod'u ve kulaklığı masanın üzerinde durmasına rağmen ritmik vuruşlara sandalyesinde ufak ufak sallanarak eşlik eden kara gözlü sıska kızdı. Saçları platin rengiydi ve siyah kalemle gözlerini kalınca çevrelemiş, tırnaklarına da aynı renk oje sürmüştü. Barın tek çıkışı vardı, o da benim girdiğim ön kapıydı. Pencere yoktu ve mekân bana loş ve klostrofobik gelmişti. Bir sandalye çekip oturduğumda, bu kasvetli ve

az aydınlatılmış ortamda bulunmaktan onların da en az benim kadar rahatsız olduklarını fark ettim. Masada ışık yayan beş cep telefonu vardı. Ayrıca pilden beslenen iki dizüstü bilgisayarın ekranından da beyaz ışık yayılmaktaydı. Cebimden iki el fenerini çıkarıp masanın üzerindeki ışık cephaneliğine kendi çapımda bir katkı sağlamamak için kendimi zor tuttum.

Gergin bir şekilde birbirimizi başımızla selamladık. Doğrudan konuya girdim. "Rowena'nın bahsettiği kütüphaneye serbest giriş hakkınız var mı?" diye sordum. İşbirliğimizin işime ne kadar yarayacağını bilmek istiyordum.

Kumral olan cevap verdi. "Bu, organizasyondaki yerimize bağlı olarak değişir. Yükselme aşamaları yedi halkadan oluşuyor. Biz bu hiyerarşinin üçüncü halkasındayız, yani yirmi bir kütüphanenin sadece dört tanesine giriş hakkımız var "

Yirmi bir mi? "Kim bu kadar kitabı okur ki?" dedim sinirle. Bahse girerim, aradığım kitabı bulmamı sağlayacak bir katalog sistemi falan da yoktu.

Omuz silkti. "Bu kitapları binlerce yıldır topluyoruz."

"Yedinci halkada kim var? Rowena mı?"

"Yedinci halka Haven'in kendisidir, yani şeyin Yüce Divanı... biliyorsun işte..." Gri gözleri barı huzursuzca taradı.

Ben de etrafa hızlıca göz attım. Barın beş müşterisi daha vardı. İkisi bilardo oynuyordu. Geri kalanlar biralarına gömülmüştü. Hiçbiri bize dikkat etmiyordu ve ortalıkta Fae yoktu. "Madem benimle etrafta insanlar varken konuşmaktan rahatsız oluyordunuz, niçin bu barda buluştunuz?"

"Olanlardan sonra bizimle yalnız buluşmak istemez-

sin diye düşündük. Bu arada, ben Kat," dedi esmer olan. "Bunlar da Sorcha, Clare, Mary ve Mo," diyerek grubun geri kalanını tanıttı. Sıska gotiğin adı Josie'ydi. Ufak tefek kumral olan Shauna. "İşte çoğumuz buradayız," dedi Kat, "gerçi işimize yarayacağını kanıtlarsan ve sadakatin samimiyse, daha fazlası bize katılacak."

"Ah, ben işe yararım emin ol," dedim buz gibi bir sesle. "Mesele, sizin işe yarayıp yaramayacağınız. Sadakat mevzusuna gelirsek, eğer sizin sadakatiniz şu yaşlı kadından yanaysa bir kez daha düşünmenizi öneririm."

Bakışları benimki kadar soğuktu. "Moira arkadaşımdı benim. Ama ben ne gördüğümü biliyorum, niyetin onu öldürmek değildi. Yine de bu, olanlardan hoşlanmak, dahası senden hazzetmek zorunda olduğum anlamına gelmez. Bunun anlamı, duvarların üzerimize çökmesini önlemek için ne gerekiyorsa yapmaya kararlı olduğum ve bunun için Sin... yani kitabı hissedebilen tanıdığım tek kişiyle güç birliği yapmam gerekiyorsa, onu da yaparım. Şimdi sadakat konusuna dönelim; söyle bakalım sen kime sadıksın?"

"Bir sidhe-kâhini kime sadıksa ona. Korumakla yükümlü olduğumuz insanlara." Aslında içimden geçen sıralama şöyleydi: Ailem, intikamım, dünyanın geri kalanı.

Başıyla onayladı. "Çok iyi. Bir davanın lideri asla davanın kendisi olmamalı. Ancak yanılmayasın, Rowena'nın sözünü dinleriz biz. Çoğumuzu kundaktan beri eğiten kişidir o. Diğerlerini ise bulmak ve eğitmek için yıllarını harcadı."

"Öyleyse neden arkasından iş çevirip benimle buluştunuz?"

Dani dahil yedisi birden oturdukları yerde huzursuzca

kıpırdanıp hepsi gözlerini kaçırarak her biri eline ne geçirdiyse, kahve kupası, peçete, cep telefonu, onunla oynamaya başladı.

Sonunda sessizliği Dani bozdu. "Kitabı koruyorduk Mac. Onu korumak bizim görevimizdi. Onu kaybettik."

"Ne!" diye haykırdım. "Kayıp mı ettiniz?" Ben de onca zamandır bu pis karmaşadan Darroc'u insana çeviren Fae'yi sorumlu tutuyordum. Sidhe-kâhinleri de mi suça ortaktı yani? "Nasıl kaybettiniz?" Ayrıca, kitap hakkında bildiklerimi düşününce, onu neyin içinde sakladıklarını da merak etmiştim. Herhangi bir sidhe-kâhini nasıl olup da onun yanına yaklaşabilirdi? Bana yaptığı gibi onları da geri püskürtüp kendinden uzak tutmuyor muydu?

"Bilmiyoruz," dedi Kat. "Yirmi küsur yıl önce, biz henüz manastıra gelmeden evvel olmuş. O karanlık zamanlara tanıklık edenler bu konuda çok az konuşur. Bir gün orada, manastırın altında saklıymış, ertesi gün bakmışlar ki yok olmuş."

Demek bu yüzden, Arlington Manastırı her seferinde yeniden ve daha güçlendirilmiş şekilde inşa ediliyordu. Çünkü altında insanoğlunun bildiği en korkunç belayı koruyorlardı! Ne kadar süredir orada, yerin altında saklanıyor ve her çağda kutsal sayılan ne varsa onunla korunuyordu acaba? Shian olduğu zamanlardan beri mi? Yoksa ondan da öncesinden mi?

"Ya da biz öyle duyduk," diye devam etti. "Başından beri orada olduğunu sadece Haven biliyordu. Yok olup gittiği gece, korkunç şeyler olduğunu söylüyorlar. Bir sürü sidhe-kâhini ölmüş, bazıları ortadan kaybolmuş ve ortalıkta o kadar çok söylenti dolaşıp durmuş ki sonunda bütün manastır ayaklarının altında neyin saklandığını öğ-

renmiş. İşte o zaman Rowena, PHI kargo firmasını kurup dünyanın her yerinde şubelerini açarak sokaklarda gezen kuryeler vasıtasıyla bu konuyla ilgili en ufak bir söylentinin bile peşine düşmüş. O zamandan beri kitabın izini sürüyor. Uzun yıllar boyunca hiçbir ize rastlanmadı. Ama yakın zaman önce burada, Dublin'de ortaya çıktı. Pek çoğumuz, şu anda yaşadığımız sorunların sebebinin onu korumakla görevli olan seleflerimizin başarısızlığından kaynaklandığını düşünüyoruz ve ancak onu geri alabilirsek bu durumu düzeltmek için bir şansımız olabilir. Eğer kitabı hissedebiliyorsan Mac, o zaman gerçekten tek umudumuz sensin demektir, tıpkı..." Kelimeleri yüksek sesle dile getirmek istemiyormuşcasına sesi giderek azalmıştı. Gözlerini kahve kupasına eğdi fakat saklamaya çalıştığı şeyi apaçık görebilmiştim: Saf ve yalın bir tutku. O da tıpkı Dani gibi çarpılmıştı. Sesini kontrol edebilmek için hafifçe öksürdü. "Tıpkı o gece seninle gelen Fae'in dediği gibi." Diliyle dudaklarını ıslattı. "V'lane."

"Rowena senin tehlikeli olduğunu söylüyor," dedi Josie heyecanla. Sarı kâküllerini siyah ojeli eliyle geriye taradı. "Senin *onu* hissedebildiğini söyledik ama kitabın peşinden gitmeni istemiyor. Dediğine göre, onu bulursan, doğru olanı yapmazmışsın, tek istediğin intikammış. Ona kız kardeşinin burada, Dublin'de öldürüldüğünü söylemişsin. O da biraz araştırmış ve kız kardeşin bir hainmiş. Onun için çalışıyormuş, yani bütün Melunlar'ı getirenle."

"Alina hain falan değildi!" diye haykırdım. Bardaki bütün gözler bana çevrilmişti. Barmen bile gözlerini barın arkasındaki küçük televizyondan ayırmış bana bakıyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Alina onun kim olduğunu bilmiyordu," dedim sesimi kontrol etmeye ça-

lışarak. "Kız kardeşimi kandırdı. O çok güçlü." Rowena, Alina'nın LM ile olan bağlantısını nasıl bulmuştu?

"Sen öyle diyorsan," dedi Kat yumuşak bir tonla.

İşte bu söz, kavga sebebi sayılırdı. Sandalyeden kalkıp ellerimi masaya dayadım.

Kat de ayağa kalkmıştı. "Sakin ol Mac. Beni dinle. Ne seni ne de kardeşini suçladığım yok benim. Davamıza ihanet ettiğine inanmış olsam bugün burada olmazdım. Moira öldüğünde yüzündeki ifadeyi gördüm ben." Aniden sustuğunda, gözlerinde dile getirilmeyen derin kederi görmüştüm. Belli ki Moira ile yakındılar. Yine de buradaydı ve benimle bağlantı kurmaya çalışıyordu, çünkü davamız için en iyisinin bu olduğuna inanmıştı. "Buraya ölüleri konuşmaya değil, yaşayanlar için ne yapabileceğimizi konuşmaya geldik," diye sözlerine devam etti. "Bazı şeylerin göründüğü gibi olmayabileceğini iyi bilirim. Bunu bize daha kundaktayken öğrettiler. Sen de bizi anlamaya çalış, bir sisin içindeyiz ve el yordamıyla ilerliyoruz. Sana ihtiyacımız var fakat seni tanımıyoruz. Rowena sana karşı. Normalde onu her konuda destekleriz ama kitabı geri almak için ne yaptıysa işe yaramadı. Defalarca denedi. Bize sonuç gerek ve kaybedecek zamanımız da yok. Dani'den bağlılık kanıtı istedin ve o da istediğini verdi. Şimdi biz de senden aynı karşılığı bekliyoruz."

İçgüdüsel olarak hemen olmaz diyecektim ki kendimi tuttum. "Ne istiyorsunuz?" Yaşlı kadına kendimi ispatlamak için parmağımı bile kıpırdatmayacağıma kendi kendime söz vermiştim ama bu kadınlar Rowena değildi. Manastıra davet edilmeyi deli gibi istiyordum. Karşımdakiler, tanıdığım, benim gibi olan yegâne kişilerdi. Üyesi olmak isteyeceğim tek kulüpten men edilmiştim. V'lane'nin adı

dilimde gömülüyken izbe yerdeki kalelerinde onların merhametine kalacak değildim. Eğer işler tehlikeli bir hal alacak olursa, beni kurtarmaya gelmesi için ağzımı açmam yeterdi.

"Fae nesnelerinin hepsini hissedebiliyor musun?"

Omuz silktim. "Sanırım."

"D'Jai Orb diye bir şey duydun mu hiç?"

Başımla onaylayınca bana doğru eğildi ve telaşla sordu: "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Omuz silktim. İki hafta kadar önce o şeyi avuçlarımda tutuyordum ama artık nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim şu anda Barrons'un elinde olduğuydu. "Neden?"

"Bu önemli Mac. O bize lazım."

"Neden. O ne ki?"

"İçinde bir çeşit Fae enerjisi taşıyan Mukaddes Kraliyet ailelerinden birine ait bir kutsal emanet. Rowena, bu enerjinin duvarları güçlendirmek için kullanılabileceğine inanıyor. Onu hemen, mutlaka Samhain'dan önce ele geçirmeliyiz."

"*Sowen*. Sowen nedir?"

"Eğer Orb'u bulup bize getirirsen sana bildiğimiz her şeyi anlatırız Mac. O zaman Rowena bile sana güvenmek zorunda kalır."

ON BİR

Aceleyle kitapevine dönerken derin düşünceler içindeydim. Ama bu defa başım önümde değildi. O gün aynı hataya tekrar düşmeyecektim. Sokak lambalarını tamir etmekle meşgul iki Rhino Çetesi mensubuna, içimdeki hiddetle kaşlarımı çatmamak için verdiğim mücadeleyi kazanmıştım. Bunlar ne yapmaya çalışıyordu böyle? Karanlık kardeşleri olan Gölgeleri desteklemeleri ve lambaları tamir etmek yerine onları kırıp dökmeleri gerekmez miydi?

Hâlâ sidhe-kâhinlerinin kitabın koruyucusu olduğuna ve onu kaybettiklerine inanamıyordum. Nasıl kaybolmuştu? Yirmi beş yıl önce o gece ne olmuştu?

Sidhe-kâhinleriyle yaptığım toplantı, birkaç sorumun yanıtlanmasına yaramıştı ama kafamda daha fazla soru işareti oluşmasına sebep olmuştu.

Sowen neydi? D'Jai Orb'un bu hikâyedeki rolü neydi? Barrons onu nasıl ele geçirmişti? Onunla ilgili planları neydi? Açık arttırmada en yüksek fiyatı verene satmak

mı? Orb'u ondan çalmayı başarabilir miydim? Aramızdaki köprüyü atmak istiyor muydum? Aramızda atacak bir köprü kalmış mıydı?

Orb, beni sidhe-kâhinlerinin merkez üssüne sokacak bir pasaportsa meşru olsun olmasın, her yolu deneyip onu ele geçirmeye kararlıydım. Kızların beni yanlarına çekme çabalarının arkasındaki kişi Rowena mıydı? Dani'nin o sayfaların fotoğraflarını çekip bana getirmesine özellikle izin mi vermişti? Bütün bunlar Rowena'nın gizli bir planı olabilir miydi?

Dublin'de geçirdiğim kısacık süre bile, beni nereye baksam oyun içinde oyun arar hale getirmişti. Hele birkaç kişi vardı ki onları Christian'la bir odaya kapatıp ben sorular sorarken onun yalan makinesi yeteneğinden faydalanmayı çok isterdim.

İskoçyalı'yı anmışken, onu tekrar aradım. Yine cevap yoktu. Grrrr... Hülyalı bakışlı çocuğun sözlüğünde 'öğleden sonra' tanımının tam olarak neye karşılık geldiğini merak ederek kendimi kitapevine attım ve dizüstü bilgisayarımı açıp internete bağlandım.

'Sowen' sözcüğü için yaptığım araştırmadan bir sonuç çıkmadı. Kelimenin yarım düzine kadar farklı yazılışını denedim. Tam vazgeçmek üzereydim ki Google arama motorundaki bir sonuç dikkatimi çekti. Cadılar Bayramı'nda çocukların söylediği şu meşhur 'şaka ya da şeker' lafıyla ilgili olması hemen aklıma O'Bannion'un sabah yaptığı iğnelemeyi getirdi.

Cadılar Bayramı'nı arattım ve... bingo, işte tam karşımda duruyordu: Sowen... Elbette kelimenin S-a-m-h-a-i-n olarak yazıldığını neden düşünememiştim?

Diğer bütün Hıristiyan bayram ve kutlamaları gibi

Samhain'in de kökenleri Pagan dönemlere dayanmaktaydı. Sidhe-kâhinleri, kutsal yerlere kilise ve manastırlar dikmeye yöneldikçe Vatikan da kadim törenleri, yok-edemiyor-ve-onlara-katılmak-istemiyorsan-yeniden-adlandır-ve-baştan-beri-sana aitlermiş-gibi-yap kampanyası ile 'Hıristiyanlaştırmak' yolunu benimsemişti.

Çeşitli isimleri, etimolojik bilgileri ve kabaktan yapılmış fener ve cadı resimlerini geçip şu satırları okudum:

Samhain: Kelt dilinde Kasım anlamına gelen kelime, Kelt takvimine göre yılın karanlık yarısının başladığı zamana tekabül eder. 'Beltane' yani Mayıs ayı da yılın aydınlık yarısının başlangıcını müjdeler.

Harika. Yani şu geçtiğimiz birkaç ay karanlık olanlardan sayılmıyordu, öyle mi?

Teknik olarak, Samhain 1 Kasım gününe tekabül eder ve Vatikan tarafından 1 Kasım Yortusu olarak kutsanmıştır. Fakat ayinlerin ve itikatların mihrakı olan Samhain gecesi, Oiche Shamhna, yani 31 Ekim gecesidir.

Kelt'ler, Cadılar Bayramı Arifesi'nin yılın liminal (Latince eşik anlamında) zamanlarından biri olduğuna inanıyordu. Bunlar, büyülerin çok güçlü olduğu ve Öteki Dünya'dan ruhların bu tarafa geçebildiği zamanlardı. Keltler, hem ölülerinin hem de dehşetengiz ve ölümsüz Sidheler'in yer altındaki höyüklerde yattığına inanıyorlardı. O gece her ikisi de uyanabilir ve serbestçe dolaşabilirlerdi. Bu şeytani yaratıkları defetmek için festivaller düzenlenir ve büyük şenlik ateşleri yakılırdı.

Okudukça ne kadar çok ülke ve kültürün benzer inanç-

lara sahip olduğunu görüp hayretler içinde kalmıştım. Cadılar Bayramı'nın kökeni hakkında hiç kafa yormamıştım. Ben sadece neşeyle şeker toplamış, daha sonraki yıllarda kostümlü partilerde eğlenmiş, çalıştığım zamanlarda da iyi bahşişlerin keyfini çıkarmıştım.

Sonuç olarak, Ekim ayının son gününde bizim dünyamız ile 'Öteki Dünya' arasındaki duvarlar tehlikeli bir biçimde inceliyordu. En zayıf oldukları zaman ise, yılın bir yarısı ile diğer yarısı arasındaki çatlak, aydınlık ile karanlık arasındaki eşik olan gece yarısıydı ve eğer herhangi bir şey diğer tarafa geçmek isterse ya da biri - diyelim ki intikam sorunu olan şeytani bir Fae - bu duvarı tepemize yıkmaya karar verirse, bunu gerçekleştirmek için en uygun zamandı.

Her sene belli gecelerde, demişti Christian, *amcalarım, sözümüzü pekiştirmek ve âlemlerimiz arasındaki duvarları güçlendirmek için özel ayinler düzenler. Son birkaç sefer başka karanlık bir büyü uyandı ve ayinlerin tamamlanmasına mani oldu. Amcalarım bir ayin daha yarım kalırsa duvarların dayanamayacağına inanıyor.*

Belli geceler... Bir ayin daha yarım kalırsa dayanamazlar...

MacKeltarlar bir sonraki ayinlerini Samhain sırasında mı düzenleyeceklerdi? Felakete o denli yakın mıydık? İki kısacık hafta mı kalmıştı? O'Bannion'un sinsi tehdidinin anlamı bu muydu?

Tekrar arama tuşuna basıp Antik Diller Bölümü'nü aradım. Yine cevap alamadım. Beklemek beni deli etmişti. Artık sadece onu uyarmak için aramıyordum, aynı zamanda bazı cevaplara da ihtiyacım vardı. Hangi cehennemdeydi bu adam?

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve kitapevini kilitleyip Trinity'ye doğru yola koyuldum.

Şaşırtıcı biçimde, Antik Diller Bölümü'nün kilitli ofislerinin dışında çömeldiğim yerde duvara yaslanıp uyuyakalmıştım. Sanırım bunun sebebi, bir üniversite kampüsünün pırıl pırıl aydınlatılmış koridorunda, gerçek dünyada onları nelerin beklediğinden habersiz gençlerin neşeli sesleriyle çevrilmiş bir halde otururken, kendimi tekrar Mac 1.0 gibi hissetmiş olmamdı.

Biri yüzüme dokununca uyandım ve içimdeki sidhe-kâhini infilâk etti.

Kendime geldiğimde, Christian yerde altımda yatıyordu ve mızrağım gırtlağına dayalıydı. Kaslarım gerilmiş. Dövüşmeye hazırdım; adrenalin içinde yüzüyordum. Bana dokunulduğunu hissettiğim anda rüyalarım paramparça olmuştu. Beynim soğuk, berrak ve acımasızdı.

Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştım.

Christian mızrağı boğazından itti. "Sakin ol Mac. Sadece seni uyandırmaya çalışıyordum. Uyurken çok güzel ve tatlı görünüyordun." Gülümsemesi anında soldu. "Bu hatayı bir daha yapmam."

Sarsakça birbirimizden ayrıldık. Daha önce de söylediğim gibi, Christian tam bir erkekti ve bunu fark etmemek imkânsızdı. Onun üzerine de geçenlerde Barrons'a yaptığım gibi ata biner gibi oturmuştum. Ya mızrağım onu hiç korkutmamıştı ya da bir şekilde... şey yani, anlayın işte... onu aşmayı başarmıştı.

Bakışlarını büyülenmiş gibi mızrağıma kilitlemişti. Gözleri yumuşak, parlak bir ışıkla yanıyordu. "Bu Kader

Mızrağı, değil mi?" Korku ve hayranlıkla karışık bir saygı ifadesiyle sormuştu.

Hiçbir şey demeden mızrağı omzumdaki kılıfına yerleştirdim.

"Sende olduğunu bana neden söylemedin Mac? Onu satın almak için uğraşıyorduk. Karaborsaya düştü sanıyorduk. Ona her zamankinden çok ihtiyacımız var. O, şeyi öldürebilen iki silahtan biri, yani..."

"Biliyorum. Fac öldürebilen diyecektin. İşte bu nedenle ona sahibim. Sana yerini söylemedim çünkü o bana ait ve ondan vazgeçmeye niyetim yok."

"Senden vazgeçmeni istemedim. Zaten onunla yapabileceğim bir şey yok. Onları göremiyorum ki."

"Doğru. İşte bu nedenle senin olmamalı."

"Biraz hassasız, değil mi?"

Kıpkırmızı oldum. Evet hassastım. "Geçenlerde biri onu benden çalmaya çalıştı ve sonu kötü oldu," diye açıkladım. "Sen nerelerdeydin bakalım? Bütün gün seni aradım. Endişelenmeye başlamıştım."

"Uçağım rötar yaptı." Anahtarını çıkarıp kapıyı açtı. "Burada olduğuna sevindim. Varır varmaz seni aramayı düşünüyordum. Amcalarımın aklına bir fikir geldi ve bu konuda seninle konuşmamı istediler. Bence berbat bir fikir ama amcalarım ısrar ediyor."

Odaya girerken, "Samhain amcalarının bir sonraki ayini gerçekleştireceği gece değil mi?" diye sordum. "Ve eğer ayini olması gerektiği gibi yapamazlarsa âlemlerimizi ayıran duvarlar yıkılacak ve hepimiz mahvolacağız." Ürperdim. Tuhaf bir şekilde, sanki anons yapıyormuşum gibi olmuştu: "Âlemlerimizi ayıran duvarlar yıkılacak ve hepimiz mahvolacağız."

Christian kapıyı ardımdan kapattı. "Akıllı kız. Nasıl anladın?" Karşısındaki sandalyeyi oturmam için işaret etti, fakat tansiyonum öylesine yükselmişti ki yerimde duramıyordum. Onun yerine odada bir aşağı bir yukarı yürümeyi tercih ettim.

"Sidhe-kâhinleri Samhain'den bahsetmişlerdi. Onların istediği..." Sustum ve ona dikkatle, araştıran bakışlarla baktım. Ben... ne aradığımı bilmiyordum... belki de alnında büyük kalın harflerle BEN KÖTÜ DEĞİLİM, BANA GÜVENEBİLİRSİN yazısının belirmesini bekliyordum. İç çektim. Bazen kadere teslim olmak gerekir. "D'Jai Orb'u istiyorlar. Onunla duvarları güçlendirmeyi deneyecekler. İşe yarar mı sence?"

Çenesini ovuşturdu. Bunu yaparken hışır hışır sesler çıkmıştı. Günlerdir tıraş olmamıştı ve kirli sakal ona çok yakışmıştı. "Bilmiyorum. Mümkün olabilir. Ondan bahsedildiğini duymuştum ama ne işe yaradığını bilmiyorum. Kim bu sidhe-kâhinleri? Kendi türünden başkalarını da buldun demek."

"Şaka yapıyorsun değil mi?" Barrons ve kitap hakkında o kadar çok şey biliyordu ki Rowena'yı, kuryelerini ve belki de V'lane'i bile bildiğini varsaymıştım.

Başını salladı.

"Alina'yı takip ettiğini söylemiştin. Dışarıdaki diğer kadınları görmedin mi hani görünmeyen şeyleri izleyen diğer kadınları?"

"Kız kardeşini takip etmek için sebebim vardı. Elinde Sinsar Dubh'nun bir sayfasının fotokopisi vardı. Diğerlerini izlemek için sebebim yoktu."

"Amcalarının her şeyi bildiği izlenimine kapılmıştım."

Christian gülümsedi. "Bunu duysalar çok hoşlarına gi-

derdi. Kendilerini pek beğenirler de. Fakat cevabım hayır. Uzun yıllar boyunca bütün sidhe-kâhinlerinin öldüğüne inandık. Birkaç yıl önce yanıldığımızı anladık. Kaç tanesiyle tanıştın?"

"Birkaçıyla." Bu konuda konuşmak istemiyordum. Daha fazlasını bilmesi gerekmezdi. V'lane ve Barrons'un manastırdan haberdar olmaları yeterince kötüydü zaten.

"Yalan ama öyle olsun bakalım. Gerçek sayıyı kendine saklamakta serbestsin. Bana sadece şunu söyle: Onlara ihtiyacımız olursa, savaşa girecek kadar var mı?"

Acı gerçeği şekerle kaplamadım. "Yalnızca iki silah varken bu mümkün değil. Peki, amcalarının şu berbat fikri neymiş?"

"Bir süre önce Barrons ile karşılaşmışlar. O günden beri, bu fikri kafalarında evirip çeviriyorlardı. Şu anda fikir olgunlaşmış durumda. Amcam Cian, güç güçtür diyor ve alabileceğimiz bütün güce ihtiyacımız var."

Gözlerimi kıstım. "Ne tür bir karşılaşma? Nerede?"

"Bir buçuk ay kadar önce Galler Bölgesi'nde. Bir süredir aynı kutsal emanetin peşindeydiler ama daha önce hiç aynı gece aynı yeri soymaya çalışmamışlardı."

"Onlar amcaların mıydı? Mallucé'ın onu ele geçirdiği gece muskanın peşindeki diğer hırsızlar, öyle mi?" V'lane'in beni yakalayıp aldığı ve Fae diyarındaki o kumsala ışınladığı gece!

"Muskanın yerini biliyor musun? Mallucé kim? Ve amcalarım hırsız falan değildir. Bazı şeyler vardır ki dünyada serbestçe dolaşmamalıdırlar."

"Mallucé öldü ve artık bir önemi yok. Muska şu anda Lord Master'ın elinde."

"Lord Master kim?"

Hayretler içinde kalmıştım. Bu adamın bildiği bir şey var mıydı? İşe yarayacak herhangi bir şey? "Melunları getiren ve duvarları yıkmak isteyen o işte!"

Boş boş baktı. "Bize karşı büyü kullanan kişi o mu?"

"Pöh," dedim.

"Bana pöhleme, güzelim," diye homurdandı.

"Nasıl oluyor da bu kadar çok şey bilirken asıl önemli olanlardan habersizsin? Duvarları koruması gerekenler sizsiniz."

"Doğru, duvarlar ve biz onları koruyorduk. Hem de elimizden gelen en iyi şekilde. Kendi kanımızla. Bundan daha fazla çabalayamazdık, güzelim, tabii sen kadim yollara başvurup içimizden birini kurban etmemizi istiyorsan o başka. Kaldı ki o fikri de araştırmak için çıktığım seyahatten henüz döndüm ve bunun işe yaramayacağı konusunda ikna olmak zorunda kaldım. Peki, sidhe-kâhinlerine ne demeli? Onların da bir şeyler yapması gerekmiyor muydu?" Beni kendi silahımla vurmuştu.

"Evet. İşin doğrusu yapmaları gerekiyordu. Onların kitabı koruyor olmaları gerekiyordu." Kendimi onlardan soyutlamış ve böylece bütün suçlamalardan aklanmıştım.

Ağzını açtı ve hemen ardından kapattı, sonra da patladı. "Sinsar Dubh başından beri sizdeydi demek? Birilerinin onu korumakta olduğunu biliyorduk fakat kim olduklarını bilmiyorduk. Off... Tanrı aşkına, ne yaptınız güzelim? Kahrolası kitabı kayıp mı ettiniz!"

Kişi zamirini hemen düzeltmeliydim. "*Onlar* kaybetti. Ben onlardan biri değilim."

"Bana kesinlikle bir sidhe-kâhini gibi görünüyorsun."

"Beni suçlamaya çalışma İskoçyalı," diyerek lafı ağzına tıktım. "Duvarları korumakla görevli olan kişiler senin

amcalarındı. Sidhe-kâhinleri kitabı korumalıydı. Fae, bizim başımıza atmadan önce LM'nin hafızasını silmeliydi ve ben de evimde olmalı ve kız kardeşimle bir yerlerde plaj voleybolu oynuyor olmalıydım. Benim suçum değil. Olanların biri bile benim suçum değil. Fakat salak bir sebepten, bu konuda bir şeyler yapabilirim gibi görünüyor. Ve ben de deniyorum işte, yani beni suçlamaktan vazgeç!"

Yüz yüze durmuş derin derin solurken gözlerimizi dikmiş birbirimize bakıyorduk. Parçalanmakta olan bir dünyada yaşamakta olan, bunu engellemek için elinden ne geliyorsa yapan fakat bahislerin uzun zaman önce kapandığını kısa süre önce anlayan iki gençtik biz. Sanırım insan zor zamanlarda acı sözler sarf edebiliyor.

"Şu berbat fikir nedir?" diye sordum sonunda. Konuşmamızı tekrar rayına oturtmak istemiştim.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Amcalarım Samhain sırasında duvarları tek parça halinde tutmak için Barrons'un kendilerine yardım etmesini istiyor. Dediklerine göre, Druid eğitimi almış ve karanlık taraftan da korkmuyormuş."

Güldüm. Hayır, karanlık taraftan korkmazdı o. Bazı günler onun karanlık tarafın ta kendisi olduğundan kesinlikle emin oluyordum. "Haklısın. Bu berbat bir fikir. Hem onu gizlice izlediğinizi biliyor hem de sapına kadar çıkarcının tekidir. Kendisinden başka kimseye sıçan petunyası kadar kıymet vermez. Duvarlar yıkılmış yıkılmamış neden umursasın ki? Herkes ondan korkuyor. Kaybedecek hiçbir şeyi yok."

"Ne dedin sen?"

"Kısaca, onun umurunda bile olmaz dedim."

"Onu izlediğimizi bildiğini söyledin. Nasıl bilebilir?"

Kendimi tokatlayabilirdim; bunu kesinlikle hak etmiştim. Her şeyden önce buraya niçin geldiğimi tamamen unutmuştum. Barrons'un beni son günlerdeki faaliyetlerim hakkında Voice kullanarak nasıl sorguladığını, bu faaliyetlerden birinin de Christian'a yaptığım ziyaret olduğunu hızlıca anlattım. Bütün gün onu uyarabilmek için arayıp durduğumu, saat dörde kadar onunla bağlantı kuramayınca da buraya gelip onu beklemeye karar verdiğimi söyledim. Bitirdiğimde Christian dikkatle beni süzmekteydi.

"Bunu yapması için ona izin mi verdin? Seni böyle itip kakmasına? Senden zorla cevaplar almasına?" Kaplan sarısı gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. Yakışıklı yüzü gerilmişti. "Sanmıştım ki... senin farklı bir kız olduğunu düşünmüştüm."

"Ben farklı bir kızım!" Yoksa Dublin'e ilk geldiğim zaman farklı bir kızdım mı demeliydim. Şu an ne çeşit bir kız olduğumdan ben de emin değildim. Ama bakışlarındaki ifadeden nefret etmiştim: Mesafeli, kınayan, hayal kırıklığına uğramış. "Daha önce hiç yapmamıştı. Biz karmaşık bir... işbirliği içindeyiz."

"Bana pek işbirliği gibi görünmedi. Daha çok bir dikta rejimi gibi."

Barrons'la yaşantımın ne kadar çetrefilli olduğu hakkında kimseyle tartışmaya niyetim yoktu, özellikle de canlı bir yalan makinesiyle. "Voice'e direnmeyi öğretiyordu bana."

"Sanırım pek başarılı olamamışsın. Ve iyi şanslar. Voice, öğrenmek için ömrünü adaman gereken bir beceridir."

"Siz her halükarda onunla konuşmayı planlıyordunuz zaten. Üzgünüm, tamam mı?"

Beni süzdü. "Telafi et o zaman. Bizim adımıza onunla konuş. Ne istediğimizi ona anlat."

"Ona güvenebileceğinizi sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum. Amcalarıma da söyledim. Bana söz hakkı vermediler. Sorun şu ki Barrons yardımıyla bile duvarları ayakta tutabileceğimizden emin değiliz." Bir an duraksadıktan sonra ciddi bir ifadeyle, "Ama o olmadan başaramayacağımızı kesinlikle biliyoruz," dedi. Not defterini çıkarıp bir parça kâğıt kopardı ve üzerine bir şeyler karaladıktan sonra bana uzattı. "Bana buradan ulaşabilirsin."

"Nereye gidiyorsun?"

"Barrons'un peşime düşmeyeceğini mi sanıyorsun? Ben şahsen neden bu kadar beklediğini anlamış değilim. Amcalarım eğer Barrons beni öğrenirse derhal ortadan kaybolmamı söylemişlerdi. Ayrıca, sana söylemem gerekenleri söyledim. Evde daha çok işe yararım." Kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtıktan sonra durakladı ve dönüp bana baktı. Ela gözleri endişeliydi. "Onunla yatıyor musun Mac?"

Ağzım açık kalmıştı. "Barrons'la mı?"

Başını evet anlamında salladı.

"Hayır!"

Christian iç çekip kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ne!?" diye bağırdım. "Barrons'la hiç yatmadım. O küçük yalan detektörünle test et istersen. Gerçi bu seni neden ilgilendiriyor anlamış değilim ama neyse."

"Amcalarım senin durumunu tam olarak bilmek isteyeceklerdir Mac. Bir adamla seks yapan bir kadın, en hafif tabirle güvenilir bir bilgi kaynağı değildir. En ağır tabirle o kadın haindir. İşte konu beni bu yüzden ilgilendiriyor."

Alina'yı düşünerek itiraz etmek istedim. Doğru değil

demek istedim ama aynı safta olduklarına inanarak kim bilir ne bilgiler sızdırmıştı aşığına. "Barrons'la yatmadım," dedim tekrar. "Tatmin oldun mu?"

Bakışları avını tartan bir kaplan gibi soğuktu. "Bir soruma daha cevap verirsen belki tatmin olabilirim. Barrons ile yatmak istiyor musun?"

Sert bir bakış attım ve fırtına gibi odadan çıktım. Ne saçma bir soruydu bu, üstelik haddini aşmıştı ve bir cevabı kesinlikle hak etmiyordu.

Koridoru yarılamıştım ki aniden durdum.

Babam bana yıllar boyunca pek çok bilgece şey söylemişti. Pek çoğunu anlamamıştım ama hepsini beynime kaydetmiştim, çünkü Jack Lane boş konuşmazdı ve bir gün bazılarının işime yarayacağını sezmiştim. *Hiçbir nahoş gerçekliği, görmezden gelerek değiştiremezsin, Mac. Sadece yüzleşmeye hazır olduklarını kontrol edebilirsin. Gerçek canını yakar. Fakat yalanlar seni öldürebilir.* Notlarım hakkında konuşuyorduk. Mezun olup olmamak umurumda bile değil, demiştim ona. Yalandı. Gerçek şuydu, zeki olduğumu düşünmüyordum ve geçer not alabilmek için herkesten iki kat fazla çalışmam gerekiyordu. Ben de lise yıllarımın büyük bölümünde umursamıyormuş gibi yapmıştım.

Yavaşça geri döndüm.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapıya yaslanmış dururken genç ve çok seksi görünüyordu. Bir kızın isteyebileceği her şey onda mevcuttu. Onunla seks yapmayı istiyor olmalıydım.

"Hayır," dedim net bir şekilde. "Jericho Barrons'la yatmak istemiyorum."

"Yalan," dedi Christian.

Kitapevine dönüş yolunda bu sefer el fenerlerim açık, her şeye ve herkese dikkat ederek yürüyordum. Beynim düşüncelerle öylesine tıka basa dolmuştu ki onları düzene koyamıyordum. Çevreyi kolaçan ederek yürürken bari içgüdülerimin parçaları birleştirip iyi bir aksiyon planı oluşturmasını ve işleri bittiğinde de bana haber vermesini umuyordum.

Stag's Head adlı barın önüne geldiğim esnada iki şey birden oldu: Bir Avcı'nın kapkara buzu toz halinde üzerime yağdı ve Dedektif Jayne mavi renkli Renault'unu lastikleri ciyaklatarak durdurup yolcu kapısını açtı ve, "Atla!" diye bağırdı.

Başımı kaldırıp baktım. Avcı havada daireler çiziyor, devasa siyah kanatları geceye buz parçaları saçıyordu. Zihnimin gerisindeki o özel sidhe-kâhini yerde korkuyla titredim. Ama onlardan biriyle en son karşılaştığım günden bu yana köprünün altından çok sular akmıştı ve ben artık aynı kız değildim. O benim zihnime girip konuşmaya fırsat bulamadan ben ona zihinsel bir mesaj gönderdim: Bana yaklaşmaya kalkarsan seni deşerim.

Güldü. Gecenin içine yelken açan bir gemi gibi alacakaranlığa doğru kanat çırparak yükselip gözden kayboldu.

Arabaya bindim.

"Yere çök," dedi Jayne.

Kaşlarımı kaldırdım ama dediğini yaptım.

Bir kilisenin arkasındaki ışıl ışıl aydınlatılmış park yerine doğru sürdü - çömeldiğim yerden kilisenin kulesini görebiliyordum - ve arabayı diğer araçların arasına sokup farları ve motoru kapattı. Yerimden doğruldum. Bir perşembe akşamı için park yeri fazlasıyla kalabalıktı. "Bugün dini bayram falan mı?"

"Kalkma!" diye gürledi. "Seninle görünmek istemiyorum."

Tekrar arabanın paspasına doğru kaydım.

Dümdüz karşıya bakıyordu. "Kiliseler haftalardır tıka basa dolu. Suç oranının bu denli yükselmesi insanları korkutuyor." Bir süre sessiz kaldı. "Söyle, durum ne kadar kötü? Ailemi buradan götürmeli miyim?"

"Ben olsam götürürdüm, yani bir ailem olsaydı," dedim dürüstçe.

"Onları nereye götürmeliyim?"

Dünyanın geri kalanının Melun açısından ne durumda olduğunu bilmiyordum ama Sinsar Dubh buradaydı ve şeytani bir santrifüj gibi insanoğlunun en karanlık özünü damıtmaktaydı. "Dublin'den olabildiğince uzağa..."

Ben sabırsızca kıpırdanmaya başlayıncaya kadar, sessizliğe gömülmüş bir halde ileriye bakmaya devam etti. Bacağıma kramp girmişti. İstediği başka bir şey vardı. Bacağım uyuşmadan ne söyleyecekse söylemesini umuyordum.

Sonunda konuştu. "O gece... hani sen... biliyorsun... merkeze döndüm ve.... birlikte çalıştığım adamları gördüm."

"Garda'da bazılarının aslında birer Melun olduklarını gördün," dedim.

Başıyla onayladı. "Artık onları göremiyorum ama gerçekte kim olduklarını biliyorum. Kendi kendime, bir şekilde bana bir şey yaptığını ve hepsinin sadece bir sanrı olduğunu söylüyorum." Yüzünü ovuşturdu. "Sonra gelen raporları görüyorum ve yaptıklarını izliyorum, daha doğrusu yapmadıklarını izliyorum. Bir haltı soruşturmuyorlar ve ben..."

Sesi giderek bir fısıltıya dönüşüp kesildi. Tekrar konuşmaya başlayana kadar bekledim.

"Sanırım O'Duffy'yi susturmak için öldürdüler ve cinayeti bir insan işlemiş gibi göstermeye çalıştılar. İki Garda daha öldürüldü. Çok fazla soru sormaya başlamışlardı ve..." Yine susmuştu.

Sessizlik uzadı. Aniden döndü ve doğruca bana baktı. Suratı kızarmıştı, gözleri parlıyordu ve bakışları sertti. "Sizinle tekrar çay içmek isterim Bayan Lane."

Ona bakakaldım. Bu beklediğim son şeydi. Bağımlı mı olmuştu yoksa? "Neden?" diye temkinli bir sesle sordum. O da benim gibi şiddetli bir açlıkla kıvranıyor muydu? Henüz dükkânın üst katlarında saklamaya fırsat bulamadığım için çantamda taşıdığım küçük kavanozların içinde kıpırdanıp duran etleri hissedebiliyor muydu? Ben hissedebiliyordum. Onların karanlık çekim gücünü bütün akşamüzeri kolumun altında hissetmiştim.

"Bu şehirde huzuru sağlamak için yemin ettim ben. Ve bunu yapacağım. Ama bu haldeyken elimden hiçbir şey gelmiyor. Kolay bir hedefim," dedi acı bir sesle. "Sen haklıydın. Orada, dışarıda neler olup bittiğinden habersizdim ama şimdi biliyorum. Artık geceleri uyumuyorum, sürekli kızgınım ve işe yaramaz hale geldim. Bununla savaşmak benim için işin ötesinde, bu beni tanımlayan şey. Tıpkı Patty gibi... ve o bu sebepten öldü. Ölümünün bir anlamı olmalı."

"Sonunda senin ölümün anlamına da gelebilir," dedim yumuşak bir sesle.

"Bu tehlikeyi göze alıyorum."

İkram ettiğim 'çayın' ona süper güçler kazandıracağından bile habersizdi. Sadece onları yeniden görebilmek is-

tiyordu. Onu suçlayamam. Bu sorunu onu Melun etiyle besleyerek ben yaratmıştım. Onun yerinde olsam nasıl hissederdim? Bu sorunun cevabını verebilirdim: Başlangıçtaki inkâr dönemi bittiğinde, aynen onun şu anda hissettiklerini hissederdim. Ne de olsa, bir zamanlar öyle olmakla itham etmiş olsam da Jayne bir devekuşu değildi.

"Eğer kendini belli edersen seni öldürürler," diye uyardım.

"Beni her halükarda öldürebilirler, üstelik geldiklerini bile görmem."

"İçlerinden bazıları epey ürkütücüdür. Seni şaşırtıp kendini ele vermene sebep olabilirler."

Gergin bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. "Bayan, son zamanlarda gittiğim suç mahallerini görmeliydiniz."

"Bu konuda düşünmeye ihtiyacım var." Melun yemenin sayısız yan etkileri vardı. Bu iyi dedektifin dönüşebileceği şeyin sorumlusu olmak istemiyordum.

"Benim gözümü açan sendin Bayan Lane. Bunu bana borçlusun. Bir uyarı daha müessesenin ikramı olsun ama bir sonraki cinayette, çay yoksa bahşiş de yok."

Beni kitapevinin birkaç blok gerisinde bırakıp gitti.

İçeri girdiğimde, Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'nın iç aydınlatması 'dükkan kapalı' konumunda, yani Gölgeler'i dışarıda tutmaya ve hatta biraz daha fazlasına yetecek seviyedeydi.

Tezgâha gittim, el fenerlerimi üzerine bırakıp ceketimi çıkardım. Tezgâhın üzerinde daha önce orada olmayan bir takım kâğıtlar vardı. Kâğıtlara şöyle bir göz attım. Bunlar jeneratör ve teknoloji harikası güvenlik sistemine ait fatu-

ralar ve bir de kurulum teklifiydi. Faturadaki rakam astronomikti. İşin başlangıç tarihi olarak Kasım'ın ilk haftası belirlenmişti.

Geldiğini duymadım. Arkamda durduğunu hissettim. Elektrik. Vahşi. Bir ayağım bataklığa saplanmıştı. Oradan asla sürünerek çıkamayacaktım. Kim veya ne olduğu umurumda değildi, onunla sevişmek istiyordum. Bunu zihnimin hangi köşesine tıkacaktım acaba? O düşünceyi dürüp zihnimin derinliklerinde sakladığım asma kilitli kutuya koydum ve zincirlerinin sağlamlığını iyice kontrol ettim. Sanırım birkaç zincir daha gerekecekti.

Onunla yüzleşmek üzere döndüm ve bize has o sessiz sohbetlerimizden birini daha gerçekleştirdik.

Güzel bir özür dileme şekli, dedim ama yeterli değil.

Özür değil, sana bir özür borcum yok.

Sessiz sohbetimiz burada sona erdi. Zaten bu işte giderek kötüleşiyorduk. Güvensizlik gözlerimin önünde ardını göremediğim bir bulut gibiydi.

"Bugün bana verecek haberleriniz var mı Bayan Lane?" diye sordu Barrons.

Ellerimi ceplerime soktum. "Kitaptan iz yok."

"Jayne aramadı mı?"

Hayır, anlamında başımı salladım. İsterse üzerimde Voice kullanabilirdi, cevabım yine hayır olacaktı. Çünkü soruyu yanlış sormuştu. Ve bundan sapıkça bir zevk duymuştum.

"V'lane ile herhangi bir temas?"

"Ne o? Bu akşam sorgucu değil misin? Neden beni yaptıklarımla değerlendirmeyi denemiyorsun? Hazır konu açılmışken, tavsiyene uymaya kadar verdim."

"Cehenneme kar mı yağdı yoksa?" diye alaycı bir sesle sordu.

"Aman ne komik. Bu akşam sana soru sormayacağım Barrons. Senden üç şey yapmanı isteyeceğim." Anlaşılan içimdeki o sesin bir planı vardı. İçgüdülerime güvenmekle doğru olanı yaptığımı umuyordum.

Merak, gözlerinde kara bir yılan gibi çözülüp dikilmişti. "Devam et."

Elimi ceketimin içine sokup mızrağımı kılıfından çıkardım ve ona uzattım. "İşte. Tut bunu."

İşte o an gelmişti; hakikat anı... Son derece basit ve etkili.

Kara gözlerini kıstı; içindeki yılan kımıldadı. "Kiminle konuşuyordunuz Bayan Lane?" diye yumuşak bir ifadeyle sordu.

"Hiç kimseyle."

"Neyin peşinde olduğunuzu söylemezseniz küçük oyununuza katılmayacağım."

Sesinde pazarlığa yer yoktu. Omuz silktim. Bu yüzleşmeyi daha fazla geciktirmenin manası yoktu. "Duydum ki hiçbir Melun, Mukaddes kutsal emanetlerine dokunamazmış."

"Ne yani, artık onları yemiyor muyum?" diye ona daha önce yönelttiğim suçlamayı hatırlattı. "Şimdi de onlardan biri mi oldum? Çok canlı bir hayal gücünüz var Bayan Lane."

"Sadece dokun şuna," dedim sinirle. Gizem beni öldürüyordu. Dokunmayacağını biliyordum. Dokunamazdı. Barrons bir Gripper'dı. Hepsi o kadardı işte.

Uzun, güçlü, zarif parmaklar uzanıp çeliği kavradı. Mızrağı tutuyordu.

Afallamıştım. Bakışlarımı hemen yüzüne çevirdim. Acıyla gerilmiş halde bulacağımdan emindim.

Yüzünde en ufak bir acı belirtisi olmadığı gibi, tek bir kası bile oynamamıştı. Sadece sıkılmış görünüyordu.

Mızrağı bana uzattı. "Tatmin oldun mu?"

Geri almadım. Belki mızrağa dokunmaya devam edersem, zamanla bir şeyler olabilirdi.

O bekledi.

Ben bekledim.

Sonunda kendimi aptal gibi hissetmeye başlayınca mızrağı geri aldım. Ellerini ceplerine soktu ve gözlerini bana dikti; bakışları buz gibiydi. Havam sönüp gitmişti. Barrons bir Melun değildi. O ana kadar, nasıl da tamamıyla onun aleyhine davrandığımın ve onu mahkûm ettiğimin farkında değildim. Onun Melun olması her şeyi açıklayacaktı: Nasıl bu kadar uzun yaşayabildiğini, gücünü, Fae hakkındaki engin bilgisini, Gölgeler'in onu neden rahat bıraktıklarını, V'lane'in ondan neden korktuğunu, Lord Master'ın neden çekip gittiğini - Barrons bir Melun olsaydı, bunların hepsinin bir manası olacaktı. Ama değildi. Olmadığını biraz önce kanıtlamıştım. Sıfır noktasına geri dönmüştüm ve onun ne olduğunu bulma çalışmalarına en baştan başlamak zorundaydım.

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünme. Gören de Melun değilim diye üzüldüğünü düşünecek. İkinci isteğin nedir?"

Onun bir şey olmasını istiyordum. Onu mıhlayabilmeyi istiyordum. Onu bir yere yerleştirebilmeyi ve artık iki parçaya bölünmemeyi istiyordum. Bir an onun intikam meleğim, ardından da şeytanın ta kendisi olduğuna inanmaya bir son vermek istiyordum. Kime güveneceğimi

bilmeden yaşayamazdım. Pat diye, "D'Jai Orb'u bana vermeni istiyorum," deyiverdim. Dengem iyice bozulmuştu artık.

"Neden?"

"Sidhe-kâhinlerine vereceğim."

"Onlara güveniyor musun?"

"Sadece bu konuda. Onu çoğunluğun iyiliği için kullanacaklarına inanıyorum."

"Bu ifadeden nefret ederim Bayan Lane. Çoğunluğun iyiliği adına ne zulümler işlenmiştir. Çoğunluğun iyiliği dediğin şey, zorbalığın kılık değiştirmiş halinden başka nedir ki? Çağlar boyunca, çoğunluğun iyiliği, yönetimi ele geçirenlerin politik ve ruhani açlıklarını doyurmak için bukalemun gibi deri değiştirip durmuştur."

Haksız sayılmazdı. Fakat içinde bulunduğumuz koşullarda, çoğunluğun iyiliği bildiğim tek dünyaya tekabül etmekteydi ki o dünyanın bildiğim gibi kalmasını çok istiyordum. "Cadılar Bayramı'nda duvarları güçlendirmek için onu kullanabileceklerini düşünüyorlar," diye açıkladım.

"Pekâlâ. Yarın akşam onu sana getiririm."

Az kalsın bayılacaktım. "Gerçekten mi?" İki sürpriz art arda gelmişti: Barrons Melun değildi ve az önce paha biçilmez bir emaneti karşılık beklemeden bana vermeyi kabul etmişti. Niçin bu kadar kibar davranıyordu acaba? Geçen gece için kendince özür mü diliyordu?

"Üçüncü isteğiniz nedir Bayan Lane?"

İşte bu biraz alengirli bir konuydu. "İki âlemi ayıran bu duvarlar hakkında ne biliyorsun?"

"Şu anda kâğıt kadar ince olduklarını biliyorum. Daha küçük ve gücü daha az olan bir kısım Fae'in, Lord Master'ın

yardımı olmaksızın duvardaki çatlaklardan bu tarafa geçebildiklerini biliyorum. En güçlüler ise hâlâ zindanda kilit altında."

Son söylediği dikkatimi dağıtmış ve asıl konudan sapmama sebep olmuştu. "Ama bu hiç mantıklı değil. Nasıl oluyor da gücü daha az olanlar kaçabiliyor? Tersi olması gerekmez miydi?"

"Duvarlar, müthiş bir büyüden yaratılmıştı," dedi. "Bu, şimdiye kadar hiçbir Fae'in gücüyle boy ölçüşemediği bir büyüdür. Kendisine çok pahalıya mal oldu ama kraliçe zindanın duvarlarına Yaradılış Şarkısı'nın yaşayan liflerini ördü ve bu lifler Melun büyüsünü aynı güçle onlara geri yansıtıyor. Melun ne kadar güçlüyse, duvar da o kadar güçlü demektir; kaçmaya teşebbüs ettiklerinde kendilerini tutsak edenle fiilen güç birliği yapmış oluyorlar."

İyi numara. "Peki, duvarların neden bu kadar inceldiğini biliyor musun?"

"Bu akşam sorgucu sen oldun bakıyorum."

Ona ters bir bakış fırlattım.

Hafifçe gülümsedi. "Duvarlar neden bu kadar inceldi?"

"Çünkü Anlaşma yapıldığında, insanoğlu duvarların varlığını sürdürmesi için yardım etmekle görevlendirilmişti. Ayinleriyle onları yerinde tutacak olan insanlar - ki en önemlisi Cadılar Bayramı'nda yapılandır - son yıllarda bu ayinleri her gerçekleştirdiklerinde kara büyü tarafından saldırıya uğradılar. Bilgi ve güçlerini son damlasına kadar tükettiler. Bu yıl bir kez daha aynı şey olursa - ve olacağına dair her türlü neden mevcut - duvarlar yerle bir olacak. Hatta zindan duvarları bile. Bunun benimle ne ilgisi var Bayan Lane?"

"Eğer duvarlar tamamen yıkılırsa, bütün Melunlar serbest kalacak Barrons."

"Yani?"

"Bir keresinde bana bunun olmasını istemediğini söylemiştin."

"Bunun benim problemim olduğu anlamına gelmez." Yine ilgisiz ve sıkılmış görünüyordu.

"Bu da istediğim üçüncü şey. Bunu kendi problemin olarak görmeni istiyorum."

"Ne şekilde?"

"Onlara yardım edebileceğini düşünüyorlar. Edebilir misin?"

Şöyle bir düşündü. "Muhtemelen."

Gırtlağını sıkmak istiyordum. "Yapacak mısın?

"Beni ikna et."

"Her şey bir yana, ben güvende olacağım. Güvende bir GO detektörü, mutlu bir detektör demektir. Mutlu olan ise daha verimlidir."

"Haftalardır işime yarar hiçbir şey keşfetmedin."

"Keşfetmemi istemedin ki," diye kendimi savundum.

"Gayet iyi bildiğin üzere istediğim bir GO var ve sen onun hakkında benden bilgi sakladın."

"O bilgiye artık sahipsin. Sorun nedir?" Az önce V'lane gibi mi konuşmuştum?

"Sorun şu ki GO hâlâ bende değil, Bayan Lane."

"Bu konu üzerinde çalışıyorum. Daha güvende olsam daha hızlı çalışabilirdim. Eğer duvarlar çökerse, dışarıdaki her Melun onun peşine düşecek ve ayağıma dolaşacak. Bir keresinde şehrinde daha fazla Melun istemediğini söylemiştin. Yalan mıydı?"

"Anlaşıldı. Benden ne istiyorsun?"

"Senden Cadılar Bayramı'nda onlara katılmanı ve ayini gerçekleştirmelerine yardım etmeni istiyorum. Ayrıca onlara zarar vermeyeceğin konusunda söz vermeni de istiyorum." Konuşmayı yönlendirme şeklimden, sidhe-kâhinlerine yardım etmesini istiyormuşum gibi görünmüştü.

Uzunca bir süre beni süzdükten sonra, "Bir takas yapalım; bu işin bir karşılığı olmalı. Sen beni Sinsar Dubh'nun yakınına götür, ben de senin küçük arkadaşlarına yardım edeyim."

"Küçük arkadaşlarıma yardım et," diye tekrarladım. "Karşılığında ben de seni Sinsar Dubh'nun yakınına götüreceğim."

"Söz veriyor musun?"

"Sözüme güveniyor musun?"

"Sen idealist bir aptalsın. Elbette güveniyorum."

"Öyleyse sana söz veriyorum." Biraz önce vermiş olduğum sözle ilgili sorunla gelecekte ilgilenecektim. Şu anda duvarları yerinde tutmak ve insan ırkının bir geleceği olmasını sağlamak zorundaydım.

"Anlaştık o halde. Fakat senin işin benim işimin sonucuna bağlı değil. Ayinlerini yapmaları için elimden geleni yapacağım, fakat başarılı olacağı konusunda söz veremem. Yetenekleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bu büyüyü daha önce hiç yapmadım."

Başımla onayladım. "Koşullarını kabul ediyorum. Onlara yardım edeceksin ve zarar vermeyeceksin, değil mi?"

"Sözüme güveniyor musun?" diye dalga geçti.

"Elbette güvenmiyorum. Alaycı, aşağılık herifin tekisin. Ama anlaşılan, onlar sana güvenmek istiyor."

O belli belirsiz gülümseme yine belirdi. "Onlara yar-

dım edeceğim ve onlara zarar vermeyeceğim. Unutmayın, Bayan Lane: Bir müzakereci olarak rakibinize duygularınızı belli ettiğiniz an kendi kuyunuzu kazmış oldunuz. Düşmana asla duygularınızı göstermeyin."

"Sen kendini öyle mi tanımlıyorsun?"

"Bana öyle davranan sensin. Tutarlı ol ve ayrıntıları iyi değerlendir." Arkasını dönüp ateşe doğru yürüdü. "Kime yardım edip koruyacağım? Yaşlı cadıya mı?"

"Yardım edeceğin kişiler sidhe-kâhini değil."

Durdu. "Kim?"

"MacKeltar ailesi."

Bir süre konuşmadı. Ardından yavaşça gülmeye başladı. "Çok iyi oynadınız Bayan Lane."

"İyi bir öğretmenim var."

"En iyisi. Tek ayaküstünde sıçrayın Bayan Lane."

Voice dersleri başlamıştı.

İçimden bir ses, bu gece eğitimin çok sert geçeceğini söylüyordu.

ON İKİ

"O zaman Rowena bile sana güvenmeye mecbur olacak. Dediğin bu değil miydi Kat? Benden istediğini yaptım. Orb'u aldım. Şimdi kalkmış bana ihtiyarın yine de kütüphanelerine girmeme izin vermeyeceğini söylüyorsun." Öylesine öfkelenmiştim ki az kalsın telefonu yere fırlatacaktım.

"Orb amaca hizmet edip duvarlar sağlam kalırsa, seni aramıza seve seve kabul edeceğini söyledi." Kat dakikalardır özür diliyordu ama bu öfkemi dindirmeye yetmiyordu.

"Düpedüz sahtekârlık bu, sen de biliyorsun! Ya her şeye rağmen duvarlar yıkılırsa ne olacak? Planladığı her ne ise, işe yaramazsa yardım edemem! Ben pazarlıkta üstüme düşeni yerine getirdim."

Hattın diğer ucunda Kat içini çekti. "Onun adına konuşmaya zaten hakkım olmadığını söyledi ve bunu yaptığım için çok özür dilerim Mac. Niyetim seni yanlış yönlendirmek değildi, lütfen bana inan."

Gergin bir ifadeyle, "Başka ne söyledi?" diye sordum.

Duraksadı. "Samhain bitene kadar seninle olan bütün iletişimimizi kesmemizi istedi. Bunu yapmazsak bir daha manastırda kalamayacağımızı söyledi. Seninle Dublin'de yaşayabilirmişiz. Bu konuda da ciddiydi."

Bir an için Barrons Kitap ve Süs Eşyaları dükkânının genç sidhe-kâhinleri tarafından işgal edilişi ve mahremiyetine son derece düşkün işletme sahibinin suratında belirecek ifade gözlerimde canlandı. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılır gibi olmuştu ki öfkem galip geldi. "Peki, sen ne cevap verdin?"

"Bir seçim yapmak zorunda olmamamız ve bir sidhe-kâhini kardeşimizi böyle tehlikeli bir zamanda dışarıda bırakmamamız gerektiğini söyledim. Senden neden bu kadar nefret ettiğini anlamadığımı da ekledim. O da Fae'yi görebildiği gibi ahlaki çürümeyi de görebildiğini söyledi ve sen..."

"Ben ne?"

Kat boğazını temizledi. "İliklerine kadar çürümüşsün."

İnanılır gibi değil! Benim ahlaki çürüme oranım ağzımdaki çürük diş oranı kadardı. Yani sıfır... Ağzımda tek bir dolgu bile yoktu! Bu kadın benden nefret ediyordu. Başından beri benden hoşlanmamıştı ve yanımda V'lane ile manastıra yaptığım ziyaret, sadece işleri daha da kötüleştirmişti.

Gözüm tezgâhın üzerinde, hava kabarcıklı ambalaj naylonuna sarılı kutunun içinde istirahat etmekte olan Orb'a takıldı. Baş Öğretmen Hanım beni şahsen manastıra davet etmedikçe Orb'u vermeyi reddettiğim için memnundum. "O halde Orb'u alamayacak," dedim açıkça.

"O da senin aynen böyle söyleyeceğini söylemişti, bu

da onun haklı olduğunu gösterirmiş. Sen dünyayı Fae'den kurtarmaktansa gururunu kurtarmayı seçermişsin," dedi Kat.

Seni akıllı düzenbaz ihtiyar yarasa! Ne de olsa politik oyunlarda ustalaşmak için onlarca yıllık tecrübeye sahipti. Birkaç ay öncesine kadar beni endişelendiren yegâne politik oyun, iki garsonun bahşişleri benimle paylaşmak istememeleriydi.

"Ona yanıldığını söyledim. Yani bizi ve tabii ki dünyayı önemsediğini. Haksızlık ediyor Mac. Biz bunun farkındayız. Şey... hâlâ Orb'a ihtiyacımız var. Senin manastıra kabul edilmeni sağlayamayabiliriz ama biz... yani..." Sesi neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu. "Sana elimizden geldiğince yardım edeceğiz. Dani o kitaptan daha fazla sayfa getirebileceğini söylüyor. Tam olarak ne aradığını söylersen biz de diğer birkaç kitabı kütüphaneden yürütebiliriz."

Boşta kalan elim yumruk olmuştu. Mızrağımın omuz askımda giderek ağırlaştığını hissediyordum. "Sinsar Dubh hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. İlk başta onu nasıl ele geçirdiğinizi, neyin içinde ve nerede sakladığınızı. Onun hakkındaki her söylentiyi, her efsaneyi ve her mitolojik hikâyeyi öğrenmek istiyorum."

"O kitaplar yasaklı kütüphanelerde saklanıyor. Sadece Haven girebilir oralara!"

"O halde oralara gizlice girebilmenin yolunu bulmanız gerekiyor."

"Niye şeyden istemiyorsun... yani... biliyorsun işte... Ondan... seni içeri ışınlamasını isteyebilirsin," dedi Kat.

"V'lane'i bu işe karıştırmak istemiyorum." Bu aklıma daha önce gelmişti ama onun kendi türü hakkında yazılmış o kitaplarla aynı odada bulunması fikri bile tüylerimi

ürpertmişti. Sırf kibri bile bütün o kitapları yok etmesi için yeterli olurdu. İnsanoğlunun bizim usullerimizi bilmeye hakkı yok, diye hakir gören bir tavırla hırlayacaktı.

"Ona güvenmiyor musun?"

Dilimin üzerindeki işgalci adının tatlı ekşi bir tadı vardı. "O bir Fae, Kat. O eninde sonunda sadece kendine hizmet eder. Şu an için o da bizimle aynı amaç uğruna - duvarları ayakta tutmak için çalışıyor olabilir fakat insan ırkı onun için amacına ulaşmak için kullanacağı bir araçtan ibaret. Kaldı ki tüm manastır orada olduğumuzu anlayacaktır ve yedi yüz sidhe-kâhini tarafından kuşatılmışken kaşla göz arasında samanlıkta iğne arıyor olacağım." Tamamen berbat bir fikirdi. "Haven üyelerinin kimler olduğunu biliyor musun? İçlerinde yardım etmesi için ikna edebileceğimiz biri var mı?"

"Sanmıyorum. Rowena, üyeleri kendisine sadık olanlar arasından seçer. Eskiden böyle değilmiş. Duyduğuma göre, eski günlerde seçimlerde bizler de oy kullanırmışız fakat kitap kaybolduktan sonra işler değişmiş."

Al sana bir diktatör daha. Yirmi yıl önce ne olduğunu, kitabın nasıl kaybolduğunu, kimin suçlu olduğunu öğrenmeyi gerçekten çok istiyordum. "Haven'in kehaneti ve beş hakkında da bilgi istiyorum."

"İkisini de hiç duymadım," dedi Kat.

"Bir şeyler bulabilecek misin bir bak bakalım. Ve dört tercüme taşı hakkında da araştırma yap." Cevabını aradığım o kadar çok soru vardı ki. Nereden geldiğime dair soruları işin içine hiç katmıyordum bile. Ama şimdilik bu konu beklemek zorundaydı.

"Olmuş bil. Peki, Orb ne olacak Mac?"

Kara kara düşünerek Orb'a baktım. Eğer Cadılar

Bayramı'na kadar dişimi sıkar ve Orb'u Rowena'ya vermeyi reddedersem, belki yumuşar ve benimle bilgi paylaşmayı kabul ederdi? Şüpheliydim, kaldı ki bana bilgi verse bile ne işe yarayacaktı? Son dakikada vereceği herhangi bir bilgi ne işe yarardı ki? Yaşlı kadının dediği gibi, vakit nakitti. Bilgi bana hemen lazımdı.

Duvarlar yıkılırsa, LM bütün Melunlar'ı kitabı bulmak için mi gönderecekti? Dublin sokakları, ben dahil hiçbir sidhe-kâhinine geçecek yer kalmayacak kadar karanlık Fae ile mi dolup taşacaktı?

İşlerin bu noktaya varmasına izin veremezdik. Duvarlar sağlam durmak zorundaydı.

Hem belki, Orb'u Cadılar Bayramı'ndan önce almak Rowena'ya yapmayı planladığı ayin üzerinde çalışması için biraz vakit tanırdı. Sidhe-kâhinleri, Barrons ve MacKeltar ailesi bir araya gelince muhtemelen ayini bir kez daha doğru şekilde yapmayı başarabilecekler ve bana bazı şeyleri çözmek için bir sonraki Cadılar Bayramı'na kadar tam bir yıl zaman kazandıracaklardı. Gururumu bir yana bıraktım. Yine. Çoğunluğun iyiliği olayına iyiden iyiye gıcık olmaya başlamıştım.

Ayrıca, en az benim kadar kaygılı bir manastır dolusu sidhe-kâhini vardı. Onların yanında olduğumu kesinlikle bilmelerini istiyordum. Sadece liderlerine karşıydım o kadar. "Yarın bir ara onu PHI'ya teslim ederim Kat," dedim sonunda. "Fakat bana bir iyilik borçlusunuz. Büyük bir iyilik. Hatta birkaç tane büyük iyilik. Ve Rowena'ya söyle, şansımız varmış ki ikimizden biri doğru olanı yapacak kadar olgun."

Cumartesi akşamı saat yedide kitapçının ön tarafındaki sohbet köşesinde, bacak bacak üstüne atmış, ayağımı sabırsızca ileri geri sallayarak Barrons'u bekliyordum.

"Sizin probleminiz Bayan Lane," demişti geçen gece Orb'u bana verdikten sonra, "hâlâ pasif oluşunuz. Oturmuş telefonun çalmasını bekliyorsunuz. Gerçi Jayne tamamen kötü bir fikir değilse de..."

"Jayne mükemmel bir fikirdi ve sen de bunu biliyorsun."

"Zaman lehimize işlemiyor. Saldırgan olmalısınız. Bana kitabı göstereceğinize söz vermiştiniz. Onu istiyorum."

"Ne öneriyorsun?"

"Yarın avlanmaya çıkacağız. Akşamüzeri uykunuzu alın. Çünkü bütün gece sizi uyutmayacağım."

Söylediklerinin bende yarattığı istenmeyen cinsel etkiyi görmezden geldim. Barrons'un bir kadını gece boyunca uyutmayabileceğinden hiç şüphem yoktu. Neden gece? Kitap avına neden gündüz vakti çıkmıyoruz? Gündüzleri nereye gidiyordu? Ne yapıyordu?

Günlük gazetelerdeki cinayetleri takip ediyordum. Geceler onun zamanı. Jayne hiç gündüz aramış mıydı?

O da vardı tabii. Hayır, aramamıştı.

"Saat yedi, Bayan Lane. Önce bir saatlik Voice seansı alacaksınız."

Ayağa kalkıp gerindim. O sırada, gözüm pencere camından yansıyan görüntüme takıldı. Doğrusu görünüşüme hayran olmuştum. Yeni kot pantolonum üzerime tam oturuyordu. Pembe renkli kazağım yumuşacıktı. Botlarım Dolce & Gabbana, ceketim Andrew Marc markaydı ve yumuşacık bir deriden yapılmıştı. Saçımı parlak pembe, sarı ve mor renkte ipek bir eşarpla bağlamıştım ve makyajıma

da epey özenmiştim. Hem mükemmel görünüyordum hem de mükemmel hissediyordum.

Barrons hâlâ kendince özür diliyordu ya da benimle iyi geçinmeye çalışıyordu. O sabah, yatak odamın kapısının dışında içleri yepyeni kıyafetlerle dolu dört alışveriş torbası beni bekliyordu. Barrons'un gidip benim için alışveriş yapmış olması beni heyecanlandırmıştı. Özellikle de bazı torbaların içeriği göz önüne alındığında... Bu adamın çok ince bir zevki vardı ve gözünden hiçbir detay kaçmıyordu. Her şey tam üzerime göreydi. Tabii bu da saçlarımı dimdik etmeye yeterdi.

Kapının üzerindeki zil çaldı ve Barrons içeri girdi. Armani takım elbisesi, gümüş burunlu botları, siyah gömleği ve kara gözleriyle gece gibiydi.

"Bu gece ayna ile vakit kaybetmiyorsun demek," dedim soğuk bir şekilde. "Yoksa seni aynanın içinde dolanırken gördüğümü unuttun mu?"

"Önümde diz çökün Bayan Lane."

Kelimeleri beni çepeçevre kuşattı, içime süzüldü ve Fae önündeki bir insan gibi bana diz çöktürdü.

"Sizi sadece öfkelendirmekle kalmıyor, değil mi?" Bana o ürkütücü gülümsemelerinden birini yolladı. "Önümde diz çökmek, neşe dolu küçük benliğinizin her bir hücresini incitiyor olmalı."

Neşe doluyu gösterecektim ona. Dişlerimi sıkıp ayağa kalkmaya çalıştım. Burnumu kaşımaya çalıştım. Onu bile yapamadım. Zemine yapışmıştım sanki. Deli gömleği giymiş biri gibiydim; kıpırdayamıyordum. "Neden komutların bütün vücudumu kilitliyor?" En azından ses tellerim hâlâ çalışıyordu.

"Kilitlemiyor. Benim komutum sadece dizlerinin üze-

rinde kalmanı sağlıyor. Vücudunun geri kalanı hareket etmekte serbest. Kaslarına fazla yükleniyorsun, o kadar çok çabalıyorsun ki sonunda kilitlenip kalıyorsun. Biri sana Voice uyguladığında, üzerinde kuracağı hâkimiyet, kelimesi kelimesine verdiği emirle sınırlıdır. Bunu unutma. Gözlerini kapat."

Bu bir emir değildi, yine de gözlerimi kapattım. Parmaklarımı oynatmayı başardım, sonra ellerimi kıpırdattım. Zihnimin içini şöyle bir yokladım. Sidhe-kâhini bölgesi ateş gibi sıcaktı fakat diğer her şey karanlığa gömülmüştü. Sidhe-kâhini bölgesi Voice'e direnmekle hiç ilgilenmiyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Ne garip bir soruydu. Hakkımdaki her şeyi zaten bilmiyor muydu? Bu konuda ona Voice uygulayabilmeyi çok isterdim. "Ben Mac. MacKayla Lane." Genlerim O'Connor olabilirdi ama ben kalben bir Lane'dim.

"İsimleri unut. Kimsin sen?"

Omuz silktim. Hah! Artık sadece dizlerim yere çakılıydı. Bedenimin geri kalanını hareket ettirebiliyordum. Anlasın diye kollarımı salladım. "Bir kız. Yirmi iki yaşında. Sidhe-kâhini. Laneler'in kı- "

"Etiketler," dedi sabırsızca. "Kahretsin Bayan Lane, sen kimsin bana onu söyle."

Gözlerimi açtım. "Seni anlamıyorum."

"Kapat gözlerini." Sesi bir duvardan diğerine çarpıyordu. Gözlerim sanki ona aitlermişçesine kapanıverdiler. "Esas varlığın sadece kendi içinde, benliğinin derinliklerinde bir yerde," dedi. "Orada seni kimseler görmüyor. Sen kimseyi görmüyorsun. Sansür yok, bütün yargıların

üzerindesin. Yasa yok. Doğru ya da yanlış da yok. Kız kardeşinin vücudunu gördüğünde ne hissetmiştin?"

Öfke içimi kavurdu. Ona yapılanlara duyduğum öfke. Ablamın ölümünü ağzına aldığı için ona duyduğum öfke. Beni kimsenin görmeyeceği ve yargılamayacağı düşüncesi, sonsuz bir özgürlük hissi veriyordu. Keder ve öfke ile dolup taşmıştım.

"Şimdi bana kim olduğunu söyle."

"İntikam," dedim buz gibi bir sesle.

"Bu daha iyi Bayan Lane. Ama bir kez daha deneyin. Ve benimle konuşurken başınızı öne eğin."

Ders bittiğinde kan revan içindeydim. Birden çok yerim kanıyordu. Üstelik kendimi bizzat yaralamıştım.

Bunu neden yaptığını anlayabiliyordum. Bunlar acımasız derslerdi. Aşk ya da sevgi değil, acımasız hayat dersleriydi. Bunları öğrenmek zorundaydım. Bunun için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Beni bıçağı alıp kendi vücuduma kesikler atmaya zorladığında, kafatasımın içindeki karanlıkta titrek bir ışık gördüm. Kendimi kestim ama içimde, derinlerde bir şey uyanmıştı. Orada bir yerlerdeydi. Yeterince derine inebilseydim ulaşabilirdim. Oraya ulaştığımda kim olacağımı merak ediyordum. Barrons'un böyle olmasının sebebi bu muydu? Jericho Barrons'u dizlerinin üstüne çöktüren kimdi? Onu diz çökmüşken hayal bile edemiyordum.

"Sen öğrenirken kendini yaralamış mıydın?" diye sordum.

"Pek çok kez."

"Öğrenmen ne kadar sürdü?"

Hafifçe gülümsedi. "Yıllar."

"Bu olmadı işte. Bana hemen lazım. En azından Voice'e direnebilmem gerek, yoksa LM'nin yanına bile yaklaşamam."

LM'ın yanına yaklaşmak konusunda benimle tartışacağını sanmıştım ama o sadece, "İşte bu nedenle yıllarca sürecek eğitim sürecini kısaltıp seni doğrudan tehlikeli bölgenin derinliklerine götürüyorum. Bu gece sadece bir başlangıçtı. Bundan sonra gelecek acılara dayanamayacaksan, bunu bana hemen burada söyle. Bir daha sormayacağım. Seni ulaşabileceğine inandığım o son noktaya kadar zorlayacağım," dedi.

Derin bir nefes alıp soluğumu yavaşça bıraktım. "Dayanabilirim."

"O halde yaralarınızı sarın Bayan Lane." Cebinden küçük bir kavanoz krem çıkarıp bana uzattı. "Bunu kullan."

"Nedir bu?"

"İyileşmeni hızlandıracak."

Geri döndüğümde kapıyı açtı ve beni gecenin karanlığına buyur etti.

İçgüdüsel olarak sağ tarafa baktım. Devasa Gölge, yan binanın tepesinde kara bir bulut gibi çöreklenmişti. Tehditkâr bir biçimde şişinip binanın tuğla cephesinden aşağı süzülmeye başladı.

Barrons arkamdan dışarı çıktı.

Gölge, geri çekildi. "Nesin sen?" diye sordum kızgınlıkla.

"Serengeti'de olsaydık Bayan Lane, ben çita olurdum. Orada yaşayan her şeyden daha güçlü, akıllı, hızlı ve daha açım. Ve ben avladığım ceylandan özür dilemem."

İç geçirerek motosiklete yöneldim ama o sola döndü. "Yürüyecek miyiz?" Şaşırmıştım.

"Sadece birkaç saatliğine... Önce şehre bir göz atmak istiyorum. Sonra dönüp arabayı alırız."

Melunlar, ıslak, parke taşlı sokakları kaplamışlardı. Deli gibi artan suç oranı, kimseyi evde tutmaya yetmemişti.

İki âlemin iç içe yakınlığı - ardındakini değil de artık ahlaksızca büründükleri o cazibelerini görmeye uğraşmak zorunda olduğum yırtıcı, vahşi bir şekilde avına odaklanmış Melunlar ile onların arasına karışmış, kimi çoktan çakırkeyif, kimi geceye yeni başlamış, konuşan, gülen kaygısız insanlar - gecenin karanlığına nispet yaparcasına gezici karnaval etrafta dolaşıyormuş hissi yaratıyordu.

Rhino-Çetesi ve ağızları olmayan, koca gözlü, tüyler ürpertici sokak satıcıları oradaydı; kanatlı yaratıklar ve oradan oraya koşup zıplayan şeyler de cabasıydı. Bazıları cazibelerinin doruğunda yanlarında insan arkadaşlarıyla caddede geziyordu. Diğerleri yırtıcı kuşlar gibi binaların üzerine tünemiş avlarını seçiyorlardı. Her an biri bizi fark edip alarm verebilir ve bütün gücüyle üzerimize çullanabilirdi.

Bunu söylediğimde, "Onlar sadece kendilerine hizmet eder," dedi Barrons. "Bir efendiye ancak efendi enselerinde olduğu sürece itaat ederler. Gerçekte bir Melun'un tek efendisi kendi açlığıdır ve bu şehir de açık büfe. Bunlar yüz binlerce yıldır tutsaktı. Bu noktada artık onlardan geriye açlıklarından başka pek bir şey kalmadı. Bu denli boş... bu denli aç hissetmek yakıp tüketir. Başka her şeye karşı gözlerini kör eder."

Dönüp ona ters ters baktım. Sözlerinin sonuna doğru sesi tuhaf çıkmaya başlamıştı, hani neredeyse onlar için... üzülüyor gibiydi.

"En son ne zaman onlardan birini öldürmüştünüz Bayan Lane?" diye sordu aniden.

"Dün."

"Bana bahsetmediğiniz bir sorun oldu mu?"

"Hayır. Sadece onu doğradım."

"Ne?" Barrons durdu ve gözlerini bana dikti.

Omuz silktim. "Geçen gün bir kadın öldü. Eğer elimin altında bir parça bulundurmuş olsaydım ölmeyecekti. Aynı hatayı tekrarlamayacağım." Doğru olanı yaptığıma sonuna kadar inanıyordum.

"Benim dükkânımda ölen kadın mı?" Başımla onaylayınca devam etti. "Peki bu... parçaları... tam olarak nerede saklıyorsunuz Bayan Lane?"

"Çantamda."

"Sizce bu akıllıca mı?"

"Öyle düşündüğümü az önce söyledim sanıyorum," dedim soğuk bir tavırla.

"Ondan bir kez daha yersen, bize lazım olan yegâne şeyi bir daha hissedemeyeceğinin farkında mısın?"

"Her şey kontrolüm altında Barrons." Öğle yemeğinden beri kavanozlara bakmamıştım bile.

"Kimse bağımlılığını kontrol edemez. Eğer bir kez daha yersen kıçını şahsen tekmelerim. Anladın mı?"

"Eğer bir kez daha yersem, kıçımı şahsen tekmelemeyi *deneyebilirsin*." Melun yemenin pek çok avantajından biri de Barrons'un yardımı olmadan da başımın çaresine bakabilmemi sağlamasıydı. Sadece bu sebep bile onun için açlık hissetmeme yetiyordu.

"Etkisi geçene kadar beklerim," diye homurdandı.

"O zaman ne zevki kalır ki?" Dövüştüğümüz o geceyi, o beklenmedik şehveti asla unutmayacaktım.

Bakışlarımız buluştu ve bir an için o güvensizlik bulutları kalktı ve gözlerinden düşüncelerini okudum.

Görülmeye değerdin, demedi.

Hissedilmeye değerdin, diye cevaplamadım.

Bakışları ifadesizleşti.

Gözlerimi kaçırdım.

Kaldırımda hızlı hızlı yürümeye başladık. Aniden kolumu kavrayıp beni dar bir sokağa doğru sürükledi. İki karanlık Fae çöp kutularının yanında bir şeyler yapıyorlardı. Ne yaptıklarını bilmeyi doğrusu hiç istemiyordum.

"Melun dopingiyle pompalanmadığınızda, ne kadar iyi dövüşüyorsunuz görelim bakalım Bayan Lane."

Ama bu soysuzlardan birkaç tane öldürme zevkine nail olamadan cep telefonum çaldı.

Arayan Dedektif Jayne'ydi.

ON ÜÇ

Sonraki birkaç gün olağandışı bir rutin içinde, sersemletici bir hızla akıp gitmişti.

Barrons her gece gelip bana Voice dersi veriyordu ve her gece, metanetimi, dayanak noktamı ya da her neyimi ise onu bulamadıkça yaralarıma yenileri ekleniyordu.

Ardından çıkıp Sinsar Dubh'yu arıyorduk.

Aslında Sinsar Dubh'yu arayan Barrons idi. Ben ise, tıpkı önceki akşam Jayne arayıp başka bir vakayı haber verdiğinde yaptığım gibi, onu engellemek için büyük zahmetlere girmeye devam ediyordum. O akşam Barrons'u tam aksi tarafa doğru, kitabın civarındayken yol kenarında debelenmek, kafamı sıkıca tutup ağzımdan köpükler saçmak gibi yakınlığını belli edecek işaretler vermeyecek kadar uzağa yönlendirmiştim.

Her gün bir ara V'lane, çalışmalarımın meyve verip vermediğini sorgulamak için ortaya çıkıyordu. Elbette ben elimde sunacak bir meyve olmamasını garantiye alıyordum. Bana hediyeler getirmeye başlamıştı. Bir gün, ne kadar yersem yiyeyim kilo aldırmayacak bir çikolatayla

çıkagelmişti. Başka bir gün de Faery'den koyu renk, heyecan verici değişik kokular saçan ve hiç solmayan ölümsüz çiçekler getirmişti. O gider gitmez hepsini çöpe attım. Çikolata şişmanlatmalı, çiçekler ise solmalıdır. Güvenip inanabilecekleriniz bunlardır ve etrafımda güvenebileceğim şeylere ihtiyacım vardı.

İkisi arasında tenis topu gibi gidip gelmekle meşgul olmadığım zamanlarda, kitapeviyle ilgileniyor, daha fazla bilgi edinmek için Kat ve Dani'nin başının etini yiyor, Fae hakkında kucak dolusu kitap okumaya devam edip işe yarar bir şeyler bulabilmek için internette arama motorlarını tarıyordum. İnternette o kadar çok uydurma hikâye vardı ki gerçekle hayal ürünü olanı ayırt etmek imkânsızdı.

Çamurda kendi etrafında fırıl fırıl dönen bir araba gibi yerimde sayıp duruyordum ama çamurdan kurtulsam bile nereye gideceğimi bilmiyordum.

Hayatımdaki gerilim ve kararsızlık gittikçe tahammül edilmez bir hale geliyordu. Tedirginlikten huysuzlaşmıştım. Annemin nihayet iyileşmeye başladığını haber vermek için arayan babam da dâhil olmak üzere herkese bir anda parlayıveriyordum. Annemin yatıştırıcı ilacının dozunu azaltıp antidepresan ilaçlarınınkini yükseltiyorlardı. Pazar günü kahvaltı hazırlamıştı: Peynir, jambon ve yumurta (nasıl da özledim!). Paskalya çöreği bile yapmıştı. Telefonu kapattıktan sonra uzun uzun düşündüm. Elimdeki bisküviyi kemirirken bir yandan da o kahvaltıyı hayatımda bir yerlere oturtmaya çalışıyordum.

Ev trilyonlarca kilometre uzaktaydı.

Cadılar Bayramı'na sadece on gün kalmıştı.

Yakında, sidhe-kâhinleri manastırda ayinlerini yapacaklardı. Barrons ile MacKeltarlar da İskoçya'da kendi ayinle-

rini gerçekleştireceklerdi. Ben ise henüz nerede olacağıma karar verememiştim. Barrons, onunla birlikte gitmemi istemişti. Hazır oradayken MacKeltarlar'ın evinde GO dedektörlüğü görevimi ifa etmemi isteyeceğini tahmin etmek hiç de zor değildi. Manastıra davetsiz misafir olarak küçük bir baskın yapmayı düşünmüştüm. Aslında neresi olursa olsun bir yerde olmak ve üstüme düşen her ne ise onu yapmak istiyordum. Bu, Barrons ile MacKeltarlar'ın birbirini öldürmesini engellemek bile olabilirdi. Christian önceki gün işlerin planlandığı gibi ilerlediğini haber vermek için aramış ama ayinden sağ kurtulsalar bile birbirlerinden kurtulamayabileceklerini de sözlerine eklemişti.

Cadılar Bayramı gecesinde, duvarlar ya ayakta kalacak ya da yıkılacaktı.

Garip ama o gecenin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum, çünkü hiç olmazsa bekleyişim bitecekti. Belirsizlik sona erecekti. Karşıma ne çıkacağını görecektim. İşlerin ne kadar iyi ya da ne kadar kötüye gideceğini kesinlikle anlayacaktım. Biraz olsun rahat bir nefes alabilecek miyim - çıkar yol bulabilmek için bir yıl iyi bir süreydi - yoksa dehşet içinde mi kalacağım anlayacaktım. Her iki şekilde de, somut bir sonuca ulaşacaktım.

Kitap (canavar!) söz konusu olduğunda hiçbir şey kesin ya da somut değildi. Onu nasıl ele geçireceğimi ya da onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Barrons ya da V'lane konusunda da durum aynıydı. İkisine de güvenmiyordum.

Bunlar yetmiyormuş gibi, ne zaman pencereden dışarı göz atsam ya da dışarı çıksam, yoğun bir yaratık öldürme ya da onları yeme ihtiyacıyla mücadele etmek zorunda kalıyordum.

Her yer, bodur kol ve bacakları yüzünden düğme ve dikiş yerleri gerilmiş belediye çalışanı üniformaları içinde gülünç görünen Rhino-çetesi elemanlarıyla doluydu. Mevcudiyetleri, sürekli hafif bir mide bulantısı hissetmeme sebep oluyordu. Yine 'sesimi' kısmak istemediğimden sabah kahvemle mide ilacı almaya başlamıştım. Sinirlerimi yatıştırmak için kafeinsiz kahveye geçmeyi bile denedim. Bu çok büyük bir hata olmuştu. Kafeine ihtiyacım vardı. Kafeinsizliğe ancak bir gün dayanabilmiştim.

Bir şeyler olmak zorundaydı. Sinirli, karamsar, sağı solu belli olmayan ayaklı bir faciaya dönmüştüm.

O sonu gelmez tedirginlik dolu günlerde kaç kere Barrons'a güvenmeye karar verdiğimi ben bile sayamam.

Sonra da fikir değiştirip V'lane'den yana dönüyordum.

Sonunda meseleyi itinayla ele alıp günlüğümü açtım ve artılarla eksileri, 'iyi hareket', 'kötü hareket' ve 'belirsiz durum' başlıkları altında üç kolon halinde toparladım. İşin acı tarafı, son kolon ilk ikisinin toplamından da uzundu.

Bu günlerden birinde, havlu atıp mızrağı Rowena'ya vermeyi ve sidhe-kâhinlerine katılmayı bile düşünmüştüm. Sadece çoğunluğa dâhil olarak daha güvende olmakla kalmayacak, ayrıca karar verici olmanın o ezici sorumluluğundan da kurtulup bunu Rowena'nın üstüne yıkacaktım. Sonunda dünya gümüş tepsiyle cehenneme gittiğinde en azından sorumlusu ben olmayacaktım. Bu tanıdığım Mac'ti. Hiçbir zaman başkalarından sorumlu olmak istememişimdir. Hep başkaları bana bakıp ilgilensin istedim. Herkesten sorumlu olmak durumunda kaldığım bu mezbeleliğin içine saplanıp kalmayı nasıl başarmıştım, Tanrı aşkına?

Neyse ki Rowena çağrıma cevaben her zamanki huy-

suzluğuyla geri aradığında daha da aksi ve hırçın bir haldeydim. Vakit kaybetmeden soğuk atışmalarımızdan birine daha başlayınca aklımı başıma toplayıp Orb'u bırakmak için uğradığımda yerinde olmadığından yalnızca eline ulaştığından emin olmak için aradığımı söyledim. Teşekkürlerimi kabul etmek için aradıysan daha çok beklersin, diye çemkirip telefonu suratıma kapatmıştı. Ona tahammül edemememin ne kadar çok geçerli sebebi olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı.

Her günün sonunda, takvimde o günün üzerine bir çizik atıyordum ve 31 Ekim giderek yaklaşıyordu.

Geçmişte yaşadığım onca Cadılar Bayramı, arkadaşlarım, partiler, eğlenceler... Hepsini hatırlıyor ve o yıl başıma neler geleceğini merak ediyordum.

Ah, evet, artık bir şeyler olup bitmek zorundaydı.

Çarşamba günü öğle vakti, St. Maarten'de bir otelin spa merkezinde masaj yaptırıyordum. V'lane'in yeni hediyesiydi. Herhalde İnsan Flört Sanatı üzerine bir el kitabı falan bulmuş okuyordu. Hızla gerçeklik duygusundan sıyrılıyor olmama şaşmamak gerekti. Canavarlar, kargaşa ve de masaj...

Masaj bitip giyindikten sonra, bir otel görevlisi beni özel bir yemek odasına götürdü. V'lane, okyanusa bakan terasta beni bekliyordu. Sandalyeyi çekip beni keten örtülü, kristal kadehler ve lezzetli yemeklerle dolu masaya buyur etti. Mac 1.0 olsa, pohpohlanmış, işveli ve halinden memnun olacağı kesindi. Ben ise açtım. Bir bıçak kapıp çileğin tekine saplayıp aldım ve yemeye başladım. Bu iş için mızrağımı kullanabilirdim ama her zamanki gibi V'lane ortaya

çıktığı anda ortalıktan kaybolmuştu. Mızrağım olmadığında kendimi, üzerimde giysilerim yokken olduğumdan daha çıplak hissediyordum. Mızrağımın bende kalacağını bilsem, otelde çırılçıplak gezmeye razıydım.

Geçen birkaç gün, her buluşmamızda V'lane en insanca formunda, etkisi tamamen kapatılmış haldeydi. Barons gibi, o da benimle iyi geçinmeye çalışıyordu. İronik bir şekilde, onlar çabaladıkça ikisine de güvenim o kadar azalıyordu. Beni götürdüğü yerlerde, Fae Prensi geçerken bütün başlar ona dönüyordu. Etkisi tamamen kapalı olduğunda bile kadınlar arkasından iştahla bakıyordu.

Masadaki yiyeceklere el atıp şöyle ağız tadıyla tabağımı çilek, ananas, ıstakoz, yengeç, kraker ve havyarla tepeleme doldurdum. Ne zamandır patlamış mısır ve erişteden başka bir şey yememiştim. "Sinsar Dubh tam olarak nedir V'lane ve neden herkes onu istiyor?"

V'lane göz kapaklarını yarıya kadar indirip bakışlarını yana çevirdi. Bu insan bakışıydı. Bir sürü bilgiyi kafasında evirip çeviriyor ve paylaşacaksa da ne kadarını söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi ketum ve düşünceli bir bakıştı. "Onun hakkında ne biliyorsun MacKayla?"

"Hemen hemen hiçbir şey. O... şeyin içinde... herkesin bu kadar çok istediği ne var?" Sayfalar yerine canavarın karanlık sureti zihnime kazınmışken, onu 'içinde' bilgi olan bir 'kitap' olarak düşünmek çok zordu.

"Onu gördüğünde neye benziyordu? Bir kitap mı? Antik ve ağır, üzerinde kayışlar ve kilitler vardı, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Dönüştüğü yaratığı gördün mü?" Yüzümü dikkatle inceledi. "Evet, görmüşsün. Bunu bana söylemeyi ihmal ettin."

"Önemli olduğunu sanmıyordum."

"Sinsar Dubh ile ilgili her şey önemlidir. İnsanlar, kökenimiz hakkında ne tür efsaneler anlatıyor sidhe-kâhini?"

İsmimi bırakıp bana unvanla hitap etmesi, hoşnutsuzluğunun kesin bir göstergesiydi. *İrlanda İstilaları* kitabından edindiğim bilgi kırıntılarından bahsettim.

Başını salladı. "Yakın tarih, tümüyle hatalı. Bundan çok daha uzun süredir buradayız. Melun Kralı'nın geçmişini biliyor musun?"

"Hayır."

"O halde kim olduğunu da bilmiyorsun?"

Kafamı iki yana salladım. "Bilmeli miyim?"

"Melun Kral, bir zamanlar Işık Kralı'ydı, Kraliçe'nin eşi ve bir Mukaddes idi. Başlangıçta, sadece Mukaddes vardı."

İlgimi çekmeyi başarmıştı. Bütün dikkatimi ona verdim. İşte bu bir Fae'in ağzından Fae hakkında gerçeklerdi. Bu bilginin sidhe-kâhinlerinin arşivlerinde bulunabileceğinden bile şüpheliydim. "Peki, ne oldu?"

"Sizin cennetinizde ne oldu?" diye sordu alayla. "Her zaman olan nedir? Biri daha fazlasını istedi."

"Kral mı?" diye tahminde bulundum.

"Biz anaerkil bir toplumuz. Kral, ikincil bir güce sahipti. Yaradılış Şarkısı'nı yalnızca kraliçe bilir."

"Yaradılış Şarkısı nedir?" Bunu Barrons'tan duymuştum ve okuduğum kitaplarda da bahsi geçmişti ama hâlâ ne olduğunu bilmiyordum.

"Zayıf aklına izah edilmesi imkânsız."

"Dene," dedim sert bir ifadeyle.

Yapmacık omuz silkmelerinden birini yolladı. "O hayattır. Ondan geliriz. Nasıl kullanıldığına bağlı olarak, esas

ve nihai yaratma, yok etme gücüdür. Ahengiyle varoluşa... değişim... getirir."

"Durağanlığa karşıt."

"Kesinlikle," dedi. Ardından gözleri kısıldı. "Benimle alay ediyorsun."

"Birazcık. Sahiden de Fae yalnızca bu iki kavramı mı anlayabiliyor?"

Aniden terasta esen buz gibi bir esintiyle tabağımın üzerini kristal kırağı damlaları kapladı. "Bizim algımız sınırlı değildir sidhe-kâhini. Öyle engindir ki yetersiz lisanınızı aşar, tıpkı benim ismim gibi. Öylesine akıllıyızdır ki her şeyi damıtıp temel doğasına ayrıştırırız. Bizim doğamızı anladığını düşünerek haddini aşma. Irkınıza uzun zamandır eşlik etmemize rağmen, gerçek yüzümüzü hiç göstermedik. Bizi hakikatte olduğumuz gibi görüp algılamak sizin için imkânsız. Sana gösterseydim..." Birden susmuştu.

"Bana neyi gösterseydin V'lane," diye yumuşak bir ifadeyle sordum. Hafifçe donmuş havyarla kaplı bir lokma krakeri ağzıma attım. Daha önce hiç havyar yememiştim. Bir daha yemesem de olurdu. Rhino çetesi bile daha lezzetliydi. Hemen bir çilek yiyip üzerine de büyük bir yudum şampanya yuvarladım.

Bana gülümsemelerinden birini daha sundu. Egzersiz yapıyordu herhalde. Bu seferki daha yumuşak, daha az dünya dışı görünüyordu. Hava yeniden ısınmıştı; kırağı eridi. "Konumuz bu değil. Kökenimizi öğrenmek istemiştin."

Aslında kitap hakkındaki bilgilerini öğrenmek istiyordum. Ancak, paylaşmak istediği başka ne varsa dinlemeye

dünden razıydım. "Kazandan içtiysen, ırkınızın tarihini nasıl bilebiliyorsun?"

"Bilgi depolarımız var. İçtikten sonra, çoğumuz hemen kim ve ne olduğumuzla yeniden aşina olmanın yollarını arar."

"Yani hatırlamayı unutuyorsunuz." Ne tuhaf. Aynı zamanda bu kadar paranoyak olmak, delirecek kadar uzun yaşamak ne kötü, diye düşündüm. Yeniden doğmak ama asla gerçek anlamda temizlenememek... Korku içinde, öylesine yabancı ve kalleş politik oyunların oynandığı bir yere dönmek... Ne kötüydü. "Mukaddes Kralı daha fazlasını istedi," diye devam etmesi için teşvik ettim.

"Evet. Yaradılış Şarkısı'nı bildiği için kraliçeyi kıskandı ve ondan kendisine de öğretmesini istedi. Kral, bir ölümlüye âşık olmuştu ve ona olan arzusunu doyurmadan onu kaybetmek istemiyordu. Ama bu arzu bitecek gibi görünmüyordu. O kadın... onun için farklıydı. Ben olsam yerine bir başkasını alırdım. Kraliçeden o kadını Fae'ye dönüştürmesini istedi."

"Kraliçe bunu yapabilir mi? Birini Fae'ye dönüştürebilir mi?"

"Bilmiyorum. Kral yapabileceğine inanıyordu. Kraliçe reddetti ve kral peşinde olduğu şeyi ondan çalmaya kalktı. Kraliçe onu yakalayınca cezalandırdı. Sonra saplantısından kurtulmasını bekledi. Ama olmadı. Kral, şarkıyı kendi öğrenmek umuduyla... alt sınıftan Fae üzerinde deneyler yapmaya başladı."

"Ne tür deneyler?"

"Bir insanın anlayabileceği şekilde izah etmek gerekirse, bu DNA ya da dönüştürecek fiziksel bir madde olmaksızın genetik mutasyon ya da klonlamanın ileri şekli olarak

anlatılabilir. Yaşam formu yaratmaya çalıştı MacKayla. Ve başardı da. Hem de Yaradılış Şarkısı olmadan."

"Ama hani şarkı hayattı. Yaşamı Şarkısı olmadan nasıl yaratabilirdi ki?"

"Kesinlikle. Eksikti. Kusurluydu." Duraksadı. "Yine de yaşıyordu ve ölümsüzdü."

Anlamıştım ve soluğum kesilmişti. "Melunları yarattı!"

"Evet. Karanlık olanlar, Mukaddes Kralı'nın çocuklarıdır. Çalışmalarını kraliçeden gizleyerek binlerce yıl deneyler yaptı. Açlıkları gibi, sayıları da giderek arttı."

"Ama ölümlü kadını, o vakte kadar çoktan ölmüş olmalı. Amacı neydi?"

"Kadın yaşıyordu. Kral onu kendi yaptığı bir kafeste tutuyordu. Ancak, o kapanın içinde kadın sararıp solmaya başlayınca, onun için Işınlanma Gümüşleri'ni yarattı ve ona keşfedebileceği dünyalar verdi. Gümüşlerin dışında zaman akıp gitmesine rağmen, içinde duruyor. Onların içinde binlerce yüzyıl yaşanıp dışarı tek bir saat yaşlanmadan çıkılabilir."

"Aynaların âlemler arasında seyahat için kullanıldığını sanıyordum."

"Bunun için de kullanılıyorlar. Gümüşler... karmaşık şeylerdir ve lanetli olmaları bu karmaşıklığı ikiye katlıyor. Kraliçe, gümüşlerin varoluşun içinde filizlenen güçlerini hissettiğinde, kralı huzura çağırıp onları yok etmesini emretti. Yaratmak kendi hakkıydı, kralın değil. Aslında, kralın öylesine güçlendiğini keşfetmek onu rahatsız etmişti. Kralın, gümüşleri ona hediye olarak yaptığını söylemesi, asırlardır kraldan armağan almamış olan kraliçeyi memnun etmişti.

Ama kral ona gümüşlerin yalnızca bir kısmını verdi. Metresi için gösterişli bahçeler hazırladığı ve bir tepenin üzerine yüzlerce penceresi, binlerce odası olan büyük, pırıl pırıl parlak beyaz renkte bir şato inşa ettiği diğer bölümü ondan sakladı. Ölümlü kadını huzursuzlandığında, gerçekliği isteğine göre şekillendirebilmesi için ona muskayı yapıp verdi. Yalnızlıktan şikâyet ettiğinde ise onun için kutuyu yaptı."

"Kutu ne işe yarıyor?"

"Bilmiyorum. O zamandan beri kutuyu gören olmadı."

"Kitabı da onun için yaptığını mı söyleyeceksin? Ama neden?"

"Sabırlı ol insan. Hikâyeyi anlatan benim. Kralın deneyleri devam etti. Binlerce yıl geçti. Daha da çok... anormaller yarattı. Bolluk ve zenginlik yaşadığımız bereketli dönemlerde, onlar da giderek gelişip ıslah olmaya başladılar. Hatta bazıları Mukaddesler kadar güzeldi. Melun krallığının prens ve prensesleri doğdular. Işığın Karanlık benzerleri... ve tıpkı benzerleri gibi, hakları olanı istediler: Güç, seyahat serbestliği, daha alt sınıflardakiler üzerinde hakimiyet. Kral reddetti. Gizlilik, planının zaruri bir parçasıydı."

"Ama biri kraliçeye gitti," diye tahminde bulundum. "Melunlardan biri, değil mi?"

"Evet. Kralın ihanetini öğrendiğinde kraliçe güçlerini elinden almaya çalıştı ama kral fazla kuvvetlenmiş ve çok şey öğrenmişti; şarkıyı değil, başka bir melodiyi... Daha karanlık bir melodi... Birbirlerinin üzerine ordularını göndererek acımasızca savaştılar. Binlerce Fae öldü. O çağda çok silahımız vardı. Onlardan geriye sadece birkaç

tane kaldı. Faery kuruyup karardı; gökyüzü türümüzün yaşam enerjisini, canını alıp götürdü, üzerinde yaşadığımız gezegen bile utancımızı görüp ağladı ve bir uçtan bir uca çatlayıp yarıldı. Onlar yine de savaşmaya devam ettiler, ta ki kral kılıcı ve kraliçe mızrağı çekinceye kadar ve kral Faery Kraliçesi'ni öldürdü."

Tıkanan nefesimi açmak için sert bir soluk çektim. "Kraliçe öldü mü?"

"Ve şarkı onunla birlikte öldü. Halefini tayin edemeden katledilmiş ve özüne dönmüştü. O öldüğünde, kral ve bütün Melunlar ortadan yok oldu. Ölmeden önce, zindanın duvarlarını tamamlamayı başarmıştı ve son nefesiyle onları zaptedecek büyüyü söyledi. Büyünün etkisinden kaçan Melunlar ise Mukaddesler tarafından yakalanıp öldürüldü."

"Peki, kitap bütün bunların arasında ne zaman ve nasıl ortaya çıkıyor?"

"Aslında kitabın asla olduğu şey olmaması gerekiyordu. Kefaret için yaratılmıştı."

"Kefaret mi?" diye hayretle sordum. "Kraliçeyi öldürdüğü için mi?"

"Hayır. Kralın kefareti metresineydi. Metresi, gümüşlerden kaçıp kendi yaşamına kıymıştı. Kraldaki değişimden, dönüştüğü kişiden öylesine nefret etmişti ki onu terk etmek için elindeki tek çareye başvurdu."

Ürperdim. Bu uğursuz hikâye kanımı dondurmuştu.

"Kralın çılgına döndüğünü söylerler ve nihayet cinnet anları geçip yatıştığında, yarattığı uğursuz krallığa dehşetle baktı. Metresinin üzerine, değişeceğine ve ırkının lideri olacağına ant içti. Ama çok fazla bilgiliydi. Bilgi güçtür. Engin bilgi, engin güçtür. Buna sahip olduğu sürece, ırkı

ona hiçbir surette güvenmeyecekti. Unutma Kazanı'nın yanına yaklaştırmayacaklarını, yaklaştırsalar bile kazandan içtiği anda onu yok edeceklerini bildiğinden, karanlık bilgisinin tümünü aktarabileceği gizemli bir kitap yarattı. Uğursuz bilgisinden kurtulup kitabı bulunamayacağı ve kötülük için kullanılamayacağı başka bir aleme sürecekti. Mukaddes Kralı olarak kendi halkına dönecek, af dileyecek ve yeni çağda onlara liderlik edecekti. Fae artık ataerkil olacaktı. Melunlar ise elbette ki zindanlarında çürümeye terk edilebilirdi."

"Yani kitap," diye öfkeyle konuşmaya başladım, "karanlık kralın kendisinden bir parça, öyle mi? En kötü tarafı."

"Fae nesneleri gibi, kitap da geçen yüz binlerce yıl içinde değişip kralın onu yarattığında çok daha farklı bir canlıya dönüştü."

"Kral onu neden yok etmedi?"

"Kendisinin... Nasıl diyorsunuz?... Tıpkısını yapmıştı. Kitap onun eşitiydi ve eşitini yenemezdi. Hatta kitabın bir gün kendisini mağlup edeceğinden korkuyordu. Onu alemimizin dışına, sürgüne yolladı. Kitap çok uzun zamandır kayıptı."

Kitabın nasıl olup da sidhe-kâhinlerinin koruması altına girdiğini merak ediyordum doğrusu. Ama sormadım, çünkü şayet V'lane kitabın bir zamanlar sidhe-kâhinlerinde olduğunu bilmiyorsa, bunu ona söyleyen ben olmak istemiyordum. Rowena'yı hor görüyordu ve onu cezalandırmaya karar verebilirdi. Üstelik bu esnada diğer sidhe-kâhinleri de zarar görebilirdi. "Kraliçe kitabı niçin istiyor? Bir dakika, kraliçe öldüyse Aoibheal kim?"

"Ardından gelen ve ırkımıza önderlik etmeye çalışan birçoğundan biri. Kitabı istiyor, çünkü bütün o karanlığının

içinde bir yerlerde kitabın, ırkımın yedi yüz bin yıl önce kaybettiği hakiki Yaratılış Şarkısı'nın anahtarını içerdiğine inanıyor. Kral yaklaşmıştı, çok yaklaşmıştı. Melunlar, sadece o şarkının yaşayan lifleriyle yeniden hapsedilebilir."

"Peki Darroc? O neden istiyor?"

"Onun gücüne sahip olacağını zannetmek aptallığını yapıyor."

"Ya Barrons?"

"O da öyle."

"Senin farklı olduğuna inanmam mı gerekiyor? Kendini düşünmeden, seve seve bütün o gücü kraliçeye vereceksin, öyle mi?" Her kelimem iğneleyici bir alayla örülmüştü. V'lane ve bencil eşanlamlıydı.

"Unuttuğun bir şey var MacKayla. Ben Mukaddesim. Kitaba dokunamam. Ama kraliçe dokunabilir. Irkımızın hem Mukaddes hem de Melun bütün Kutsal Emanetler'ine aramızdan yalnızca kral ve kraliçe dokunabilir. Kitabı ele geçirmelisin; sonra beni çağır, seni kraliçeye götüreceğim. Duvarlar yıkıldığı takdirde onları yeniden inşa etmek için ne yaşlı kadın ne Darroc ne de Barrons'un, yalnızca bizim bir umudumuz var. Benim gibi, sen de kraliçeye güvenmelisin."

Masajımı ve parafin bakımımı yaptırmış, manikürlü, pedikürlü döndüğümde hava çoktan kararmıştı. İpek kağıda sarılı bir düzine uzun saplı gül, kitapevinin kameriyeli girişine dayalı beni bekliyordu. Eğilip buketi elime aldım ve aralarında duran kartı alıp ışığın altında tutarak okudum.

Onu bulmama yardım et, sana kız kardeşini vereyim.

Reddedersen, en değer verdiğini alacağım.

Bak sen, bütün taliplerim arıyordu. Yaprakların arasına yerleştirilmiş kullan-at tipi cep telefonunda tek bir SMS mesajı vardı: *Evet ya da hayır?* Geri arama numarası sıfırlanmıştı; mesajına yanıt verebilirdim ama onu arayamazdım.

"V'lane mi?" diye Barrons'un arkamdan soran sesini işittim.

'En değer verdiğim' konusunu düşünmekten bile korkarak başımı olumsuz manada salladım.

Yanımdan uzanıp elimdeki kartı alırken arkamda duran vücudundan yayılan elektriği hissediyordum. Yerinden kımıldamadı. Ona yaslanma ve kuvvetinin rahatlığına sığınma isteğimle mücadele ettim. Acaba kollarıyla beni sarar mıydı? Bir an için olsun, yalancıktan da olsa, kendimi güvende hissetmemi sağlar mıydı?

"Ah, şu eski 'en değer verdiğin' tehdidi," diye mırıldandı.

Yavaşça geriye dönüp gözlerine baktım. O anda gerginleşti ve sessizce içine derin bir soluk çekti. Bir an sonra yanağıma dokundu.

"Acı ne kadar belli," diye fısıldadı.

Yüzümü avucuna yaslayıp gözlerimi yumdum. Parmaklarını saçlarımın arasına sokup başımı avucunun içine alarak damgasını okşadı. Dokunuşuyla dövme yeri ısınmıştı. Eli kafatasımın alt kısmından sıkıca kavrayıp bastırarak beni yukarı kendine doğru çekip parmak uçlarıma kaldırdı. Gözlerimi açtığımda derin derin soluma sırası bana gelmişti.

"Bunu bana bir daha kesinlikle yapma." Yüz ifadesi soğuk ve katıydı, sesindeki ifade daha da soğuktu.

"Neden? Ne yaparsın?"

"Yaradılışımda olanı. İçeri gir. Ders zamanı geldi."

Nihayetinde bir kez daha zayıf not aldıktan sonra, Barrons ile sokaklarda gezintiye çıktık.

Dört gece önceki son görüşmemizden beri Jayne'den haber almamıştım. Her sabah gazeteleri okuyordum. Sinsar Dubh'nun kartvizitini tanıdıysam ki gayet iyi tanıdığıma emindim, her gece yeni bir kurbana geçiyordu. İyi kalpli dedektifimizin ne yaptığının farkındaydım: 'Çay' davetini bekliyordu.

Ben ise her an bir vahiyin inip kime güveneceğim, ne yapacağım konusunda bana yol göstermesini bekliyordum. Jayne'nin istediğine benden önce kavuşacağından hiç şüphem yoktu.

Yanılmıştım.

Neredeyse altı saattir Viper ile şehrin sokaklarını arşınlıyorduk. Dışarıda geçirdiğim o kadar geceden sonra her caddeyi, sokağı ve park yerini gayet iyi öğrenmiştim. Akşamdan gün ağarıncaya kadar açık olan bütün dükkân ve benzin istasyonlarının yerini biliyordum. Bu yerlerin sayıları fazla değildi zaten. Cinayetler, akşamcıları evde tutamayabilirdi - sarhoş ve yalnızları bir yere kapatmak zordur; barmenlik yaptığım zamanlardan biliyorum - ama küçük esnaf ve onların çalışanlarının akşam karanlığı çökmeden toparlanıp dükkânı kapatmalarını sağladığı açıktı.

Dublin'in yaklaşan fırtınaya karşı kapaklarını kapatan bir gemiye benzemesi beni üzüyordu. Daha geçen gece,

arabayla haritamda olmayan iki blokluk yeni bir Karanlık Bölge'nin içinden geçmiştik. Kararan her yeni bloğun ardından, mescleyi şahsi kaybım olarak görüyor ve sanki saçımdan birkaç santim kesilmiş ya da seksi kıyafetlerimden birini daha kaybetmişim gibi yas tutuyordum. Bu taşkın ve *craic* dolu şehir ve ben; ikimiz de değişiyorduk.

Şehirde gece avına çıktığımız zamanlarda, temel hareket fonksiyonlarımın kontrolünü yitirirsem diye arabayı doğal olarak Barrons kullanıyordu ama kitaba her yaklaştığımızda onu o civardan uzaklaştırmak giderek güçleşiyordu. Bu yüzden, o gece arabayı kullanmak için ısrar etmiştim.

Duymazlıktan geldiğim talimatlar yağdıran berbat bir yolcu olmuştu ama hiç olmazsa diğer seçenekten daha iyiydi. Önceki gece kitaba yaklaştığımızı hissetmiş ve ani bir tuvalet ihtiyacıyla kıvranıyormuş gibi yaptığımda - o saatte açık olan tek benzin istasyonu tam ters istikametteki benzin aldığımız istasyondu - bana sinir bozucu derecede sorgulayan bir bakış atmıştı. Şüphelenmeye başladığı belliydi. Elbette, o da gazeteleri okuyabilirdi. O sabahki haberde geçen cinayet önceki gece onu döndürdüğüm yerden yalnızca bir kilometre ötede işlenmişti. Radarımın gittikçe daha da güçlenmekte olduğundan haberi olmamasına rağmen, eninde sonunda iki ile ikiyi toplayıp dördü bulacağından hiç şüphem yoktu.

Bu yüzden, arabayı sidhe-kâhini duyularım teyakkuza geçmiş, en ufacık bir sızıya hazırlıklı bir şekilde kullanıyordum. Böylece gerektiğinde çaktırmadan yönümüzü değiştirebilecektim. Ancak, o sırada hiç beklenmeyen bir şey oldu.

Sinsar Dubh birden radarıma girdi. Doğruca üzerimize geliyordu.

Hem de fazlasıyla yüksek bir hızla...

Anında arabayı geriye döndürüp kaldırımın üzerinde lastiklerden çıkan duman bulutu bırakarak gazladım. O anda başka çarem yoktu.

Barrons keskin bakışlarını bana çevirdi. "Ne? Onu hissediyor musun?"

Ah, yönümüzü ona doğru çevirdiğimi düşünmesi ne kadar ironikti. "Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece bu gece mızrağımı unuttuğumu fark ettim. Kitapevinde kaldı. İnanabiliyor musun? Mızrağımı asla unutmam. Aklım neredeydi acaba? Yerinde olmadığı kesin. Giyinirken babamla konuşuyordum. O sırada tamamen aklımdan çıkmış." Vitesi yerinden sökercesine değiştirirken ayaklarım pedalların üzerinde seri bir şekilde çalışıyordu.

Lafımı kesmeye bile çalışmamıştı. Sonunda ağzından tek kelime çıktı. "Yalancı."

Yüzüme utanmış, rahatsız bir ifade yapıştırıp gaza biraz daha asıldım. "Tamam, Barrons. Beni yakaladın. Ama kesinlikle kitapevine dönmem gerekiyor. Bu... şey... Kişisel bir şey." Kana susamış, sinir bozucu Sinsar Dubh beni yakalamak üzereydi. Benim kovalıyor olmam gereken şey beni kovalıyordu. Burada fazlasıyla yanlış olan bir şey vardı. "Bu... kadınsal bir durum... bilirsin işte."

"Hayır, bilmiyorum Bayan Lane. Neden beni aydınlatmıyorsunuz?"

Yol kenarında sıra sıra dizili barlar yanımızdan sel gibi akıp geçiyordu. Yaya trafiğinin yok denecek kadar azalmasını sağladığı için soğuk havaya şükrediyordum. Yavaşlamaya kalkarsam kitap beni yakalayacaktı. Zaten Teksas büyüklüğünde bir başağrısı çoktan başlamış, New Mexico ve

Oklahoma'yı da içine almakla tehdit ediyordu. "Biliyorsun işte. Ayın o zamanı." Acıyla inlememek için yutkundum.

"O zamanı mı?" diye yumuşak bir ifadeyle tekrarladı. "Yani, önünden yınlayarak geçtiğimiz tampon alabileceğin sayısız dükkândan birinin önünde durma zamanını mı kastediyorsun? Anlatmaya çalıştığın bu mu?"

Neredeyse kusacaktım. Çok yakındaydı. Ağzımın içine tükürük doluyordu. Ne kadar gerideydi acaba? İki blok mu? Yoksa daha mı yakın? "Evet!" diye bağırdım. "İşte o! Ama ben özel bir çeşidini kullanıyorum ve onlarda bulunmuyor."

"Vücudunuzdaki her kokuyu duyumsayabilirim Bayan Lane," dedi daha da yumuşak bir tonla. "Şu anda vücudunuzdaki tek kan damarlarınızda akan, rahminizde değil."

Başımı hızla çevirip ona baktım. Pekâlâ, bu o ana kadar bana söylediği en rahatsız edici şeylerden biriydi. "Ahhh!" Kafamı tutmak için direksiyonu da vites kolunu da bırakıp bağırmıştım. Viper kaldırıma çıkıp iki gazete standı ve bir sokak lambasını götürdükten sonra yangın musluğuna çarparak durmuştu.

Tanrının cezası, manyak kitap hâlâ üzerimize doğru geliyordu. Ağzımdan köpükler saçarken bir metreden daha yakına geldiğinde ne hale geleceğimi tahmin etmek bile istemiyordum. Ölür müydüm? Kafam gerçekten patlar mıydı?

O anda kitap durdu.

İdamımın ertelenmesine duyduğum minnetle soluyarak direksiyonun üzerine yığıldım. Çektiğim acı azalmamıştı ama en azından artması durmuştu. Kitabın sonraki kurbanının elini çabuk tutup onu ters yöne taşıyıp götürmesini diliyordum; hem de hemen. Hiç de sidhe-kâhinivari değildi belki ama benim de sorunlarım vardı işte.

Barrons kapısını sertçe itip açtı, arabadan çıkıp benim tarafıma geçti ve beni hızla dışarı çekti. "Ne tarafta?" diye hırlayarak sordu.

Beni tutmasaydı dizlerimin üzerine yığılacaktım. "Yapamam," demeyi başardım. "Lütfen."

"Hangi taraf?" diye sorusunu tekrarladı.

İşaret ettim.

"Hangi taraf?"

Voice kullanmıştı. Diğer tarafı işaret ettim.

Saçlarımdan kavrayıp beni ardından sürükleyerek gösterdiğim tarafa doğru yürümeye başladı. Her adımda ona biraz daha yaklaşıyorduk. "Beni... öldürmek... mi... istiyorsun?" diye haykırdım.

"Hem de nasıl bir bilsen," diye homurdandı.

"Lütfen... dur!" Acıdan gözüm kararmış halde tökezleyip duruyordum.

Beni aniden bırakınca dizlerimin üzerine çöktüm. Soluk almaya çalışırken bir yandan da ağlıyordum. Korkunç bir acıydı. Kafamın içinde çığlıklar yankılanıyordu. Damarlarımdaki kanım sanki buz tutmuştu. Tenim ise alev almış gibiydi. Neden? Kitap niçin böylesine canımı yakıyordu? Şüphesiz artık eskisi kadar saf ve iyi değildim! Herkese yalan söylüyordum. O'Bannion ve adamlarının yanı sıra bir de sidhe-kâhini öldürmüştüm - kabul etmek gerekir ki her ne kadar kaza olsa da elime masum birinin kanı bulaşmıştı. Aklı başında hiçbir kadının hayaller kurmayacağı erkekler hakkında şehvetli hayaller kuruyordum. Canlı başka yaratıklara saldırmıştım; onları yemek ve onlardan... şey çalmak için...

Güç. Buna ihtiyacım vardı. Melun gücü ve kudreti; kitabın kardeşi olan karanlık içimde yaşıyordu.

Çantam neredeydi?

Acı içinde çantamı arandım. Arabadaydı. Oraya ulaşmayı başarmam mümkün değildi. Ayağa bile kalkamıyordum. Sırf başımı kaldırmaya çalışmak bile şiddetli bir ızdırapla inlememe sebep olmuştu. Barrons neredeydi? Ne yapıyordu? Hava buz kesmişti. Altımdaki kaldırımı kaplayan buzun dizlerimden yukarı kalçalarıma doğru tırmandığını hissediyordum. Kutup havası kadar soğuk bir rüzgâr saçlarımı uçurup giysilerimi kamçıladı. Rüzgârla savrulan moloz ve çöp parçaları vücudumu dövüyordu.

Barrons ne halt ediyordu? Görmek zorundaydım!

Zihnimin içinde sidhe-kâhini bölümüne ulaşmaya çabaladım. Kitabın sırf varlığı bile orayı alev alev tutuşturmaya yetmişti. Fae'de bizi korkutan herşeyin toplamıydı bu kitap. Karşısında savunmaya geçmek için var olduğumuz herşeydi.

Hızlı ve derin derin solurken içime çektiğim hava öyle soğuktu ki ciğerlerimi yakıyordu. Acıyı kabullenmeye ve kendimi onunla bir olduğuma inandırmaya çalıştım. Barrons ne demişti? Kendimi fazla kasıyordum. Gevşemek, acıyla mücadele etmeyi bırakmak zorundaydım. Üzerime çökmesine izin verip bir dalganın içinden çıkarcasına acıdan süzülüp geçmeliydim. Söylemesi kolaydı ama sonunda dizlerimin üstünde doğrulup başımı kaldırmayı başarmıştım.

Arnavut kaldırımı sokağın ortasında, on metre ilerimde canavar duruyordu.

Bana baktı. *Merhaba Mac*, dedi.

Adımı biliyordu. Adımı nasıl öğrenmişti? Siktir! Kahretsin! Kahretsin!

Kafamın içindeki çığlıklar sustu. Acı yok oldu. Gece sessizleşip durgunlaştı. Fırtınasının merkezindeydim.

Barrons onun bir iki metre arkasındaydı.

Canavarı size tarif edebilmeyi isterdim. Ama bunu yapamadığıma memnunum. Çünkü onu tarif edecek kelimeleri bulabilseydim, zihnimde sonsuza dek saplanıp kalacaklardı ve ben onunla ilgili hiçbir şeyin zihnime saplanıp kalmasını istemiyorum. Siması yeterince korkunçtu ama karşınızdan çekilip gittiği anda beyniniz onu tam olarak akılda tutup zihninizde şekillendiremeyecektir. Hareketleri, size bakışı, alay edişi, her şeyi bilmesi. Kendimizi diğer insanların gözlerinde görürüz. İnsan ırkının doğasında vardır; biz insanlar yansımalardan ibaret bir canlı türüyüz ve varlığımızın her boyutunda buna ihtiyaç duyarız. Belki de bu yüzden, vampirler bize bu kadar korkunç görünür - yansımaları yoktur. İyi ebeveynler, varoluşumuzdaki hayranlık uyandıran mucizeyi ve olabileceğimiz iyi ve başarılı insanı yansıtırlar. Seçtiğimiz iyi arkadaşlar, bize benliğimizin iyi, sevimli taraflarını gösterir ve kişiliğimizin bu yönde gelişmesini teşvik ederler.

Canavar ise bize benliğimizdeki en kötüyü gösterir ve bizi bunun doğruluğuna inandırır.

Barrons yaklaşıp eğilmeye başladı.

Canavar, yeniden masum görünüşlü ciltli bir kitap olmuştu.

Barrons tek dizinin üzerine çöktü.

Ciltli kitap etrafına dolanan kayış ve kilitleriyle Sinsar Dubh'ya dönüştü ve bekledi. Bekleyişini hissedebiliyordum.

Barrons uzandı.

Hayatımda ilk kez dua ettim. Tanrım, hayır, lütfen, ha-

yır. Barrons'un onu almasına ve iblise dönüşmesine izin verme, çünkü bu olursa hepimiz kaybederiz. Ben ölürüm, duvarlar yıkılır ve dünya mahvolur.

İşte o anda, Barrons'un Melun aynadan çıktığını gördüğüm geceden beri neden o kadar sarsılıp çelişki yaşadığımı anlamıştım. Çünkü yüreğimin derinliklerinde onun habis ruhlu olduğuna gerçekte hiç inanmamıştım. Beni yanlış anlamayın, iyi olduğunu da düşünmüyordum. Oysa iblis, kaybedilmiş, ümitsiz vakadır. Yüreğime güvenmek istemiyordum, çünkü Alina'nın yaptığı hatalara düşmekten korkuyordum. Ben ölürken de yaşam öykümün vücutsuz anlatıcısı, vay be, ikinci Lane kızı da gitti, ilkinden de aptal çıktı, diye yorum yapardı herhalde. Aklımızı kalbimizin bildiği bir şeyin yalan olduğuna inandırmaya çalıştığımızda şaşkınlaşıp sersemleşiyoruz.

Barrons'un parmaklarıyla Sinsar Dubh arasında birkaç santim kalmıştı.

"Barrons!" Bağırmayı başarmıştım.

İrkildi ve bana baktı. Gözleri simsiyahtı.

"Jericho!" diye ağlayarak yalvardım.

Barrons başını tek bir sert hareketle bir taraftan diğer tarafa çevirerek silkindi. Kol ve bacaklarındaki kemikleri kırık bir adam gibi, yavaş yavaş zorlukla ayağa kalkıp gerilemeye başladı.

Kitap birdenbire canavara dönüşerek doğruldu ve tepemizde dikilerek gökyüzünü örtünceye kadar yükseldi, yükseldi.

O anda Barrons dönüp koştu.

Acı, bütün eziyeti ve eziciliğiyle geri gelmişti. Gece havası can alıcı şekilde buz kesmiş ve rüzgâr, öcü alınmamış ölülerin sesiyle çığlıklar atarak dönmüştü.

Yerden kaldırıldığımı hissettim.

Kollarımı Barrons'un boynuna dolayıp o koşarken sıkıca tutundum.

Sabaha karşı saat dörtte, kitapevinin orta kısmında dizili kitap raflarının içeri girenlerin bizi göremeyeceği arka tarafında şöminenin önündeki oturma grubunda oturuyorduk. Hoş, Karanlık Bölge'nin dibinde sabahın dördünde kimsenin geleceği yoktu ya neyse.

Battaniyelere sarınmış, alevlere bakarak oturuyordum. Barrons, kasa tezgâhının arkasındaki dolapta Fiona'dan kalan poşetlerden ikisini kullanıp mikrodalgada ısıtarak hazırladığı bir fincan kakaoyu getirdi. Kakaoyu minnetle aldım. Kemiklerime işleyen soğuktan hâlâ arada bir vücudumdan geçen ürpertilerle irkiliyordum. Bir daha hiç ısınamayacakmışım gibi geliyordu.

"Fiona, O'Bannion ile birlikte, biliyorsun," dedim soğuktan çatlamış dudaklarımın arasından. Barrons bile üşümüş ve solgun görünüyordu.

"Biliyorum."

"Melun eti yiyor."

"Evet."

"Umurunda değil mi?"

"Fio kendi kararlarını verebilir Bayan Lane."

"Ya onu öldürmek zorunda kalırsam?" Peşime düşmeye kalkarsa, onu mızraklamaktan başka çarem yoktu.

"Seni öldürmeye çalıştı. Planı işe yaramış olsaydı, ölmüş olacaktın. Onu hafife almışım. Cinayet işleyebileceğine ihtimal vermemiştim. Yanıldım. Senin yolundan çekilmeni istiyordu ve bunu sağlamak için benim isteyebileceğim ya da ihtiyaç duyabileceğim her şeyi feda etmeye hazırdı."

"Onun âşığı mıydın?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Evet."

"Ah..." Kakaoyu kaşıkla karıştırdım. "Biraz yaşlıydı, sence de öyle değil mi?" Bunu söylediğim anda çenemi tutamadığıma pişman olmuştum. Yine görünüşe göre karar veriyordum; gerçeklere göre değil. Oysa gerçek olan, Barrons'un onunkinin en azından iki katı ya da kimbilir daha kaç katı yaşında olduğuydu.

Dudakları gülümsercesine hafifçe kıvrıldı.

Ağlamaya başladım.

Barrons dehşete düşmüş gibiydi. "Şunu hemen kesin Bayan Lane."

"Yapamıyorum." Burnumu çekerken yüzümü görmesin diye fincana doğru eğildim.

"Daha çok gayret et!"

Burnumu gürültülü bir şekilde çekip titredim ve gözyaşlarımı sildim.

"Bir süredir... onun sevgilisi değildim," diye açıkladı. Bir yandan da dikkatle beni izliyordu.

"Ah, boş versene! Ağlamamın nedeni bu değil."

"Öyleyse ne?"

"Bunu yapamam Barrons," dedim boğuk bir sesle. "Onu gördün. Ben o... o... şeyi... ele geçiremem. Kimi kandırıyoruz?"

Uzun bir süre alevlere dalıp gittik. Kakaom biteli çok olmuştu.

"Sana neler hissettirdi?" diye sordum sonunda.

Dudaklarında tatsız bir gülümseme belirdi. "Onu aradığım onca zaman boyunca, kendi kendime benim istisna olacağımı söyleyip duruyordum. Ona dokunabilecek, onu kullanabilecek tek kişi ben olacaktım. Ben etkilenmeye-

cektim. Kendimden çok emindim. 'Sadece beni Sinsar Dubh'nun yakınına götür, Bayan Lane,' derken onu avlamak için gerekli her şeye sahip olduğuma inanıyordum. Yanılmışım." Keskin kesik bir kahkaha attı. "Ona ben de dokunamam."

"Dokunamaz mısın? Yoksa dokunmayacak mısın?"

"İnce bir ayrım. İronik ama en iyi açıklaması şu: Ona sahip olduğum anda, onu artık sahip olmak istediğim şey için istemeyeceğim. Bir hiç elde etmek için her şeyi kaybetmem. Boşa gidecek manevraların adamı değilim ben."

İyi, en azından artık Barrons ya da V'lane benden önce kitabı ele geçirecek diye endişelenmek zorunda değildim. V'lane ona dokunamazdı, çünkü bir Mukaddes idi. Barrons ona dokunmayacaktı, çünkü onu her ne amaçla istiyorsa bu amacın canavarın her şeyi tüketen doğasına anında yenileceğini anlayacak kadar zekiydi. "Bizi takip mi ediyordu?"

"Bilmiyorum. Gerçekten de takip ediyor gibiydi, değil mi?"

Battaniyelerin altına iyice gömüldüm. "Ne yapacağız Barrons?"

Kapkara gözlerinde esrarlı bir ifadeyle bana baktı. "Yapabileceğimiz tek şeyi Bayan Lane. Şu lanet olası duvarları ayakta tutacağız."

ON DÖRT

Perşembe sabahı mesaiye başlamak için kapının kilidini açtığımda - normal bir dünyada yaşayan normal bir kız olmayı ne denli arzuladığımı görüyorsunuz - Dedektif Jayne'yi dışarıda beni beklerken buldum.

Kapının önünden bir adım geri çekilerek onu içeri alırken, iç çekerek normallikle ilgili saçma hayallerimi bir yana atıp tabelayı tekrar KAPALI tarafına çevirdim. Ben normal değildim ve normal bir dünyada yaşamıyordum ve de öyleymiş gibi yaparak bir yere varamayacaktım. Kendi blöflerimden birini daha görmenin vakti gelmişti. Kitapevi bana hiç de hak etmediğim geçici bir rahatlama sağlamıştı. Oysa ben diken üstünde olmalıydım, ben korkmalıydım. En güçlü motivasyon kaynağı korkudur.

Dedektifin ıslak paltosunu aldım ve ona oturması için şöminenin yanındaki koltuğu işaret ettim. "Çay? Yani normal çay demek istedim."

Evet anlamında başını sallayıp oturdu.

Ona bir fincan Earl Grey getirip karşısına oturdum ve kendi çayımı yudumlamaya başladım.

"Biz bir takım değil miyiz?" diye sordu çayını soğutmak için üflerken.

Gülümsedim. Kesinlikle öyleyiz. Beni merkeze sürüklemesinin üzerinden bir yıl geçmiş gibiydi. Elinde haritalarla kitapevinin kapısında beni kıstıralı aylar olmuştu sanki. "Bazı dezavantajları var," dedim Melun eti yemeyi kastederek. Neden bahsettiğimi anlamıştı. Buraya gelme sebebi de buydu zaten.

"Her şeyin bir dezavantajı yok mudur?"

"Seni süper güçlü yapar ama Fae öldürülemez Jayne. Onlarla dövüşemezsin. Sadece onları görebilmekle yetinmek zorundasın. Eğer onları öldürmeyi denersen bildiğini öğrenirler ve seni öldürürler."

"Melun yemek seni ne kadar güçlendirdi? Onlar kadar güçlü oldun mu?"

Şöyle bir düşündüm. Bilmiyordum ve bunu ona söyledim.

"Yani, olabilir mi?"

Omuz silktim. "Öyle bile olsa yine de onları öldüremezsin. Ölmezler. Onlar ölümsüz."

"Niye hapishanelerimiz var sanıyorsunuz Bayan Lane? Seri katilleri de öldürmemize izin verilmiyor."

"Ah." Gözlerimi kırpıştırdım. "Onları hapsetmek hiç aklıma gelmemişti. Onları içeride tutabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum." Yaradılış Şarkısı ile örülmüş Melun kodesi hariç. "Işınlanabiliyorlar, hatırladın mı?"

"Hepsi mi?"

Yine iyi bir noktaya parmak basmıştı. Rhino Çetesi'ni ışınlanırken görmemiştim. Sadece en güçlü Fae'in bunu yapabiliyor olması mümkündü; prensler ve nev-i şahsına münhasır Gri Adam gibi.

"Denemeye değmez mi sence? Belki de biz ezik ölümlüler birkaç sürprizle karşılarına çıkabiliriz. Sen işin sana düşen bölümünü hallederken biz de kendi işimize bakarız. Sokaklarda çok yakında kötü bir şeyin geleceği konuşuluyor. Neler oluyor?"

Ona Cadılar Bayramı'nı, duvarları ve duvarlar yıkılırsa neler olacağını anlattım.

Fincanını masaya bıraktı. "Ve sen beni dışarıya savunmasız bir halde göndereceksin, öyle mi?"

"Başka dezavantajları da var. Tam olarak hepsini bilmiyorum ama emin olduğum biri varsa o da bir ölümsüz silahı seni yaralarsa, o zaman sen..." Mallucé'un nasıl öldüğünü anlattım. Çürüyen etler, uzuvlar...

"Şu ölümsüz silahlardan kaç tane var Bayan Lane?"

"İki." Düne kadar haritalarda kayıp bölgeler olduğunu inkar ediyordu, şimdi ise sakin sakin Melun yemekten bahsediyor ve ölümsüz silahlar hakkında muhabbet ediyordu! Nereden nereye...

"Silahlar kimde?"

"Hımm... Biri bende, diğeri de başka birinde."

Hafifçe gülümsedi. "Şansımı deneyeceğim."

"Bağımlılık yapar."

"Eskiden sigara içerdim. Eğer sigarayı bırakabildiysem her şeyi bırakabilirim."

"Sanırım insanı bir şekilde değiştiriyor." Sinsar Dubh'ya yaklaşabilmemin sebebinin Melun eti yemem olduğundan oldukça emindim. Karanlık Fae yemek konusunda emin olmadığım pek çok konu vardı. Ama bir şey kitabın beni... kararmış ve seyrelmiş... algılamasına sebep olmuştu.

"Sen beni erken yaşta geçirilmiş bir kalp krizinden çok

daha fazla değiştirdin. Gevelemeyi bırak. Başka ipucu vermeyeceğim, hatırladın mı?"

Şimdilik ipucuna ihtiyacım yoktu. Kitabın nerede olduğunu bilmeyi hiç istemiyordum. Artık tek istediğim ondan uzakta olmaktı.

"Gözümü açmadan önce bana seçme hakkı tanımadın," dedi dedektif sertçe. "Bu yüzden bana borçlusun."

Yüzünü inceledim, omuzlarının gergin duruşunu, ellerini... Nereden nereye gelmiştim. Onu bir düşman, ilerlememin önünde bir engel olarak gördüğüm günler çok geride kalmıştı. Şimdi dükkânımda oturan ve benimle çay yudumlayan iyi bir adam vardı karşımda. "Sana onlardan yedirdiğim için çok üzgünüm."

"Ben değilim," dedi kesin bir tavırla. "Kör ölmektense ölürken düşmanımın yüzünü görebilmeyi tercih ederim."

Derin bir iç çektim. "Birkaç günde bir uğraman gerekecek. Etkisi ne kadar sürer bilmiyorum."

Tezgâha gidip çantamın içini karıştırdım. Kavanozları beni huzursuz edecek kadar hevesle kaptı elimden. Yüzünde tiksintiyle karışık beklenti ifadesi vardı. Kendimi bir eroinmanın tedarikçisi gibi hissettim. Çocuğunu ilkokul birinci sınıfın tüm tehlikeleri ve güçlükleriyle yüzleşmeye gönderen bir anne gibiydim. Beslenme çantasını eline tutuşturup onu servise bindirmekten fazlasını yapmalıydım; ona nasihat etmeliydim.

"Rhinolara benzeyenler Fae'in bekçi köpekleridir. Etrafı gözetlerler fakat son zamanlarda anlamadığım bir sebepten, kamu hizmeti yapıyorlar. Uçanlar çocukları avlıyor diye düşünüyorum ama tam olarak emin değilim. Çocukların enselerinden ayrılmıyorlar. Çıtı pıtı, sevimli olanlar

insanın içine girip ele geçiriyor. Ben onlara Gripper adını taktım. Birinin sana doğru geldiğini görürsen cehennemden kaçar gibi arkana bakmadan koş. Karanlık gölgelere benzeyenler, yanılır da Karanlık Bölge'ye ayak basarsan, seni bir lokmada yutarlar. Geceleri ışıktan sakın ayrılma..." Kapının eşiğinden uzanıp seslenerek devam ettim: "Her zaman yanında fener taşı. Eğer seni karanlıkta yakalarlarsa kendini ölmüş bil."

"Başımın çaresine bakarım Bayan Lane." Arabasına atlayıp uzaklaştı.

Saat on birde Punta Cana'daydım. V'lane ile dore bikini ve çingene pembesi pareo içinde sahilde yürüyorduk (bu arada bikiniyi giyen V'lane değil bendim. Zevksiz olduğunun farkındaydım ama seçimi o yapmıştı).

Jayne gider gitmez ismini rüzgâra söylemiş ve onu çağırmıştım. Biraz güneş ışığına itirazım yoktu ama asıl ihtiyacım olan cevaplardı. Bütün gece boyunca ve sabahın büyük kısmında duvarları düşünüp durmuştum. Duvarlar hakkında ne kadar çok şey öğrenirsek, onları güçlendirmek için şansımız o kadar artacaktı. Bilgi edinmek için en sağlam kaynak da şüphesiz bir Fae Prensi'ydi; kraliçenin en güvendiği, uzun hem de çok uzun zamandır kazandan içmemiş olan bir prens.

Evvela Sinsar Dubh ile ilgili son gelişmeleri anlatmamı istedi. Ben de anlattım. Olası bir sidik yarışını engellemek için Barrons'un benimle olduğu gerçeğini elbette es geçtim. Şu anda onun peşinde koşmamın gereksiz olduğunu, çünkü ona nasıl yaklaşacağım hakkında en ufak bir fikrim olmadığını, dahası bunu kendisi yapamayacağına göre onu

kraliçeye iletmenin imkânsız olduğunu söyledim. Bunu söyler söylemez aklıma bir soru geldi. Bu soru öylesine yalın ve barizdi ki neden daha önce aklıma gelmediğine inanamadım.

"Kraliçenin ona dokunabileceğini söylemiştin. Öyleyse neden bizzat peşine düşmüyor?"

"Fae diyarını terk etmeye cesaret edemez. Kısa süre önce saldırıya uğradı ve bu saldırı onu ciddi şekilde zayıflattı. Ölümlü dünyada sayısız düşmanı var. Sarayını terk etti ve bizim diyarımızda sığınmak ve korunmak için kadim bir yer buldu. Bu mekân güçlü büyüler barındırıyor. Orada şarkıyı yeniden yaratabileceğine inanıyor. Bu yere sadece ve sadece en güvendikleri girebilir. Güvende olmalı McKayla. Onun yerini dolduracak kimse kalmadı. Bütün prensesler yok oldu."

"Prenseslere ne oldu?" Anaerkil bir düzende bu bir felaket demekti.

"Kraliçe onları diğerleri ile birlikte kitabı aramaya gönderdi. O günden beri onları gören ya da duyan olmadı."

Ve bunu benim başarabileceğimi düşünüyorlar, öyle mi? Eğer Fae prensesleri dışarıdaki sayısız tehlikeye direnemediyse, benim şansım ne kadar olabilirdi ki?

"Anlamadığım bir şey var V'lane. Melun hapishanesinin duvarları yüz binlerce yıl önce inşa edildi, değil mi?"

"Evet."

"Yani Kraliçe Aoibheal bizim dünyamız ile diğeri arasına duvar örmeden çok önce?"

Başını salladı.

"Yani, eğer bir zamanlar birbirlerinden bağımsız bir biçimde var olabildilerse neden şimdi de var olamasınlar? LM dünyalarımız arasındaki duvarları yıkmayı başarırsa

neden hapishane duvarları da birlikte yıkılacak? Neden duvarların hepsi birden yıkılacak ki?"

"Duvarlar hiçbir zaman birbirlerinden bağımsız olmadılar. Dünyalarımız arasına örülmüş olan o duvarlar hapishane duvarlarının uzantısı. Şarkı olmadan kraliçe bariyerleri tek başına yaratamaz. Dünyaları birbirinden ayırmak devasa bir güç gerektirir. Hapishane duvarlarındaki büyüyü kullanmaya mecburdu ve yeni duvarların güçlendirilmesi işinin bir kısmını da insanlara bırakmak zorundaydı. Çift taraflı büyü tek başına yapılan bir büyüden kaçınılmaz olarak daha güçlü sonuçlar verir. Belli riskleri vardı elbette, konseyin itirazlarına rağmen kraliçe bunun gerekli olduğuna hükmetti."

"Konsey neden itiraz etmişti?"

"Buraya ilk geldiğimizde dünyadaki diğer yaşam formlarından hiçbir farkınız yoktu: yırtıcıydınız, birer hayvandınız. Lakin bir gün lisan geliştirdiniz ve konuşmaya başladınız. Anlayacağın köpek artık sadece havlayıp kuyruk sallamıyordu. Köpek dile gelmişti. Kraliçe, artık daha gelişmiş yaratıklar haline geldiğinizi gördü. Size haklar tanıdı ve birlikte yaşamamıza hükmetti. Ortak yaşam projesi yürümedi tabii. Kraliçe, konseyin üçte ikisinin önerdiği şekilde insanoğlunu imha etmek yerine, size tanıdığı yeni hakların bir uzantısı olarak türlerimizi birbirinden ayırdı."

V'lane'nin hak sahibi olmayı kesinlikle hak etmediğimizi düşündüğü açıktı. "Irksal üstünlüğünüze zarar verdiğimiz için üzgünüm," dedim buz gibi bir sesle. "Buraya ilk biz geldik, unutma."

Omuzlarıma kar taneleri yağdı. "Bunu çok sık söylüyorsun. Söyle bana insan, ilk gelmiş olmanız tam olarak

ne ifade ediyor? Kaderin bir cilvesi olarak bu gezegende yaşamaya ilk başlayanlar olmanız sizi bu gezegenin sahibi mi yapıyor? Sizin dünyanız bizim sayemizde gelişti. Onu biz yeşerttik; Geea bizim için çiçek açtı. Siz ise dünyayı dumana boğdunuz, onu delik deşik ettiniz, betonla kapladınız, şimdi de aşırı üreyip onu istila ediyorsunuz. Gezegen ağlıyor. Sizin türünüz kendini kontrol edemiyor. Biz ederiz. Sizin türünüz sabır nedir bilmiyor. Biz görüp görebileceğin en sabırlı ırkız."

Sözleri içimi ürpertti. Fae, karanlık kardeşlerini yeniden hapsetmek için binlerce yıl sabırla bekleyebilirdi. İnsan ırkı ise kesinlikle o kadar dayanamazdı. Buyurun hapishane duvarlarının yıkılmasına engel olmak için bir neden daha. "LM duvarları zayıflatmak için tam olarak ne yapıyor?"

"Bilmiyorum."

"Duvarları güçlendirmek için ne yapılabilir?"

"Bilmiyorum. İnsanoğlu ile kraliçe arasında yapılmış olan bazı anlaşmalar var. Bunlar kraliçe tarafından gizlendi ve koruma altında. Anlaşmalara sadık kalmak zorundalar."

"Sadık kaldılar fakat işe yaramıyor."

Omuz silkti. "Niçin korkuyorsun? Duvarlar yıkılırsa ben seni korurum."

"Sadece kendim için endişelenmiyorum."

"Değer verdiğin kişileri de koruyacağım... Ashford'da yaşıyorlar, değil mi? Annen ve baban. Başka kim için endişeleniyorsun?"

Sözleri sırtıma dayanmış keskin bir bıçak gibiydi. Ailemden haberi vardı. Nereli olduğumu biliyordu. Sevdiğim insanlar hakkında bir şeyler bilen, iyi ya da kötü her

Fae'den nefret ediyordum. Güvendiği sevgilisi de dahil olmak üzere Dublin'de içine düştüğü bu karanlık dünya varlığımızı bilmesin diye delice çabalamış olan Alina'nın neler hissetmiş olduğunu anlayabiliyordum. Kalbi sevgilisi için aklıyla savaşmış mıydı? Derinlerde bir yerde onun bir şeytan olduğunu hissediyor ama yine de tatlı sözleriyle baştan çıkıp hareketleriyle büyüleniyor muydu?

Hayır, onu kandırmıştı. Tersini söylüyordu ama kesinlikle Alina'nın üzerinde Voice kullanmıştı. İşlerin gidişatına bakılırsa başka bir açıklaması olamazdı.

"Fazlasını istiyorum V'lane. İnsan ırkının tamamının güvende olmasını istiyorum."

"Sayıca azalmanızın sizin için iyi olacağını görmüyor musun? Gazete okumaz mısın sen? Fae'yi barbarlıkla suçluyorsun ama sapkınlıkta, ahlaksızlıkta insanoğlunun eline kimse su dökemez."

"Ben buraya dünya hakkında tartışmaya gelmedim. Görev tanımımda bu yok. Ben sadece onu kurtarmaya çalışıyorum."

Kızmıştı. Ben de öyle. Aslında birbirimizi hiç anlamıyorduk. Beni kollarına aldığında dokunuşu nazikti ama bakışları farklıydı. Dilimle oynarken bu kez hiç acele etmedi. Bunu söylemeye utanıyorum ama ben de hiç direnmedim. Fae Prensi'nin öpücüğünde kendimi kaybettim ve ismini bana geri verdiğinde dört kere boşalmıştım.

"Kraliyet hanedanlarının her biri için bir tane," dedi alaycı bir gülümsemeyle ve ortadan kayboldu.

Öylesine şiddetli boşalmıştım ki kendime gelmem ve bir şeylerin yanlış olduğunu anlamam dakikalar aldı. "Ah, V'lane," diye seslendim boşluğa. "Korkarım bir şey unuttun." Beni. "Merhaba? Ben hâlâ Punta Cana'dayım."

Beni ismini söylemeye mecbur etmek için mi yaptı diye düşündüm. Böylece tekrar yerine koyabilecekti. Özürlerimi kabul edin sidhe-kahini, diyecekti. Zihnim diğer meselelerle meşgul de. Kıçıma anlat sen onu. Madem sık sık belirtmekten zevk aldığı kadar zekiydi, o halde hafıza kaybı bahanesi olamazdı.

Mızrağım geri geldi. İnsanlar gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı. Sanırım bikinisinin üstüne mızrak takmış gökyüzüyle konuşan bir kız her gün gördükleri bir manzara değildi. Bu kez dikkatlice etrafıma göz attım. Sonra dönüp bir de kendime baktım. Ortama uymayan mızrağım değil, bikinimdi. V'lane ile yaptığımız sohbete kendimi öylesine kaptırmıştım ki bir çıplaklar kampında olduğumuzu farketmemiştim.

İki adam yürüyerek yanımdan geçtiğinde elimde olmadan kıpkırmızı kesildim. Babam yaşındaydılar. Penisleri vardı. "Hadi ama V'lane," diye dişlerimi sıkarak tısladım. "Çıkar beni buradan."

Beni kitapevine bırakmadan önce birkaç dakika endişe ile kıvrandırdı. Döndüğümde üzerimde hâlâ dore bikini vardı.

O günden sonra hayatım değişti. Bu defa farklı bir rutine girmişti.

Artık ne kitapevini işletmek, ne bilgisayarın başına geçmek, ne de kafamı kitaplara gömerek araştırma yapmak istiyordum. Kendimi ölümcül bir hastalığın pençesinde ömrünün sonuna gelmiş bir hasta gibi hissediyordum. Sinsar Dubh'yu ele geçirmek için girdiğim ihaleyi kaybetmekle kalmamış, ona yaklaşmamın bile imkansız olduğu gerçeğini artık kabullenmek zorunda kalmıştım.

Yapabileceğim tek şey beklemekti; beklemek ve diğerlerinin kendilerine düşen görevi yerine getirecekleri-ni ummak ve bu arada kendiminkini nasıl başaracağımı bulmak için vakit kazanmak - tabii başarmanın bir yolu varsa. Alina'nın bildiği ama benim bilmediğim şey neydi? Günlüğü neredeydi? Kara Kitap ve ona dokunabilmek için yaptığı plan neydi?

Yedi gün kalmıştı. Altı. Beş. Dört.

Dışarıda bir yerlerde bir şeylerin olup bittiği ama benim burnumun ucundakini bir türlü göremediğim duygusundan ne yapsam kurtulamıyordum. Zihnimin sınırlarını zorlayıp büyük resmi görmek konusunda epey yol kat ettiğimi biliyordum fakat korkarım resim düşündüğümden de büyüktü ve onu görmek için zihnimin sınırlarının ötesine geçmem gerekiyordu.

Sona yaklaşırken günlerimi Dublin sokaklarını arşınlayarak geçiriyordum; ceketimin yakasını buz gibi havadan korunmak için kaldırmış, tüm kasvetine, soğuğuna ve artan suç oranına rağmen şehre akın eden turistleri ite kaka kendime yol açmaya çalışırken tepeden tırnağa silahlıydım.

Melun dehşetinden biraz uzaklaşmak ve sıcak bir şeyler içmek için uğradığım kafede insan ya da Fae diye ayırt etmeksizin herkesin konuşmasına utanmadan kulak kabarttım. Kızarmış balık ve patates yemek için uğradığım dükkânda ızgaranın başında duran adamla sohbet ettim. Kaldırımın kenarında dikildim ve bu şehirde kalan nadir insan gazete satıcılarından biriyle lafladım. Tesadüfe bakın ki bu yaşlı beyefendi, Dublin'e ilk geldiğimde bana Garda'nın yerini tarif eden kişiydi ve şimdi bana melodik sesiyle boyalı basında yazılanların doğru olduğunu fısıldı-

yordu: Kadim Varlıklar geri dönmüştü. Müzeleri gezdim. Trinity'nin muhteşem kütüphanesini ziyaret ettim. Guinness barında birkaç bira tattım ve platformun üzerinde durup önümde uzayıp giden çatı deryasına baktım.

Aniden şaşırtıcı bir gerçeğin farkına vardım. Ben bu şehri seviyordum. Yaratıklarla dolup taşsa, suçla yoğrulsa, Sinsar Dubh'nun şiddeti ile yozlaşsa da ben Dublin'i seviyordum. Alina da benim gibi mi hissetmişti? Yaklaşan şeyden dehşete düşse bile kendini hiç olmadığı kadar canlı mı hissetmişti?

Ve hiç olmadığı kadar yalnız...

Sidhe-kahinleri telefonlarıma cevap vermiyordu; Dani bile. Seçimlerini yapmışlardı. Rowena kazanmıştı. Korktuklarını biliyordum. Pek çoğunun bütün hayatı Rowena ve manastırdan ibaretti ve o kızların korkularını kendi amacı doğrultusunda kullanmak konusunda çok başarılıydı. PHI'ya rüzgâr gibi dalıp savaşmak istiyordum. Yaşlı cadıyı düelloya davet etmek; sidhe-kahinleriyle kozumu paylaşmak istiyordum. Ama yapmadım. Bazı şeyler vardır ki onları elde etmek için rica etmek veya yalvarmak yersizdir. Ben onlara sadakatimi sunmuştum. Karşılığında onların da bana sadık olmasını arzu etmiştim.

Caddelerde yürüdüm. İzledim. Gördüğüm çeşitli şeyleri günlüğüme not ettim.

Barrons bile beni terk etmişti; Samhain'de işe yarayabileceğine inandığı bazı kadim büyü ritüellerini araştırmaya gitmişti.

Christian aramış ve beni İskoçya'nın tepelerindeki arazilerini görmeye davet etmişti ama benim şehirden ayrılmaya gönlüm yoktu. Kendimi şehrin bekçisi ya da gemisiyle birlikte sulara gömülen bir kaptan gibi hissediyor-

dum. Christian öfkeli bir ifadeyle, amcalarının Barrons'a tahammül edeceğini ama bunun zor olacağını söylemişti. Buna rağmen, bu süreçte birlikte çalışmayı kabul etmişlerdi. Sesinin tonundan anladığım kadarıyla ayin tamamlanır tamamlanmaz çok şiddetli bir Kelt Rahipleri kavgası yaşanacaktı. Umurumda değildi. Yeter ki duvarları güçlendirsinler. Sonra istedikleri kadar savaşabilirlerdi.

Cadılar Bayramı'ndan üç gün önce yatak odamın kapısının önünde Ashford'a bir uçak bileti buldum. Bilet tek gidişti. Uçak aynı gün öğleden sonra kalkıyordu. Bilet elimde uzunca bir süre olduğum yerde kaldım. Gözlerimi kapadım, duvara yaslandım ve annemi, babamı ve odamı düşündüm.

Görüp görebileceğiniz en güzel sonbahar, Ekim ayında Georgia'nın güneyinde yaşanır: Ağaçlar yakut, kehribar, kavuniçi renklerine bürünür, havada mis gibi toprak, yaprak ve güneye özgü yemeklerin eşsiz kokusu vardır; geceler, şehrin gökyüzünü boğan ışıklarından uzakta sadece Amerika'nın kırsal bölgelerinde bu denli parlak ve berraktır. Cadılar Bayramı'nda Brooks, geleneksel Hortlaklar ve Gulyabaniler Hazine Avı'na ev sahipliği yapacaktı. Brickyard'da yapılacak kostüm yarışmasına bütün kasaba ahalisi davet edilecek ve hangi kostümle gitmek istiyorlarsa onu giyip gideceklerdi. Bu yarışmada her daim bir cümbüş yaşanırdı. İnsanlar en acayip kostümleri giyer gelirdi. Eğer çalışmıyorsam ve hava yeterince sıcak olursa Alina ve ben havuz partisi verirdik. Annem de babam da bu konuda bize anlayış gösterir ve geceyi küçük oda-kahvaltı otellerinden birinde geçirirlerdi. Aslında bizden uzakta başbaşa romantik bir gece geçirmeye can attıkları da bir sır değildi.

Elimde memleketime giden uçağın biletini sıkı sıkı tutarken hayalimde o günleri yeniden yaşamıştım.

Telefon edip Barrons'un parasını iade etmelerini sağlamaya çalıştım. Ellerinden gelen tek şey bileti benim adıma açığa almak oldu; gelecekte aynı rotayı bedava uçabilecektim.

Ertesi gece, "Kaçacağımı mı sandın?" diye sordum. Barrons hâlâ ortalıkta yoktu. Cep telefonundan aramıştım.

"Kaçsaydın seni suçlamazdım. Biletini gidiş-dönüş almış olsam gider miydin?"

"Hayır. Bir şeylerin beni izlemesinden korkardım. Eve dönmeyi düşünmekten uzun zaman önce vazgeçtim Barrons. Bir gün döneceğim ama güvenli olduğunda."

"Ya bir daha hiç güvenli olmazsa?"

"Olacağına inanmak zorundayım."

Uzun bir sessizlik oldu. Kitapevi öylesine sessizdi ki yere iğne düşse duyulurdu. Yapayalnızdım. "Eve ne zaman dönüyorsun?"

"Ev mi Bayan Lane?"

"Buranın bir adı olmak zorunda herhalde." Aynı konuşmayı bir kez daha yapmıştık. O zaman mezarlıktaydık. Ona, *eğer ev kalbinin olduğu yerdeyse*, demiştim, *benimki toprağın altında*. Bu söylediğim artık geçerli değildi. Kalbim, bütün umutları, korkuları ve acılarıyla göğsümün orta yerindeydi artık.

"Buradaki işim bitmek üzere. Yarın orada olurum." Telefon kapandı.

Saat sabaha karşı üç.

Yatağımdan fırladım.

Çılgın gibi çarpan yüreğim ağzımda, sinirlerim ayaktaydı.

Cep telefonum çalıyordu.

"Kahretsin," diye tısladı Dani telefonu açar açmaz. "Ne biçim uyku bu be! Lanet telefonunu beş dakikadır çaldırıyorum."

"İyi misin?" diye sordum hemen ürpererek. Yine o soğuk yere gitmiştim. Rüyadan hayal meyal hatırladıklarım silinip gitmiş fakat soğuk benimle kalmıştı.

"Pencereden dışarı bak Mac."

Yataktan fırladım, mızrağımı kaptım ve koşarak pencereye gittim.

Odam aynen Barrons'un mahvettiği eski odam gibi binanın arka tarafındaydı. Böylece penceremden baktığımda arkadaki dar sokağı görebiliyor ve Gölgeler'i sık sık takip edebiliyordum.

Dani aşağıdaydı. Kitapevi ile Barrons'un garajının arasındaki aydınlatılmış dar bir alanda, telefonunu cılız omzu ve kulağı arasına sıkıştırmış öylece bana bakıp sırıtıyordu. Köklerini karanlığa salmış Gölgeler onu aç bakışlarla izliyorlardı.

Üzerindeki ona epeyce büyük gelen uzun deri ceket ile vampir filmlerinden fırlamış gibiydi. Onu izlerken uzun, kaymaktaşından, olaganüstü güzellikte bir şey çıkarttı ceketinin içinden.

Soluğum kesildi. Bu Işık Kılıcı'ndan başkası değildi.

"Haydi gidip birkaç Fae'in canına okuyalım," dedi gülerek. Gözlerindeki bakış on üç yaşında bir çocuğun bakışlarıydı.

"Rowena nerede?" Pijamamın altını çıkarıp kot pantolunumu giyerken dişlerim takırdıyordu. O Soğuk Yer ile ilgili rüyalarımdan nefret ediyordum.

"Ro gitti. Bu öğleden sonra bir uçağa atladı ve gitti. Kı-

lıcı yanında götüremedi. Ben de sıvıştım. Konuşmak mı istiyorsun Mac, yoksa Melun doğramak mı?"

Şaka mı yapıyordu? Bir sidhe-kahinin bir numaralı erotik rüyası bu olmalıydı. Oturmak, düşünmek, konuşmak, araştırma yapmak yerine dışarıya çıkıp gerçekten bir şeyler yapabilmek. Telefonu kapadım, kazağımın altına üst üste iki tişört giyip ceketimi üzerime geçirdim. Botlarımı da giydikten sonra çıkarken MacHalo'yu kapıp belime astım. Keşke şundan iki tane olsaydı, diye düşündüm; birini Dani'ye verirdim. Ama zaten fark etmezdi; nasılsa karanlıkta kalırsak ona bir sidhe-kahini tutkalı gibi yapışacaktım.

O gece seksen yedi tane Melun hakladık.

Ve sonra da saymayı bıraktık.

ON BEŞ

Cadılar Bayramı'ndan önceki günün büyük bir kısmını bir önceki gecenin cümbüşünün artıklarını temizlemekle geçirdim. Georgia'daki eğlencelerin sonuçlarından farklı olarak, Dublin'de patırtılı eğlencelerin kalıntıları yapış yapış plastik bardaklar, yarısı yenmiş pizza parçaları ve içine sigara izmariti atılmış bira şişeleri değil, ölü yaratıklar ve onların vücut parçalarıydı.

Sorun şu: Bir Fae öldürdüğünüzde, cazibeli görüntü yaymayı bırakırlar ve popüler kültürün boş inanışının aksine cesetler dökülüp dağılmaz. Burada dünyamızda kalırlar; hem de herkese apaçık görünür biçimde. Öldürmenin keyfi içinde, cesetleri unutmuştum. Tabii ki Dani de öyle. Ne de olsa öldüklerinde bana birdenbire görünür olmuyorlardı. Bana hep oldukları gibi görünüyorlar zaten.

Sabah haberlerinden, "Dublin'in muhtelif yerlerinde ürkütücü şekilli sahne maketleri" bulunduğunu öğrenmiştim. Çekimi süren bir korku filminde kullanılan kauçuktan yaratıklar muziplik olsun diye oraya buraya

bırakılmıştı ve halkın endişelenmemesi ama bunları gördüklerinde Garda'yı arayıp haber vermeleri isteniyordu. Garda, bunları temizlemek... şey, yani toplamak için ekip kurmuştu.

Daha haber spotu bitmeden cep telefonum çaldı. Arayan Rowena'ydı. "Temizle şunları, seni lanet embesil!"

Kahvaltımı henüz bitirmemiştim. Sırf sinirlerini biraz daha zıplatmak için ağzıma koca bir lokma atıp, "Biraz önce Garda'nın onların icabına bakacağını söylediler," diye mırıldandım. Aslında ben de onunla aynı şeyi düşünüyordum. Bir an önce toparlanmam gerekiyordu. Zaten ettiğim haltın farkına geç vardığım için kendimden utanıyordum.

"Cesetleri takip ederek senin izini sürebilirler mi?"

O anda irkildim. Muhtemelen sürebilirlerdi. "Beni umursadığını bilmiyordum Ro," dedim soğukkanlı bir ifadeyle.

"Dün gece Dani de seninle miydi?" diye sert bir ifadeyle sordu.

"Hayır."

"Bütün bunları kendi başına mı yaptın?"

"Hı-hı."

"Kaç tane?"

"Sayamadım. Yüzden fazla."

"Neden?"

"Hiçbir şey yapmadan oturmaktan bıktım."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Yarın ayin için manastıra gelmeni istiyorum."

Kekimden ısırdığım parça neredeyse boğazıma kaçıyordu. İşte bu ondan duymayı bekleyeceğim en son şeydi. Kendimi, hatalarımın upuzun listesinin sayılıp dökülme-

sine hazırlamıştım. Başlamasına fırsat tanımadan telefonu suratına kapatmak niyetindeydim. Öyle yapmadığıma memnun olmuştum. "Niçin?"

Yine uzun bir sessizlik oldu. "Sayıdan kuvvet doğar," dedi sonunda. "Sen güçlü bir sidhe-kâhinisin." Hoşuma gitse de gitmese de, diye eklememişti ama dilinin ucuna kadar geldiğini hissetmiştim.

Tıpkı MacKeltarlar gibi, o da bulabileceği bütün güç ve desteği elinin altında istiyordu.

Manastırdaki ayine davetsiz misafir olarak baskın yapmayı zaten planlamıştım. Bunun için onlarla dövüşmeye bile hazırdım. Savunma mücadelelerinde onların yanında olmak istiyordum. MacKeltarlar'a katılmak konusunda aynı isteği duymuyordum. Sanırım kan çekiyordu. Üstelik artık bir davetiyem de vardı. "Ne zaman?"

"Ayin, günbatımından tam olarak bir saat sonra başlayacak."

Ertesi gün güneşin tam olarak saat 07:23'te doğup akşam saat 16:54'te battığını bilmek için yatak odamın duvarında asılı takvime bakmaya ihtiyacım yoktu. Tabiat Ana beni Rowena'nın hiç rastlamadığı şekilde yönetiyordu. Uzun, parlak yaz günlerini sabırsızlıkla bekliyordum. Üstelik bunun sebebi sadece güneşi sevmem değildi. Bu uzun, kasvetli sonbahar ve kış günleri beni ürkütüyordu. Kış Dönümü olan 22 Aralık, sekiz saat, yirmi yedi dakika, kırk dokuz saniye ile yılın en kısa günü olacaktı. Güneş, saat 07:39'da doğacak ve akşam saat 16:08'de batacaktı. Bu da, Gölgeler'e çıkıp oynamaları için tam olarak on beş saat, otuz iki dakika, on bir saniye veriyor. Yani, insanların sahip olduğu sürenin iki katından fazla. "İşe yarayıp yaramadığını ne zaman anlayacağız?"

"Orb'u açtıktan kısa süre sonra," derken sesinden pek de emin olmadığı anlaşılıyordu. Rowena'nın sesindeki tereddüt huzursuz ediciydi.

"Bunu düşünceğim." Yalandı elbette. Kesinlikle orada olacaktım. "Bundan benim kazancım ne olacak?"

"Böyle bir soru sorman seninle ilgili yargımda ne kadar haklı olduğumu gösteriyor." Telefonu yüzüme kapamıştı.

Kekimle kahvemi bitirip dışarı çıktım. Arkamda bıraktığım ekmek kırıntılarını temizleyip yaratıkları kapımdan uzaklaştırmam gerekiyordu.

Melun cesetlerini çöp konteynerlerine tıkıp terkedilmiş binalara sakladım. Hatta iki tanesini, bir inşaat şantiyesinde işçilerin kahve molası vermesinden istifade edip yeni dökülen betonun içine sokmayı bile başarmıştım.

Kitapevine yakın yerlerdekileri sürükleyerek komşu Karanlık Bölge'ye götürdüm. Güpegündüz bile o bölgeye girmek için kendimi zorlamam gerekmişti. Dört bir yanımda Gölgeler'in varlığını, doymak bilmez korkunç iştahlarının nabız gibi atan karanlığını hissedebiliyordum. Nerelere saklanıyorlardı acaba? Tuğlaların minicik çatlakları arasına sıkışıp sinmiş, beni oralardan mı izliyorlardı? Kayarak yeraltına geçip orada mı gizleniyorlardı? Metruk binaların içinde karanlık köşelere mi kıvrılıyorlardı? Ne kadar küçülebiliyorlardı? Bir tanesi şu boş soda kutusuna saklanabilir miydi? Hiçbir zaman sokaktaki boş kutuları tekmelemeye meraklı biri olmamıştım, bundan sonra da olmaya niyetim yoktu.

Sokaklar garip bir şekilde bomboştu. Sonradan Cadılar Bayramı'ndan önceki iki gün içinde rekor sayıda insanın hastalık bahanesiyle işlerine gitmediğini öğrenecektim. Babalar ücretsiz izin almıştı. Anneler çocuklarını doğru

düzgün bir sebep göstermeksizin okula göndermemişti. Galiba havadaki fırtına öncesi gergin sessizliği hissetmek, huzursuz rüzgârda kara tırnakların derinden gelen ritmik tıkırtısını duymak ve sesin giderek yaklaştığını anlamak için sidhe-kâhini olmanıza gerek yoktu. Her geçen an daha da yaklaşıyor, yaklaşıyor...

Yaklaşıyordu.

Hazır dışarı çıkmışken stoklamak için biraz Melun eti kesip doğradım ve kavanozlara koydum. Jayne'nin günler önce gelmesi gerekirdi ama belki de Melun etinin normal insanlar üzerinde etkisi daha uzun sürüyordu.

Kitapevine dönüş yolunda gerekli birkaç şey almak için önce bakkala sonra da önceki gün verdiğim siparişimi almak için pastaneye uğradım.

Kitapevine varınca hemen sıcak duşun altına girip ölü Melun kalıntılarından iyice temizlendim. Tabii ki mızrağım da tek elle yıkanmak zorunda kalmamak için aldığım bacak kılıfımda benimle beraberdi.

Vakit geceyarısına yaklaşırken Barrons hâlâ görünmemişti ve cinlerim tepeme çıkmış durumdaydı. O gün döneceğini söylemişti ve ben de plan yapmıştım.

Saat bir olduğunda endişelenmiştim. Saat ikide artık gelmeyeceğini anlamıştım. Saat üçü çeyrek geçe onu aradım. Telefonu ilk çalışında açmıştı.

"Hangi cehennemdesin?" diye çıkıştığım anda o da, "iyi misin?" diye atılmıştı.

"Saatlerdir bekliyorum," dedim.

"Ne için?"

"Buraya geleceğini söylemiştin."

"Geciktim."

"Bir zahmet arayabilirdin," dedim iğneleyici bir tonla. "Hani telefonu kaldırıp aramak ve 'merhaba Mac, geç kalacağım' demek gibi mesela."

Hattın diğer ucunda bir anlık bir sessizlik oldu. Ardından Barrons yumuşak bir ifadeyle, "Beni başkasıyla karıştırdınız galiba. Beni beklemeyin Bayan Lane. Hayatınızı benim etrafıma kurmayın. Ben o adam değilim."

Sözleri canımı yakmıştı. Belki tam da dediği gibi yapıp gecemi ona göre ayarladığım ve hatta gecenin nasıl gideceğini çoktan kafamda kurguladığımdandı. "Siktir Barrons!"

"Ben o adam da değilim."

"Ah! Ancak rüyanda görürsün sen onu! Bizzat senin kelimelerinle açıklamama izin ver: Vaktimi boşa harcamandan nefret ediyorum. Anahtarlar Barrons. İşte bunun için bekliyorum. Viper tamircide." İşin ilginç yanı, o arabayı sarı saçlarımı özlediğim kadar özlemiştim. Viper ve ben, birbirimize bağlanmıştık. Onu geri alabileceğime ihtimal vermemiştim. Kaldırımdaki hızlı seyahatinde ağır hasar almıştı ve Barrons'u tanıdığım kadarıyla, ne kadar hatasız onarılsa da arabayı bir daha kullanmayıp satardı. Aslında ben de olsam aynı şeyi yapardım. O kadar para harcayacaksanız mükemmellik istersiniz. "Arabaya ihtiyacım var."

"Neden?"

"Manastırdaki ayine katılmaya karar verdim."

"Bunun akıllıca olduğundan emin değilim."

"Sana sormadım."

"Belki de sormalısın."

"MacKeltarlar'a yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok Barrons."

"Onlara yardım etmen gerektiğini söylemedim. Belki yarın akşam kitapevinde kalsan iyi olur. Senin için en güvenli yer orası."

"Benden saklanmamı mı istiyorsun yani?" Sesim inanmazlıkla yükselmişti. Aylar önce olsa, seve seve saklanabilirdim. El ve ayak tırnaklarımı pembe ojeyle bir örnek boyarken televizyonda gece programlarını seyrederdim. Ama artık, bu mümkün değildi.

"Bazen tedbir en akıllıca yoldur," dedi.

"Bak sana ne diyeceğim Barrons: Gelip benimle birlikte tedbirli olursan, ben de kitapevinde kalırım. Bana eşlik etmeni istediğimden değil," dedim veciz bir yorumda bulunmasına fırsat tanımadan, "ama bütün şu kurallar herkes içindir, her şey karşılıklıdır meselesi yüzünden. Dişi kaz için geçerli olan, erkek kaz için de geçerlidir derler. Erkek kaz gibi çaresizlik içinde bakınıp durmayacağım."

"Siz dişi kazsınız Bayan Lane. Erkek kaz benim."

Sanki cinsiyeti konusunda yanılabilirmişim gibi... "Mecazi anlamda kullandım," diye sert bir ifadeyle açıkladım. "Espri yapıyordum. Espri yaptığın kişi bunu anlamayacak kadar kalın kafalıysa zekice espriler yapmanın ne kıymeti kalır ki?"

"Ben kalın kafalı değilim," diye aynı sertlikle karşılık verdiğinde çocukça tartışmalarımızdan birinin daha ufukta belirdiğini anladım. "O dediğinin mecaz anlamı yok. Mecaz ne demekmiş sözlükten bakıp öğren."

"Mecazın ne demek olduğunu biliyorum. Aptal doğum günü pastanı da alıp başına çalabilirsin. Neden kendimi bu kadar zahmete soktum bilmem!"

Sessizlik o denli uzamıştı ki telefonu kapatmak üzere olduğunu sandım.

Ondan önce davranmak umuduyla hemen telefonu kapatıverdim.

Yirmi dakika sonra, Barrons kitapevinin arka tarafındaki kapıdan girdi. Saçlarında buz kristalleri parlıyordu ve aşırı soğuktan teni solmuştu.

Uyuyamayacak kadar kızgın bir halde arka taraftaki oturma grubunun kanapesinde oturuyordum. "İyi. Nihayet aynayı kullanmıyormuş gibi yapmaktan vazgeçtin. Zamanı geldi de geçmişti bile."

"Aynayı sadece kullanmam gerektiğinde kullanırım Bayan Lane. Onu kullanmak benim için bile... nahoş bir iş."

Merak öfkemi yenmişti. "Kullanmanı gerektiren ne? Nereye gidiyorsun?"

Etrafa bakındı. "Pasta nerede?"

"Çöpe attım."

Bana inanmayan bir bakış attı.

İç çekerek kalktım. Gidip pastayı buzdolabından çıkardım. Frambuaz ve çikolatalı krema dolgulu yedi katmanlı bir pastaydı. Dışı donuk pembe krema kaplıydı ve üzerinde zarif bir el yazısıyla, *Doğum Günün Kutlu Olsun JZB*, yazıyordu. Yazının etrafı da küçük çiçeklerle süslenmişti. Çok güzeldi. Haftalardır Melun etinden sonra ağzımı sulandıran tek şeydi. Pastayı masanın üzerine bırakıp tezgahın arkasındaki dolaptan tabaklarla çatalları çıkardım.

"Aklım karıştı Bayan Lane. Bu pasta benim için mi yoksa sizin için mi?"

Evet, o da vardı tabii. Pastanın büyük bir kısmını kendim yemeyi planlıyordum. Bu yüzden masraftan kaçınmamıştım. Oysa bunun parasıyla iTunes'tan kırk yedi şarkı kaydedebilirdim. "Siyah kremaları kalmamıştı," dedim ters bir ifadeyle. Tepkisi hiç de kafamda kurduğum gibi

değildi. Bir nebze olsun etkilenmiş ya da keyifli görünmüyordu. Aslında pastaya dehşet ile... acımasız tutku karışımı bir ifadeyle bakıyordu; tıpkı benim yaratıklara öldürmeden önce baktığım şekilde.

Huzursuzca kıpırdandım. Pastayı ısmarlarken iyi bir fikir gibi gelmişti. Bunun aramızdaki... ilişkiyi tiye almak için esprili bir yol olacağını düşünmüştüm. Bir yandan da, gerçekte çok yaşlı olduğunu biliyorum, muhtemelen insan bile değilsin ama ne olursan ol yine de dünyadaki herkes gibi senin de bir doğum günün var, diyecektim.

"Mumların âdetten olduğunu sanıyordum," dedi sonunda.

Cebimden rakam şeklindeki mumları ve özel olarak kendi şekillendirdiğim bir mumu çıkarıp pastanın üzerine diktim. Yüzüme sanki boynumdan birden ikinci bir kafa çıkarmışım gibi baktı.

"Pi mi Bayan Lane? Lise matematiği konusundaki bilginizi eksik buldum."

"Bir kere D notu alabilmiştim. Ayrıntılarla aram hiç iyi olmamıştır. Ama ana konuları unutmam."

"Niçin pi sayısı?"

"İrrasyoneldir ve sayılamaz." Amma komik kızım, değil mi?

"Aynı zamanda sabittir," dedi ters ters.

"Ellerinde altı rakamı kalmamıştı. Yılın bu zamanı altı yüz altmış altı pek rağbet görüyor herhalde," dedim mumları yakarken. "Belli ki, gerçek canavarı henüz görmemişler, yoksa ona tapınma oyunları oynamazlardı."

"Başka görenler de olmuş mu?" Hâlâ kaşları çatık, pastaya sanki birden içinden düzinelerce bacak çıkıp dişlerini göstererek üzerine yürüyecekmiş gibi bakıyordu.

"Her gün başka bir kişiye geçiyor." Kanepenin üzerinde bir tomar gazete vardı. Gazete haberlerindeki cinayetler, okurken kahvaltı etmeyi riskli bir hale getiriyordu.

Bakışlarını pastadan bana çevirdi.

"Bu sadece bir pasta. Sürpriz olmadığına yemin ederim. İçinde doğranmış Melun parçaları yok," diye takıldım. "Hatta ilk dilimi ben yiyeceğim."

"Bu 'sadece' bir pastadan çok daha fazlası Bayan Lane. Bunu yaptırmış olmanızın anlamı..."

"Canının tatlı çektiği ve kendimi şımartmak için seni bahane olarak kullandığımdır. Haydi, mumları üfle. Ve neşelen biraz Barrons." Nasıl olup da üzerinde durduğum buzun ne kadar ince olduğunu fark etmemiştim? Hangi akla hizmet, ona pasta alıp sonra da anlaşılmaz veya tuhaf olmayan bir tepki vermesini beklemiştim?

"Bunu senin için yapıyorum," dedi gergin bir ifadeyle.

"Anlıyorum," dedim. Balon alma fikrinden vazgeçtiğim için gerçekten memnundum. "Sadece eğlenceli olacağını düşündüm." Sevimli süslemelerin üzerine damlamaya başlamadan mumları söndürsün diye pastayı iki elimle tutarak gidip önünde durdum. "Biraz eğlence fena olmaz."

Odayı dolduran şiddeti, patlamasından yalnızca bir saniye önce algılayabilmiştim. Geriye dönüp o anları tekrar düşündüğümde, öfkesine hâkim olduğuna inandığından onun da neredeyse benim kadar şaşırdığı fikrine kapılıyorum.

Pasta, mumlarıyla birlikte bir anda elimden infilak edercesine fırlayarak uçup tavana yapışmış ve krema parçaları yere dökülmeye başlamıştı. Yukarı baktım. Canım pastam ne hale gelmişti.

Nasıl olduğunu anlamadan kendimi duvarla Barrons'un

vücudu arasında sıkışmış halde bulmuştum. İstediğinde ürkütücü derecede hızlıydı. Doğrusu Dani ile yarışabilirdi. Tek eliyle bileklerimden yakalayıp ellerimi başımın üzerinde duvara yapıştırmıştı. Diğer eli ise boğazımdaydı. Başını eğmiş derin derin soluyordu. Bir an için yüzünü boynuma gömdü.

Sonra birden başını kaldırıp bana baktı. Konuştuğunda sesi hiddetle kısılmıştı. "Bunu bir daha asla yapmayın Bayan Lane. Beni aptalca törenleriniz ve ahmakça klişelerinizle aşağılamaya kalkmayın. Bir daha asla beni insanileştirmeye çalışmayın. İkimizin aynı olduğunu düşünme hatasına düşmeyin. Aynı değiliz."

"Her şeyi mahvetmek zorunda mıydın?" diye bağırdım. "Bütün gün hevesle bunu beklemiştim."

Beni şiddetle sarstı. "Hevesle pembe pastaları beklemekle işin yok. Senin yaşamın bu değil artık. Yaşamın kitabı arayıp bulmak ve hayatta kalmak. Pembe pastaların yaşamında yeri yok. Bu ikisi birbirini dışlayan şeyler, seni lanet aptal."

"Hayır değiller! Ancak pembe pastalar yemeğe devam ettiğim sürece, kitabın peşinden gidebilirim. Haklısın... biz aynı değiliz. Ben gece vakti Karanlık Bölge'de elimi kolumu sallaya sallaya gezemiyorum. Bütün yaratıkları korkutup kaçıramıyorum. Benim gökkuşaklarına ihtiyacım var. Senin yok. Artık anladım. Barrons'a doğumgünü partileri düzenlemek yok. Yolunu gözleme ve işine gelmediği sürece seni kurtarmasını bekleme cümlelerinin yanına bunu da not edeceğim. Eşeğin tekisin. Değişmezsin, sabitsin sen. Bunu unutmayacağım."

Boğazımdaki eli gevşedi. "İyi."

"Güzel," dedim ters bir tavırla. Neden öyle dediğimi

bilmiyorum. Sanırım sadece son lafı eden ben olmak istemiştim.

Dik dik bakıştık.

Vücudundan yayılan enerjiyi hissediyordum. İfadesi vahşiydi. Çok yakındı.

Dilimin ucuyla dudaklarımı ıslattım. Bakışları oraya kilitlendi. O sırada nefes almayı unuttuğumu hatırlıyorum.

Birden öylesine hızla uzaklaşıp arkasını dönmüştü ki uzun paltosunun etekleri savrulmuştu. "Bu bir davet miydi Bayan Lane?"

"Öyle ise ne olur?" diye sorduğumda kendim de hayrete düşmüştüm. Ne yaptığımı sanıyordum?

"Varsayımlarla işim olmaz. Küçük kız."

Sırtına bakakalmıştım. Bir an kıpırdamadan durdu. Aklımdan söylenebilecek bir sürü şey geçti. Hiçbirini söylemedim.

Arka kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

"Hey," diye arkasından seslendim, "bir arabaya ihtiyacım var!" Hiç yanıt gelmedi.

Tavandan büyükçe bir pasta parçası düşüp yere yapıştı.

Büyük bir kısmı sağlam duruyordu. Sadece biraz tipi kaymıştı.

İç çekerek bir çatal kaptım ve üst kısmını tabağa doğru sıyırıp aldım.

Ertesi gün yataktan kalktığımda öğle vakitleriydi. Kapının önündeki canavar alarmını kaldırıp kapıyı açtım.

Kapının dışında bir termos kahve, bir torba dolusu şeker kaplı halka çörek, bir araba anahtarı ve bir not beni bekliyordu. Termosun kapağını açıp kahvemi yudumladım ve notu okudum.

Bayan Lane,

Bu akşam İskoçya'da bana katılmanızı tercih ederim ama yaşlı cadıya yardım etmekte ısrar ederseniz, istediğiniz üzere işte anahtarlar. Sizin için onu çektim. Kapının önündeki kırmızı araba. Fikrinizi değiştirirseniz arayın. En geç saat 16:00'da olmak kaydıyla bir uçak yollayabilirim.

SE

Paraftaki harflerin anlamını kavramam biraz zaman almıştı. *Sabit Eşek*. Gülümsedim. "Eğer araba Ferrari ise özrün kabul edilmiştir Barrons."

Öyleydi.

ON ALTI

Liminal, hem başlangıç, giriş hem de eşik anlamına gelen büyüleyici bir kelime. Bazı zaman dilimleri liminal olabilir: Alacakaranlık gündüzden geceye geçiştir; geceyarısı, bir günün sonu diğerinin başlangıcıdır; ekinokslar, mevsim dönümleri ve Yılbaşı, hepsi eşiktir.

Liminal, ayrıca, algılama ya da duyumsama eşiği ile ilgilidir; yani bir bilinç hali olabilir. Örneğin, bilinç eşiği olarak da adlandırılan uyanıklıkla uyku arasındaki anlar ya da kişinin kendini tamamen uyanık zannettiği ama aslında fiilen rüyada yaşama durumu olan hipnagoji. Bunlar, birçok insanın o esnada istemsiz sarsılma, sıçrama ya da fiziksel olarak düşme hissi yaşadığını söylediği anlardır.

Mekânlar liminal olabilir: İnsanların sürekli gelip gittiği ama hiç kalmadığı havaalanları gibi. İnsanlar da liminal olabilir. Mesela, çocuklukla erişkinlik arasındaki devrede geçici olarak sıkışıp kalmış Dani gibi ergenler. Hayali karakterler çoğunlukla iki ayağı iki dünyada, eşikleri ayıran veya koruyan ya da fiziksel olarak iki farklı yaşam arasında bölünmüş Liminal Varlıklar'dır.

Arada olma durumu liminali tanımlayıcı özelliklerden biridir. Diğeri de, belirsizlik halidir. Liminal, geçmekte olanın henüz olacağına varmadığı o duraktaki hassas dengede asılı halde, ne orada ne burada ama bir an ile diğeri arasında bulunmadır. Liminal, beklenti... ve riskle yüklü, büyülü, tehlikeli bir zaman dilimidir.

Cadılar Bayramı hiç gelmeyecekmiş gibiydi. Öğleye kadar uyuduğum düşünülürse biraz komikti doğrusu. Manastıra gitmek üzere çıkacağım vakte kadar, öldürmek için sıkıcı ve sonu gelmez gibi görünen dört saatim vardı.

Kalkar kalkmaz Dani'yi aradım. Oraya gideceğimi öğrenince çok heyecanlanmıştı. Ayinin saat altıyı çeyrek geçe başlayacağını söyledi.

"Peki, ne olacak? Bir sürü ilahi ve acayip hareketler mi?" diye sordum.

Gülerek, hemen hemen öyle olacağını söyledi. Duvarları kuvvetlendirmesi için Orb'un açılıp Fae özünün serbest bırakılmasından önce dualar okunması ve adakların yerine getirilmesi gerekiyordu. Ne tür adaklar olduğunu sorduğumda biraz ketumlaşmıştı. Rowena'nın benim kanımı ya da başka bir şeyimi kullanmayı planladığından şüphelenmiştim. Bunu onun yanına bırakmazdım.

Christian'ı arayıp oradaki durumu öğrendim. Amcaları Kelt ayinlerine gün doğarken başlamışlardı. Barrons onlara akşamüzeri katılacaktı.

Sonra da babamı aradım. Uzun uzun arabalardan, işimden ve etliye sütlüye dokunmayan konulardan konuştuk. Son zamanlarda sohbet konularımız bunlarla sınırlı hale gelmişti. Barrons'un Voice kullanarak onu endişelerden arınmış, hafif uyuşuk bir hale sokarak kısmi bilinç değişikliğine sebep olmasından hem nefret ediyor hem de bunun

için minnet duyuyordum. O gün eğer babam biraz olsun duygulu ya da anlayışlı bir laf etmeye kalksaydı, gözyaşlarına boğulup bütün dertlerimi ona dökebilirdim. Küçüklüğümde her yara beremi, hatta sırf beni kucağında sallasın diye uydurduğum hayali yaralarımı bile öpen adamdı bu.

Bir süre sonra annemle konuşmak istedim. Sessizlik uzayınca telefona çıkmayacağından korkmuştum ama geldi. Aylardır hasret kaldığım sesini duyduğumda hissettiğim mutluluğu anlatamam!

Kelimelerini karakterine uymayan bir tereddütle seçmesine rağmen tutarlıydı, bilinçliydi ve sakinleştirici almadığı belliydi. Babam annemin hâlâ çabuk yorulduğunu söylediği için konuşmayı kısa ve sevimli tutup, sadece iyi haberler vermekle yetindim. İşim müthişti, harika bir işverenim vardı, maaşıma zam almıştım, eve döndüğümde kendi kitapevimi açmayı umuyordum, üniversitede iş idaresi okumayı planlıyordum ve hayır, Şükran Günü'nde yanlarında olamayacaktım ama evet, Yılbaşı zamanı evde olmak için elimden geleni yapacaktım.

Lüzumlu yalanlar. Artık anlıyordum. Annemizin maneviyatını kuvvetlendirmeye çalışırken, Alina arkamda durmuş başıyla onaylıyormuş gibi bir hisse kapılmıştım. Ablam, Ashford, Georgia'yı her arayışında beni güldürüp sevildiğimi ve güvende olduğumu hissettirirken, kendisi Dublin'de ertesi günü görüp göremeyeceğini bilmeden yaşıyordu.

Telefonu kapattıktan sonra şeker kaplı çöreklere yumuldum ve iPod'umdan rastgele bir şarkı listesini başlattım. Önce 'Knocking on Heaven's Door' şarkısı çaldı. Ardından 'Don't Fear the Reaper' çalmaya başlayınca müziği kapattım.

Saat üçe kadar ne yaptığımı bilmiyorum. Sanırım zamanın büyük bir kısmını şöminenin karşısında oturup alevlere bakarak geçirdim. Liminal berbat bir şey. Tutup istediğiniz gibi şekillendiremiyorsunuz. Geceyarısının daha hızlı gelmesini sağlayamıyor, daha erken büyüyüp yetişkin olamıyorsunuz ya da arada kalmaktan ve belirsizliklerden sakınamıyorsunuz. Sadece orada öylece asılıp bitmesini bekleyebiliyorsunuz.

Duş aldım, makyajımı yaptım ve saçlarımı at kuyruğu halinde topladım. Siyah kot pantolon, tişört, süveter ve botlarımı giyip üzerime bir ceket geçirdim. Sırt çantamı kapıp MacHalo'yu içine tıktım. Ne de olsa geç saatlere kadar dışarıda olacaktım. Mızrağımı omuz askımdaki kılıfına yerleştirip Barrons'un yukarıdaki dolaptan aşırdığım hançerlerinden iki tanesini kınlarıyla birlikte kemerime taktım. Ceketimin cebine kavanozlar, botlarımın içine de plastik torbalar içinde dilimlenmiş Rhino parçalarını koydum. Ayak ve kol bileklerime, üzerine küçük lambalar eklediğim Velcro bileklikleri mi taktım. Kot pantolonumun ön cebine küçük bir şişe okunmuş kutsal su bile yerleştirmiştim. Bu şehirde başınıza ne geleceğini asla bilemezdiniz. Belaya karşı silahlanmıştım; hem de her türden.

Aşağı inip pencereden dışarı göz attım. Gördüğüm şeyi kavramam vakit almıştı. Bir an için saati geçirdiğimi sandım. Yukarı çıktığımda Kasım ayı başındaki bu soğuk kış gününde hava açık ve aydınlıktı. Oysa, saat daha dörde çeyrek kala, neredeyse karanlık çökmek üzereydi. Ben kurutma makinesiyle saçımı kuruturken dışarıda şiddetli bir rüzgâr çıkmıştı. Henüz yağmur yağmıyordu ama rüzgâr tozu dumana katıyordu ve her an her şeyi söküp atacakmış gibi görünüyordu.

Araba anahtarlarını alıp bir şey unutmadığımdan emin olmak için kitapevine göz gezdirdim. Bakışlarımı dört asma katlı salonda dolaştırırken, içime aniden çöken Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'nı bir daha asla göremeyebileceğim korkusunu görmezden gelmeye çalıştım. Dublin şehri gibi, dükkânımı da sevmiştim. Parke zemin, aplikler ve kesme amber lambalardan yansıyan ışığın altında pırıl pırıldı. Kitapların hepsi raflara düzgün bir şekilde yerleştirilmişti. Magazin sehpasına yeni sayılar dizilmişti. Şöminelerdeki ateş sönmüştü. Kanepe ve koltuklar davetkâr ve rahat bir ortam yaratacak şekilde konumlandırılmıştı. Tepemdeki kubbenin üzerindeki resim gölgeler arasında kaybolmuştu. Bir gün oraya tırmanıp resme yakından bakacaktım. Keşfedilmeyi bekleyen kurgu hayatlarla dolu, çalışmaya hazır dükkân, derli toplu ve sessiz bi şekilde sonraki müşterisini bekliyordu.

Arka kapıya yöneldim.

Nasılsa ertesi gün duvarlar güçlendiğinde ve ben her şeyi çözmek için koca bir yıl kazanıp döndüğümde hâlâ bekliyor olacaktı. Yeniden düzenli çalışma saatlerine dönebilecek, bir web sitesi hazırlama ve nadir basımları üst katta yeni bir yere taşıyıp kataloglama planlarım üzerinde çalışabilecektim.

Ancak o an dışarıda bir İtalyan aygırı eşinip homurdayarak beni bekliyordu. Arka sokakta bir Ferrari adımı çağırıyordu. Gideceğim yerle aramda iki saatlik bir yol vardı ve bu, her dakikasından keyif alacağım *tek* liminaldi.

ON YEDİ

On iki blok gidebilmiştim.

Şehrin Karanlık Bölge'nin dibindeki bana ait uç, harp alanıymışçasına bomboştu. Artık nedenini anlamıştım.

Kitapevinin on üç kilometre batısındaki sokaklar büyük bir insan ve Melun kalabalığıyla öylesine tıkanmıştı ki, araç trafiğinin onların arasından geçip akması mümkün değildi. Büyük çoğunluğu tam anlamıyla insan görüntüsüne bürünmüş Fae, halkı kışkırtarak arbede çıkarmaya uğraşıyor ve bunu başarıyorlardı.

Garda aralarına girip ellerindeki copları kaldırarak düzeni sağlamaya çalışıyordu. Dublin'de zaten yeterince sorunlu genç vardı - elbette her şehirde olduğu gibi - ve kızgın küçük bir grup bile şehri yangın alanına çevirebilirdi. Özellikle de maskeler arkasında saklanan bütün hilkat garibelerinin ortaya çıktığı Cadılar Bayramı'nda...

Ben olanları izlerken, Garda'dan birkaçı - aslında cazibeli görüntüye bürünmüş Melunlar - coplarıyla bir grup gence vurmaya başladı. Kalabalığı iyice çileden çıkarıyor-

lardı. Diğer Melunlar dükkânların camlarını kırıp yağmalamaya ve halkı da istediklerini almaları için cesaretlendirmeye uğraşıyordu. Bu kavga kıyamete katılmak için koşuşturan birkaç çocuğu seslenerek çağırdım. Arbedenin neden çıktığını bilen yoktu ve umurlarında da değildi. Daha yakına gitmekten çekiniyordum. Arabaya ya da bana bir zarar gelebilirdi.

Fae izdihamının baskısından midemdeki safra kaynamaya başlamıştı. Neyse ki Sinsar Dubh beni aciz bırakan varlığıyla etrafta değildi. Arbede giderek büyüyor, etrafa doğru yayılıyordu ve nihayet, bir Ferrari'nin içinde, bu arbedenin ortasında sıkışıp kalmanın fazlasıyla kötü bir fikir olacağı kafama dank etmişti. Hemen geri vitese takıp ilk fırsatta arabayı hızla döndürüp tam zamanında kurtulduğuma sevinerek gazladım.

Sırt çantamdan şehir haritasını çıkarıp arabanın iç aydınlatma lambasını açtım. Fırtına henüz sadece tehdit etmekle yetiniyorsa da gökyüzünü kaplayan bulutlar, gündüzü beklediğimden tam bir saat öncesinde geceye çevirmişti.

Kitapevinin on blok kuzeyinde, başka bir arbede güruhu ile karşılaştım. Gerileyip arabayı hızla çevirdim ve batıya yöneldim. Çıkış yoktu. Şehrin bu çıkışı da en az diğerleri kadar kötüydü.

Arabayı bir otoparka çekip haritayı tekrar inceledikten sonra, bu kez güneybatıya doğru yola koyuldum. Şehirden çıkmak için Karanlık Bölge'nin kıyısından dolaşmaya niyetliydim ve yolun bir kısmında mecbur kalırsam, MacHalo'yu takıp bölgenin içinden geçecektim. Ancak ıssız mahallenin sınırına yaklaştığım esnada frenlere asılıp bakakaldım.

Karanlık Bölge'nin sınır hattının tamamı, Dorsey

Caddesi'nin sokak lambalarından yayılan ışık kümelerine kadar, Gölgeler'in oluşturduğu yoğun kara bir duvarla kapanmıştı. Yekpare ölüm barikatı, sağa ve sola doğru göz alabildiğine uzanıyordu.

Vitesi geçirip arabayı geri geri sürmeye başladım. O duvardan ancak mecbur kalırsam geçmeye kalkardım. Henüz yenilgiyi kabullenmeye hazır değildim.

Sonraki on beş dakikayı, dört bir taraftan giderek küçülen dünyamın içinde dönüp durmakla geçirdim. Karanlık Bölgeler'in sınırları kalabalıkla buluşup birleşti ve ben, insan görüntüsüne bürünmüş Melunlar'ın halkı, öldürmek için hazır bekleyen bu gölgelere doğru sürmesini dehşetle izledim.

Sonunda tehlike arz edecek ölçüde dikkat çekmeye başlayan o parlak kırmızı arabadan kurtulmam gerektiğini akıl edip daha sade ve dikkat çekmeyecek başka bir araçla değiştirmek ve şehirden kaçmanın bir yolunu bulmak üzere aceleyle kitapevine doğru hızla yola koyuldum.

Kitapevine giden arka sokağa döndüğümde öyle sert fren yapıp durmuştum ki neredeyse boynumu kıracaktım.

Barrons Kitap ve Süs Eşyaları karanlıktaydı!

Hem de kapkaranlık. Çepeçevre geceyle kaplanmıştı.

Kitapevinin dışındaki bütün lamba ve ışıldaklar sönmüştü.

Bir an beynim durmuş gibi öylece bakakaldım. Işıkların hepsini açık bırakmıştım. Frenden ayağımı çekip arabayı ağır ağır binaya doğru yaklaştırdım. Taş kaplı sokaktaki cam kırıkları farların ışığında parıldadı. Işıklar kapalı değildi. Biri hepsini kırmıştı veya - ne kadar yüksekte takılı oldukları göz önüne alındığında - bir tür silahla vurmuştu.

Ya da... biri bu işi yapması için şu uçan Fae'den, hatta belki Avcılar'dan birini yollamıştı. Acaba o anda yukarıda saçak veya pervazlara tünemiş sinsice beni gözetliyor olabilirler miydi? Şehirde o kadar çok Fae vardı ki, sidhe-sensörüm bombardımana tutulmuş gibi, sayamayacağım ya da ayırt edemeyeceğim kadar fazla sayıda Fae'in varlığı altında boğuluyordu. Yukarı göz attım ama dükkânın çatısı karanlığa gömülmüştü.

İçerdeki ışıklar yanıyor olmasına rağmen, iş saatleri dışındaki kısık seviyedeydi, cam kapı ve pencerelerden kaldırıma düşen loş ışık düşmanımı caydırmaya yetmezdi. Şehrin bir bloğu daha Gölgeler'in eline geçmişti: Benimki.

Barrons Kitap ve Süs Eşyaları, artık Karanlık Bölge'nin bir parçasıydı.

Acaba bu gece Gölgeler'in daha dayanıklı kardeşleri kitapevine girip eşyaları parçalayıp iç aydınlatmaları kırıp orayı kurtarılamaz hale getirirler miydi? Bunu yapabilirler miydi? Barrons'un orayı her şeye karşı değil, sadece daha büyük tehlikelere karşı muhafazaya aldığını biliyordum.

Gözlerim kısıldı. Bu kabul edilemezdi. Fae benim sığınağımı alamayacaktı! Kendi yerimden sokağa atılmayacaktım. Kokmuş petunyalarını benim arazimden çıkaracaklardı; hem de hemen. Lastikleri ciyaklatarak arabayı geriye döndürdüm ve ters yöne doğru sürdüm. Karanlık Bölge'nin yeni sınırından dört blok ötede kalabalık beni geri püskürttü. Geri geri gidip yolun kenarında park edilmiş arabaları kıl payı geçerek, ışıl ışıl yanan sokak lambalarından yere vuran ışık huzmesinin altında arabayı durdurdum. Öfkeli bağırtıları, kırılan camların sesini ve yaklaşan kalabalığın gürültüsünü duyabiliyordum. Kalabalığın beni

yutmasına fırsat vermeyecektim. Ama elimi çabuk tutmak zorundaydım.

Arabadan çıkıp elimi ceketimin içine soktum ve mızrağımı sıkıca kavradım. Bu sefer kaybolmasına izin vermeyecektim.

Rüzgârla gelen soğuk sis yüzüme ve ellerime çarptı. Fırtına başlamıştı. Ama havada hissettiğim tek şey fırtına değildi. Öfkeli kalabalıklar, Melun güruhları ve Gölgeler'in evimi ele geçirmesinin dışında kötü, çok kötü bir şey vardı. Rüzgâr bir tuhaftı. Bir sürü yönden esiyor ve sülfür kokuyordu. Düzensiz, yıkıcı kalabalık, iki blok ötemde köşeyi dönmüş geliyordu.

"V'lane, sana ihtiyacım var," diye ismini serbest bırakarak bağırdım.

İsmi dilimden çıkıp kabardığında boğulacak gibi oldum. Ardından, dişlerimin arkasına çarparak beni ağzımı kocaman açmaya zorladı.

Ancak, havada süzülüp uçmak yerine, görünmeyen bir duvara çarpıp kaldırıma düştü. Düşmüş siyah bir kuş misali yerde takatsizce çırpınıyordu.

Botumun ucuyla onu dürttüm.

Parçalanıp dağıldı.

Yüzümü rüzgâra çevirdim. Doğu ve batı, kuzey ve güney, her yönden esiyordu. Etrafımda girdap gibi dönüyor, her taraftan sarsıyor, yüzlerce küçük elle beni tokatlıyordu. Birden, dışarıda bir yerlerde duvarları yıkmak için kara büyüsünü yapan LM'yi *hissettim*. Her şeyi değiştiriyordu.

Zihnimdeki sidhe-kâhini bölümünü eğip büktüm, odaklandım, evirip çevirdim, aradım, taradım ve sonunda bir an için görüntüsünü yakalamayı başardım. Buz gibi bir yerde, ıssız, sarp, kapkara bir uçurumun kenarında

duruyordu. Üzerinde kırmızı kapüşonlu pelerini, ellerini havaya kaldırmış - şu yukarı kaldırdığı, üzerinden kan damlayan şey bir kalp miydi? - ilahi söyler gibi, Yaradılış Şarkısı'nın yaşayan liflerinden işlenmiş bir hapishaneyi yerle bir etmeye yetecek güce sahip şeytanları çağırıyordu ve bu, kraliçenin büyüsüne kötü bir şeyler yapıyordu. Fae bile, her şeyin korkunç şekilde ters yüz olmasına sebep oluyordu.

Ölümüme sebep olmadan zihin gözümü sımsıkı kapattım. Ayaklanan Dublin'de bir sokağın ortasında dikiliyordum. Şehrin ortasında yapayalnız kapana kısılmıştım.

V'lane'in gelip beni ışınlayarak günümü kurtaracağı falan yoktu.

Kalabalığın bana ulaşmasına bir bloktan az bir mesafe kalmıştı. Tam o sırada yağmacıların öncüleri arabamı fark etmiş, kudurmuş hayvanlar gibi kükremeye başlamışlardı. Bazıları beyzbol sopası, bazıları da hakladıkları Garda'dan aldıkları copları sallayarak geliyorlardı.

Ferrarimi parçalayacaklardı.

Cep telefonumu çıkarıp Barrons'u aramaya uğraşacak vakit yoktu. Tepeme binmelerine saniyeler kalmıştı. Ayaklanmalarda zengin insanlara neler olduğunu biliyordum. Ayrıca, aslında zengin olmadığıma inanmayacaklarını da biliyordum. Sırf kendime ait bile olmayan güzel bir arabayı, arada bir kullanma şansına sahibim diye aristokrasiyle birlikte kellemi kaybetmeye hiç niyetim yoktu.

Arabadan sırt çantamı kapıp tabanları yağladım.

Bir blok ötede başka bir güruh yaklaşıyordu.

Mecburen aralarına dalıp güruhun içinde feleğim şaş-

mış halde yitip gittim. Dehşet verici, pis kokulu, sıcak, kabarıp taşan bir insan yığınıydı. Engel tanımayan öfke, zincirinden boşanmış gerilim, serbest kalmış kıskançlıktı. Yağmaladıkça, vurup kırıp parçaladıkça zafer naraları atıyordu.

Nefes alamıyordum. Kusmak üzereydim. Çok fazla insan, çok fazla Fae, çok fazla düşmanlık ve şiddet vardı. Bazılarından gözünü kan bürümüş hırs, bazılarından vahşi bir heyecan, aralarında benim de olduğum bazılarından ise hissettikleri korku ve dehşet yansıyan suratların oluşturduğu bir denizde yüzer gibiydim. Fae, acımasız yaratıklardı. Ama biz insanlar da öyleydik. Bu arbedeyi Fae ateşlemiş olabilirdi ama körükleyen bizlerdik.

Arnavut kaldırımı taşları sisle gelen yağmurdan kayganlaşmıştı. Genç bir kızın bağırarak düşüşünü dehşet içinde izledim. Birkaç saniye içinde kalabalığın ayakları altında çiğnenmişti. Ardından, yaşlıca bir adam - burada ne işi vardı, Tanrı aşkına? - aynı akibete uğradı. Delikanlı çağında bir oğlan, sokak lambasına çarpıp geri sekti ve dengesini kaybedip gözden kayboldu.

Ben ise zaman kavramını kaybetmiş bir halde, kendimi bir tek şeye koşullandırmıştım: Ayakta ve hayatta kal.

İsteksiz huysuz bir ata binmişim de ayaklarım üzengilere takılıp kalmış gibi kalabalığın ilerleyişine uyum sağlamaya çalışarak bir bloktan diğerine sürükleniyordum. İki kere kalabalığın dışına çıkıp kurtulmayı başarmıştım ama her seferinde kendimi tekrar sürünün içinde, acımasız itiş kakışına kapılmış giderken buluyordum.

İki şeyden korkuyordum: Kalabalığın beni doğruca bir Karanlık Bölge'nin içine sürüklemesinden ve Sinsar Dubh'nun aniden ortaya çıkıp başım ellerimin arasında

dizlerimin üstüne yığılmama sebep olmasından. Hangisinin daha kötü bir ölüm olacağına karar veremiyordum doğrusu.

Cep telefonum sırt çantamdaydı ama onu almak için kalabalığın içinde manevra yapmanın imkânı yoktu. Sırt çantamı omuzlarımdan indirmeye kalkarsam elimden kurtulup kalabalıkta kaybolmasından çekiniyordum. Mızrağımın soğuk ağırlığı kolumun altındaydı ama onu çıkarmaya kalkarsam da itiş kakış içerisinde kendime saplayabilirdim.

Melunlar.

Ceplerimde bebek maması kavanozlarında Melun eti vardı.

Damarlarımda onların karanlık gücüyle kalabalıktan kurtulmayı başarabilirdim.

Temple Bar semtine yaklaşıyorduk. Karanlık Bölge pek uzakta değildi. Yoksa kasten oraya doğru mu sürülüyorduk? Bu kargaşanın üzerine çıkabilseydim, Melunlar'ın bizi kurbanlık koyunlar gibi arkadan güttüğünü mü görecektim yani?

"Pardon," diye mırıldandım. "Ay, size vurmak istememiştim. Yanlışlıkla oldu." Kimseyi kızdırıp dayak yemeden, cebimden bir kavanoz çıkarmayı başarmıştım. Kavanozun kapağı tek elle açılamayacak kadar sıkılıydı. Kendime biraz yer açmaya çalışarak kapağı kaldırdım. O sırada biri bana çarpınca kavanoz elimden kaydı. Ayağıma çarptığını hissetmiştim ama hemen ardında yok olup gitmişti.

Dişlerimi gıcırdatıp başka bir taneye uzandım. Cebimde üç kavanoz vardı. Diğer Melun parçaları plastik torbalara konulmuş halde botlarımın içindeydi. O hengamenin içinde eğilip onları almam imkânsızdı. Bu sefer daha dik-

katli bir şekilde diğer kavanozu çıkarıp can havliyle kavradım. Kalabalığın dışına çıkmak zorundaydım. Şehirdeki hudutlarımı gayet iyi biliyordum. Karanlık Bölge'den iki blok uzaktaydım. Kavanozun kapağını açmayı başarmıştım ama eti yemek için başımı eğmek istemiyordum. Çünkü o durumdayken gözümün ortasına bir dirsek yiyip acıdan donakalmışken itilip yere düşme ihtimalim çok yüksekti.

Kavanozu kendime yakın tuttum, yukarı kaldırıp başımı geriye attım ve içindekini ağzıma döküp çiğnedim. Çiğnerken öğürüp durmuştum. Ne kadar canım çekip yemek için içim gitse de o şeyi yutmak zor işti. Kıkırdaklı ve sertti, dahası çiğnerken kist kesesi gibi patlıyordu. Ağzımın içinde kıvrandı. Ardından midemde bir sürü örümcek geziniyormuş gibi oldu. Kavanozu indirdiğimde kendimi önümdeki iki insan kafasının arasından bir Rhino ile göz göze buluverdim. Boncuk gözleri ve eğri büğrü gri suratındaki ifadeden ne yaptığımı anladığı açıkça görülüyordu. Kavanozun içinde kıpırdanan pembe-gri eti ağzıma attığımı görmüş olmalıydı.

Laf ağızdan ağıza düşündüğümden çabuk yayılıyordu. Mallucé'dan LM'ye ve O'Bannion'a ve artık Jayne de onlardan yiyordu. Rhino böğürerek başını eğip bana doğru hücuma geçti. Dönüp azimle kalabalığı yararak ilerlemeye başladım. Kalabalıktan kurtulmak için mücadele ederken üçüncü kavanozu çıkarıp onun içindekini de yutmayı başarmıştım.

Melun eti yediğim o tek seferde, ağır yaralar almıştım ve ölümün eşiğindeydim. Neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O zaman iyileşme süreci birkaç ağız dolusu kocaman parça yedikten sonra başlamıştı ve ölümün eşiğindeki birinden normalden daha canlı biri hale gelmem

yaklaşık on dakika sürmüştü. O gece ise, tek parça ve sapasağlamdım. Güç ve kudret, tam kalbimin ortasına şırınga edilen adrenalin misali bir anda vurup içime yayılıverdi. Fae kuvveti kanıma karıştıkça bütün vücudumu üşüten bir ateş kaplıyordu.

Vahşi Mac başını kaldırdı, gözlerimden baktı, beynimi ele geçirdi ve uzuvlarımı yeniden düzenledi: Güçlü, yırtıcı, pençeli. Çakı gibi olmuştum.

Birkaç saniye içinde kalabalıktan kurtulmuştum ama uzaktan başka bir güruhun yaklaştığını duyabiliyordum. O gece şehir çıldırmıştı. Daha sonra, insan görüntüsüne bürünmüş Fae'in evlere ve işyerlerine zorla girip insanlara saldırdığını ve onları sokaklara sürerek kargaşa ve ayaklanmaları başlatıp kışkırttıklarını öğrenecektim.

Arkama baktım. Rhino ya izdiham içinde kaybolmuştu ya da benim gibi değersiz biriyle uğraşacağına kalabalığın tamamını yok etmekle daha ilgiliydi. Arkamda Karanlık Bölge, önümde başını ellerindeki beyzbol sopalarıyla sokak lambalarını kırıp döken Rhino çetecilerinin çektiği başka bir kalabalık grup vardı. Sol tarafımdan şiddet sesleri geliyordu. Sağ tarafımda ise zifiri karanlık bir sokak uzanıyordu. Sırt çantamı omzumdan indirip içinden MacHalo'mu çıkardım. Başıma geçirip kayışını çenemin altında sıktıktan sonra ışıklarını birbiri ardına açtım. Pırıl pırıl parlayan küçük ayaklı bir deniz fenerine dönmüştüm. Kol ve ayak bileklerimi birbirine çarpıp el ve ayaklarımdaki lambaları da yaktım.

Kalabalık büyük bir dalga halinde hızla üzerime doğru gelmeye başlamıştı.

Dönüp karanlık sokağa dalıverdim.

Ondan sonra, kalabalıklardan uzak durmaya ve iğrenç yemeğim sidhe-kâhini duyularımı işlemez hale getirdiğinden artık duyumsayamadığım için sürekli burun buruna geldiğim Rhino çetecilerini atlatmaya çalışarak cadde ve sokaklarda bir aşağı bir yukarı koşuşturup dururken zaman kavramını kaybetmiştim.

Melunlar, arkada kalanları da sürüye katmak için toplayarak saldırganca ilerliyorlardı. Kapı aralıklarında ve çöp tenekeleri içinde saklanıp aynı yerlerden düzinelerce kez geçip durdum. İki grup arasında kalıp bir çöp tenekesinin gölgesinde karton kutuların arkasına çömelerek gizlenmek ve üzerimdeki ışıkların tümünü kapatmak zorunda kaldığım o anlar ise daha da korkunçtu.

Karanlıkta öylece oturmuş Melun sürüsünün geçmesini beklerken orada Karanlık "Noktalar" olup olmadığı ve her an bir çatlaktan bir-iki Gölge'nin süzülerek çıkıp beni haklayacağı endişesiyle ölümün nefesini ensemde hissediyordum. Bu düşünce, neredeyse kendimi oradan geçen Melunlar'ın ortasına atmaktan bile kötüydü. Bu arada, dizlerimin üzerinde bacaklarımı altıma alıp iki büklüm saklanırken botumdaki torbaları çıkarıp içindekilerin bir kısmını daha mideye indirmiştim. Belki, bir zamanlar Barrons'a takılırken söylediğim gibi Gölgeler gerçekten de kara etten hoşlanmıyordu ve beni rahat bırakırlardı.

Melun bölükleri geçip gittikten sonra bulunduğum yerden emekleyerek çıkıp ışıklarımı tekrar yaktım.

Evet, insanlar sürülüyordu. Toplanıp güdülüyorlardı. Kurbanlık koyunlar. *Benim* halkım...

Üstelik bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Melun eti yemek beni cep çakısından Uzi'ye dönüştürmüş ve ayaklı silah haline getirmiş olabilirdi ama

hâlâ *tek* tabancaydım ve bunun fazlasıyla bilincindeydim. Bu kez saldıran taraf değil, savunmadaki taraftım. O gece bu şehirde karşı saldırı diye bir şey söz konusu bile olamazdı. Kendini beğenmişlerin en hası Vahşi Mac bile kendinde o gücü bulamıyordu. Aksine kendini tehdit altında ve tehlikede hissediyordu. Bir mağara bulup şartlar lehine dönünceye kadar orada saklanmak istiyordu. Ben de ona katılıyordum. Biz sidhe-kâhinlerinin ilk kuralı, hayatta kalmaktı.

Melun yediğim ilk sefer, hiçbir şey beni telaşlandırmamıştı. Ancak, o zaman çürümekte olan bir vampir dışında başka endişem yoktu ve Barrons yanımdaydı. Oysa bu sefer, binlerce insanın ayaklandığı bir şehirde mahsur kalmıştım, o gece Cadılar Bayramıydı, Melun sayısı çok fazlaydı ve ürkütücü şekilde organizeydiler, V'lane'e ulaşılamıyordu ve de Barrons başka bir ülkedeydi.

Sonunda kendimi ıssız loş bir sokakta bulmuştum. Ne ayak sesleri ne de yakınlarda bir arbede sesi vardı. Bir an evvel halledilmesi gereken bir sorunun çaresine bakmak üzere küçük, çıplak bir ampulle aydınlatılmış bir kapı eşiğine girdim. Çantamı dikkatlice sırtımdan indirip yere bıraktım, ceketimi, ardından da ihtiyatlı bir şekilde nazikçe mızrak kılıfımı çıkarıp yere koydum.

Bütün o kaçıp saklandığım süre boyunca mızrağın ağırlığı vücudumu dağlayan bir eziyetti. Ya düşseydim? Ya yine kalabalığın seline kapılıp gitseydim ve biri bana çarpsaydı? Ya mızrağın ucu derimi delseydi? Merhaba Mallucé ve güle güle, aklı başındalık. Eskisinden daha sert ve dayanıklı olabilirdim ama çürüyerek ölmeye dayanma kabiliyetim hakkında ciddi şüphelerim vardı.

Süveterimi ve tişörtümü çıkardım. Sonra süveterimle

ceketimi tekrar giyip MacHalo'yu geri taktım. Ardından, deri kayışları dışında hiçbir yerine dokunmadan mızrak kılıfını ceketimin üzerine geçirdim.

Çıkardığım tişörtü de mızrağın ucu ile vücudum arasında ilave bir koruma tabakası oluşturacak şekilde kılıfın alt kısmının etrafına dolayıp bağladım.

Normal şartlar altında kendimi öylesine kudretli hissetmemi sağlayan en sevdiğim nesnenin, biraz karanlık güç aşırdığımda bana en büyük zararı verecek, en korktuğum şey haline gelmesi ne ironikti. Ya mızrağa ya da karanlık güce sahip olabilirdim; asla ikisine birden değil.

Bu ikili karşıtlığın bir adım ötesi, mızrağı artık hissetmemem elimde olmadan onunla kendimi yaralayabileceğim anlamına geliyor. Bununla birlikte, Sinsar Dubh'yu da artık hissedemeyeceğim için beni incitemeyecek ve bu tehlikeli durumda çaresiz bir halde dizlerimin üstüne yıkamayacaktı.

Hah! Kapının eşiğinde kendi aptallığıma şaşarak dikilip kalmıştım. Madem Melun eti yemek Sinsar Dubh'yu duyumsamamı engelliyordu, o halde bir dahaki sefer radarıma girdiğinde yapmam gereken şey, elimden geldiğince ona yaklaşıp Melun eti yedikten sonra daha da yaklaşmak olacaktı; onu tutup alabilecek kadar yaklaşmak.

Canavarın hayali onu son gördüğümdeki haliyle gözümün önünde canlanıverdi.

Evet, elbette. Tutup almak. Kesinlikle. Peki, ya sonra? Cebime mi koyacaktım? O kadar büyük bir cebim yoktu ki.

Sonuç olarak, acıdan işe yaramaz hale gelmeden ona yaklaşmanın yolunu bulmuştum. Ama ondan sonra ne yapacağım hakkında hâlâ bir fikrim yoktu. Ona dokundu-

ğumda ben de bir caniye dönüşür müydüm? Yoksa sidhe-kâhini/Null/GO detektörü bir mutant olarak bir şekilde bağışıklığım var mıydı? Tabii ki geceyi canlı çıkarma olasılığım o kadar düşükken bu yersiz bir gündemdi.

Dani'yi aramak ve Dublin'de olanları ona haber vermek için cep telefonumu çıkardım. Manastıra ulaşmanın yolu yoktu. Saatime baktığımda hayretle saatin neredeyse yedi olduğunu gördüm. Saatlerdir kaçıp saklanıyordum! Ayin tamamlanmak üzere olmalıydı. Öyleyse, sidhe-kâhinleri şehre gelip ölümcül Gölgeler'e doğru sürülen insanların bir kısmını kurtarmakta bana yardım edebilirlerdi. *Tek başıma* bir şey yapamayabilirdim ama yedi yüz sidhe-kâhini mutlaka bir fark yaratırdı. Rowena'nın ahmakça bir nedenle veto etmesi durumunda gelemezlerse - ya da gelmezlerse - Barrons'u arayacaktım. Barrons telefona cevap vermezse Ryodan'ı arayacaktım. O da cevaplamazsa E�Ö'yü aramanın vakti gelmiş demekti; yani Eğer Ölüyorsan'ı. Ölümün kara örtüsü, bir cenaze törenini kaplayan keder gibi Dublin'in üzerini örtmüştü. Havadaki varlığının kokusunu alabiliyor, tadını ağzımda hissedebiliyordum. Şayet sidhe-kâhinlerinin hiçbiri bana katılmaya gelmeyecekse, benim Dublin'den çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun kurtulmayı başaracaktım.

Dani, ikinci çalışta telefonu açtı. Histerik bir sesle, "Kahretsin, Mac," diye bağırdı. "Bize ne *yaptın sen*?"

Bir yandan da ağır koşum takımlarımın üzerine geçirebilmek için çantamın kemerlerini ayarlamaya çalışıyordum ki Dani'nin söyledikleri korku ve telaşla çantayı düşürmeme sebep oldu. "Ne oldu?" diye sert bir ifadeyle sordum.

"Gölgeler, Mac! Lanet Orb'un içinden lanet Gölgeler çıktı! Manastır onlarla dolu!"

Öylesine şok geçiriyordum ki az kalsın telefon elimden düşecekti. Telefonu tekrar kulağıma götürdüğümde, Dani karşı taraftan bağırmaya devam ediyordu.

"Rowena bize ihanet ettiğini söylüyor! Bize tuzak kurmuşsun!"

Yüreğim sıkışmıştı. "Hayır Dani, öyle bir şey yapmadım, yemin ederim! Birileri *bana* tuzak kurmuş olmalı!" Bu düşünce kanımı dondurmuştu. Bunu yapabilecek bir tek kişi vardı; o kara vampirlerin arasında korkmadan yürüyebilen tek kişi. Kutsal emanetten ne kadar kolay vazgeçmişti. Onu bana vermeye ne çabuk razı olmuştu. Yine de hemen o gece vermemişti. Bana istediğimi otuz saat sonra vermişti. O saatlerde ne yapmıştı? Gölgeler katılmış sidhe-kâhini içkisi hazırlamakla mı meşguldü? "Durum ne kadar kötü?" diye bağırarak sordum.

"Orb'u açtığımızda dağılıp parçalandılar. Biz de ayindeki ışığın onları öldürdüğünü zannettik ama lanet olasıcalar gölgelik yerlerde biraraya gelip yeniden büyüdüler. Her yerdeler! Dolaplarda, ayakkabıların içinde, karanlık olan her yerdeler!"

"Dani, bunu ben yapmadım! Sana yemin ederim. Kardeşim üzerine yemin ederim. Kardeşimin benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun. Bana inanmak zorundasın. Böyle bir şeyi asla yapmam. Asla!"

"Geleceğini söylemiştin," diye tısladı. "Gelmedin. Neredesin?"

"Şehirde sıkışıp kaldım. York ile Mercer arasında mahsur durumdayım. Dublin bir kabusa döndü ve ben kurtu-

lamıyorum. İsyan, yağma ve kargaşa saatlerdir sürüyor ve Melunlar insanları Karanlık Bölgeler'e doğru sürüyor!"

Bir an soluğu kesilmiş gibi derin bir soluk aldığını işittim. Bu defa o, "Durum ne kadar kötü?" diye sordu.

"Binlerce Dani! Sayılamayacak kadar çok. Böyle giderse..." Neler olacağını düşünmek bile istemediğim için sesim yok olup gitmişti. "Siz gelirseniz, bir kısmını kurtarabiliriz. Bunu tek başıma yapamam. Çok fazla Melun var." Ancak, manastır Gölgeler ile dolu olduğuna göre, orayı terk edemezlerdi. Manastırı kaybetmeyi kaldıramazdık. Kütüphaneler ve Tanrı bilir daha neler oradaydı. Tepemdeki ampulün ışığı titredi ve voltaj düşmüş gibi cızırtılı bir ses çıkardı.

Beynin parçaları biraraya getirmesini neyin nasıl sağladığını söylemek zor ama işte tam o sırada ben o anlardan birini yaşamıştım. Zihnimde bir dizi görüntü, flaşla çekilen fotoğraf kareleri misali arka arkaya yanıp sönerken farkına varamadığım şeyin basitliği ve barizliği karşısında afallamıştım. Bunlar, çöp toplayan, sokak lambalarını tamir eden, belediye araçlarını kullanan, kırık kaldırım taşlarını yenileyen Rhino çetesinin görüntüleriydi. "Ah, hayır, Dani," dedim dehşetle soluyarak, "az önce söylediklerimi unut. Sakın şehre gelme. Hiç kimse gelmesin. Şimdi değil. Sebep ne olursa olsun, gün doğuncaya kadar kesinlikle şehre inmeyin."

"Neden?"

"Çünkü bunu planlıyorlardı. Ne zamandır Melunlar'ı belediye işleri yaparken görüyordum ve şimdiye kadar sebebini anlamamıştım. Üstelik sadece sokakları süpürüp çöpleri toplayanlar değil." Düşmanını tanımak için en iyi yollardan biri de yaşamının artıkları ve vazgeçtikleri-

ni araştırmak değil midir? FBI daima şüphelilerin günlük yaşamlarına sızıp bilgi toplar, evlerini dinler ve çöplerini gözetim altında tutardı. "Bütün kamu hizmetlilerini kastediyorum." LM, ölüm senfonisinin orkestra hazırlıklarını ne kadar zamandır yapıyordu acaba? Her bir ayrıntısını düşünüp taşınmasına yetecek kadar olmalıydı. Ne de olsa insan olarak yaşadığı süre, zayıflıklarımız hakkında çok şey öğrenmesini sağlamıştı. "Kablo şebekelerinin tümünün kontrolünü ele geçirdiler, Dani. Bütün şehri..." Telefonu kulağımdan indirip baktım.

Pil tamamen doluydu.

Hat hizmet dışıydı. Cep telefonu hatları kesilmişti. Dani'nin söylediklerimin ne kadarını duyduğunu bilmiyordum.

"...Karanlık Bölge'ye döndürecekler," diye fısıldayarak cümlemi tamamladım.

Tepemdeki ampul tekrar titredi. Başımı kaldırıp baktım. Cızırdayıp parladıktan sonra tamamen söndü.

ON SEKİZ

Dünyam başıma yıkılıyordu.

V'lane ile bağlantım kesilmişti, görünüşe bakılırsa Barrons hainin önde gideniydi, manastır Gölgeler ile dolmuştu, kitapevi Karanlık Bölge tarafından yutulmuş, şehir isyancıların ve Melunlar'ın eline geçmişti. Çok geçmeden de tamamen karanlıklara gömülecekti.

Bu gerçekleştiğinde, sokaklarda hiçbir canlı güvende olmayacaktı. Hiçbiri... Hatta çimenler ve ağaçlar bile. Şey, MacHalo'nun ışıl ışıl aydınlığında, elimde mızrağımla (o mızrak şu anda beni feci bir biçimde öldürebilirdi aslında) belki ben güvende olabilirdim. Ama ya Melunlar ve isyancılar birlik olup üzerime saldırır ve beni savunmasız bırakırlarsa? Şehirde dolanıp durmakla elime ne geçecekti ki? Birilerinin hayatını kurtarabilecek miydim? Kurtarsam bile onlarla ne yapacaktım? Işıklar söndüğünde onların güvenliğini nasıl sağlayacaktım? Peki sonra, elimdeki ışığı kapmak için boğulmakta olan insanlar gibi bana saldıracaklar mıydı? Ölürsem kitabın izini kim sürecekti? Ben

korkak değilim. Ama aptal da değilim. Ne zaman savaşılır bilirim. Ama başka bir gün savaşabilmek için ne zaman geri çekilip hayatta kalmak gerektiğini de bilirim.

Vücudumdaki her hücre doğrulup harekete geçmek için haykırıyordu. Yakında Gölgeler seliyle dolup kapkara olacak bu caddelerden, sokak ve geçitlerden çok uzaklarda, ulaşılması imkansız görünen ufukta beliren şafağın ilk ışıklarına yakın olmak istiyordum.

On iki saat. Üstüne birkaç saat daha. *Malum* muharebenin sonucuna kafa yormayı bırakıp kendime sığınabileceğim bir kale, kendi Alamo'mu arayarak sokaklarda dolaştım. Daha iyisini yapabilirdim.

Sonunda yüksek kuleli eski bir kilisede karar kıldım. Çan kulesi açıktı ve üzerine tünеyip etrafı gözetleyebileceğim taş kemerleri vardı. Çift kanatlı yüksek kapıları kilitliydi. Kilitli olmaları iyiydi. Caddeye bakan penceresi yoktu. Bunu da sevmiştim. İşte burası benim savunma kalem olacaktı. Elimden gelenin en iyisi buydu; şimdilik.

Kilisenin arkasına dolanıp yemekhanenin kapısını bir tekme ile açarak içeri süzüldüm. Kapının arkasına ağır bir Çin dolabı ittikten sonra yemek masasının üzerindeki meyve sepetinden bir elma ile iki portakal kaptım ve kilisenin loş ayin salonunu hızla geçtim.

Çan kulesinin, büyük ibadet yerinin arkasında, koro balkonunun tam altında, dev org borularının gerisindeki girişini bulmam biraz vakit almıştı. Bu dar kapı, büyük ihtimalle meraklı çocuklar çan kulesine tırmanmasın diye önüne dayanmış büyük bir kitaplık ile gizlenmişti. Kitaplığı yana doğru çektim - boğazıma kadar Melun etiyle dolu olunca koca kitaplığı kolayca itivermiştim - ve kapıyı açtım. İçerisi zifiri karanlıktı. Cesaretimi toplayarak içeri adım at-

tım ve kuleyi aydınlattım. Kaçışan gölgeler, sürünen mürekkebimsi karartılar yoktu. Rahat bir nefes aldım.

Basamaktan çok bir iskele gibi görünen dar eğreti ahşap bir merdiven, yüz elli metre uzunluğundaki taş duvarları dolanarak çan kulesinin en uç noktasına ulaşıyordu. Bazı yerlerinden duvardaki sıvaya çiviyle tutturulmuştu. Ne bir payanda ne de askı tertibatı vardı. Yani iskambil kağıdından bir ev ne kadar sağlamsa, bu merdiven de o kadar sağlamdı. En son ne zaman kullanılmıştı acaba? Yukarıdaki çanlar en son ne zaman çalınmıştı? Yoksa son elli senedir kimse bu merdivenleri tırmanıp yukarıya çıkmamış mıydı?

Neyse, zaten fark etmezdi. Aşağıda kalamazdım, yukarı çıkmalıydım.

İki yerde ayağımın altındaki basamak çöktü. Her ikisinde de artan gücüm ve reflekslerim sayesinde paçayı kurtarmıştım. Damarlarımda dolaşan Melun dopingi olmasa basamaklardan kayıp yirmi metreden yere çakılır ve mutlaka ciddi şekilde yaralanırdım. Her iki düşme tehlikesinde de tenime değen mızrağın kolumun altındaki dayanılmaz ağırlığının bilincindeydim ve bu farkındalık bana acı veriyordu. Bu halimle onu taşıyor olmaktan nefret ediyordum. Üzerine yapıştırılmış iğneyle yerde yuvarlanan bir balon gibiydim; eccllc dalga geçiyordum.

Son basamakta dikkatlice çömelip tavandaki kapağa uzandım ve iterek araladım. Kendimi yukarı çekerek dışarı çıktım ve etrafıma göz attım. Çanların tam altındaki odadaydım. Tepede tıpkı üzerinde durduğum gibi, iki devasa çanın asılı olduğu ikinci bir platform daha vardı. Bulunduğum oda alet çantalarıyla doluydu ve süpürgelerin olduğu dolabın kapağı yarıya kadar açıktı. Dolaba doğru yönelip içerisinde Gölge olmadığından emin olduktan

sonra kapağı kapattım. Aralık dolap kapakları her zaman içimi ürpertir.

Çanlara çıkan son basamakları tırmandım.

Fırtınanın kuzeye yönelip kentten uzaklaştığını görünce şaşırdım; bulutlar aralanmış, ayışığı soluk da olsa çan kulesini aydınlatmıştı. Pırıl-pırıl-evlenme-çağında-genç-*sidhe*-kâhini meraklılarının ilgisine mazhar olmamak için 'ışıklarımı' söndürdüm. Boyumun iki katı uzunluğundaki dört taş kemer, kulenin sivri tepesini doğu, batı, kuzey ve güneye bakacak şekilde çevrelemekteydi. Doğuya bakan kemerin altına girdim. Aşağıya, Dublin'e bakarken ayaz içimi titretti.

Birçok yerden alevler yükseliyordu. Caddelerde arabalar yana devrilmişti ve binlerce ama binlerce isyancı nefretle şehri yakıp yıkıyor, yağmalıyordu. Şehrin sokaklarında gelgit dalgaları gibi bir yukarı bir aşağıya akmalarını seyrettim. Sayıları birkaç bini bulan bir grubun doğruca Karanlık Bölge'ye sürüldüğünü, onları bekleyen o karanlık, ziftimsi duvara girdiklerinde içlerindeki bütün hayat enerjisinin emildiğini gördüm. Onlardan geriye sadece kabuklar kalmıştı. Dehşet çığlıklarını duydum. O çığlıklar ölünceye kadar kulaklarımda çınlayacaktı.

Durduğum yerden Dublin'in karanlıklara gömülüşünü seyrettim. Sanki şehrin bodrumunda biri sırayla sigortaları indiriyordu ve Dublin sokak sokak, mahalle mahalle kararıyordu.

Kitapevindeki odamda, pencerenin kenarına oturup dışarıyı seyrettiğim o geceyi hatırladım. O zaman gözlerim bana oyun oynuyor sanmıştım.

Artık anlıyordum ki oyun falan değilmiş. Daha ziyade, gelmiş geçmiş en büyük Cadılar Bayramı oyunuy-

du. Birileri "oyunun kurallarını değiştirmişti ve bu gece Dublin'de kimse şeker vererek paçayı kurtaramayacaktı. Derek O'Bannion'un söz ettiği şey tam da *buydu* işte.

Akşam saat 20:29 olduğunda mutlak karanlık şehri ele geçirdi.

Yangınlar bile sönmüştü.

Havada süzülen sesler artık farklıydı. Çıkan tek tük sesler artık öfkeli değil, korku doluydular. Ayak sesleri düzenli olarak aşağıdan geçiyordu. Melunlar hâlâ iş üstündeydi. Bizi topluyor, bizi öldürüyorlardı. Aşağıya inmek, karanlıkta avlanmak ve sağ kalanları kurtarmak için duyduğum istek öylesine büyüktü ki kendimi kontrol etmek için sahip olduğum bütün gücü kullanıyordum.

Dışarıda, kitapevini aşan Karanlık Bölge serbetçe yayılıyor ve şehri hakimiyeti altına alıyordu.

Umut, Dublin'i terk etmişti; ta ki sabah saat 07:25'te şafak sökene kadar.

MacKeltarlar'ın ne alemde olduğunu merak ediyordum. Barrons, o ayini de sabote ediyor muydu acaba? Bana hiç anlamlı gelmiyordu. Barrons, duvarların yıkılmasını neden istesindi ki? Barrons, duvarların yıkılmasını *istiyor muydu*? Orb daha onun eline geçmeden önce, birinin gelip pimini çekmesini bekleyen bir el bombası gibi çoktan hazırlanmış bir tuzak olabilir miydi? Orb'u nereden almıştı? Acaba ben her şeye rağmen onun için bahaneler uydurmaya çalışan bir aptal mıydım?

Duvarlar çoktan yıkılmış mıydı? Şehri enkaza çeviren bu Melun ordusu hapishaneden salıverilen Melunlar mıydı? Yoksa bunlar sadece yaklaşan kıyameti haber veren öncüler miydi?

Kemerin altındaki soğuk taş açıklığa atladım. Yere otu-

rup dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımla sardım. Çenemi dizlerime dayayarak şehri seyretmeye devam ettim. Melun etinin verdiği kara enerjiyle tıka basa dolu vücudum, Fae dopingiyle artan sidhe-kâhinlerine has koruma içgüdülerimin etkisiyle bir şeyler yapmamı emrediyordu. *Ne olursa olsun...*

İçimde sürüp giden bu savaşın pençesinde ürperiyordum. Ağlıyormuşum gibi hissediyordum ama gözlerimde tek damla yaş yoktu. O zaman bir Fae'in veya Fae etkisinde olanlar için ağlamanın mümkün olmadığından habersizdim henüz.

Kitapevinin Gölgeler ile sarılmış olduğunu, Karanlık Bölge tarafından yutulduğunu görmek yeterince kötüydü. Dublin'in her köşesinin karardığını görmek ise fazlasıyla ağırdı. Şafak, nöbeti geceden devralıncaya kadar kaç kişi hayatta kalmayı başaracaktı acaba? Başarabilen olacak mıydı? Melunlar artık ele geçirdikleri tesislere muhafız yerleştirmeye mi başlamıştı? Tesisleri geri almak için ordular kurup savaşmak zorunda mı kalacaktık? O gece dünyam değişmişti. Tam olarak ne kadar değiştiğini bilmiyordum fakat durumun çok kötü olduğundan emindim.

Soğuk taş açıklıkta öylece oturdum, gözledim, bekledim.

Üç buçuk saat geçmişti ki ilk sorumun cevabını aldım.

Saat on bir elli dokuzda, vücudumu kaplayan derinin her santimetrekaresi kıvranmaya başladı. Hem de tam anlamıyla. Her yerimi hararetle kaşıyıp duruyordum. Yediğim uğursuz etler yüzünden sidhe-kâhini duyularım körelmişti ama *yine de* gelişini hissettim. Hayır, duvarlar daha yıkılmamıştı. Duvarlar tam olarak o anda yıkılıyordu.

Dünya değişiyor, yeniden şekilleniyordu.

Uzay-mekân algımın bozulduğunu hissettim. Bu uzay-mekân bükülmesi beni gerdi, büktü ve sıkıştırdı. Bir an kendimi hem dev gibi hissediyordum hem de kâğıt kadar ince. Bir an sonra küçücük ve yuvarlak oluyordum; böğürtlen gibi. Ardından bir bakıyordum, içim dışımdaydı, kemiklerim görünüyordu. Sonra yine bir kemik torbası halini alıyordum.

Ardından, dünyanın çok ama çok büyüdüğünü ve dehşet verici bir biçimde bükülmüş olduğunu hissettim. Aşağıdaki binalar önce uzayıp yırtılarak inanılmaz açılarla sipsivri gökyüzüne yükseldikten sonra, neredeyse bir toplu iğne başı gibi küçüldüler ve sonra yine yukarıya doğru fışkırdılar. Bir arada var olması mümkün olmayan boyutlar birbirlerinin içine geçtiler. Birbirlerini baskı altına almak için mücadele ettiler. Var olabilmek için birbirlerinden yer kapmaya çalıştılar ve ben fizik kurallarının tümü baştan yazılırken durup öylece seyrettim. Varoluşun dokusunun yırtılışını ve eskisine taban tabana zıt ilkelerle yeniden dokunuşunu izledim.

Bariyerler yıkılırken evren buna itiraz ederek acı acı inledi ve alemler çarpıştı; sonra geceyi başka tür bir çığlık kapladı. O anda geri sıçrayarak gölgelere saklandım. Gölgelerden korkuyordum ama ışıklarımı açmaktan daha çok korkuyordum, çünkü ikinci sorumun da cevabını almıştım. Hayır, Melunlar hapishanelerinden daha kurtulmamışlardı. Onlar yeni geliyordu. Tam olarak o anda, ufuktan esen o uğursuz rüzgâra binmiş dörtnala geliyorlardı; özü, maddesi kabus olan o karanlık rüzgâra... Başı çekenler, Ölüm, Salgın, Kıtlık ve Savaş olabilir miydi? Mahşerin Dört Atlısı...

Geldiler.

Gelişlerini seyrettim.

İsimsizler, mide bulandıranlar, kusurlu olmalarına rağmen yaşayan, aç ve asla doymayan, sonsuzluk kadar uzun süredir nefretle dolup taşanlar, çarpık uzuvları ve hastalıklı hayalleriyle dayanılmaz ihtiyaçları olan, avlanmak ve öldürmekten başka zevk tanımayan, sadece ölüm ve yıkımın nektarından tat alanlar.

Başımın üstünden süzüldüler, şehrin yüksek lerinde ufku bir ucundan diğer ucuna kaplayan ve gökyüzünü görünmez kılan bu uçsuz bucaksız karanlık dalga, zaferini çığlıklar ve ulumalarla kutluyordu; *özgürlük, özgürlük,* neredeyse bir milyon yıl sonra nihayet *özgürlük!* Zamanın birinde kendilerine ebediyete kadar yasaklanmış olan, güneşin ısıttığı, milyarlarca güçlü kalbin attığı, yaşam kaynayan, seks ve uyuşturucu ve müzik ve muazzam bir şaşaa ile dolup taşan bu dünya artık ayaklarının altındaydı.

Geldiler, Vahşi Avcılar, kanatlı olanlar, gagalarında ve pençelerinde yoldaşlarını da beraberlerinde getirdiler ve hiçbir tanıma uymayan diğer yaratıklar da geldi. Buz gibi cehennemlerinden, dokundukları her yeri parlak, kaygan, berrak bir buz tabakasıyla kaplayarak akıp geldiler.

Çan kulesinin içine doğru geri çekildim. Nefesim buz gibi havada kristalleşiyordu.

Sonra daha da geri çekilip alttaki platforma kaydım ve sürünerek süpürge dolabına ulaştım. İçindeki kova ve paspasların arasında kendime yer açtım ve kapıyı kapattım.

Minik el fenerimin soluk ışığı altında, soğuktan uyuşmuş parmaklarımla tişörtümü yırtıp beni ele verebilecek her bir küçük çatlağı ve yarığı kumaş parçalarıyla iyice tıkadıktan sonra baştan ayağa bütün ışıklarımı yakarak o küçücük dolabı ışıl ışıl aydınlattım.

Kalbim deli gibi atıyordu. Gözlerim dehşetten faltaşı gibi açılmış halde, bir köşeye büzülüp dizlerimi gövdeme yapıştırdım. Mızrağımı yere yanıma bıraktım. Şafağa kadar sürecek gece nöbetim başlamıştı.

KISIM ÜÇ

Tanyeri

"Yanıldığım ortaya çıktı.
Asıl korkmam gereken karanlık değilmiş."

-Mac'in günlüğü

ON DOKUZ

Bu hayatımın en uzun ikinci gecesiydi. Daha uzunu sonra gelecekti.

Vaktimi, hayatımın güzel anlarını hatırlayıp o hatıraları en ince detaylarıyla zihnimde canlandırmakla geçirdim: Lisedeyken Alina ile geçirdiğimiz o iki yılı; ailecek Tybee Adası'na gidişimizi, orada tanıştığım adamı, annemlerin bizi göremeyeceği bir noktada dalgaların içinde bana ilk gerçek öpücüğümü verişini; mezuniyet balomu; İrlanda'ya gitmeden önce Alina için verilen partiyi.

Şafaktan önce sessizlik geldi.

Mutlak bir sessizlik; yedi ile beş arası öylesine doğaüstü bir biçimde sessizdi ki dolabımın dışında bir çeşit kozmik felaket yaşandığından korktum; sanki tam da benim bulunduğum bu enlem ve boylamda var olabilmek için yapılan savaşı Fae diyarı kazanmış, ben ve kalabalıklar küme düşerek başka yere sürgün edilmiştik. Bu 'başka yer'in kesin koordinatları hakkında hiçbir fikrim yoktu elbette fakat sabah 07:25'te, tam da güneşin doğduğu o anda elimi kapının koluna uzattığımda etraf hâlâ öylesine sessizdi ki

kapıyı açtığımda, karşıma uzay boşluğu çıkabileceğini düşünmekten kendimi alamadım.

Öyle olsa işim çok daha kolay olurdu.

Günün neler getireceği konusunda endişelenmem gerekmezdi, çünkü ölmüş olurdum.

Kapıyı açarsam, *buradan* çıkmak zorunda kalacaktım. Ama bunu istemiyordum. Dolabım rahattı, güvenliydi, hatta belki buranın varlığını bile bilen yoktu. Şehirden nasıl çıkacaktım? Dublin sınırları dışında hayatta kalan herhangi bir şey var mıydı? Dün gece âlemler arasında kopan metafiziksel meydan savaşında, dünyanın bir kısmını kaybetmiş olabilir miydik? Ashford, Georgia hâlâ eski yerinde duruyor muydu acaba? Ya ben? Ben nereye gidecektim? Kime güvenecektim? Büyük resmin tamamını gördükten sonra Sinsar Dubh'yu bulmak benim için artık önem sırasında geriye düşmüştü.

Dolabın kapısını aralayıp alttaki platforma bir göz attım ve rahat bir nefes daha aldım. Mızrağımı dikkatlice sırtımdaki kayışa asarken ağzımda nahoş bir tat vardı. Melun azgınca hazır ola geçmiş, damarlarımda uygun adım yürüyordu. Bu günlerce sürecekti ve ben bütün o süre boyunca kendi mızrağımdan korkacaktım.

Dikkatlice dolaptan dışarı çıktım. Etrafımı iyice kolaçan edip gece boyunca Gölgeler'in burayı ele geçirmediğinden emin olduktan sonra bütün ışıklarımı kapattım ve çan kulesinden aşağıya inmeye koyuldum.

Taş kemere ayak bastığımda daha da rahatladım.

Şehir neredeyse aynı görünüyordu. Binalar yerindeydi. Yakılıp yıkılmamış, yerli yerinde duruyorlardı. Dublin şehri - bu güzel kız - sarhoş olabilirdi, parti elbisesi yırtılır, çorabı kaçar, ayakkabısının topuğu kırılır ve evet, üstü başı

perişan olabilirdi ama ölmemişti. Bir gün gelecek, o *craic* dolu şen şakrak günlerine geri dönecekti.

Etrafta ne yaya vardı ne de araba. Şehir terk edilmiş gibiydi. İsyanın izleri - arabalar, enkaz yığınları, cesetler - sokakları çöplüğe çevirmişti ama etrafta ne bir insan ne de Fae görünüyordu. Sanki tek canlı bendim.

Işık da yanmıyordu. Cep telefonumu kontrol ettim. Sinyal yoktu. Akşam çöktüğünde yine güvenli bir yerde saklanmak zorunda kalacaktım.

Gün tamamen ağarıp güneş ışıkları cam kırıkları ile dolu sokaklarda kırılıp yansıyana dek şehri izledim. Son kırk beş dakikadır hiç kimse ve hiçbir şey yerinden kımıldamamıştı. Görünüşe göre, Melun ordusunun piyadeleri Dublin'de her canlıyı yok edip yoluna devam etmişti. Gölgelerin gittiğinden şüpheliydim. Şehrin eteklerindeki yeşil alanları görebiliyordum. Büyük olasılıkla sabahın ilk ışıkları onları gizli inlerine girmeye zorlayıncaya kadar midelerini tıka basa doldurmuşlardı.

Bana MacHalo'mu yapmak için gereken ilhamı veren talihime şükrediyordum. Anlaşılan bir süre daha hayatta kalmak için verdiğim mücadelede o en güçlü müttefikim olacaktı. Etrafta hiç ışık yoksa aydınlıkta kalmak mümkün değildir.

Yapılacaklar listesinin en başındaki madde pil bulup sırt çantamı tıka basa doldurmaktı. İkincisi yiyecekti. Üçüncüsü ise, Fae âlemiyle bir olmuş bu dünyada Barrons'un kafamın arkasındaki dövme yardımıyla izimi sürüp sürmeyeceği, sürebilirse bu iyi bir şey mi yoksa kötü mü diye kafa yormaktı. V'lane beni aramaya gelir miydi acaba? Sidhe-kâhinleri hayatta kalmayı başarmışlar mıydı? Ya Dani? Evimi düşünmeye cesaret bile edemedim. Çalışan

bir telefon bulup onları arayıncaya kadar zihnimi korkulara teslim edip kendimi güçsüz düşürmeyecektim.

Külüstür merdivenin tepesinde durdum, mızrak kayışımı çıkarttım ve onu yaklaşık 30 metreden aşağıdaki zemine, kapının yanındaki köşeye doğru fırlattım. Böylece eğer basamaklar çökerse yere çakıldığımda kendi mızrağımın üzerine düşmeyecektim.

Yavaşça ve çok dikkatlice aşağıya inmeye başladım. Zemine varıncaya kadar doğru düzgün nefes almaya bile korkmuştum. Doğrayıp kavanozladığım bütün Melun etini yemiştim. Zulanın tamamı içimdeyken kendimi daha güvende hissediyordum. Hatta daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. O gün kendimi hangi savaşın ortasında bulacaktım kimbilir?

Mızrak askımın kayışını kaptım, omzuma geçirdim, kapıdan dışarı bir adım attım, kafamı dışarıya doğru uzatıp bir ses, bir hareket, herhangi bir tehlike işareti duyar mıyım diye etrafı dinledim. Kilise anlaşılmaz bir biçimde sessizdi ve bu sessizlik gerçekten çok ürkütücüydü. Havada adını koyamadığım tuhaf bir koku vardı. Çekici ama... bir o kadar da rahatsızlık verici bir kokuydu bu. Koku tanıdık geliyordu... ama bir bakıma da çok yabancıydı. Sidhe-kâhini duyularımı kaybetmiş olmaktan hiç hoşlanmıyordum. Köşede pusuya yatmış bir Fae olup olmadığını bilememekten nefret ediyordum.

Sinerek ilerlerken listeme dördüncü maddeyi de ekledim: Yeni bir çift ayakkabı. Tenis Ayakkabıları. Gizli operasyonlar için ses çıkarmayan çizmeler nadir bulunur, benim çizmelerim kesinlikle onlardan biri değildi.

Giriş salonuna uzanan yolun yarısında duraksadım. Solumda, parlak mermer basamakları halı ile kaplanmış ve

kilisenin dışına açılan çift kanatlı yüksek kapıya giden geniş bir merdiven uzanıyordu.

Sağımda ibadet yerinin girişi vardı. İçerideki kutsal mekânın kokusunu, kapalı kapılar ardından bile alabiliyordum. Tütsülerin hafif ve iç bayıltıcı kokusuna karışan, tanımlayamadığım, beni hem kendine çeken hem iten o gizemli baharatlı kokuydu bu. Mabede açılan beyaz kapılar dingin sabahın soluk ışığı altında dile gelmeyen tatlı bir davetle ışıldıyordu sanki.

Ya sola dönüp Dublin sokaklarına çıkacaktım ya da sağa dönüp hayatım boyunca pek de muhatap olmadığım Tanrı'nın mabedine girecektim. Bana ayıracak vakti var mıydı acaba? Yoksa kafasını esefle sallayarak Yaratma Takımları'nı toplamış ve gecenin bir yarısı daha az çuvallamış başka bir dünya bulmak için yola mı koyulmuştu? Ona ne diyecektim ki zaten? Alina öldüğünde kendimi nasıl da aldatılmış hissettiğimi mi? Yapayalnız kaldığıma ne denli öfkelendiğimi mi?

Sola döndüm. Sokaklardaki canavarlarla baş etmek benim için daha kolaydı.

Merdivenin başına gelmiştim ki arzu vücuduma yıldırım hızıyla çarpıp irademi kör ederek ızdırap dolu egzotik bir şehvetle sarstı. Bu defa bir değişiklik yapıp o arzuya kucak açtım.

Elimi pantolonumun düğmelerinden koparırcasına çekerken, V'lane diye seslendim. Kilisenin dışındaydı, hissedebiliyordum. Bana doğru geliyordu. Kaldırımın kenarından kilisenin ilk basamaklarına yönelmişti ve içeri girmek üzereydi. Beni bulmuştu! Kendimi küs olduğum Tanrı'ya teşekkür ederken buldum.

Kapılar açıldı ve gün ışığı gözlerimi kör etti. Gözbebek-

lerim iğne başı gibi küçüldü. Girişte beliren V'lane'in saçları altın, bronz ve bakırın düzinelerce tonunu yansıtmaktaydı. Barrons'un asla olamayacağı şekilde, tepeden tırnağa bir intikam meleği gibi görünüyordu. Beni çağıran, beni delirten koku *oradaydı*. Teninden akıyordu. Kokusu hep böyleydi de ben Melun eti duyularımı keskinleştirdiği için ancak mı fark edebiliyordum?

Kokusu beni olduğum yere çivilemişken V'lane'i bir Fae olarak algılamıyordum. Midem bulanmıyordu. Ölümcül cinselliği görünüşünün önüne geçmişti. Beni her kadını etkilediği gibi etkiliyordu. Gittiği her yerde bütün gözlerin ona çevrilmesi gayet normaldi. Cazibesi, sidhe-kâhini hislerim körelmişken çok daha güçlüydü. Bir zamanlar kanımdaki o özel nitelik, cazibesinin beni olanca gücüyle ele geçirmesini önlüyormuş demek. Ama o anda, damarlarımda Fae dolaştığından bu kalkan sanırım yok olmuştu.

Sebep ne olursa olsun, etkisi karşı konulmaz derecede güçlüydü. Hatta onunla ilk kez karşılaştığım ve kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmadığı o gün hissettiğimden bile şiddetliydi. Dizlerimin bağı çözüldü. Göğüslerim ağırlaşmış, sızlıyor, meme uçlarım yanıyordu. Seks istiyordum, sekse *ihtiyacım* vardı. Deli gibi. Yapmalıydım. Gerisi umurumda değildi. Beni becermesini istiyordum, bir daha, bir daha, ta ki yerimden kıpırdayacak halim kalmayıncaya kadar. Beni incitmeden bunu yapabileceğini söylememiş miydi? Kendini sessize alıp beni zarar görmekten ve değişmekten koruyabilirdi, öyle değil mi?

"Kapat şunu," dedim kendimi zorlayarak. Ama bir yandan da gülümsediğim için verdiğim emir yerini bulmamıştı.

Onu görmek nasıl da içimi rahatlatmıştı!

Kazağım yerdeydi. Eğilip yerden aldım.

Parlak gün ışığını arkasında bırakarak merdivenlere doğru süzüldü. "Sidhe-kâhini," dedi.

Kapılar ardında kapanırken giriş salonu da eski loş haline geri döndü. Göz bebeklerim büyüyüp loş ışığa alıştığı anda hata yaptığımı anlamıştım. Nefesim kesilerek bir adım geri çekildim. "Sen V'lane değilsin!"

Egzotik prens gözlerini dantel sutyenimin çevrelediği göğüslerime dikmişti. Kazağımı göğsüme bastırdım. Genzinden boğuk bir ses çıkardı ve hissettiğim cinsel arzuyla dizlerim titredi. Harcadığım insanüstü çaba sayesinde ayakta durmayı başarıyordum. Dizlerimin üstünde olmak istiyordum. Ve ellerimin... Zihnim düşüncelerden tamamen arınmıştı. Dudaklarım ve bacaklarım aralanmıştı.

Ona doğru bir adım attım.

Kendimle kıyasıya mücadele ederek geriye doğru bir adım atmayı başardım.

"Evet, değilim." Kadim gözlerini bir anlığına kapattıktan sonra tekrar araladı. "O her kimse ben o değilim."

Kekeledim. "Kim... Kimsin sen?"

Bana doğru bir adım attı.

Ben bir adım geriledim. Kazağım yine gitmişti. Kahretsin.

"Son," dedi sadece.

Arkamda mabede açılan kapılar aralandı. Hava akımını hissettim. O garip, rahatsız edici korku güçlenerek burun deliklerime doldu.

Şehvet beni her yönden kamçılıyordu.

"Biz, hepimiz sonuz," dedi omzumun arkasından buz gibi bir ses. "Ve başlangıç. Şimdi. Sonra. Daha sonrası."

"Zaman. Önemsiz," dedi diğeri. "Daire yuvarlaktır."

"Biz ebediyiz. Siz değilsiniz."

Bilmediğim bir dilde konuşsaydılar da ancak bu kadar anlaşılmaz olurdu. Arkamı döndüm. Nefes almakta bile zorlanıyordum. Ayaklarımın dibinde dantel bir sutyen duruyordu. Benim sutyenimdi. Kahretsin. Yine! Kızaran tenime değen hava buz gibiydi. "Neden sonra," diye sormaya hiç niyetim yoktu. İki taneydiler. İki tane Ölümcül-Seks-Fae. İki prens. Onlardan kaçabilir miydim? Ellerinden sağ kurtulabilir miydim? Işınlanabilirlerdi. İkisinin arasında duruyordum. Onları etkisiz kılabilir miydim? Tanrım hayır, sidhe-kâhini yeteneklerimi kaybetmişken yapamazdım. "V'lane'i tanıyor musunuz? O bir Fae Prensidir." Bana doğru uzanan ve V'lane'in ismi dilime kazındığında hissetmiş olduğum o doyum hissini bana vaat eden dudaklardan sıyrılmayı başardım. Erkeğe boğulmak istiyordum. İçim dopdolu olsun istiyordum. Dudaklar kâfiydi benim için. Daha fazlasına da hayır demezdim elbette. Gözlerim sürekli kasıklarına kilitleniyordu. Çılgınca başımı salladım. Ağzım kurumuştu. Başım dönüyordu. "O beni korur." Belki onun arkadaşıydılar. Belki onu buraya çağırırlardı. Belki ondan çekinip geri çekilirlerdi.

İğrenç kahkahalar, alaylar ve rezil yorumlar beni şaşırtmazdı. Ne de olsa karşılarında belden yukarısı çıplak bir halde duruyordum. Bir yorum yapmalarını, yüzlerinde bir ifade, herhangi bir ifade belirmesini bekledim ama onlar sadece başlarını bir o yana bir bu yana yavaş ve yumuşak hareketlerle çevirip beni insani olmaktan çok uzak, kanımı donduran bir jestle incelediler. Soluğum boğazımda tıkanmıştı.

Kim olduklarını biliyordum. V'lane'nin arkadaşı falan değildi bunlar. Acayip halleri onları ele vermişti.

Tekrar nefes almayı başardığımda derin derin soluyordum.

Bunlar, Melun Prensleri'ydi; bizi inceleme, alışkanlıklarımızı öğrenme fırsatını hiç bulamamış, cazibeli görüntüsünü mimiklerle zenginleştirememiş olan Fae. Dilimizi konuşan ama tek bir mecaz veya ima içermeyen basit ve duygusuz kelimelerden öteye geçemeyen Fae. Dünyamıza uzaklardan bakan, âlemimizi aracılar vasıtasıyla anlamaya çalışan ve büyük olasılıkla temel Fae kavramları olan durağanlık ve değişimi bile tam olarak kavrayamamış olanlar. Özgürlüğü bilmeyen, kazandan hiç içmemiş, daha önce hiç insan bir kadınla sevişmemiş olan Fae'di bunlar.

Fakat benimle sevişmeyi planlıyorlardı. İstekleri, engin, azgın, kara dalgalar gibi üzerlerinden akıyordu. Odayı bir dantel gibi ören şehvet, kısacık fitiliyle patlamaya hazır bir dinamit gibiydi. Havada şehvet kokusu vardı. Aldığım her nefeste o kokuyu içime çekiyordum. Söndürülemez, enfes Fae ateşiyle besleniyordum.

Üçüncüsü de kiliseden içeriye süzüldü.

Christian ne demişti? *Efsaneler, bu dört hanedanın liderleri olan kara prensleri, Mahşerin Dört Atlısı ile özdeşleştirir.*

Veba, Ölüm ve Kıtlık, Tanrı'nın evinde bir araya gelmişti. Tek eksiğimiz Savaş'tı. Onun da bize katılmaması için dua ediyordum.

Bir daire olup beni ortalarına aldılar. Üzerime doğru yaklaşırken bir yandan da sürekli olarak biçim değiştiriyorlardı. Şekilleri değişiyordu, renkleri değişiyordu ve... sanırım boyutsal özellikleri de değişiyordu. Gözlerim sadece üç boyutu görebilecek şekilde yaratılmışlardı. Dördüncü veya beşinci boyutu algılayamazdım. Gözlerim gördüklerini beynime izah edemeyince, gördüklerini görmezden

gelmekten başka çaresi kalmamıştı. V'lane, Fae'in gerçek yüzlerini bize asla göstermediklerini söylemişti. O anda, karşımda gerçek yüzleriyle duruyor olmaları mümkündü.

"Geri çekilin!" diye emrettim. "Bu bir Mukaddes Emaneti. Prensleri bile öldürebilir! Hele bir deneyin, görürsünüz." Mızrağı en yakınımdakine doğru savurdum. Duraksadı, eğilip mızrağı dikkatle inceledikten sonra parlak gözlerini kaldırarak bana baktı. Başını çevirip diğerlerine bir bakış attı. Ardından dönüp mızrağa öyle bir baktı ki ne gördüğünü merak ederek gözlerimi mızrağıma çevirdim.

Mızrağı yavaş yavaş kendime doğru çevirdiğimi dehşetle fark ettim. Mızrağın eti çürüten ölümcül ucu artık beni hedef almıştı. Mızrağı kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Onlara çevirmeyi denedim ama hareket ettiremiyordum. Beynimin verdiği komutlara vücudum uymuyordu.

Evet, tecavüze uğramak korkunçtu. Ama tecavüz edildikten sonra Mallucé gibi feci bir biçimde ölmeye de hiç niyetim yoktu.

Mızrağın ucunun bedenime değmesine bir milim kalmıştı. Onu elimden bırakmayı denedim. Mızrağı bırakmayı başarırsam mızrak konusunu kapatırlar diye umuyordum. Mızrağa hâkim olamamıştım ama onu elimden bırakmayı başarmıştım - belki bir gün bunun nedenini anlayabilirdim - mızrak yere düşüp fırladı ve hızla ibadet bölümüne giden kapıdan geçti. İçinde kutsal su olan kaidenin ayaklarına çarparak durdu. Çarpmanın şiddetiyle bir miktar kutsal su yere dökülmüştü. Mızrağın üzerine sıçrayan sular bir tıslamayla buharlaştı.

Prensler sabit bir forma geçmişler, tarifsiz güzellikte erkeklere dönüşmüşlerdi. Onlara sadece bakmak, bir dakikalığına bile olsa bu eşsiz mükemmelliği yaşamak ruhumu

sızlatmıştı. Mırıldanmaya başladım fakat ağzımdan çıkan kelimeler anlamsızdı. Boyunlarının etrafında kıvranan sıvı karartılara benzeyen parlak siyah zincirler dışında çırılçıplaktılar. Kıvrak, altın rengi vücutlarında dövmeler vardı. Bu karmaşık ve enfes şekiller, altın varaklı gökyüzünü kararan alaca renkli fırtına bulutları gibiydiler. Parlak gözlerinde şimşekler çakıyordu.

İçimde, en derinde, gök gürültüsü bana yanıt verdi.

Onlara bakamıyordum. Çok yoğun, çok güçlüydüler. Diğer tarafa yöneldim, yine karşımdaydılar, beni o gerçeküstü ve ürkütücü gözlerine bakmaya zorladılar. Gözlerim büyüdü, daha irileşti.

Yanağıma akan kanlı gözyaşlarını sildim. Parmaklarımı ovuşturduğumda kurumuş kan kırmızısı gözyaşlarım ufalanıp döküldüler.

Prenslerin dillerinin yatıştırıcı serinliği ve buz gibi dişleriyle dudakları parmaklarıma dokundu. O anda Vahşi Mac ile kıyaslanmayacak kadar ilkel, kontrolümün çok ötesinde bir canavar esneyerek gerindi ve leziz bir beklenti hissi ile uyandı.

İşte bunun için doğmuştu. Bunca zamandır beklediği buydu. Orada. O anda. Onlarla.

Onlarla sevişmek ölmeye değerdi.

Botlarımı çıkarıp attım. Pantolonumu ve külotumu sıyırıp çıkardılar. Beni aralarında döndürerek öpüp tadarak, yalayarak vücudumu aldılar ve bende yarattıkları tutku ile beslenip o tutkuyla beni tekrar kamçıladılar. Sonra yine alıp tekrar geri verdiler ve tutku aramızda gidip gelirken büyüdü, benden de onlardan da büyük bir varlığa, kendi başına bir canavara dönüştü.

Beynimin ırak bir köşesinde bana yaptıklarının dehşe-

tini gördüm. Kusursuz dudaklarından içlerindeki büyük boşluğun tadını alıyordum ve o pürüzsüz, o kadife, o altın renkli tenlerinin, Aşk Tanrısı Eros'un beni içine çeken bu azgın dalgalarının ardında kendi okyanusumda boğuluyordum... Bu büyük boşlukta benden başka kimse yoktu... Yapayalnızdım.

Melun Prensleri'nin gerçek doğasını, onlara teslim olmuşken bir anlığına görebilmiştim. Yoksunluklarıyla birer boşluktan ibarettiler; sahip olmadıkları ve en çok hasretini çektiklerinin boşluğu: Tutku, yaşam ateşi, hissedebilme kudreti.

İçlerindeki kimi esası oluşturan gerekli bileşenleri çok zaman önce kaybetmişlerdi ya da yedi yüz bin yıllık buzlu esaretleri sırasında donmuşlardı. Belki de Kral'ın eksik şarkısı ile vücut bulduklarından, bu prensler de bir o kadar boş ve eksikti. Sebep ne olursa olsun en yoğun hisleri ancak seks yoluyla duyumsayabiliyorlardı. Onlar, etrafları da kendileri gibi içi bomboş olanlarla kuşatılmış, melodilerini çalabilecekleri insan vücudundan mahrum, kendi âlemlerinde ebediyen inkâr edilmiş bir müziğin; şehvetin orkestra şefleriydiler.

Ama ellerinin altındaki *insan* hissettiği sürece onlar da hissedebilecekti. Konser salonu boşalıp tutku küllenince ye ve kadın ölüp vücudu içlerindeki yaşamın hiçbir zaman yeşeremeyeceği o yer kadar soğuyuncaya kadar kadının şarkısıyla tıka basa dolduracaklardı midelerini.

Yine bomboş kaldıklarında başka bir kadın bulacaklar ve ondan beslenecekler, ona en ilkel, en saf ve şiddetli haliyle seks sunarken kadındaki yaşamı emecek, sonra tekrar ona geri verecek, ardından yine emeceklerdi.

Orgazm olurken bilincim ve gücüm zayıflamıyordu.

Daha çok yeniden doğmak gibiydi. Her boşaldığımda kendimi yeniden yaratıyordum sanki. Vücudumdaki her boşluğu, her zerreyi yaşamla, kanla, Tanrı ile dolduran bir sevişmeydi.

Ve beni öldürüyordu.

Ve bunun farkındaydım.

Ve daha fazlasını istiyordum.

Üç karanlık prensim ve ben, halı kaplı merdivenlere ulaşmaya çalışarak giriş salonunun soğuk mermer zemini boyunca yuvarlanıp kaydık. Biri arkamda, biri önümde, diğeri ağzımdaydı.

Daha derinlere gömülüp içimi vücutlarındaki yanardöner dövmeler gibi kaleydoskopik hislerle doldurdular. Küçük bir tomurcuğa dönüp patlayarak açtım ve tekrar tekrar darmadağın olmuş bir kadının parçalarına bölündüm. Bal tadındaydılar. Tenlerinden esrarengiz, uyuşturan baharat kokuları yayılıyordu. Vücutları heykel gibi sert ve kusursuzdu, arada sırada boyunlarındaki kara zincirlerin, pembe dillerinin ve beyaz keskin dişlerinin soğuğu tenimi yaksa da bu içimdeyken bana hissettirdikleri için ödediğim küçük bir bedeldi sadece.

Aklımı kaçırdığımı hissediyordum; terk edilmiş bir diyara atılmadan önce anılarım gözlerimin önünden akıp geçti. Beni bırakmaları için yalvararak haykırmak için ağzımı açtım ama dudaklarımdan sadece talimat ve talepler dökülüyordu: Daha fazla, daha sert, daha hızlı, evet, işte *orası*.

Dublin'de geçirdiğim o son ay, bütün umutları, korkuları ve endişeleri ile zihnime doldu - ve sonra unutuldu. Alina ile Fae ülkesinde geçirdiğim o gün de aklımın parmakları arasından kayıp gitti. O günün hatırasını, Mallucé ve Christian ve O'Bannionlar ve Fiona ve Barrons izledi.

Rowena ile bardaki ilk karşılaşmam, İrlanda'daki ilk gecem... Hepsi silinip gitti. Geçirdiğim yaz geriye sararak gözlerimin önünden akıp gitti, silikleşti ve kayboldu.

Beni öpen dördüncü bir erkek daha mı vardı? Beni tadan? Neden onu göremiyordum? O kimdi?

Alina'nın öldüğü günün anısına sıkı sıkı tutunmuştum. Sonra o da zihnimden kayıp gitti. O gün tarihten silindi ve hayatım tersine akmaya devam etti.

Üniversite yıllarımı Salgın'ın öpücüğünde kaybettim. Kıtlık, nazikçe ağzıma boşalırken lise yıllarıma veda ettim. Üç Fae prensinin kollarında çocukluğumu kaybettim. Bir dördüncü vardıysa bile ben onun yüzünü hiç göremedim. Sadece diğerlerine benzemeyen bir yabancının varlığını hissediyordum.

Sonra hiç doğmamış gibi oldum.

Geçmiş yoktu, o an vardı.

Sadece bu dakika. Bu orgazm. Bu açlık. Bu sonsuz boşluk. Bu çılgın ihtiyaç.

Salona başkalarının girdiğini fark etmiştim ama kara prenslerimden ötesini göremiyordum. Umurumda değildi zaten. Ne kadar çok o kadar iyiydi.

Prenslerim beni bırakıp geri çekildiklerinde, vücudum öyle üşümüştü ki ölüyorum sanmıştım. Yerde bana dönmeleri için yalvarıp kıvranıyordum.

Biri bana uzandı.

Uzanan yardım elini iki elimle birden kavradım. Gözlerimin önüne düşen saçlarımı arkaya atıp yukarı, doğruca Lord Master'ın yüzüne baktım.

"Sanırım artık bana itaat edecek," diye mırıldandı.

İtaat etmek mi?

Onun için ölürdüm.

Mac'in Günlüğünden Terimler Sözlüğü

TILSIM: Melun Kralı'nın metresi için yarattığı Melun ya da Karanlık Kutsal Emanet. Altın, gümüş, safir ve oniks taşlarla bezeli tılsımın yaldızlı 'kafesi'nde mahiyeti bilinmeyen, devasa büyüklükte berrak bir taş bulunuyor. Amacı olan bir kişi, bunu gerçeği etkileyip yeniden şekillendirmek için kullanabilir. Önceki sahipleri arasında, Merlin, Boudica, Jeanne d'Arc (Jan Dark), Charlemagne ve Napolyon gibi efsanevi kişiler bulunuyor. Son olarak, bir Galli tarafından yasadışı bir açık arttırmada sekiz sıfırlı bir rakamdan satın alındı. Ele geçirmeyi başarmıştım ama çok kısa sürdü. Şu anda Lord Master'ın elinde. Onu kullanmak bir tür adak ya da bağ gerektiriyor. Bir amacım var ama tılsımı nasıl kullanacağımı bilmiyorum.

JERICHO BARRONS: Hakkında en ufak bir iz, bir ipucuna sahip değilim. Hayatımı kurtarıp duruyor. Sanırım bu da bir şeydir.

İlk kayda ek: Kitapevindeki çalışma odasında bir Işınlanma Gümüşü var ve onun içinden yürüdüğünde, içerideki mahlûklar tıpkı Gölgeler'in yaptığı gibi etrafından kaçışıyor. Onu oradan kucağında bir kadınla çıkarken gördüm. Kadın vahşice öldürülmüştü. Onun tarafından mı yoksa aynanın içindeki yaratıklar tarafından mı öldürüldüğünü bilmiyorum. En azından birkaç yüz yıl yaşında; belki, *muhtemelen* daha da fazla. Melun olup olmadığını anla-

mak için mızrağı tutmasını istedim, o da tuttu. Oysa daha sonra V'lane'den Melun Kral'ın (aynı Mukaddes Kraliçe gibi) *bütün* Kutsal Emanetlere dokunabildiğini öğrendim. Melun Kralı'nın kendi kitabına neden dokunamadığını tam olarak anlamamakla beraber, belki aynı nedenden ötürü Barrons ona *dokunabileceğini* düşünüyordu. Belki de başlangıçta olduğundan daha güçlü bir şeye dönüşmüştü. Ayrıca, Barrons'un bir tür Mukaddes/Melun melezi olma olasılığını da inkâr edemem. Fae, insanla seks yapıp üreyebilir mi? Bazen... insan olduğunu düşünmek gibi... çok büyük bir yanılgıya düşüyorum. Çoğunlukla dünyada onun gibi birine hiç rastlanamayacağını düşünüyorum. Kesinlikle bir sidhe-kâhini değil ama Fae'yi benim kadar net görebiliyor. Kelt Rahipleri'nin yöntemlerini, büyücülüğü, kara büyüyü biliyor, süper güçlü ve hızlı ve de çok yüksek bir algı gücüne sahip. Ryodan, Alfa ve Omega hakkındaki yorumuyla ne demek istiyordu acaba? Bu adamın izini sürmem gerek!

KAZAN: Eninde sonunda her Mukaddes'in artık dayanılmaz bir yük haline gelen anılarından feragat etmek için içinden bir sıvı içtiği, Mukaddes ya da Işık Kutsal Emaneti. Barrons'a göre, ölümsüzlüğün de bir bedeli var: Er geç delilik. Fae bunun yaklaştığını hissettiği zaman kazandan içiyor ve önceki hayatlarına ait bütün hatıralarından sıyrılmış olarak 'yeniden' doğuyor. Bütün Fae'in ayrı ayrı reenkarnasyonlarının dökümünü tutan bir kayıt-tutucu var ama bu kayıtların doğru yerini sadece az sayıda seçilmişler biliyor ve kayıtların nerede olduğu bunlar dışında kimseye söylenmiyor. Melunlar'ın sorunu bu muydu acaba? İçinden içecekleri bir kazanları yok muydu?

CRUCE: Bir Fae. Mukaddes mi Melun mu olduğu bilinmiyor. Emanet ve yadigârlarının çoğu dışarıda elden ele dolaşıyor. Işınlanma Gümüşleri'ni lanetledi. Gümüşler lanetlenmeden önce Fae, bunları boyutlar arasında serbestçe gezmek için kullanıyordu. Lanet, bir şekilde, iç boyut kanallarını bozmuş ve artık Fae bile oralara giremiyor. Lanetin ne olduğu bilinmiyor. Yol açtığı zarar ve Gümüşler'deki riskin ne olduğu da bilinmiyor. Lanet her ne ise, Barrons'un ondan korkmadığı açık. Çalışma odasındaki Gümüş'e girmeye çalıştım. Onu açmanın yolunu bulamadım.

CRUCE BİLEZİĞİ: Üzerinde kan kırmızısı taşlar olan, altın ve gümüşten bir bilezik; antik bir Fae emaneti. Onu takan insan için 'pek çok Meluna ve başka... nahoş şeylere karşı bir çeşit kalkan' görevi gördüğü söyleniyor (elbette Ölümcül-Seks-Fae'ye gerçekten güvenilebilirse).

DANI: Yeteneği insanüstü hızlı olması olan ergenlik çağında bir sidhe-kâhini. Bunu yazdığım sırada hesabına kırk yedi Fae leşi kaydetmişti-bıraksalar çatıların tepesinden gururla haykırır. Yarın daha fazla leşi olacağından eminim. Annesi bir Fae tarafından öldürülmüş. Onunla intikam kardeşiyiz. Rowena için çalışıyor.

İlk kayda ek: Şu anda öldürdüğü Fae sayısı iki yüze yaklaştı! Çocuğun hiç korkusu yok.

KARANLIK BÖLGE: Gölgeler tarafından ele geçirilmiş olan alan. Gündüzleri, terk edilmiş harap bir mahalle görünümündedir. Gece olduğunda ise ölüm tuzağına dönüşür.

ÖLÜMCÜL-SEKS-FAE (Örneğin: V'lane): Bir insan için ölümcül olacak derecede yüksek cinsel potansiyeli olan Fae'dir. Seks esnasında, onunla ilişkiye giren insanı, cinsel cazibesinin ölümcül gücünden ancak Fae'in kendisi koruyabilir.

İlk kayda ek: V'lane bana dokunduğunda inanılmaz derecede seksi bir erkekten başka bir şey değildi. İsterlerse ölümcül özelliklerini *sessize* alabiliyorlar.

İlk kayda yeni ek: Bu Fae kastı sadece asil olan kandan geliyor. Üç şey yapabilirler: İnsanı tamamen koruyup hayatının en inanılmaz seksini yaşatmak, ölmekten koruyup onları Pri-ya yapmak ya da seksle öldürmek.

Işınlanabiliyorlar.

DOLMEN: Tarih öncesi dönemde dikine taşların üzerine yerleştirilmiş geniş ve yassı bir taştan oluşan tek odalı megalitik mezar. Dolmenler, İrlanda'da özellikle Burren ve Connemara civarlarında oldukça yaygın. Lord Master, bir kara büyü ayininde, âlemler arasında geçiş açmak ve oradan Melunlar'ı içeri sokmak için bir dolmen kullandı.

KELT RAHİBİ (DRUID): Kelt Rahipleri, Hıristiyanlıktan önceki orta ve batı Avrupa toplumlarında, ibadet, yasama ve adalet konularında başkanlık ederler; ayrıca felsefe çalışmalarını yönetir ve seçkin gençlerin eğitimini üstlenirlerdi. Kelt rahiplerinin, fizik madde, mekân ve hatta zaman kuralları dâhil Tanrıların bütün sırlarına ortak olduğuna inanılırdı. Eski İrlanda dilinde 'Drui' kâhin, büyücü anlamına gelirdi (*İrlanda Mitolojisi ve Efsaneleri*).

İlk kayda ek: Hem Jericho Barrons hem de Lord Master'ın Kelt Rahiplerinin Voice gücünü kullandığını gördüm. Voice, birçok sesle konuşma şekli. İtaatsizlik etmek mümkün değil. Anlamı mı?

İlk kayda yeni ek: Christian MacKeltar, kadim bir Kelt Rahipleri soyundan geliyor.

FAE (Okunuşu: Fey) (Çoğul): (Bakınız: Tuatha Dé Danaan) İki krallığa ayrılır: Mukaddes ya da Işık Krallığı ve Melun ya da Karanlık Krallığı. Her iki krallıkta da farklı Fae zümreleri (kastlar) vardır. Her ikisinin de en yüksek zümrelerini oluşturan dörder tane Kraliyet Hanedanı vardır. Mukaddes Kraliçe ve onun seçilmiş kocası Işık Krallığı'nı, Melun Kralı ve onun hâlihazırdaki gözdesi ise Karanlık Krallığı'nı yönetir.

FIONA: Benden önce Barrons Kitap ve Süs Eşyaları dükkânını işleten kadın. Barrons'a vahşice âşıktı ve bir gece kitapevinin bütün ışıklarını kapatıp açık bıraktığı pencereden Gölgeler'in içeri girmesini sağlayarak beni öldürmeye çalıştı. Barrons bu yüzden onu kovdu - şimdi düşündüm de bu sebepten kovulmak onun için ölümden beter olmuştur. Derek O'Bannion ile takılıyor ve adam ona da Melun eti yediriyor. İçimde ikimiz arasındaki hesabın kapanmadığına dair kötü bir his var.

DÖRT TAŞ: Üzerlerinde eski Germen alfabesindekilere benzer harf rölyefleri olan yarı şeffaf mai-siyah taşlar. Antik çağlardan kalma lisanı deşifre etmenin ve Sinsar

Dubh'nun şifresini kırmanın anahtarı bu dört mistik taşta gizlidir. Taşların her biri ayrı ayrı metnin küçük bir bölümüne ışık tutabilir ama ancak dördü bir araya geldiğinde doğru metnin tamamı ortaya çıkacaktır (*İrlanda Mitolojisi ve Efsaneleri*).

İlk kayda ek: Başka bir belgede, *Sinsar Dubh*'nun 'gerçek doğasının' ortaya çıkacağı söyleniyor.

CAZİBELİ GÖRÜNTÜ: Fae'in gerçek görüntülerini gizlemek için büründükleri hayali görüntü. Fae ne kadar güçlüyse kılık değişikliğini anlamak da o kadar zor olur. Sıradan bir insan sadece Fae'in görmesini istediği şeyi görür. Fae cazibesinin bir parçası olan uzaysal çarpıklığın dış çeperi, esrarengiz bir şekilde, insanların ona çarpmasını ya da sürtünmesini engeller.

GRİ ADAM: Ürkütücü derecede çirkin, kadınların güzelliklerini çalıp bununla beslenen cüzamlı Melun. Tehlike derecesi: Öldürebilir ama kurbanını korkunç ölçüde şekli bozulmuş bir halde ıstırap çekmesi için canlı bırakmayı tercih eder.

İlk kayda ek: İddiaya göre türünün tek örneğini Barrons ile ikimiz öldürdük.

İlk kayda yeni ek: Işınlanabiliyor.

GRIPPER: Şaşırtıcı şekilde güzel olan zarif, yarı saydam bir Melun. Gripperlar, günümüz medyasının peri tasvirine benziyor - bulutumsu kıvırcık saçları ve sevimli

hatlarıyla narin, pırıltılı, çıplak güzeller. Sadece bunlar insan ebadındalar. Onlara Gripper adını taktım, çünkü grip gibi bizi yakalıyorlar. İnsanın vücuduna girip hâkimiyeti ele geçiriyorlar. Bir insanın içine girdikleri andan itibaren onları algılayamıyorum. İnsan kılığında bir Gripper'ın yanından geçsem anlamam. Bir süre için, Barrons'un da onlardan biri olduğundan endişe etmiştim. Ama onun mızrağı tutmasını sağladım.

KUTSAL EMANETLER: Antik çağlardan kalma ve olağanüstü güçlere sahip sekiz kutsal emanet. Dört tanesi ışık, diğer dördü de karanlık güçlerine sahiptir. Kutsal Işık Emanetleri, taş, mızrak, kılıç ve kazandır. Kutsal Karanlık Emanetleri ise ayna, kutu, tılsım ve kitaptır (*Sinsar Dubh* ya da Kara Kitap) (*Tarihi Eserlerin Açıklamalı Rehberi; Otantik ve Efsanevi*).

İlk kayda ek: Hâlâ taş ve kutu ile ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Acaba bana yardımcı olabilecek güçler sunabilirler mi? Neredeler? Yukarıdaki tanımlardan birini düzeltiyorum; ayna, aslında Gümüş'tür. Işınlanma Gümüşleri ya da Gümüşler'e bakınız. Bütün karanlık kutsal emanetleri Melun Kralı yaptı. Peki Mukaddes olanları kim yaptı?

İlk kayda yeni ek: Melun Kralı ve onun ölümlü metresinin hikâyesini V'lane anlattı (Bkz. Bölüm 13) Kral, metresinin yaşlanmaması ve âlemler arasında gezebilmesi için Gümüşleri yarattı. Gerçeği yeniden şekillendirebilmesi için tılsımı yarattı. Yalnızlığını gidersin diye ona kutuyu verdi. Kutu ne yapıyor? *Sinsar Dubh* ise bir kazaydı.

HAVEN: Sidhe-kâhinlerinin yüksek konseyi.

İlk kayda ek: Bir zamanlar genel oylama ile seçilirken, artık Büyük Hanım tarafından kendisine ve amacına sadık olanlar arasından seçiliyorlar. Manastırın altında saklanan şeyi, Rowena'nın yanı sıra tek bilenler onlardı. Yirmi yıl kadar önce kitap kaçtığında bir kısmı öldü ve/veya kayboldu. Bu olay nasıl gerçekleşti? Ben yirmi iki yaşındayım. *Annemin onlardan biri olması mümkün mü?!!!*

EBU: Barrons, bana içinde bu numaranın kayıtlı olduğu bir cep telefonu verdi. Kısaltmanın açılımı: Eğer Bana Ulaşamazsan. Aradığımda, gizemli Ryodan cevaplıyor.

EÖ: Barrons'un telefonuma kaydettiği diğer bir numara. Kısaltmanın açılımı: Eğer Ölüyorsan.

LORD MASTER: Ablamın hain katili! Fae ama değil, Melun ordusunun lideri, *Sinsar Dubh*'nun peşinde. Barrons'un beni GO'ları bulmak için kullanması gibi o da Alina'yı kullanıyordu.

İlk kayda ek: Bana bir takas önerisinde bulundu: Kitaba karşılık Alina. Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyorum.

CHRISTIAN MACKELTAR: Trinity Üniversitesi'nin Antik Diller Bölümü'nde çalışıyor. Ne olduğumu biliyor ve ablamı tanıyor! Bütün bunların içindeki yeri ve niyeti hakkında en ufak bir fikrim yok. Yakında daha fazlasını öğreneceğim.

İlk kayda ek: Christian, bir zamanlar Fae'ye hizmet eden ve binlerce yıl ayinler düzenleyip adaklar yerine getirerek Fae/İnsan Anlaşması'nın insanlara ait kısmının yerine getirilmesini sağlayan asil Kelt Rahipleri klanının soyundan geliyor. Alina'yı uzaktan tanıyor. Alina, ondan *Sinsar Dubh*'dan bir sayfanın tercümesini istemiş.

MALLUCÉ: John Johnstone Jr. olarak doğmuş. Ebeveynlerinin esrarengiz ölümüyle kendisine yüz milyonlarca dolarlık bir servet miras kaldı. Bir süre ortalardan kaybolduktan sonra yeni ölümsüz vampir Mallucé olarak ortaya çıktı. Sonraki on yıl dünyanın her yerinden kendine müritler topladı ve Lord Master onu parası ve bağlantıları için yanına aldı. Solgun, sarışın, sarı gözlü vampir, *steampunk* ve Viktoryen Goth hayranı.

ÇOK AĞIZLI YARATIK: Çok sayıda sülük benzeri ağzı, düzinelerce gözü ve fazla gelişmiş cinsel organları olan iğrenç bir Melun. Üyesi olduğu Melun zümresi: Henüz bilinmiyor. Tehlike derecesi: Henüz bilinmiyor ama düşünmek bile istemeyeceğim bir öldürme tarzı olduğu tahmin ediliyor.

İlk kayda ek: Hâlâ dışarıda bir yerlerde. Bu yaratığın gebermesini istiyorum.

İlk kayda yeni ek: Dani, piç kurusunu hakladı!

Işınlanabiliyor muydu? Hangileri ışınlanabiliyor, hangileri ışınlanamıyor acaba?

NULL (ETKİSİZ KILAN): Fae'yi eliyle dokunarak bir süreliğine hareketsiz kılma gücüne sahip sidhe-kâhini

(örneğin ben). Fae'in mensubu olduğu zümre ne kadar yüksek, gücü ne kadar fazlaysa hareketsiz kalacağı süre de o kadar kısa olacaktır.

DEREK O'BANNION: Rocky'nin erkek kardeşi ve Lord Master'ın yeni uşağı. Kardeşinin mızrağını geri almak ve kardeşini öldürdüğüm için beni öldürmek istiyor. O gün Karanlık Bölge'ye girmesine engel olmamalıydım.

İlk kayda ek: Melun eti yiyor ve Fiona ile takılıyor! Fiona da Melun yiyici.

ROCKY O'BANNION: Boksör eskisi İrlandalı bir gangster ve fanatik. Yeraltında bir odada sakladığı koleksiyonunun arasında Kader Mızrağı da vardı. Barrons ile ikimiz bir gece oraya girip mızrağı çaldık. Elime bulaşan ilk insan kanı onunki. Onu soyduğumuz gece, Barrons kitapevinin dışındaki bütün ışıkları söndürdü. O'Bannion on beş adamıyla peşimden geldiğinde, Gölgeler tam penceremin altında onları yedi. Barrons'un bir şeyler yapacağını anlamıştım. Şayet bana seçme şansı verseydi, ışıkları kapatmasında ona yardım ederdim. Köşeye sıkışıncaya kadar hayatta kalmak için neler yapabileceğinizi ve içinizden neyin patlayarak çıkacağını bilemezsiniz.

FGO: Fae Güç Objesi'nin kısaltılmış hali. Güç Objeleri, mistik özellikleri olan Fae nesneleridir. Bazıları, kutsal emanetlerdendir.

GO DETEKTÖRÜ: Ben. GO'ları algılama yeteneği-

ne sahip bir sidhe-kâhini. Alina da bir GO Detektörüydü. Lord Master, onu bu yüzden kullandı.

İlk kayda ek: Çok nadir bulunuyor. Belli aileler, bilhassa bu özelliğin devamı için üremişler. Rowena'nın sidhe-kâhinleri, hepsinin öldüğünü söyledi.

D'JAI ORB'U (D'JAI KÜRESİ): İpucu yok ama Orb Barrons'ın elinde. Onun bir GO olduğunu söylüyor. Orb'u elime aldığımda, onu algılayamadım ama zaten o sırada hiçbir şeyi algılayamıyordum. Onu nereden buldu ve nereye koydu? Gizemli mahzeninde mi saklıyor? Orb ne işe yarıyor? Bu arada, mahzenine nereden giriyor? Garajının üç kat aşağısının girişi nerede olabilir? Binaları birbirine bağlayan bir tünel var mı? Araştırmalı.

İlk kayda ek: Barrons, Orb'u bana verdi. Cadılar Bayramı'nda duvarların güçlendirilmesi için düzenleyecekleri ayinde kullanmaları üzere sidhe-kâhinlerine vereceğim.

PATRONA: Rowena'dan duydum. Görünüş olarak Patrona'ya 'benzediğimi' söyledi. Patrona, bir O'Connor mıydı? Bir dönem, sidhe-kâhini Haven'in lideriymiş.

PHI: *Post Haste, Inc.* Merkezi Dublin'de bulunan ve sidhe-kâhinleri koalisyonunu gizleyen kılıf olarak kullanılan kargo hizmetleri firması. ~~Sanırım~~ başında Rowena var.

Ek: Kitap kaybolduktan sonra, Rowena dünyanın her

yerinde bu kargo firmasının şubelerini açmış ve kitabın izini sürmeye başlamış. Gerçekten çok akıllıca. Yüzlerce büyük şehirde gözü ve kulağı olacak bir sürü bisikletli elemanı var. Manastırın/sidhe-kâhinlerinin kendilerine birçok kuruluş üzerinden fonlar aktaran çok zengin bir finansörü var. Kim olduğunu merak ediyorum.

PRI-YA: Fae seksi bağımlısı insan.

Ek: Tanrı yardımcım olsun, *biliyorum*.

RHINO ÇETESİ: Çıkıntılı alınları, fıçıya benzeyen vücutları, bodur kol ve bacakları, dudaksız ağızları ve sundurma gibi çıkık alt çeneleriyle gergedanı andıran, çirkin, gri-derili Fae. Esas olarak yüksek sınıftan Fae'in bekçi köpekliği için gönderilen ve Melunlar'ın orta sınıfının bir alt zümresine mensup katillerdir.

İlk kayda ek: Tatları iğrenç.

İlk kayda yeni ek: Işınlanabildiklerini sanmıyorum. Onlardan birkaçını Mallucé'un ininde hücreye kapatılmış ve zincirlenmiş halde gördüm. O zaman bir tuhaflık olduğu aklıma gelmemişti. Daha sonra ise, Mallucé'un onları bir tür büyüyle tuttuğunu düşünmüştüm. Ama Jayne'nin, Fae'yi hapsetmekle ilgili o yorumundan sonra, Fae'in tümünün ışınlanma kabiliyetine sahip olmadığını fark ettim ve sadece çok güçlü olanlarının mı bunu yapabildiğini merak etmeye başladım. Bu önemli bir taktik avantaj sağlayabilir. Araştırıp bulmak gerek.

ROWENA: Post Haste, Inc firmasında kargo kuryeleri olarak organize olmuş sidhe-kâhini koalisyonundan ~~bir dereceye kadar~~ sorumlu. Büyük Hanım o ~~mu?~~ Toplanma yerleri ve sığınakları, Dublin'e birkaç saat mesafede eski bir manastırın içinde. Kütüphaneleri de orada ve oraya *girmeliyim*.

İlk kayda ek: Benden hiçbir zaman hazzetmedi. Ben söz konusu olduğumda, hâkim, savcı ve cellât kesiliyor. Mızrağımı benden almaları için üzerime kızlarını saldı! Mızrağımı ele geçirmesine *asla* fırsat vermeyeceğim. Manastıra kısa bir ziyaretim oldu. Sorularımın büyük çoğunluğunun cevabını orada, ya sadece Haven'in girmesine izin verilen kütüphanelerde ya da Haven'in anılarında bulabileceğime inanıyorum. Haven üyelerinin kimler olduğunu öğrenmem ve hiç olmazsa birini konuşturmam gerekiyor.

KRALİYET AVCILARI: Melunlar'ın orta düzey bir zümresidir. Saldırgan ve sezgileri güçlü Fae'dir. Şeytanın klasik betimlemesini andırırlar. Ayrık toynakları, boynuzları, yarı insan yarı keçi şeklindeki yarı-tanrılara benzer uzun yüzleri, tüylü kanatları, alev alev parlayan turuncu rengi gözleri ve kuyrukları vardır. Boyları iki ile üç metre arasında değişir. Gerek toynakları üzerinde gerekse kanatlarıyla olağanüstü hızlara ulaşabilirler. Öncelikli görevi: Sidhe-kâhinlerini imha etmek. Tehlike derecesi: Öldürür.

İlk kayda ek: Biriyle karşılaştım. Barrons her şeyi bilmiyormuş. Onun anlattıklarından kapıldığım izlenimin aksine, on ile on iki metre civarında açık kanat uzunluğu ile çok daha iri ve daha yüksek telepatik güce sahip. İliklerine

kadar paralı askerler ve bir efendiye ancak işlerine geldiği sürece hizmet ederler. Orta sınıftan olup olmadıklarından, hatta tam olarak Fae olup olmadıklarından bile emin değilim. Mızrağımdan korkuyorlar ve sanırım hiçbir şey uğruna ölümü göze almaya niyetli değiller. Bu da bana taktik avantaj sağlar.

RYODAN: Barrons'un bir tanıdığı ve cep telefonumda EBU kodlu numaranın sahibi.

Ek: İzi sürülecekler listemin başında.

MUKADDES: Tuatha Dé Danaan türünün Mukaddes Kraliçesi Aoibheal tarafından yönetilen 'aydınlık' ya da 'daha adil' olan bir ırkı.

Ek: Mukaddesler, Melun Kutsal Emanetleri'ne dokunamaz. Melunlar, Mukaddes Emanetleri'ne dokunamaz.

Yeni ek: V'lane'in dediğine göre, gerçek Fae kraliçesi uzun zaman önce Melun Kralı tarafından öldürüldü ve onunla birlikte Yaradılış Şarkısı da öldü. O zamandan beri halklarına lider olmaya çalışan pek çoklarından biri olan Aoibheal, daha altta yer alan asillerden biri.

GÖLGELER: Melunlar'ın en düşük sınıflarından biridir. Sezgileri yeterince güçlü değildir. Acıkırlar ve beslenirler. Işığa katlanamadıkları için yalnızca gece avlanırlar. Gri Adam'ın güzellik çalmasına benzer şekilde can alırlar. Vampir çevikliğiyle kurbanlarının vücudundaki bütün sı-

vıyı emer ve geriye kıyafet öbeğiyle içi boş bir kılıfa dönmüş insan artığı bırakırlar. Tehlike derecesi: Öldürür.

İlk kayda ek: Sanırım değişiyor, gelişiyor ve öğreniyorlar.

Yeni ek: Doğru çıktı! Beni sinsice takip ettiğine yemin ederim!

Ek: Ekip çalışmasını ve kendilerini bariyer/duvar şekline sokmayı öğrendiler.

YONCA: Bu şekli biraz değiştirilmiş üç yapraklı yonca, misyonu Görmek, Hizmet Etmek ve İnsanlığı Fae'den Korumak olan sidhe-kâhinlerinin kadim sembolü.

SIDHE-KÂHİNİ (Okunuşu: Şİ-KÂHİNİ): Fae büyüsünün işlemediği, Fae'in illüzyonunun ya da 'cazibesinin' arkasında yatan gerçek doğasını görebilen kişidir. Bazıları *Tabh'rs* denilen geçitleri de görebilir. Bazıları ise Mukaddesler'in ve Melunlar'ın güç objelerini hissedebilir. Her sidhe-kâhini, Fae'ye karşı değişik direnç derecelerine sahip olduklarından birbirinden farklıdır. Bazıları sınırlı, bazıları ise ileri seviyede çeşitli 'özel güçlere' sahiptir.

İlk kayda ek: Dani gibi bazıları süper hızlı. Zihnimin içinde, benden içeri... benden olmayan bir yer var. Hepimizde böyle bir yer var mı? Nedir bu? Nasıl böyle olduk? Anılarmış gibi gelen bu açıklanamayan bilgi kırıntıları nereden geliyor? Genetik Toplu Şuursuzluk diye bir şey var mıdır?

IŞINLANMA: Fae'in düşünce hızında gerçekleştirdiği yer değiştirme yöntemidir (bunu gördüm!).

İlk kayda ek: Her nasılsa V'lane ben daha geldiğinin bile farkına varamadan beni ışınladı. Bir şekilde kendini 'perdeleyerek' yaklaşma yeteneği var mı bilmiyorum. Böylece son anda bana dokunup ışınlayabilir ve her şey çok hızlı meydana geldiği için ben farkına varamamış olabilirim ya da belki beni hareket ettireceğine âlemleri etrafımda hareket ettirmiştir. Bunu yapabilir mi? V'lane ne kadar güçlü acaba? Başka bir Fae de erken uyarı olmaksızın beni ışınlayabilir mi? Kabul edilemeyecek ölçüde tehlikeli! Daha fazla bilgi gerekiyor.

IŞINLANMA GÜMÜŞLERİ ya da GÜMÜŞLER: Melun Kralı tarafından yaratılmış, aynalardan oluşan karmaşık bir labirenttir. Bir zamanlar, Fae Krallıkları arasında seyahat için kullanılan yollardan biriydi. Cruce, gümüşsü koridorlara yasak lanetini gönderdiğinden beri hiçbir Fae Gümüşler'e girmeye cesaret edememektedir.

İlk kayda ek: Lord Master'ın Karanlık Bölge'deki evinde bunlardan bir sürü var ve bunları Faery'e girip çıkmak için kullanıyor. Bir gümüşü yok etmek, içindekileri de yok eder mi? Yoksa ardında, dünyamızın dokusunda bir yara gibi, Fae âlemine açık bir giriş/çıkış yeri mi bırakır? Lanet tam olarak neydi ve Cruce kimdi?

İlk kayda yeni ek: Barrons'ta da bir tane var ve içinde geziyor!

SINSAR DUBH (Okunuşu: Şİ-SA-DU): Tuatha Dé Danaan'a ait bir Karanlık Kutsal Emanet'tir. Kendi türlerinin en eski antik çağlarında kullanılmış bir lisan ile yazılmıştır. İçindeki şifreli yazıların, büyülerin en ölümcül olanını gizlediği söylenir. Sözde tarih kitabı Leabhar Gabhala'da bahsi geçen istilalar sırasında Tuatha Dé tarafından İrlanda'ya getirilmiştir. Diğer Karanlık Kutsal Emanetler ile birlikte çalınmıştır. Bir şekilde insanlar âlemine getirildiği söylentileri vardır. Bir milyon yıl kadar önce Melunlar'ın Karanlık Kralı tarafından yazıldığı iddia edilmektedir (*Tarihi Eserlerin Açıklamalı Rehberi; Otantik ve Efsanevi*).

İlk kayda ek: Onu gördüm. Onu tarif etmek için kelimeler kifayetsiz kalıyor. O bir kitap ama yaşıyor. Bilinç sahibi.

Ek: Canavar işte.

LUISNE MIZRAĞI (Luin Mızrağı, Longinus Mızrağı, Kader Mızrağı ve Alevli Mızrak): İsa peygamberin çarmıha gerildikten sonra öldüğünden emin olmak için kaburgalarına saplanan mızraktır. İnsan yapımı değildir. Tuatha Dé Danaan'ın Işık Kutsal Emanetleri'nden biri olup, sınıfı ve gücü ne olursa olsun Fae'yi öldürebilen birkaç araçtan biridir.

İlk kayda ek: Fae olan her şeyi öldürmekle kalmıyor, bir parçası Fae olan şeylerin de o parçasını öldürüyor, hem de korkunç şekilde.

LUGH KILICI: Mukaddes ya da Işık Kutsal Emaneti. Işık Kılıcı olarak da biliniyor. Hem Mukaddes hem de Melun bütün Fae'yi öldürebilir. Şu anda Rowena'nın elinde. Uygun gördüğünde sidhe-kâhinlerine veriyor. Genellikle Dani alıyor.

Ek: Onu gördüm. Çok güzel!

TABH'RS (Okunuşu: TAH-vr): Fae'in, Âlemler ya da Krallıkları arasında geçiş için kullandığı ve çoğunlukla insanların gündelik hayatlarındaki nesnelerde gizlenmiş geçit ya da kapılardır.

TUATHA DÉ DANAAN veya TUATHA DÉ (Okunuşu: TUA dey danna veya Tua DEY): Başka bir âlemden Dünya'ya gelmiş üstün bir canlı türüdür. Bkz. Fae.

MELUN: Tuatha Dé Danaan'ın 'karanlık' Krallığıdır. Tuatha Dé Danaan efsanesine göre Melunlar, yüz binlerce yıl için kaçılamaz bir hapishaneye hapsedilmişlerdir. Nah kaçılamaz!

V'LANE: Rowena'nın kitaplarından birinde yazdığına göre, V'lane, Işık Sarayı'nın Mukaddes Prensleri'nden biri, Kraliçe'nin Yüksek Konseyi'nin bir üyesi ve bazen de sevgilisi. V'lane bir Ölümcül-Seks-Fae ve Kraliçe Aoibheal adına *Sinsar Dubh*'yu bulmak için onunla işbirliği yapmamı sağlamaya çalışıyor.

VOICE: Üzerinde kullanıldığı kişiyi verilen emirlere kelimesi kelimesine uymaya zorlayan bir Kelt Rahibi sa-

natı ya da yeteneği. Lord Master da Barrons da bunu üstümde kullandı. Korkunç bir durum... İradenizi kapatıp sizi bir kölcye çeviriyor. Kendi gözlerinizden çaresizce bakıp vücudunuzun beyninizin çığlık çığlığa *yapmamanızı* söylediği şeyleri yapışını izliyorsunuz. Bu işi öğrenmeye çalışıyorum. En azından ona karşı koyabilmeyi öğrenmeye çalışıyorum, çünkü aksi takdirde Lord Master'a onu öldürebilecek ve Alina'nın öcünü alacak kadar yaklaşmam mümkün olmayacak.

Telaffuz Rehberi

AN GARDA SIOCH'NA: Dublin'de, [garda] ya da [on garda şi-a-konna].
Dublin'in dışında, [gardi].

AOIBHEAL: [Ah-vi:l]. (İrlanda Keltçesi değil. Fae'ye özgü çok eski bir dilden).

CRAIC: [Kræk].

CRUCE BİLEZİĞİ: [Kru:s] Bileziği.

DRUI: [Dri:].

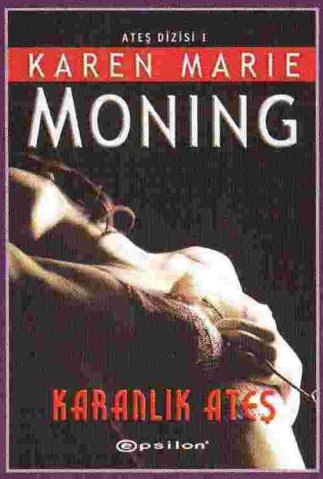
FIRBOLG: [fɛə bol ugh].

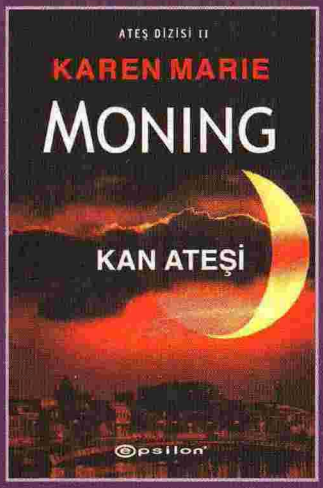
LEABHAR GABHALA: [Lauə kau ola].
MALLUCÉ: [Mal-lu:ʃ].

İrlandaca telaffuzlar, Dublin'de Garda ve Trinity'deki kaynaklardan edinilmiştir. Telaffuzların Uluslararası Fonetik Alfabeye göre olası yazım hataları bana aittir.

Karanlıktan korkar mısınız?
Peki ya kan görmekten korkar mısınız?

Hiçbir şey göründüğü gibi değildir ve yeri geldiğinde insanlar gördüklerine de inanmamalıdır...

Tehlikenin farkında mısınız?
ONLAR her yerdeler!

MacKayla Lane, kız kardeşi Alina'nın intikamını almak için Dublin'in tehlikeli sokaklarında canı pahasına mücadele ediyor.
Dokunan herkesin korkunç şeyler yaptığı bir kitabın peşinde, Kelt efsanelerine konu olan yaratıklarla savaşıyor, değişiyor ve yetişkin bir kadına dönüşüyor.
Etrafındaki kimseye güvenmiyor. Ne dizlerinin bağını çözen Fae Prensi Vlane'e, ne henüz ne olduğunu çözemediği Barrons'a, ne de kendisi gibi sidhe-kâhini kızları yöneten Rowena'ya.
Sadece intikamı, yitirdikleri ve dünyanın kaderi için savaşıyor. Ve oldukça da sağlam dövüşüyor.

"Çok ama çok farklı, karanlık bir fantezi serisi!"
Booklist

"Kelt mitolojisinin ve tehlikenin baştan çıkarıcı bir karışımı."
Chicago Tribune

"Nefes kesici!"
Romantic Times

"Bu kitaba daha ilk sayfasından bayıldım! Beni hemen içine aldı... Daha, daha fazlasını okumak istiyorum."
Linda Howard

ISBN 978-9944-82-485-9
9 789944 824859

facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr